

חוברת מוגדלת
עם כל עניני
יום הכפורים
מחיר החוברת
10 ש"ח



פנינים יקרים
מפרד"ס התורה
על סדר פרשיות השבוע

האזינו – כפור

מאוצר שיחותיו ומאמרו
של הרב"ג מו"ר המקובל
רבי בניהו ושישכר שמואלו שליט"א

התשפ"ה

כל הזכויות שמורות
למכון "בני יששכר"
שע"י ישיבת המקובלים "נדר שלום" תכב"ץ



ניתן להשיג את הספר בישיבתנו הקדושה

רחוב שילה 6 י-ם

02-6249000

או בחנויות הספרים,

הפצה ראשית

"סגולה"

02-6443300

ניתן לשלוח הארות והערות

למכון "בני יששכר"

באמייל: m6222560@gmail.com

אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמהה

לעילוי נשמת מור אבינו עטרת ראשנו
ראש ישיבתנו הקדושה "נהר שלום" תכב"ץ
האי חסידא קדישא ופרישא
עמוד התפילה ענוותן כהלל
שייף עייל שייף נפיק
ולא מחזיק טיבותא לנפשיה
כמוהר"ר **שלום אהרן שמואלי** זצוק"ל
ב"ר שמואל ורחל ז"ל
נלב"ע ביום שב"ק כ"ג סיון התשפ"ד

ולעילוי נשמת
אמנו היקרה הצנועה והחשובה
שזכתה לזכות את הרבים
ולהעמיד דורות ישרים מבורכים
מסרה עצמה למען התורה הקדושה
הרבנית הצדקנית
מרת **שולמית רחל שמואלי** ז"ל
בת נחמיה ומזל ז"ל
נלב"ע ביום השישי ז"ך אלול התשע"ט

ת.נ.צ.ב.ה



לזכר עולם יהיה צדיק

לעילוי נשמת

מורנו ורבנו

שר התורה ועמוד ההוראה

גאון ישראל ותפארתו

הרועה הנאמן פוסק הדור

ראש ממשלת התורה

מרון הראשל"צ הגאון כמוהר"ר

עובדיה יוסף

זצוקלה"ה זיע"א

נפטר ג' בחשוון התשע"ד

ת.נ.צ.ב.ה.



פדיון נפש מסוגל להציל מגזרות קשות לכלל ולפרט
 זהעושה פדיון זה באופן זה

מובטח לו שישלם שנתו

יערוך ראש ישיבת המקובלים נהר שלום שליט"א מרן הרב ראש הישיבה

רבי **בניהו שמואלי** שליט"א
 בערב ראש השנה ובערב יום כיפור

עם כוונות
 חדש"ש
 זיע"א **פדיון נפש**

יש להעביר את השמות וסך **36 שח**
 שהוא כולל **160 פרוטות לכל שם ולכל פדיון**

השמות תקבלו לפדיון ערב ראש השנה עד כ"ח אלול בערב, ולפדיון ערב יום הכיפורים עד ח' תשרי בערב

מרן הרחם סוכר
 זצוק"ל
 בזמן מלחמת נפוליון, ערך
 מרן הרחם סוכר, פדיון
 נפש ע"פ" הקבלה, לכל
 איש העיר פרשבורג בזמן
 ההפיצות לא מת אפי"י
 יהודי אחד עלאף שנהרבו
 כל בתי העיר (חלבד"ר)
 בתים) ויהי לפלא גדול
 (ספר עם עמוד עשורון,
 מחן נר"י של החול"ס)



המגיד מחזירי
 זיע"א
 כעם חלטה אשת"רוב העיר
 חזר"ש, והתמיד אחד שהגיע
 זמה להפטר מהעולם,
 ולאחר תחנוניו של רוב העיר,
 ערך התמיד זיע"א פדיון נפש
 ע"פ הקבלה בכסף שנתנה
 לו הרבנית, והציל את חייה
 תמונתבטוח. (ספר עם עמוד
 ישן)

חייגו: 02-624-9000
 אובוואטצאפ: 052-33-25-778

כל כספי הפדיון נפש – קודש להחזקת מוסדות נהר שלום מוסדות של המקובל האלוקי רבי מרדכי שרעבי זיע"א

עריכת פדיון נפש מסוגל להציל מגזרות קשות לכלל ולפרט

(שער הכוונות)

"והעושה פדיון זה באופן זה בוודאי משלים שנתו"

כ"ב

הפדיון נפש

שמבטיח שנה טובה ומאושרת!

מי סידד את הפדיון לראשונה?

בספר שערי חממים כתב: "פדיון נפש המקובל מאליהו הנביא זכור לטוב". הוא מוזב גם ברמב"ן, ה'שמן ששון' בשם האריז"ל ורבי חיים ויטאל, הרש"ש הקדוש, החיד"א, רבי חיים פאלאג'י ועוד.

ההבטחה המופלאה:

"העורך פדיון נפש באופן זה - בוודאי משלים שנתו!"

(הגהות 'שער הכוונות')

יש לכם בעיה? - זה הפיתרון!

"ופדיון נפש זה הוא תועלת ותרופה לכל צרה שלא הבוא, ובפרט לחולים שיתרפאו במהרה!"

(פרי עץ חיים)

האם הפדיון עובד גם בזמננו?

בזמן מלחמת נפוליאון, ערך מרן החתם סופר "פדיון נפש" לכל תושבי פרשבורג. בזמן ההפצצות, נחרבו כל בתי העיר אולם אף יהודי לא ניוזק, ויהי לפלא גדול!

(ספר עם לבדד ישכון, מכת"י החת"ס)

האם זה בדוק ומנוסה?

"וכבר היו מנסים ובודקים אותו יותר מאלף פעמים, והיה מועיל בעזרת ה' תכף באותה שעה, והיתה ניצרת תועלתו ותרופתו לכל אדם!"

(פרי עץ חיים)

איך משפיע הפדיון על האדם?

לבד מהגוף והנשמה, יש לכולנו גם 'צלם'. ה'צלם' הוא חלק רוחני השורה על האדם, מחיה אותו ושומר עליו מכל רע. אם ה'צלם' נפגע או מסתלק, נפגעת השמירה על האדם, ואז הוא יכול להיפגע בגופו או בפרנסתו וכיו"ב. עריכת הפדיון כראוי - משיבה את ה'צלם' למקומו, ולהגנה מיטיבה על האדם.

כיצד נערך הפדיון?

הרב הפודה כותב צירופים של שמות הקודש שעולים כמניין 160, ועל כן צריך 160 פרוטות מכסף (ק"ס פרוטות). 160 הוא בגימטריא צלם, והוא משיב את הגנת הצלם על האדם, ועולה גם כמניין עץ - 'כי האדם עץ השדה'. לאחר הפדיון ניתן הכסף כצדקה לעניים תלמידי חכמים.

(עפ"י מהר"ח והחיד"א)

מי צריך לערוך את הפדיון?

"שיהיה עורך הפדיון תלמיד חכם, אשר יאתו קודמת להכמתו ובקי בכוונות האריז"ל והרש"ש"

(מנהגי רבותינו המקובלים)

מתי צריך לערוך את הפדיון?

"לערוך פדיון נפש בכל ערב ראש השנה וערב יום הכיפורים"

(מנהגי רבותינו המקובלים)

ידוע שגם מורנו ורבנו המקובל רבי יצחק כדורי צדוק"ל היה מעביר מעות הפדיון מידי שנה בערב ר"ה ובערב יו"כ למורינו ורבנו הגה"צ רבי בניהו שמואלי שליט"א בכדי שיערוך בעבורו את הפדיון נפש בכוונות הרש"ש

02-624-9000



כל כספי הפדיון קודש להרזקת מוסדות 'גהר שלום' מיסודו של המקובל האלוקי רבי מרדכי שרעבי זיע"א

נוכל אברתי מצוינים, שיעורים בתורת הקבלה, כולל חצות, כולל ליל שישי, ישיבת בין הדמנים, שעורי תורה, פעולות להפצת הזוהר הקדוש, הוצאת ספרים ועלוני תורניים תפילות להצלחת עם ישראל, חיקון ופטרים, פדיון נפש, בית תמחוי, תמיכות חן ליתומים ואלמנות, קמחא דפסחא, פעילויות לילדים ונוער, הבית היהודי - יעוץ במגוון נושאים



ספרי החגים עכשיו על המדף



כיפור



ראש השנה



סוכת רחמים



סוכות

הפצה ראשית

סגולה - החנות של ספרי הישיבה

תשמישי קדושה • ספרי קבלה • סגולות • קמיעות ועוד

רחוב שילה 4 י-ם 02-644-33-00

ניתן להשיג



הפצה ראשית 'סגולה' 00-33-644-02

הלכות ומנהגי ערב כפור

הלכות ומנהגי יום כיפור

- א.** בערב יום כיפור באשמורת הבוקר, צריך לעשות מנהג הכפרות כמו"ש בשעה"כ וז"ל: מנהג של הכפרה, המנהג הנזכר בספרי הגאונים היה מורי ז"ל נזהר מאד לקיימו, והיה לוקח תרנגול אחד לבן לכל אחד מבני הבית הזכרים, ותרנגולת אחת לבנה לכל אחת מבנות הבית הנקבות, ולאשה מעוברת ישחוט עליה מספק שנים, תרנגול אחד זכר אולי הוא זכר, ותרנגולת אחת נקבה אולי הולד נקבה, ועוד תרנגולת אחרת בשביל האשה עצמה, נמצא שהם ג' תרנגולים, ב' נקבות ואחד זכר לכל אשה מעוברת. וזמן שחיטתו הוא בליל ערב יוה"כ באשמורת קודם עלות השחר אחר הסליחות, וסוד הדבר הוא לכפות את הדינים עכ"ל [א].
- ב.** בסיבוב הכפרות יזהר שלא יאמר זה התרנגול ילך לשחיטה ואני יכנס וכו' אלא יאמר ואכנס אני. וכשאומר זה חליפתך תמורתך כפרתך וכו' יכוין לשם חת"ך בר"ת. ועושין בהם כנגד ד' מיתות בי"ד לכפר על האדם, ולכן צריך האדם להרהר בתשובה באותה שעה וכו'.

עיונים והארות

א. ענין הכפרות

שבה, שהם דינים קשים, וכנגדן היה השעיר המשתלח. נמצא כי התרנגול הזה הוא דוגמת השעיר רק שהוא נמתק יותר. ולכן בערב יוה"כ נשחט ונמתק באשמורת הבוקר כנ"ל, כי אז הרחמים גוברים כנודע. וכתב בספר "בית מועד" למהר"ח, שאין הכוונה ליתנו לעניים ואפי' שיהיה יותר טוב, אלא העיקר הוא למתק את הדינים ע"כ. ונוהגים לעשות עליו סעודה המפסקת ונותנים הפדיון שלהם לעניים וכן היה נוהג מו"ר המקובל כמוה"ר יצחק כדורי זצוק"ל, אע"פ שלא היה אוכל כל השנה עוף, בערב כיפור היה אוכל התרנגול של הכפרות. אמנם מכיון שבימינו קשה לתקן העופות ולמלוח אותם והטרחה מרובה, ויש מוסדות שהם מכינים מספר אנשים כדי לטפל בעופות כדת וכדין בסבלנות, ע"כ יתן אותם למוסדות תורה וייחשב לו ג"כ לצדקה ותע"ב.

כתב מוהר"ח ז"ל בשעה"כ (דף ק ע"א) וזלה"ק: מנהג מורי זלה"ה לשחוט תרנגול לבן ערב יום כיפור באשמורת הבוקר אחר הסליחות ויהיו כפי חשבון בני האדם אשר בבית, זכר לזכר, ונקבה לנקבה, ואם האשה מעוברת שוחט עליה ג', אחד בשבילה, ועוד שנים אחד זכר ואחד נקבה, אם מעוברת מזכר או מנקבה. הרי לפניך שמפורש מדברי הרב שלכל אחד מבני הבית צריך ליקח תרנגול אחד ולא יעשה על כל הזכרים תרנגול אחד ולנקבות על תרנגולת אחת כי הרי כתב הרב שלמעוברת יקח ג' תרנגולות. ועי' בה"ח (סי' תרה ס"ק כג) שכתב בשם הלבוש והמגן אברהם שנוהגים אפילו שני גופים מתכפרים בכפרה אחת א"כ בא הרב לאפוקי מדברי מרן שכתב שיש להמנע מזה. ועי"ש (ס"ק יא) שאם יש ספק שהשוחטים עייפים יעשה על כסף.

ועי' בסידור קול יעקב לר' יעקב קופל ז"ל: וצריך לכוין בזה שכל אחד יש לו שורש ביסוד, כי דרך יסוד יוצאות הנשמות, ואף שיהיה שורש שלו אחר, עכ"פ המעבר שלו דרך היסוד, ולכן יכוין להמתיק הדינים דיסוד משורש נשמתו, ונקרא כפרה דוגמת השעיר, כי הנה היסוד נקרא "כה" שיש בו כללות ה"ג כל אחד כלול מכולם הרי כ"ה, ועוד יש בו ה"ג מנצפ"ך גימ' פ"ר הרי כפר"ה.

וסוד הדבר הוא לכפות את הדינים, כי התרנגול נקרא גבר והוא סוד חמש גבורות שביסוד דנוק' הנקרא גבר. ובגוב"י שם: א"מ תימא לי איך יסוד דנוק' שהוא עיקר נקודת ציון" וההפרש בין איש לאשה, יקרא בשם זכר גבר. ומה שנראה לי שהוא שיבוש וצ"ל שהוא יסוד דדכורא והכוונה ליסוד דדכורא הנסר ביום ההוא, והגבורות ששם מקובצים ביסוד שלו כנודע והם נקראים גבר. ועי' בלש"ם שכתב על זה ר"ל שהגבורות נקרא גבר וכל גבורות הם בחי' נוק' כנודע. ועי' הלשון בפע"ח. ועי' בש"ש (דף קל ע"ג) שכתב שכל בחי' יסוד בין בזכר בין בנק' נקרא זכר ונקרא גבר. וכתב בה"ח (סי' תרה ס"ק ט) וע"כ צריך השוחט את הכפרות לכוין בעת השחיטה והוצאת הדם מן הצואר למתק ה' גבורות שביסוד המלכות.

ב. כתב רבנו יוסף חיים בספרו בן איש חי (ש"א פר' וילך אות ב). ובכה"ח (סי' תרה ס"ק ח) כשאומר הנוסח, יזהר שלא יאמר: זה התרנגול ילך לשחיטה 'והוא' יכנס לחיים וכו', דאז פעמים שמחמת המהירות יוכל להשתמע דהתרנגול ילך לשחיטה וגם המתכפר ח"ו, אלא יאמר: התרנגול ילך לשחיטה ויכנס הוא לחיים טובים וכו'. וזה בין כשמסבב לעצמו, שיאמר 'ואכנס אני' ולא 'ואני אכנס' ובין שמסבב לאחר בלשון נוכח, שיאמר 'ותכנס אתה' ולא 'ואתה תכנס'. ויכוין באומרו ח'ליפתי ת'מורתי כ'פרתי לר"ת שם הקדוש חת"ך, כי הוא החותך חיים לכל חי.

וכתב הרב: והוא נשחט ביום התשיעי כנגד היסוד, ואנחנו שוחטין אותו כדי למתק גבורות היסוד שבה ולהכניען, אך ביום הכיפורים שהוא כנגד המלכות, אז הן גבורות המלכות

ג. נכון שיסבב תחילה לעצמו קודם שמסבב לאחרים. כדי שיבוא זכאי ויכפר על החייב, ולא להיפך וגו'.
 ד. נהגו שבעה"ב מברך על כסוי הדם, ומאחר שיש הרבה עופות לשחוט יברך בעל הבית על הראשונה, ואחד מבני הבית יברך על השניה והשלישית וכן עזה"ד, וכן השוחט יכסה גם הוא לבסוף ודו'.

סדר ערב יום כיפור

ה. מצוה לאכול בערב יוה"כ ולהרבות בסעודה ואו'. ועיקר המצוה היא ביום ולא בלילה ומ"מ טוב לעשות

עיונים והארות

יתקבצו שם כוחות הטומאה והמזיקים שהדם הוא מזונם והרמז לא תאכלו על הדם, והרביעי משום ורחמינו על כל מעשיו וכששפך בהיתר מכסה וגורם רחמים ע"כ.

ומצוה יקרה זו מסוגלת לכפרת עוון פגם הברית כמו שמצינו בספר לשון חכמים (חלק א, סי' סו) והוא תיקון למי שראה קרי ביום הכיפורים לא עלינו. שיעשה כיסוי הדם שלש פעמים בשבוע במשך אותה שנה. ורמז יש כאן כי נודע הוא אצל חכמי הקבלה כי היסוד הקדוש נקרא עוף כמו שכתב הזוהר הקדוש בתיקונים (הקדמה דף ג.), וכן היסוד נקרא תרנגול וכנזכר בכתבי הקבלה וכפי שכתב בפירושו רבנו האריז"ל בספרו שער הכוונות (דף ק ע"א). (קדוש בציון)

א. **טש"ע** (סי' תרד סעי' א).

סוד כל האוכל ושותה בתשיעי

איתא בגמ' ברכות (ח:): כתיב 'ועניתם את נפשותיכם בתשעה לחודש בערב', וכי בתשעה מתענין והלא בעשרה מתענין, אלא לומר לך כל האוכל ושותה בתשיעי מעלה עליו הכתוב כאילו מתענה תשיעי ועשירי. ופירש רש"י: והכי קאמר קרא, הכינו עצמכם בתשעה לחודש לענוי המחרת, והרי הוא בעיני כעניו היום (ואתי שפיר ע"פ שעה"כ דלקמן ודו"ק). ועי' עוד בפ"י רש"י בגמ' ר"ה דף ט' וז"ל: והכי קאמר קרא וְעִנִיתֶם בתשעה, אכילת תשעה אני קורא ענוי, וכיון דאכילתו ענוי חשיבא, כל דמפיש באכילה ושתיה טפי עדיף, דהא מדקאמר בערב, על כרחך לא מקפיד אענוי דתשעה, וכי קרי ענוי בתשעה, אכילה ושתיה דידיה קרי ענוי, עכ"ל.

ובטעם הדבר, כתב רבנו דוד זכות ז"ל אב בית דין מודינה בספרו זכר דוד (פרק ע) שראה בספר מאורות נתן בכתיבת יד והוא "כי האוכל ושותה קודם התענית בכוננת מצוה כדי שיוכל להתענות, מעלה האוכל לצורת אדם, והיא הצורה שעושה מצרה אחרת למחרת יום האכילה והרי הוא כאילו התענה תשיעי ועשירי, כי צורת הנאכל מתענה עמו.

והרב ערוך לנר (ראש השנה ט, א) כתב שהטעם הוא משום שהן הנשמה הן הגוף היו שותפים בחטאים שעשה האדם במשך ימי חייו, והגוף מכפר בתענית ביום הכיפורים, אך הנשמה נהנית היא מהתענית, ואדרבה מאכילה מצטערת ומתענה, ולכן כיון שביום הכיפורים מתענים ואי אפשר לענות את הנשמה, לכן רמז הכתוב שמצוה לאכול ולשתות יום קודם לכן כדי שבזה יהא צער וכפרה לנשמה, ונמצא ששניהם התענו הנשמה בתשיעי על ידי אכילה ושתיה, והגוף בעשירי על ידי התענית.

והשל"ה הקדוש (מסכת יומא פרק נר מצוה אות ט), כתב שיש טעם ע"פ הפשט ועל דרך הסוד בשם מהר"מ

כתב בספר האורה לרש"י (חלק א, סי' צה, הלכות יום הכפורים) רגילין אנו לשחוט תרנגול ששמו גבר תמורת גבר, וכך עושין אוחז תרנגול ומניח על ראש המתכפר, ואומר זה תחת זה, זה חילוף של זה, זה מחול על זה, ומחזירו עליו פעם אחרת, ואומר יושבי חושך וצלמות וכו', אוילים מדרך פשעם וכו', הפסוק והמזמור ויחוננו ויאמר פדעהו מרדת שחת מצאתי כופר, ויעשה כסדר הזה שבעה פעמים, ואחר כך מניח ידו על ראש התרנגול, ואומר זה יצא למיתה תחת זה, ומניח ידו על ראש המתכפר, ואומר תכנס אתה פלוני בן פלוני לחיים ולא למות, ועושה כסדר שלשה פעמים ומניח מתכפר ידו על ראש התרנגול תבנית סמיכה, וסומך ידו עליו ושוחטו לאלתר.

ג. **כה"ח** (סי' תרה ס"ק טז). וכ"כ הגאון היעב"ץ בסידורו (סדר הכפרות), לעולם יסבב מתחילה לעצמו קודם שיסבב לבני ביתו, כדי שיבוא זכאי ויכפר על החייב, ולא החייב על הזכאי, וכן הוא אומר וכפר בעדו ואחר כך בעד ביתו. וכן כתב בסידורו בית יעקב (שער המטרה יא), וכן כתב בקיצור השל"ה (יומא, עמוד רטז). ובספר שלמי חגיגה (דף שיח ע"ג) וכן הוא במחזור אור לישירים דרך החיים (דף רעא ע"ב). וכן כתב בשו"ת בצל החכמה (חלק ה, סימן סה) ועיין בספר חלק יעקב לרבנו הגאון יעקב חי זריהן ז"ל (דרוש ה, דף ט"ל ע"ב). ועיין בתרגום המיוחס לינותן בן עוזיאל (בראשית יז, יג) שכתב, מאן דאיהו גזיר יגזר, כלומר מי שהוא מהול ימול אחרים, והוא מפורש בגמרא (מנחות מב.) ותלמוד ירושלמי (שבת יט:): וכן כתב הרב חיים פלאגי ז"ל במועד לכל חי (סי' טז אות י).

ד. **בא"ח** (שם אות ג).

כתב רבנו מנחם מרקאנטי ז"ל בפירושו על התורה (ויקרא יז, ג), סוד כיסוי הדם הוא לחלוק לה כבוד למדת הדין, אחרי שאין דמן של אלו נזרק על המזבח, וגם כדי שלא תשלוט, הפך ארץ אל תכסי דמי (איוב טז, יח). ויש עוד לפרש שלא יתקבצו שם כחות הטומאה והשדים שהדם הוא מזונם, כמו שאני עתיד לפרש בטעם (להלן יט, כו) לא תאכלו על הדם. עוד יש לפרש, בעבור כי שפיכות הדם הוא דבר שנאוה אצל הקדוש ברוך הוא ומדת הדין מקטרגת עליו, כענין (איוב כד, יב) ונפש חללים תשווע, צוה השם יתעלה ויתברך כשנעשה בהיתר לכסותו שנאמר (שם ה, טז) ועולתה קפצה פיה, אמנם בהפך נאמר (יחזקאל כד, ח) ונתתי את דמה על צחיח סלע לבלתי הכסות, וכתוב (ישעיה כו, כא) וגלתה הארץ את דמיה ולא תכסה עוד על הרוגיה.

ובספר שושן סודות להמקובל הנורא רבנו משה ז"ל נכד הרמב"ן ז"ל (סימן שכ"ו) כתב כמה טעמים בענין כיסוי הדם. והם: האחד כדי לחלוק כבוד למידת הדין שלא תקטרג חלילה שאין דמן של אלו נזרק על גבי המזבח, והשני שלא תשלוט חלילה משום ארץ אל תכסי דמי, והשלישי שלא

עיונים והארות

מקבלת ה' דברים אחרים ממקום גבוה שאינם מושגים אלינו מושג בממשות רק בסוד הבל היוצא מן הפה ומאותו הבל ניזונית עתה רחל ביוה"כ, ולכן מתפללים ה' תפילות להמשיך ה' הבלים הניזונת מהם היום, מכיון שאמא היא בחינת "עולם הבא" שאין בו אכילה ושתיה והוא כנגד הקנה בחינת דבור ולא ושט שהוא אכילה וכו'.

ואם אינו מרבה באכילה ביום זה, לא יתקן כי אם בחינתו, ויצטרך לאכול ביום העשירי שהוא יום הכפורים ולכן צריך לאכול ביום התשיעי, לתקן בחינתו שהוא יסוד ומלכות שבה כי תמיד הם בחיבורא כחדא ואין להפרידם ולכן שניהם נקראים בחינה אחת, כי לא תוכל לעלות ולאכול אכילה ושתיה הפנימית, עד שתשתלם בבחינת החיצונית. ונמצא כי המרבה באכילה ושתיה ביום תשיעי, ע"י הכוונה שלו וע"י הברכות והמצות שעושה באכילתו ושתיתו הגופנית, מתקן בחינת התשיעי והעשירי, וע"י כן יש בה תיקון לשתוכל לעלות ביום הכפורים לאכול ולשתות בחינת הפנימיות ע"י התענית. ונמצא כי האוכל ושותה בתשיעי, גורם לו שיתענה בעשירי לקבל אכילה ושתיה הפנימיות, והרי הוא כאילו התענה בתשיעי, כי אכילת התשיעי גורם תיקון התענית כנז'.

עוד יש טעם אחר והוא, כי ביום זה דערב יוה"כ, נכנסין בנוק' דז"א ב' בחינות החסדים התחתונים שהם כללות הה' חסדים ביסוד שבה ובמלכות שבה. והנה היסוד הוא בחינת תשיעי, ומלכות בחינת עשירי, ושתיהו נכנסין בתשיעי. וזה מה שאמרו כאלו התענה תשיעי ועשירי, כי בחינות שני הימים נתקנו ביום זה ע"י אכילתו ושתיתו ביום זה, עכ"ל.

והנה מה שנצטוינו להרבות באכילה ושתיה ביום התשיעי ערב יוה"כ כדי לתקן החיצונית, צריך לידע האם הוא לזו"ן דנקודה רביעית או לזו"ן דנקודה חמישית שמתקנים אותה מליל כפור עד תפילת המנחה והיא העולה והיא הנזונת עד עתה מהתפילות, וא"כ מש"כ הרב להרבות באכילה אפשר שהיא לזו"ן דנקודה ה'.

הנה מפשט שעה"כ משמע שהתיקון שיש באכילה ושתיה לתקן החיצונית הוא בזו"ן דנקודה ד' ולא נקודה חמישית, שכתב הרב (דרוש א דיוה"כ דף ק ע"ג ד"ה דע) וז"ל: והטעם הוא כי עתה ביוה"כ כבר ננסרה רחל לגמרי וקיבלה הדינים מאחוריים דז"א ע"י ביסוס ומיתוק וכו', עכ"ל. ושם (עמ' ד) כתב כי בתחילה צריך להשלים תיקון הנוק' בכל בחינותיה בבחינת החיצונית כדי שתוכל אח"כ ביוה"כ לקחת הפנימיות. והנה בערב יוה"כ צריך להשלים תיקון יסוד ומלכות של הנוק' כנז' לעיל בדרוש הנסירה כי ב' בחינות אלו נעשות ביום התשיעי שהוא ערב יוה"כ, ע"כ. והנה כל מה שעשינו נסירה ועבדנו ביום ר"ה ובעשיית, לכאורה הם לזו"ן דנקודה ד' ולכן כל התיקון באכילה הוא לזו"ן דנקודה ד'.

ובן כתב בפירוש מו"ר השמן ששון (דף קל ע"ד בסופו) וז"ל: והנה בר"ה עד יוה"כ הוא בירור ותיקון ונסירה לזו"ן דנקודה ד' בבחינת החיצונית שלהם וביוה"כ הוא בבחינת הפנימיות שלהם, ומתחיל תיקונם מתפילת המנחה דיוה"כ. אך זו"ן דנקודה ה' וכו' מתחיל תיקונם מליל יוה"כ עד הנעילה וכו'. ולנוק' רחל נקודה ה' הכוללת מכל הפרצופים, לזו"ן שבה לא עשינו לה תיקון השייך לה ע"י ה' דברים אכילה ושתיה וכו'.

קורדובירו זיע"א וז"ל: כל האוכל ושותה בתשיעי מעלה עליו הכתוב כאלו התענה תשיעי ועשירי (ברכות ח:): כלומר כאלו היה מצווה להתענות תשיעי ועשירי והיה מתענה בהם היה לו שכר רב, כך מקבל שכר האוכל בתשיעי ומתענה בעשירי, כי אכילת התשיעי הוא בשביל תענית העשירי, נמצא האכילה כלולה מהתענית. וענין הזה כתב הטור לפי פשטן של דברים, כדי שיהיה חזק ויוכל לסבול עינוי של מחר של העשירי. לפי טעם הזה הסעודה העיקרית היא סעודת הערב, ואפשר לטעם זה מי שלא ירצה לאכול עד סעודת הערב הרשות בידו. וכן נראה לפי טעם האכילה על פי הסוד שכתב האלה"י מהה"ם קורדובירו וכן משמע קצת במשנה פרק ח' דנדרים (סג:): אמר קונם בשר שאיני טועם עד שיהא הצום, אינו אסור אלא עד לילי צום, שלא נתכוון זה אלא עד שעה שדרך בני אדם לאכול בשר. פירוש לילי הצום, ליל צום כפור, שמצווה להרבות בסעודה בערב צום כפור, הרי שסעודה העיקרית היא בערב סמוך ללילה. מכל מקום נראה דאסור להתענות עד הערב, דאפילו תענית שעות מקרי תענית, ואף שסעודת הערב היא עיקרית, מכל מקום האכילה היא כמו העינוי, ומה עינוי כל היום אף אכילה צריך לראות כל היום שלא יהיה מעונה. ולפי טעם הזה בסוד האכילה שיובאו דבריו לקמן פרק שני, אזי כל היום הוא יום טוב ומצוה לענג בו עכ"ל.

ובמשנה ברורה (סי' תרד ס"ק א) כתב, קבלו חז"ל דאדרבא מצווה מן התורה לאכול בערב יוה"כ ורצה הקב"ה ליתן שכר בעד האכילה כאילו התענו שאינו דומה מצוה שיש בו צער כמו שאמרו לפום צערא אגרא, אילו כתב בתשעה תאכלו לא היה לנו שכר אלא כמקיים מצותו ע"י האכילה ולכן שינה הכתוב וכתב מצות אכילה בלשון תענית שיהיה נחשב אכילה זו לפני הקב"ה כאילו היה תענית כדי ליתן שכר כמקיים מצוה בצער עינוי.

ועיין בכה"ח סופר שכתב משם הפרי חדש שהאכילה ביום התשיעי נחשבת לתענית יומים כאילו התענה ב' ימים מלבד התענית של יום העשירי כלומר ביחד זה שלשה ימים, ועיין עליו שכתב שכיון שהאכילה ביום התשיעי נחשבת עינוי נחשב כאילו התענה ב' ימים רצופים שנחשבים כמו עשרים ושבע תעניות. ושמעתי בשם מו"ר חכם בן ציון אבא שאול זצוק"ל שנחשב לו כאילו התענה ג' ימים רצופים ביחד עם יום הכפורים ונחשב כמו ארבעים ימי תענית, וכן הוא באור לציון ח"ד פרק ז' הלכה א' בעיונים.

ודע דהמצוה היא לא רק לאכול אלא גם לשתות וכלשון הגמ' כל האוכל ושותה בעשירי וכן הוא בהלכות גדולות (הלכות יו"כ) ועי' עוד תוס' עירובין (מא. ד"ה א').

וכתב הרב בשעה"כ (דף ק ע"ג) שכל ימות השנה ע"י אכילתו ושתיתו הגופני שאנחנו מברכים עליהם כמה ברכות המוציא וברכת המזון וכו' ממשיכים לזו"ן בחינת אכילה ושתיה שהם מוחין ואורות מחיצוניות אמא עילאה, אבל ביום הכפורים רחל ניזונת מהיכן שאמא עילאה ניזונת, כלומר שניזונת דרך אמא אבל לא שאמא נותנת לה המזון שהם המוחין דחיצוניות אלא המוחין הכל נמשכים ממקום יותר גבוה מהיכן שאמא ניזונת רק שעובר המזון דרך אמא, ומאותו המזון שאמא ניזונית היא מעבירה לרחל ולכן דינה כמו אמא. ולכן אלו החמשה דברים אכילה שתיה סיכה וכו' נבטלו כי עתה

סעודה עם פת גם בלילה וב. והמרבה באכילה ושתייה ביום תשיעי, ע"י הכוונה שלו והברכות והמצות שעושה באכילתו ושתייתו הגופנית מתקן בחינת יום התשיעי ועשירי ג, לפיכך ירבה באכילה ושתייה כנגד שני ימים וד, ולפחות יעשה שתי סעודות על הפת כדי שיצטרך לברך המוציא וברכת המזון לתקן בחינת החיצוניות ע"י אכילה ושתייה והברכה, ובסעודת הבוקר יכוין לתקן בחינת החיצוניות של היום, ובסעודה המפסקת יכוין לתקן בחינת החיצוניות של מחר ו. והאדם יעשה כל מעשיו לשם שמים וה' יתברך לא ימנע טוב להולכים בתמים.

- ו. גם הנשים חייבות במצות אכילה ושתייה בערב יו"כ ו.
- ז. מצוה לאכול דגים בערב יו"כ בשחרית דוקא ז, ויש הנוהגים לאכול דגי סרדינים לרמז לז' דינים.

עיונים והארות

וכתבו המקובלים ז"ל שצריך לאכול שיעור שני ימים אם יוכל האדם לאכול כ"כ, כדי לתקן יום זה באכילה מה שצריך ליום זה ומה שצריך ליום מחר שהוא יו"ה"כ הקדוש, והאדם יעשה כל מעשיו לשם שמים והשי"ת לא ימנע טוב להולכים בתמים.

ה. **בה"ח** (סי' תרד ס"ק ב).

- ו. **מו"ר** מופת הדור בחזו"ע (הלכות ערב יום הכפורים הלכה י). **מו"ר** האול"צ (ח"ד פ"ז תשובה ג).
- ז. **בא"ח** (שם) ועי"ש בטעם הדבר.

ובמדרש (בראשית רבה פרשת בראשית פרשה יא אות ד) אמר ר' תנחומא עובדא הוה ברומי בערובת צומא רבה והוה תמן חד חייט ואזל דיזבן ליה חד נון, אשתכח הוא וטליא דאיפרכוס קיימין עילויה, הוה הדין מסיק ליה בטימי והדין מסיק ליה בטימי, עד דמטיא ליי"ב דנרין, ונסבא ההוא חייטא, בענתא דאריסטון אמר איפרכוס לטלייה למה לא איתית לי נון, אמר ליה מרי מה לכפור מינך, אזלית ולא הוה תמן אלא חד נון, ואישתכחית אנא וחד יהודאי קיימין עילויה, והוה הוא מסיק ליה בטימי ואנא מסיק לה בטימי עד דמטא לשנים עשר דנרין, מה הוות בעא דנייתא לך נון בתרי עשר דנרין, אתמהא, אמר ליה מאן הוא אמר ליה בר נש פלו, שלח בתריה ואתא לגביה אמר ליה מה חמית חייט יהודאי דאכלת נון בתרי עשר דנרין, א"ל מרי אית לך חד יום, בכל חובין דאנן עבדין כל יומי שתא, הוא מכפר עלינן, וכד הוא אתא לית אנן צריכין ליקורי יתיה, אמר כיון שהבאת ראיה לדבריך הרי אתה פטור, מה פרע לו הקדוש ב"ה, הלך וקרע אותה וזימן לו בתוכה מרגליות טובה, והיה מתפרנס הימנה כל ימיו. ע"כ. ומכאן נהגו ישראל קדושים לאכול דגים בערב יו"כ.

ופירש המתנות כהונה - עובדא הוה וכו' מעשה היה בעיר רומי בערב יו"ה"כ שנקרא צומא רבא הגדול והחמור והיה שם חייט אחד אומן תופר בגדים במחט והלך לקנות דג אחד ונמצא שלא נשאר אצל הדג מי שחפץ לקנותו אלא הוא ונער אחד עבד לאיפרכוס הוא שר העיר והיה זה מעלה אותו בדמים והאחד העלה יותר עד שהגיעו דמיו לשנים עשר דינרים ולקח אותו החייט. בעת של סעודת הצהרים אמר השר לנערו למה לא הבאת לי דג כאשר צויתך א"ל אדוני מה אכפור מפניך הלכתי לקנות דג ולא היה שם אלא דג אחד. ונמצאתי אני ויהודי אחד עומדים עליו לקנותו. והיה היהודי מעלה אותו בדמים וכן אנוכי העליתיו בדמים עד שהגיע ליי"ב דינרים מה היית רוצה שהביא לך דג בעד שנים עשר דינרים בתמיה. אמר לו מי הוא אותו יהודי. אמר ליה בן אדם פלוני. שלח אחריי

לא מבחינת חיצוניות שבה ולא דבחינת פנימיות, ולזה תיקונם בא ע"י מה שתיקנו ה' תפילות ביוה"כ ע"י הדבור, וגדול כח הדבור שהוא הפנימיות שיש בו כח לתקן אפי' בחינת חיצוניות הגמור של אכילה ושתייה שבה, וכו'. נמצא כלל העולה מכל האמור, דתפילת יוה"כ היא לכמה בחי'. א' לתקן זו"ן דנקודה ד' בבחי' הפנימיות שלהם מן המנחה ולמעלה, שבחי' חיצוניותם כבר נתקן מר"ה עד יוה"כ. וגם עיקר תפילותינו הוא לתקן את זו"ן דנקודה ה' בבחינת חיצוניות ופנימיות שבהם וכו' ע"ש.

הרי לפניך שלדעת מו"ר הש"ש כל הריבוי באכילה ושתייה הוא כדי לתקן חיצוניות זו"ן דנקודה ד' ולא לנקודה ה', שהיא נתקנת ע"י התפילה. ועי' שערי רחמים (ח"ב שאלה שטז) שסיכם דבריו כמו הש"ש. אמנם עי' להרב באתי לגני זצ"ל (ח"ה דף ט ד"ה ונחזור) שכתב שנלע"ד שהתיקון מר"ה עד יוה"כ היה לב' הנקודות נקודה ד' ונקודה ה', וכשבאנו ליוה"כ צריך לגמור תחילה תיקון החיצוניות שהם ה' דברים גופניים כדי שאפשר לקבל ה' פנימיים וכו' ע"ש. ומשמע מדבריו, שהנסירה בר"ה היתה לב' הנקודות, וגם התיקון בחיצוניות באכילה ושתייה וכו' הוא לב' הנקודות, וביוה"כ מתעסקים בפנימיות של שניהם וכו' ע"ש וירווח לך.

ועי' בספר מועדי ה' לידידנו הרה"ג המקובל יוסף טוילה יצ"ו (דף שעא) שכתב את מסקנת התו"ח דנמצא שבר"ה נתקנו הזו"ן דנקודה רביעית וחמישית במוחין דאחור דאחור, וביום הכיפורים עד תפילת המנחה נתקנים זו"ן דנקודה ה' במוחין דפנים דאחור ובתפילת המנחה לחש וחזרה ובלחש דנעילה נתקנים זו"ן דנקודה רביעית במוחין דפנים דאחור, באופן שעתה לפני חזרת הנעילה כבר נתקנו זו"ן דנקודה ד' וזו"ן בנקודה ה' ועלו והלבישו לאו"א עילאין (עיי' תו"ח דף ק"ע ע"ב) ע"כ, וא"כ הבאתי לגני הסתמך על מו"ר התו"ח ומשמע א"כ שהאכילה בערב כפור היא גם לזו"ן דנקודה רביעית וגם לזו"ן דנקודה חמישית וה' יאיר עיננו אמן.

אמנם בכל זאת מכיון שפשט הדברים בשעה"כ הולך כפי שכתב הרב ש"ש, וכן מסקנת השער"ח ומו"ר השד"ה, וגם שאנחנו הלכה למעשה בר"ה מכוונים בזו"ן דנקודה ד' ולא חמישית, לכן נראה שנעשה הדברים כדעת הש"ש והיע"א.

- ב. **אול"צ** (ח"ד פ"ז תשובה ב).
- ג. **שעה"כ** (דף ק ע"ד).
- ד. **פע"ח** (דף קמב ע"ג). וכ"כ בבא"ח (ש"א פר' וילך אות א) אמרו חז"ל מצוה לאכול בערב יוה"כ ולהרבות בסעודה,

ח. מנהג חסידי "בית אל" בכל ערב יוה"כ אחר תפלת שחרית מלקין לכל אחד ד' פעמים מלקות, ואח"כ עושין לו ד' מיתות ב"ד. וכן הוא מנהג ישיבתנו הקדושה ק"ק חסידים "נהר שלום", לעשות סדר המלקות וד' מיתות ב"ד בכל ערב יום כיפור עוד מזמן רבנו המקובל האלהי רבי מרדכי שרעבי זצ"ל וכו'.

עיונים והארות

ראה כמה גדולה כח המלקות, והבן. מאחד מהראשונים ז"ל. **עוד** מצאתי כתוב סוד המלקות באופן אחר. דע, כי מלקות עולה בגימטריא תקע"ו, כנגד כל הדינין, בין תקיפין בין נחין, ושרשם, משני שמות של אלהים ודנ"י. כי אלהים במלוי יודי"ן עולה ש', ובריבוע כזה, א' א"ל אלהי אלהים, עולה ר', הרי ש"ר, שהם גימטריא ת"ק ממלקות. ושם דנ"י עולה ס"ה, וט' אותיות של אלהים ודנ"י עם כללות השני שמות הנזכרים, הרי תקע"ו.

נמצא, שהמלקות לתקן כל הדינין נחין וקשין. ולכן הקושר ידים בעמוד, יכוין לכפית הדינין, ויכוין בכוונה זו המלקה. וזהו כוונת המכה, שמכה ברצועות שור וחמור, שהם סוד הקל"י החמורות, כנגד שור וחמור. וצריך בית דין שלשה, כנגד כח"ב. ואם חסר אחד מהם, אינו בית דין, ששלשה ראשונות חשובות אחד. והכוונה, כי שורש הקל"י מגדולה ולמטה. ולכן צריך ב"ד שלשה, לתקן הדינין, ע"י קו המדה היורד מהג' עליונות למדמם ולחברם, וז"ס (נחמי"ט) ואתה מחיה את כולם. ולכן הג' ב"ד, אחד אומר הפסוקים, שהם אם לא תשמור וגומר, והפלא ה' את מכותך וגו', ואחד אומר הכה תכה, ואחד אומר והוא רחום וגו'. והאומר הפסוקים, יאמר אותם בטעמים, וישב באמצע, כי הטעמים עולים לכתר. והאומר הכה ישב מצד שמאל, כנגד בינה, שהדינין מתערין מינה. והאומר והוא רחום, ישב בימין, כנגד חכמה, כרחם אב על בנים.

וצריך המקושר, כשקושרין אותו, שיתודה, ויאמר ג"כ פסוק (ירמי' ז') יסרני ה' אך במשפט, אל באפך פן תמעיטני. והכוונה, כי ר"ת של יסרני יהו"ה אך, עולה בגימטריא כ"א, כנגד שם אהי"ה. במשפ"ט א"ל באפך פ"ן, ר"ת בגימטריא פ"ה, ועם הכולל עולה פ"ו, כמנין אלהים. והכוונה, למתק שם אלהים בשם אהי"ה. וס"ת של יסרני יהו"ה אך במשפט א"ל באפך פ"ן, עולה קמ"ד. ואם תחשוב י' של תמעיטני, עולה קנ"ד, נגד אהי"ה דההי"ן שהוא קנ"א, ועם הג' כוללים מהג' שמות שבפסוק זה, שהם אך פ"ו קנ"א, סך הכל קנ"ד. ובזה הפסוק שמנה תיבות, כנגד שבע מדות הבנין, ואחד הממתקם. ודי בזה.

ובספר פרי עץ חיים (שער כז) כתב וז"ל: קודם שתתפלל מנחה, מלקות. ומורי ז"ל לא היה מקפיד, רק היה לוקה ד' מלקיות נגד ד' אותיות הוי"ה, ואחר המלקות טבילה בסוד באנו באש ובמים עכ"ל. ומלשון זה משמע דלא היה לוקה האר"י ז"ל רק ד' מכות, אמנם בס' נגיד ומצוה כתב וז"ל: קודם שתתפלל מנחה, מלקות, וראיתי למורי ז"ל שלא היה מקפיד מאד בענין המלקות כמו התענית, כי אין בדור זה סמוכין ומומחין, ואינו רק צער לבד, ולכן אין להקפיד כ"כ על זה, אך כל הפעמים שהיה לוקה, היו מלקין אותו ד' מלקיות כנגד ד' אותיות הוי"ה לא פחות ולא יותר. ואחר המלקות, טבילה, בסוד באנו באש ובמים עכ"ל. ובלשון זה יכול לפרש אע"פ שלא מקפיד, מ"מ כשהיה לוקה, היה לוקה ד' מלקיות, ר"ל ד' פעמים מלקות. וכן בספר "אמת ליעקב" בקונטרס

ובא אצלו אמר לו מה ראית אתה יהודי חייט שאכלת דג בשנים עשר דגרין אמר לו אדוני יש לנו יום אחד שכל עוונות שאנו עושין כל ימות השנה הוא מכפר עלינו. וכשבא אותו יום אין אנו צריכין לכבודו? א"ל כיון שהבאת ראייה לדבריך הרי אתה פטור וכו'.

ח. **כתב** מרן בשלחן ערוך (סי' תרז סעי' ו) כל הקהל לוקים מלקות ארבעים אחר תפלת המנחה, שמתוך כך יתן אל לבו לשוב מעבירות שבידו. וברמ"א ונהגו שהנלקה אומר וידוים בשעה שנלקה והמלקה אומר והוא רחום יכפר עון וגו' ג' פעמים שהם ל"ט תיבות כנגד ל"ט מכות, ונהגו להלקות ברצועה כל שהוא דאינו רק זכרון למלקות. ויקח רצועה של עגל על דרך שנאמר ידע שור קוניה והנלקה לא יעמוד ולא ישב, רק מוטה, פניו לצפון ואחוריו לדרום.

וכתב רבנו האריז"ל בספר הליקוטים (דף סו ע"ג) וז"ל: סוד המלקות שצותה התורה עליו, וגם ארז"ל כל חייבי כריתות שלקו נפטרו מידי כריתתן וכו'. סוד הענין, הוא להסיר כתם החטא אשר נכתם האיש החוטא בנפשו ולטהר נשמתו. לא מפני העונש והטורה למקבלו, אלא הוא כמי ששותה סם המות, ונותנים לו מעט צרי להצילו מהמיתה, ואעפ"י שהצרי אינו מר, מצילו בסגולה שיש בו. ככה הוא המלקות, מי שמקבלו בוידוי והכנעה ובכיה ובושת פנים, הנה הוא מצילו מעונש גיהנם המר, דכתיב ארבעים יכנו לא יוסיף וכו'. ופי' הפסוק הוא כך, ארבעים יכנו, בעה"ז, פן יוסיף להכותו, בעה"ב, מכה רבה.

וצריך שתדע, כי החוטא, ביום שחטא יצא מכלל ברוך, ונכנס בכלל ארור. כי כל התורה באלה ובשבועה קבלנוה, כדכתיב (דברים כ"ז) ארור האיש אשר לא יקים וגו'. וזה היה הטעם שקלל הקב"ה לאדה"ר, באכלו מעץ הדעת טוב ורע. והקללות היו, עשרה לאדם, ועשרה לחוה, ועשרה לנחש, ותשעה לארץ, כמ"ש חז"ל במד"ר. א"כ, כולם יעלו ל"ט קללות. והחוטא הוא ארור, ונקרא מת אפילו בחייו, וצריך להחיותו ע"י המלקות, שכנגדן הכה הקב"ה לדור המבול, לפי שלא חזרו בתשובה, ארבעים יום, שנאמר (בראשית ז') כי לימים עוד שבעה אנכי ממטיר על הארץ ארבעים יום וארבעים לילה וכו'. ועתה מי שחוזר בתשובה, ומקבל מלקות ארבעים, חוזרים לו הל"ט שהוא הקללה, שכן תרגום ארור, ליט והמיתה לט"ל של חיים, שהוא רומז לטל שעתיד הקב"ה להחיות בו את המתים.

ועוד דע, שקודם שחטא היה דבק בהוי"ה אח"ד, שעולה ט"ל, ועכשיו שחטא, נדבק בכוחות הטומאה, שהם רומזים לל"ט מלאכות, אשר חייבים העושים אחד מהם בשבת. ורז"ל הוציאם ממלת אל"ה הדברים, שהם ל"ו, וג' האותיות שעולים ט"ל. והם כולם בחיצונים, ונקראים אבות מלאכות. ויש להם כמה תולדות כידוע, והם כולם כנגד ל"ט קללות הנז'. אמנם, עכשיו כשחזר הלוקה בתשובה, ונקלה אחיך, הרי הוא חוזר לידבק בהוי"ה אח"ד, שעולה ט"ל, וזוכה להחיות בט"ל של תחיית המתים. כמשה"ה (ישעי' כ"ו) כי טל אורות טליך וכו'.

ט. צריך כל אדם להקפיד בערב יום הכיפורים שירחץ ויטהר ויטבול במי מקוה, וגם מי שאין דרכו בכך כל השנה, עכ"פ ביום הנורא הזה, צריך לטבול ולהשליך מעליו כל הטומאות וכל המחשבות זרות שנתדבקו בו כל ימות השנה^[ט], ואם אמרו חז"ל כי בכל רגל ורגל חייב אדם לטהר עצמו, ק"ו ביה"כ שצריך האדם לחפש אחר הטהרה והקדושה להתייצב לפני אלהיו ית' מן הבא בידו, ולא יקדים לטבול עד שעה קודם חצות היום^[י].

עיונים והארות

בפרט בימי החורף אם שלג ניתך ארצה הולכים וטובלים עצמם בשלג, ואחר כך חוככים את בשרם במין עשב שעלים שלהם מלאים קוצים ודרדרים, עד שיורד מבשרם דם, אחר שעור הבשר מתנפח, וכל זה עושין לכפרת עון ולהתם חטאת. והגאון ר' יהונתן מאייבשיץ צעק ככרוכיא על העושים כן בגופם. ומנהג סדר המלקות בערי פרס, שכל יחיד ויחיד שבבית הכנסת מסיר את בגדיו הקרובים לבשר ולוקח הרצועה ומכה בה על חלציו בידו, ואחר כך הולך וטובל, בכדי לטהר נפשו וגופו. ובסדורי ספרד בא"י וסת"מ ראיתי סדר המלקות בסדר אחר, ששליח בית דין אוסר ב' ידיו כפותים על עץ, ואומר לו השליח פסוק מוסר ה' בני אל תמאס וגו' עד כאב את בן ירצה ופסוק וידעת עם לבבך והשליח בית דין אין לו רשות להכות עד שהדיין יאמר לו שבצד שמאל יכה, והדיין נותן לו את הרצועה לתוך ידו, ומכה ט"ל מלקות, ואומר שלשה פעמים והוא רחום, בפעם הראשון יתחיל בכתף שמאל, בפעם שנית יתחיל והוא רחום בכתף הימני, בפעם השלישית יתחיל והוא רחום נגד החזה, ויתיר לו ידיו מן העמוד, ואומר להנלקה אלו הפסוקים "וסר עונך וחטאתך תכופר" "כל כלי יוצר עליך" וגו' עד נאם ה' ובעוד שהשליח בית דין עסוק בהלקאה, אחר העומד שם קורא פסוקים אלו בקול רם "אם לא תשמור לעשות את כל דברי התורה הזאת" וגו' "והפלא ה' את מכותך", עד "ונאמנים".

וכן מצאתי כתוב בסדור ליוה"כ נוסח בבל, שנהגו ללקות ט"ל מלקות וגו' ואחר שהקושר קושר ידיו אל הקורה אומר הפסוקים מוסר ה' בני אל תמאס, והמלקה אומר לו וידוי, חרטה, דמעה. עכ"ל.

ט. **כתב** הטור (סי' תרו) ונהגו לטבול בערב יוה"כ, ואמר רב עמרם טובל אדם בשעה שביעית ומתפלל מנחה. וכתב הב"ח (שם). רצונו לומר דאף על פי דעיקר הטבילה משום יום הכפורים היא באה מכל מקום יקדימנה לתפלת המנחה דמאחר דתיקנו חז"ל להתודות במנחה קודם שיאכל וישתה שמא תטרף דעתו בסעודה אם כן וידוי זה הוא במקום הידוי שיש לו להתודות ביום הכפורים ועל כן בעינן שהתפלה עם הידוי יהיו בטהרה ובנקיות כמו ביום הכפורים עצמו. ע"כ. ובמ"ב (ס"ק יח) כתב דיש נוהגים לטבול קודם סעודה מפסקת כדי שיהיה סמוך ליוה"כ פ.

י. **וממשיך** הטור וכותב דטעם המנהג, דסמכו על מדרש של פרקי ר' אליעזר שנקיים כמלאכי השרת ביה"כ. ע"כ. ובזוה"ק פר' פנחס (דף ריד ע"ב) כתב, ובעיני בני היכלא בתשעה לירחא למעבד חדוותא ומטבל בנהרא לדכאה גרמייהו וכו' עכ"ל. וכתב הכה"ח (סי' תרו ס"ק נ) והוא כדי להתפלל בטהרה ביום הקדוש והנורא הזה, וגם כדי לקבל הארת יוה"כ. עכ"ל.

י. **כה"ח** (סי' תרו ס"ק בן) דהעיקר לטבול אחר חצות, ומיהו הרוצה להקדים לא יקדים משעה חמישית של היום שעה

"שפת אמת" דף קי"ח סדר ע"פ הסוד ד' פעמים מלקות כנגד ד' אותיות הוי"ה וכנגד ד' מיתות ב"ד יעו"ש. (כה"ח סי' תרו ס"ק מא).

וכן הוא סדר ותיקון ד' מיתות ב"ד, והוא מובא בספר כתר שם טוב (חלק ו דף 274) וז"ל: בהיותי עלם צעיר בעיר מולדתי ירושלם, זכורני שבערב יום הכיפורים בבוקר אחר תפלת שחרית כל יחידי ק"ק בית אל המתפללים עפ"י כוונת האר"י אשר יסדו ושכללו זקן זקני המקובל האלה"י רב שר שלום מזרחי שרעבי ז"ל מתאספים כל יחידי הקהל מהם רבנים גדולים וזקנים בכדי שילקו אותם. וזה אשר בעיני ראיתי, טרם כל מורידים הוילונות של חלונות הבית כנסת, בכדי שהשכנים הדרים שם ובפרט הנשים, אל יראו ההכנות אשר יעשו תוך בית הכנסת. אחר כך מביאים קורה ונועצים אותו בקרקע הבית הכנסת והוא כפוף ומוטה באלכסון והנלקה מסיר כל בגדיו הפנימיים חוץ מן המכנסיים, והלוקה מעמיד הנלקה כלפי הקורה ונותן יד ימינו על יד שמאלו, והלוקה לוקח חבל וקושר שתי ידיו וכופתם יחד עם הקורה, ואחר כך מזמינים רב הקהל, וזכורני שאז הרב היה איש חסיד תוארו כמלאך ה' צבאות זקן ונשוא פנים זה שמו רבי נסים עני ז"ל. ואומר להנלקה שיתודה ובעודו מתודה לקח הרב הרצועה בידו, ומכה אותו בה, מכה אחת בצלעו הימנית, ואומר "והוא" וכשמכה לו מכה שניה בצלעו השמאלית אומר "רחום" ועל זה הדרך מכהו ט"ל מכות. וראיתי אחרי זה איך עושים לו ד' מיתות בית דין. מלבישין להאיש שכבר הלוקוהו שק מכף רגל ועד קדקדו, וסוקלין אותו בשנים או ג' אבנים קטנות, והמתייסר נוטל אבן גדולה ומכה על לבו, והחכם מכריז ככה יעשה לאיש שהכעיס והקניט את בוראו, אוי לנו מיום הדין וגו'.

וסדר "שריפה", מדליקין נר של שעה ומטיפין תחת השק על בשרו ג' או ד' טיפות עד שרואין שהוא נרתע, ומכריז החכם ככה יעשה לאיש וגו'.

וסדר ה"הרג" בעודו מלובש השק משכיבין אותו בקרקע וסוחבין אותו ג' או ד' פעמים ע"י בחורים הולכה והובאה, ומכריז החכם וגו'.

וסדר ה"חנק" חונקין אותו בין שניהם באזור אחד על גרונו, או הוא עצמו בשתי ידיו והוא יושב על ברכיו ומכריז החכם וגו'.

קודם הסקילה אומר המתיסר: רבש"ע אם חטאתי לפניך ופגמתי באות י' של הוי"ה ובאות א' של אדני"י ונתחייבתי בדין הצדק סקילה, הריני מקבל עלי סקילה, וקודם השריפה יאמר ופגמתי באות ה' ראשונה של הוי"ה, ובאות ד' של אדני"י וכו' וכן קודם ההרג יאמר באות ו' ובאות נ', וקודם החנק באות ה' אחרונה של הוי"ה ובאות י' של אדני"י וכו' וכן המנהג בק"ק בית אל שעושין לכל אלו היחידים כפי הפרוגרמא שזכרתי.

ויש חסידים ואנשי מעשה שמסגפים עצמם בתעניות שונים,

י. טוב שיטבול האדם בערב יוה"כ, לכה"פ תשע טבילות וכך יהיה סדר טבילתו, בראשונה, יכוין להעביר הזוהמה והטומאה מעליו בכח שם אהי"ה במילוי ההי"ן כזה: אל"ף ה"ה יו"ד ה"ה העולה גי' מקוה.

ובטבילה השניה יכוין לתיקון הכעס, ויכוין כי כעס עם הכולל גי' מקו"ה וגם גי' אהי"ה במילוי ההי"ן כזה: אל"ף ה"ה יו"ד ה"ה.

והשלישית למתק הדינים והגבורות במים שהם החסדים.

והרביעית לתקן מה שפגם בשם ע"ב יו"ד ה"י וי"ו ה"י.

והחמישית לתקן מה שפגם בשם ס"ג יו"ד ה"י וא"ו ה"י.

והשישית לתקן מה שפגם בשם מ"ה יו"ד ה"א וא"ו ה"א.

והשביעית לתקן מה שפגם בשם ב"ן יו"ד ה"ה וי"ו ה"ה.

ובשמינית לפשוט מעליו בגדי החול. ויכוין עוד שתכלה שנה וקללותיה.

ובתשיעית לקבל עליו הארת קדושת יום הכיפורים.

ואם חל יום הכיפורים בליל שבת יכוין בטבילות שבת, אלא שבשעה שמכוין לקבל הארת שבת, יכוין גם לקבל הארת יום הכיפורים. וכ"ז מלבד הכוונות הנזכרות בדברי האר"י והרש"ש זיע"א וכנודע ליודעי ח"ן ויא.

יא. כתבו הקדמונים דעל ידי טבילה במקוה ימשך לאדם טהרת הלב וקדושת המחשבה, ויהיה לו לסיוע

עיונים והארות

ועיין כף החיים (סי' רס ס"ק ה) שהביא המנהג לטבול י"ג טבילות בערב שבת.

ובספר מעבר יבק (שפת אמת פרק יג) כתב לבעל תשובה שיטבול י"ד טבילות להמתיק י"ד עתים הכתובים בספר קהלת. והשל"ה כתב (שער האותיות, קדושה, תמה) ואם הוא בעל תשובה, ובא לטהר את עצמו בערב שבת, אף כי בכל ימי השבוע תקונו כן, רק שאין אדם יכול לעמוד עליו, מכל מקום על כל פנים בערב שבת שהוא עת רצון, תיקון שבת מלכתא, צריך לכלול גם כן טבילתו ותיקונו בעל תשובה בתיקון וטבילת שבת, מחדא משתמע תרתי. אם הוא בריא ויכול לסבול, יטבול ארבע עשרה טבילות, לשלוט על ארבע עשרה עתים הרעים, ולהפך אותם לטובה, ולהיות לו כח לעמוד בהיכל מלכו של עולם, בסוד 'ועתה יגדל נא כח אדני' (במדבר יד, ז), באופן ובתיקון זה יהיו נמתקים אותם הארבע עשרה עתים הנזכרים. טבילה ראשונה הנה תועיל להעביר זוהמת עונו, ושלוש אחרות ליחד שלש אותיות ראשונות של הוי"ה אהי"ה אדני [יא"א, הה"ד, וי"נ, הה"י] הנזכרים לעיל כפי הסדר הוידוי. ושלוש טבילות שניות לשלוש אותיות שניות. וכן לשלישית שלש טבילות כנגד אותיות שלישיות ורביעיות. וטבילה אחרונה בא ליחד שלש שמות שלשה כאחד, ויחדיו יהיו תמים על ראשו להשפיע עליו רוח טהרה ממקור כל המקורות.

עוד כתב השל"ה (יומא, עמוד התשובה טז), שמעתי כי היו כתב חסידים בזמנינו שטבלו ביום הזה (ערב יו"כ) ט"ל טבילות כנגד ט"ל מלקיות, ואז האדם מתעורר במאוד, ובערת הקדושה בלבו, ונתקיים בו באנו באש ובמים". וכן כתבו בשמו הרב באר היטב (שם ס"ק ח) והרב מחצית השקל (שם). וכן הוא בספר טהרת הקודש (מאמר מקוה ישראל, טבילת עיו"כ) לרבי אהרן ראטה ז"ל.

אחת קודם חצות.

יא. כ"ב כה"ח (סי' תקפא שם ס"ק פג).

במספר הטבילות מציינו בפוסקים כמה שיטות, הרמ"א בד"מ (סי' תרו) כתב דסגי לטבול טבילה אחת כיון שכל עיקרה לשם טהרה. ובספר חסידים (סי' שצג) כתב שכיון שנזכר בקרא ג' פעמים לשון טהרה לכן צריך לטבול שלש פעמים. ובמהרי"ל נקט דהטעם משום שנאמר ג"פ בקרא מקוה ישראל ה'. ויש שכתבו משום שהם נגד חטא, עון, ופשע.

ועיין בפרי עץ חיים (שער י"ח פ"ד) שכתב לטבול שלש טבילות לכבוד שבת, והם האחת לשם טהרה, השנית לפשוט בגדי החול מעליו, והשלישית לקבל תוספת הארת השבת. וכן כתב רבנו החסיד רבי אליעזר פאפו ז"ל בספרו חסד לאלפים (ר"ס, א), וכן כתב הרב אברהם חמווי ז"ל בספרו דבק מאח (טבילה ג). ועיין בספר חסידים (סי' שצד). והגאון החיד"א ז"ל כתב במורה באצבע (ד, קל"ז) גבי ערב שבת קודש, לטבול טבילה לשם טהרה, ועוד ארבע טבילות לקבל ארבע מיתות בית דין, ולתקן מה שפגם בארבע אותיות הוי"ה, ועוד טבילה ליחד כל האותיות, ועוד אחת לתקן הכעס, ועוד אחת לפשוט בגדי החול, ועוד שתיים לקבל הארת וקדושת שבת עד כאן דבריו. הרי לדבריו צריך לטבול עשר טבילות. וא"כ ה"ה הכא אלא שבמקום כוונות השבת יכוין לקבל הארת קדושת יו"כ.

ובשער רוח הקודש לרבנו האריז"ל (דף עט ע"ב) כתב כוונות לטבילת י"ג טבילות וסודותיהם. ועיין בספר אגרא דפרקא (סי' לה) בענין טבילת י"ג טבילות לבעל תשובה לטהר נפשו ורוחו ונשמתו. ורבנו יוסף חיים ז"ל בספרו כתר מלכות (סי' קצח) כתב, לטבול י"ג טבילות קודם מנחה בשבת. וכמובן שהוא משום הארת י"ג תיקוני דיקנא המתגלים בתפלה זו.

גדול להדבק בבורא עולם ויבו. ועל ידיה מתקדש האדם ונעשה כבריה חדשה ויג.

יב. אם האיש אנוס שלא יוכל לטבול, ישפוך על גופו תשעה קבין מים בהיותו עומד ערום, ויבא אדם אחד וישפוך עליו המים מראשו ועד רגליו, ותשעה קבין אלו הם כל קב הוא תל"ב דרהם כי כל קב הוא ארבעה לוגין, וכל לוג הוא ק"ח דרהם. ואם אין לו כלי אחד שיכיל כל תשעה קבין יחלקם בשנים או שלש כלים, אבל יותר משלשה כלים אין מצטרפין, ויזהר לשפוך השני קודם סיום קלוח הראשון וכן יעשה בשלישי ויד.

יג. ואם גם זה אינו יכול כגון מי שהוא חולה או שיש לו אונס אחר יטול ידיו ארבעים פעמים, וכך הסדר: יערה תחלה על יד ימין פ"א ויכוין באות ראשונה של שם ע"ב, וכן פ"א על יד שמאל ויכוין ג"כ באות ראשונה של שם ע"ב, ועוד יערה פ"ב על ימין ויכוין באות שניה דשם ע"ב, וכן פ"ב על שמאל ויכוין באות שניה, וכן עז"ה עד עשר פעמים. ויחזור ויערה עשר פעמים בזא"ז על ימין ויכוין בכל פעם באות אחת דעשר אותיות שם ע"ב, ויערה אח"כ עשר פעמים בזא"ז על שמאל ויכוין בהם בעשר אותיות שם ע"ב על הסדר, נמצא סך הכל ארבעים פעמים וטו.

יד. בערב יוה"כ הגם שיאכל כמצותו, מורא שמים יהיה חופף עליו. ויזהר למען דעת פירוש סדר עבודה שיאמר ביוה"כ כדי להבין הדברים שמוציא מפיו. ויטבול בהכנעה גדולה על כל פנים וטז.

טו. כל אדם ינשק ידי אביו ואמו בערב יוה"כ לעת ערב קודם שילך לבית הכנסת ויבקש מהם מחילה, ודבר זה הוא חיוב גדול על כל אדם, ומי שאינו עושה כן נקרא חוטא ומזלזל בכבוד אביו ואמו. דאם בין אדם לחברו חייבו חז"ל לבקש מחילה קודם יוה"כ, כל שכן מאביו ואמו, שאין אדם ניצול מחטא זה בכל יום. ואם הבן שוטה ולא ביקש, הם יתנו לו מחילה שיאמרו בפייהם, אנכי מוחל לבני פלוני על כל מה שחטא לי מחילה גמורה. וכן (הבעל) יתן מחילה לאשתו על אשר בזבזה מן הבית שלא כרצונו. וכן על כל תלמיד שיש לו רב בעיר, ילך אצלו קודם יוה"כ ויבקש ממנו מחילה ויז.

עיונים והארות

ומבוא בספר עובדות והנהגות לבית בריסק (ח"ב עמ' מ"ח) שפעם נתן הגאון הגדול רבי ברוך בער מקמניץ זצ"ל את ידו לשלום למישהו, ולאחר מכן התברר שאותו אדם הוא כומר, מיד נטל רבי ברוך בער את ידיו ארבעים פעם. ומציין שם המו"ל מספר בא"ח (שם), וכף החיים (סי' עו ס"ק כב), שנט"י ארבעים פעם נחשבת כטבילת הגוף. ומרגלא בפומא דרבנו שאם המקוה יכול להפוך מנכרי ליהודי, על אחת כו"כ שיהפוך את הטובל ליהודי טהור יותר.

טז. מורה באצבע (אות רסט). והרוצה ללמוד סדר העבודה כדבעי ילמד בחוברת "כשגל ילבינו" בהוצאת ישיבתנו הקדושה והיכלא דרשב"י שמסודר בטוב טעם ודעת עם תמונות מרהיבות שרק רואים בהם וכל סדר העבודה רץ, וב"ה בימינו רבים ואלפים לומדים בזה ונהנים מאד.

יז. בא"ח (ש"א פר' וילך אות ו).

המנהג שהאבות מברכים את ילדיהם בערב יום כיפור, הובא בחיי אדם (הלכות ערב יו"כ, כלל קמד סעי' יט) ויסוד ושורש העבודה (שער יא פרק ה) ומנהגי חתם סופר (פ"ז ס"כ) וקיצור שולחן ערוך (סימן קלא סעי' טז) ומטה אפרים (סימן תריט אות ב). וכן כתב בספר מכתב סופר (ח"א, חלק הדרשות, בתולדות המחבר, הנקרא "באר מרים", עמוד מה) וז"ל: דכרנא, שאני ואחי הגדול בעל הכתב סופר זצ"ל, הלכנו תמיד בערב יום כיפור, קודם כניסת יום הקדוש, לקבל ברכת קדשו של אבינו זי"ע. עכ"ל. וכ"ה בכה"ח (סי' תרו ס"ק מד) כתב ורבים הולכים גם לקרוביהם אנשים של צורה וחסידים ואנשי

יב. כתב השל"ה הק' (שער האותיות, אות ט, ד"ה עוד יש), ועתה לא באתי אלא להודיע גדול מעלת המקוה, אשרי מי שמרגיל בטהרה זו תמיד, ויועיל לכל הטומאות, וגם לטומאת העבירות, ויבא לידי טהרה דהיינו טהרת הלב, כמו שכתוב (תהלים נא, יב) לב טהור ברא לי אלהים, לב טהור ברא ראשי תיבות 'טבל', ומטהרת הרהור הלב ונמשך טהרת המחשבה, שהיא במוח שיהיה לו מחשבה טהורה.

ויש מי שכתב כשאדם טובל במקוה זוכה ונעשה כביכול טפל לשכינה הקד' וזה טבילה טבל-יה.

ובתב הראשית חכמה (שער האהבה, פרק יא, אות כב), הטהרה על ידי הטבילה, סיוע גדול לידבק באדם נפשו באלקיו ובעבודתו.

ובהקדמת ספר עץ חיים (ענין סור מרע ועשה טוב) כתב, בענין השגת האדם, אין לך דבר שמועיל כמו הטהרה והטבילה, שיהיה האדם טהור בכל עת.

יג. שלחן הטהור (סי' פח, סעי' א) להרה"ק מקאמאראנא זצוק"ל: ראוי לזהר בטבילה בכל עת, שמטהר נפשו ורוחו ונשמתו, ונשמר בלילה ממקרה לילה, ונתקדש ונעשה בריה חדשה.

יד. בא"ח (ש"א פר' נצבים אות ג). והם בימינו לערך כ-13 ליטר מים.

טז. בא"ח (שם), ובשו"ת רב פעלים (ח"ד חלק סוד ישרים סי' ג).

- טז.** נוהגים לעשות התרת נדרים בערב יום כיפור, ומנהג ירושלים לומר סדר התרת קללות, וכן הוא מנהג ישיבתנו הק', ואם אפשר ישבו עשרה דיינים כדי שתועיל התרה זו גם לנידוי ויח.
- יז.** ישתדל ליתן כופר נפשו צדקה לעמלי תורה בעין יפה, ומצוה ליתן בפרהסיא דממנו יראו וכן יעשו שיתנו איש כמתנת ידו [יט].

סדר הוידי במנחה בערב יום כיפור

- יח.** מתפללים תפילת מנחה קודם סעודת מפסקת וצריך להתוודות בה שמא יארע דבר קלקלה בתוך הסעודה. היחיד אומרה אחר תפילת שמונה עשרה לאחר פסוק יהיו לרצון הראשון. והש"צ אינו חוזר על וידוי זה ועל חטא אף לאחר תפילתו [א].
- יט.** אע"פ שהתודה אדם קודם אכילתו, מ"מ עיקר הוידי הוא קודם שיתקדש החג. ולכן אחר האכילה חוזר ומתודה שוב [ב].

עיונים והארות

א. גמ' יומא (פז):, תנו רבנן מצות וידוי ערב יום הכיפורים עם חשיכה, אבל אמרו חכמים יתודה קודם שיאכל וישתה, שמא תטרף דעתו בסעודה. ואף על פי שהתודה קודם שאכל ושתה מתודה לאחר שיאכל וישתה, שמא אירע דבר קלקלה בסעודה. ואף על פי שהתודה ערבית יתודה שחרית, שחרית יתודה במוסף, במוסף יתודה במנחה, במנחה יתודה בנעילה. והיכן אומר? יחיד אחר תפלתו, ושליח צבור אומר באמצע". וכתב רש"י שמא תטרף דעתו מחמת שכרות, ויארע קלקלה של חטא. וברמב"ם (פ"ב הלכות תשובה ה"ז) פירש הטעם פן יחנק בשעת סעודתו קודם שיתודה וזה מפני שהשטן מקטרג באותה שעה. ונפסק בשו"ע (סי' תרז סעי' א) ובחזו"ע (ימים נוראים הלכות עריו"כ הלכה כד).

מעשה שיברכו אותם ומבקשים מהם שיתפללו בעדם ביום הקדוש הזה.

והרב שער המלך (שער ה, פרק א) כתב, טרם הליכתו לבית הכנסת כל אחד ואחד יקדש את ידיו ויפרוש את כפיו ויברך את בניו, ויש לנו רמז וסימן לדבר שיעקב אבינו עליו השלום בתשעה לחודש תשרי באותו יום בירך את מנשה ואת אפרים, ולזה יש לנו זכרון לדורי דורות שכל אחד יברך את בניו בערב יום הכיפורים בברכה זו, באמור אליו בני ישימך אלהים כאפרים וכמנשה, יברכך ה' וישמרך וכו' ויהי רצון מלפני אבינו שבשמים שיתן בלבך אהבתו ויראתו של פניך כל ימי חיך שלא תחטא, וישים חשקך בתורה ובמצות, ויתן לך בנים ובנות צדיקים וצדיקות עוסקים בתורה ובמצוות כל ימיהם, ויהי מקורך ברוך ושמח באשת נעורייך, ויזמין לך פרנסתך בהיתר ובנחת, ולא על ידי מתנת בשר ודם, פרנסה שתהיה פנוי לעבודת השם יתברך, ותכתב ותחתם לחיים טובים וארוכים, עם כל צדיקי וחסידיו ישראל העושים רצון האל יתברך אמן. וכנזכר בספר אור צדיקים ועוד במחזורים. והביאו הרב בית הכפורות (הליכה לביהב"נ ד). וכן כתב הרב תפלה נהורא (דף רי ע"ב), וקודם שילך לבית הכנסת יברך את בניו בבכיה עצומה, ועיקר הברכה תהיה שיהיו עובדי השם יתברך כל ימיהם, ויתן להם חיים ושנים ארוכים, ויזכה לראות מהם בנים ובני בנים עוסקים בתורה ובמצות כל ימי חייהם, ויוכיח אותם שילכו ביראת השם כל ימי חייהם, ויכוין בתוכחה זו לתת נחת רוח לבורא יתברך שמו. והביאו הרב זכר דוד (פרק ע).

ב. כ"ב הרמב"ן ז"ל (והביאו הר"ן על הגמ' יומא פז: דף ו. ד"ה צריך) דה"ק מצות וידוי של ערב יוה"כ שצריך להתוודות קודם שיכנס ליום בתשובה הוא עם חשכה סמוך ליום עצמו כדי שלא יהא שהות לחטוא בין הוידי והיום אבל חששו חכמים שמא תטרף דעתו בסעודה וימנעו שכרותו מן הוידי ולפיכך החמירו עליו להתוודות קודם אכילה ואף על פי שהתודה קודם אכילה חוזר ומתודה בזמנה עם חשיכה סמוך ליום עצמו שמא יארע דבר קלקלה של חטא בסעודה אבל וידוי של ערבית שהוא וידוי של יוה"כ עצמו לא קתני דודאי מתודה הוא ביוה"כ אלא קתני אף על פי שהתודה ערבית מתודה שחרית וכל היום שמא יארע לו דבר עבירה כל היום דיוה"כ בסופו עם חשיכה הוא מכפר כדכתיב לעיל והביא ראיה לדבריו מדתניא בתוספתא מצות וידוי ערב יוה"כ עם חשיכה אבל אמרו חכמים מתודה אדם קודם שיאכל וישתה שמא תטרף דעתו בתוך אכילה ושתיה ואף על פי שהתודה קודם שיאכל וישתה צריך שיתודה לאחר אכילה ושתיה שמא יארע דבר קלקלה בסעודה ואף על פי שהתודה לאחר שאכל ושתה צריך שיתודה ערבית ואף על פי שהתודה ערבית צריך שיתודה שחרית. עכ"ל.

יח. כה"ח (סי' תקפא ס"ק יב) וז"ל: ומה שנוהגין לעשות התרת נדרים ארבעים יום קודם ראש השנה וארבעים יום קודם יום הכפורים, הוא על פי מה שכתב בזוהר פרשת פקודי דף רמ"ט ע"ב דמי שנתחייב נזיפה או נידוי בבית דין של מעלה ישאר בנידויו ארבעים יום ואינה נשמעת תפלתו יעו"ש, ועל כן נוהגין לעשות התרה וליזהר מכאן ואילך בכל עניניו שלא יתחייב ח"ו נזיפה או נידוי בבית דין של מעלה ואין נשמעת תפלתו בראש השנה וביום הכפורים, והגם דבכל זמן צריך לזהר מכל מקום בימים אלו הוא יותר קשה. וחסידיו בית אל יכב"ץ אשר בעיר קדשינו ירושלים ת"ו נוהגין לעשות התרה בכל ערב שבת בכל השנה ומנהג יפה הוא.

וכ"ב השל"ה (מסכת יומא נר מצוה אוח כ"ב) וז"ל: מכל מקום אני אומר הנהגה כדברי הרמב"ן, הוא מנהג טוב וישר בעיני אלהים וכן אני נוהג, וכשאני רואה בין השמשות ממשמש ובא והוא סמיך לחשיכה, אני מתודה בכל יכולתי. עכ"ל.

יט. מועד לכל חי (סי' טז אות כב).

כ. הוידי צריך להיות מעומד וג, וישחה בעת הוידי לאות הכנעה ודו.

כא. אין צריך לפרט החטא, ואם רצה לפרט החטא הרשות בידו. ואם מתודה בלחש נכון לפרט החטא והו, אבל שליה ציבור לא יפרט החטא.

כב. סדר הוידי צ"ל על סדר א' ב', ויכפול אותיות מנצפ"ך, ויכוין לתקן ט' ספירות דז"א בבחינת ג' כלים פנימי אמצעי וחיצון כמפורט בסידור רבנו הרש"ש. ויכה על ליבו בכל פרט שמזכיר, מעומד וו. ובסדר

עיונים והארות

כתיב אשרי נשוי פשע כסוי חטאה וכתוב מכסה פשעיו לא יצליח! לא קשיא: הא בחטא מפורסם, הא בחטא שאינו מפורסם. רב זוטרא בר טוביה אמר רב נחמן: כאן בעבירות שבין אדם לחבירו, כאן בעבירות שבין אדם למקום. תניא וצריך לפרט החטא שנא' (שמות לב, לא) אנה חטא העם הזה חטאה גדלה ויעשו להם אלהי זהב, דברי ר' יהודה בן בבא. ור"ע אמר אין צריך שנא' (תהלים לב, א) אשרי נשוי פשע כסוי חטאה. ובפשטות נראה דהלכה כר"ע, דקיי"ל הלכה כר"ע מחביריו, אלא שהרמב"ם (פ"ב מהלכות תשובה ה"ב) פסק כר' יהודה בר בבא. וכתב הב"י דטעמו משום שרב אזיל ג"כ בשטתיה דהרי תירץ כאן בחטא מפורסם וכאן בחטא שאינו מפורסם וחטא העגל מפורסם הוא ואפ"ה ר"ע ס"ל שלא מפרט החטא ואפ"ר ס"ל שמפרט והלכתא כרב וכו' יהודה בו בבא. וכ"פ המרדכי והכל בו. לעומתם הרי"ף והרא"ש לא כתבו דברי רב יהודה אלא רק דברי ר"ז ומשמע דס"ל כוותיה וכו' ר"ע ומשום שמדברי רב יהודה אמר רב לא משמע הכי לכך לא כתבו להדיא דברי ר' עקיבא. ולהלכה כתב הב"י דכיון שהרי"ף והרא"ש פסקו כן הכי נקטינן, ומ"מ נראה שאם רצה לפרט החטא הרשות בידו, דרבי עקיבא לא אסר לפרט החטא, ולא בא אלא לומר שהוא יותר עדיף ממי שאינו מפרט חטאיו, ועוד דאפשר דלא אמר רבי עקיבא אלא דמפרט אותם בקול רם אבל בלחש שפיר דמי למיפרט כדי שיתבייש יותר, ואכתי כסוי חטאה הוא כיון דאינו נשמע לבני אדם, והכי מוכח מדמשני כאן בחטא מפורסם וכו', דבמתודה לפני בני אדם בקול רם מיירי, דאי בלחש כי אינו מפורסם מאי הוי הא אף על פי דמפרט אכתי מכוסה הוא.

וב"פ בשו"ע ז"ל: אין צריך לפרט החטא, ואם רצה לפרט, הרשות בידו. ואם מתודה בלחש, נכון לפרט החטא. וברמ"א אבל כשמתפלל בקול רם, או ש"צ כשחוזר התפלה, אין לפרט החטא, ומה שאומרים על חטא בסדר א' ב' לא מקרי פורט, הואיל והכל אומרים בשוה אינו אלא כנוסח התפלה.

ובמ"ב חילק בין מפורסם לרבים דשרי לפרט ובקול רם לבין כשלא מפורסם דאיסורא נמי איכא, ועיי' עוד בכה"ח (ס"ק יב) מש"כ בזה.

ו. כ"ב רבנו האריז"ל בשעה"כ (סוף דרוש ה' דחזרת העמידה דף מב ע"ג) ז"ל: בעת שאתה מתוד' הוידי, תכה ביד ימינך כפוף כמו אגרוף על לבך שמצד שמאלך הכאה אחר הכאה בנחת בעוד שאתה מתודה, בין בשחר בין במנחה, על כל תיבה ותיבה של אשמנו בגדנו כו' הכאה אחת, ותכוין בזה כי הנה נודע שלב האדם נעשה מכח גודל הארת החו"ג, והיסודות דאו"א מתגלים שם בחזה דז"א כי שם נפסק היסוד דאימא כמבואר אצלנו, והחוטא גורם הסתלקות המוחין לעלותם למעלה במקום הסתום והמכוסה, ומנוע ירידת החסדים ההם אל הלב. ותכוין שעתה ע"י הוידי נתקן הענין ונתכפרו עונותיו בסוד ונשא

והגאון פרי חדש (סי' תרז ס"ק א) כתב וז"ל: ועכשיו נהגו לומר "לך אלי תשוקתי" שיש בה וידוי. צריך לקום בשעת הוידי לקיים סברת הרמב"ן ונכון עכ"ל. אמנם העולם לא נהגו לקום בשעת אמירת "לך אלי תשוקתי" על אף שבו אנו יוצאים אליבא דהרמב"ן.

ובאשכנז נהגו לומר "תפלה זכה" שייסדה בעל ספר חיי אדם והביאה בספרו (כלל קמד סעיף כ) שיש בה וידוי על העוונות וכנזכר במשנה ברורה (סי' תרז ס"ק א) עיין שם.

ובסידור בית יעקב להיעב"ץ בסדר יום הכיפורים כתב שעם החשיכה ממש יאמר בקצרה וידוי "אשמנו" וכו' לצאת אליבא דהרמב"ן.

ולבן במקום שמאחרים לומר כל נדרי כדאי שיאמר קודם השקיעה וידוי כדי שיעשו תשובה בשקיעה ואח"כ כל נדרי ופיוט לך אלי.

ג. ביומא (פז): אמר בר המדורי הוה קאימנא קמיה דשמואל והוה יתיב, וכי מטא שליחא דצבורא (בתפלת החזרה ביום הכפורים), ואמר אבל חטאנו וכו' קם מיקם. אמר שמע מינה עיקר וידוי האי הוא. וכתב הר"ן, מהא שמעינן שחייב אדם להתודות מעומד, ושכל הצבור חייבים להתודות יחד עם השליח צבור. ועיי' בפרי חדש, שאע"פ שכבר היחיד התודה בתפלתו, יש להחמיר שצריך לעמוד ולהתודות עם השליח צבור. ועיי' בספר אות היא לעולם ח"א (מערכת וידוי אות צב). מש"כ בזה. ועיי' בשו"ת מהר"ם בן חביב (חאו"ח סי' פ) שכתב, ומשמע לי דמדינא דגמרא כיון שעמד בשעה שאמר חטאנו עוינו פשענו שהוא עיקר הוידי (יומא לו:), שוב אינו צריך לעמוד. ומ"מ כיון שהציבור נוהגים לעמוד בכל הוידי, אל ישנה ממנהגם. וכ"פ שו"ע (סי' תרז סעי' ג). וכתב המ"ב (ס"ק י) דהעמידה צריכה להיות עד אחר אומרו על חטאים שאנו חייבים עליהם ד' מיתות ב"ד.

וסגולת הוידי כתב הכה"ח (ס"ק ג') בשם ספר המדות דעל ידי הוידי יתבטלו מחשבות שונאך מעליך.

ד. כתב המג"א (ס' קלא) בשם של"ה (יומא עמוד התשובה) שצריך לשחות בשעת הוידי כמו במודים. והביאוהו האחרונים, וכמו שציין הכה"ח (שם ס"ק יב). ומצינו לו תנא דמסייע מדברי הראשונים, שכתב בסידור רס"ג (עמ' רס) שצריך להתודות בכפיפת הראש. והמאירי (יומא פז): כתב שצריך לאומרו בהשתחואה. ובלשון השל"ה שם כתוב, שיכרע עד שיתפקקו החוליות שבשדרה. אולם מרן החיד"א בספרו קשר גודל (סי' יט ס"ה) כתב וז"ל ויען הדור יתום לא ישחה הרבה אלא מעט כדי שלא ילעגו עליו רבים ויחטאו, ע"כ.

ה. נחלקו רבותינו הראשונים אם צריך האדם לפרט חטאיו או לא. דהנה בגמ' יומא (פו:) איתא אמר רב יהודה: רב רמי,

על חטא יש לאמרו בסדר א"ב ובסדר תשר"ק ובשני הסדרים יכפול אותיות מנצפ"ך [ז].

כג. כשמתודה, יתכוין להתודות גם על חטאים שעבר עליהם בשנים שעברו אע"פ שלא חזר עליהם, ועל חטאים שחטא בגלגולים קודמים. וגם יכוין להתודות על כל אותם נשמות שהן משורש נשמתו, ועל כל נשמות ישראל מצד הערבות של כלל עם ישראל [ח].

כד. חסידים הראשונים היו כותבים באגרת עונותיהם כשהיו חוטאים כדי להתודות על חטאתם וכדי שיזכור ויתחרט ויעשה תשובה. וטוב לילך אצל חכם שילמדנו סדר תשובה ותיקון על עונותיו. ואין זה בכלל מפרש חטאיו לרבים [ט].

כה. טוב לומר קודם הוידי לשם יחוד קבה"ו וכו' הנה אנחנו באים לקיים מ"ע של הוידי בעדנו ובעד כל עמך ישראל החיים והמתים, כדכתיב איש או אשה כי יעשו מכל חטאת האדם ואשמה הנפש היא

עיונים והארות

נענש על חבירו מטעם הערבות, כי כל ישראל הם גוף אחד כלול מאברים רבים, אם כן לזה ראוי לאדם שיתודה בלשון רבים כדי שיתודה גם על חבירו, ולכן אף אם יש עבירות שלא חטא בהם הנה אפשר שחבירו חטא בהם, ועל כן צריך להתודות בלשון רבים ואף על פי שהוא לא עשה אותה העבירה עכ"ל. והביאו שלמי צבור (דף קמח ע"ב). (ושם הביא מעשה שהיה בימי הרמב"ם וז"ל: מעשה שהיה בימי הרמב"ם שאדם גדול לא היה רוצה לקרות וידי יום הכפורים, כי יודע בעצמו שלא עשה דבר עבירה ולמה ידבר שקרים לפניו יתברך והוא חותמו אמת, והשיבו הרמב"ם ז"ל אילו ידעת אתה הנלבב כמה חומר עבודת ה' יתעלה וכמה צריך לעבוד אלוה הזה, והיית מקיף העבודה הראויה והמוכרחת לאדון, היית יודע בודאי שאין כל יום שאין אתה עושה כל האמור בוידוי ועוד נוסף כהנה וכהנה, וכל אדם נידון לפי גודל חכמתו, שהרי מצינו שדוד המלך ע"ה נכתב עליו עון אשת איש, והיא היתה מגורשת מאוריה, ועון הריגתו ואף כי היה חייב מיתה, ועון ציצית של מלך שאול אף כי היה רודפו והיה חייב מדין מחתרת, וכן כל כיוצא בזה לפי מה שהוא האדם כן משפטו ושאיטו, ואף על דבר זה שדיברת עתיד אתה ליתן את הדין ע"כ, וכתב על זה ה"ה מוהר"ח א"נר"ו ומאד יחרד האיש וילפת ובמסתרים תבכה נפשו בהגלות נגלות אמרי קדוש אבי התעודה הרמב"ם הללו, כי איש יצאה מחשבון נפש האדם אז יכנע לבבו ובמרירות יאנח לבקש רחמי שמים הרחמים והסליחות כי אל רחום הוא ע"כ). ועיין עוד בחסד לאלפים (אות ג) שכתב עוד טעמים אחרים מפני שאפשר שחטא בגלגולים אחרים, וכתב שזה הטעם שאומרים בנוסח הוידי חטאנו אנו ואבותינו שהגלגול שעבר נקרא אב. ועוד כתב טעם אחר מפני שיש איזה עבירות שדש אדם בעקיביו והמה חמורות, כגון כל הכועס כאילו עובד עבודה זרה וכל המלבין פני חבירו כאילו שופך דמים וכדומה יעו"ש. ועוד יש מי שפירש שאף על פי שהוא לא חטא בעבירות הללו אפשר שאחד משורש נשמתו חטא, ועל כן הוא מתודה עליו כדי לתקנו.

וב"ב מו"ר מופת הדור בספרו חזו"ע (ימים נוראים הלכות עיו"כ הלכה כה בהערה) עיי"ש. ובכה"ח (סי' תרז ס"ק לה) כתב דבעת שמתודה האדם, צריך להתודות על כל מה שחטא מיום בריאת העולם ועד עתה, דנשמתו אחת היא.

ט. ב"ב הכה"ח (שם ס"ק יד) בשם ספר חסידים (סי' כא).

השעיר עליו את כל עונותם, שע"י אמירת הוידי שאומרים הקהל, המקטרג לוקח חלקו בעת הוידי והולך לו ונפרש ממקום הקדוש', ואז נעשים השני זיווגים של לאה וישראל בעת י"ג מדות, ושל רחל ויעקב בעת נפילת אפים וזר לא יקרב אליהם לטמא את משכן ה' ח"ו, ועל ידי הכאות האלו אתה גורם להכות שם ולהוריד החסדים אשר למעלה במקום המכוסה, למטה במקום הלב שהוא מקום המגולה, ולפי שהיד ימינית היא סוד החמש חסדים בשרשם העליון ולכן צריך להכות ביד ימינו על לבו, ויכוין לנענע החסדים אשר למעל' ולהורידם למטה במקום הגלוי. עכ"ל.

ובכה"ח (סי' קלא ס"ק ה) כתב בשם המג"א שיכה על הלב לומר אתה גרמת לי.

ז. ב"ב רבנו הטור (סי' תרז) וז"ל: ובאשכנז נוהגים לומר על חטא על סדר אלפא ביתא ומפרטים בו החטאים. וכן כתב ר' עמרם והרמב"ם (בסידור תפילותיו בסוף ספר אהבה תפלות כל השנה סדר הוידי). והטעם שתקנו הוידי בסדר א' ב' כתב הכה"ח (סי' תרז ס"ק ח"י) לפי שהוידי הוא מפני שעברו על התורה שניתנה בא' ב' וכדרך שאמרו בפרק חלק (דף קד). יעו"ש, אי נמי כדי שיהיו מורגלים בפיהם ויחזרו בתשובה שלימה בזכור אותם ולא יחזרו לצורתם. וכן צריך להתודות כנגד ה' אותיות מנצפ"ך כמו שכתבנו לעיל סימן קל"א אות ז' יעו"ש, והוא כדי לתקן מה שפגם בכ"ב אותיות וה' אותיות מנצפ"ך כנודע. עכ"ל.

עוד כתב (ס"ק יט), ומה שאומרים על חטא בסדר א' ב' וכו'. יש נוהגין לומר על חטא בסדר א' ב' ובסדר תשר"ק. וכן הוא מנהג בית אל יכב"ץ אשר בעיר קדשנו ירושלים ת"ו ההולכים על פי דברי האר"י ז"ל לומר על סדר א' ב' ועל סדר תשר"ק, ועתה נתפשט המנהג לאומרו בכמה מקומות, וכבר הוא מסודר וכתוב בסידור הרש"ש ז"ל. וגם כתוב שם הטעם בסוד דעל סדר א' ב' הוא בבחינת אור ישר ועל סדר תשר"ק הוא בבחינת אור חוזר דבחינת חכמה יעו"ש, ור"ל כדי לתקן מה שפגם באור ישר ובאור חוזר דבחינת חכמה.

ח. ב"ב בשעה"כ (שם) וז"ל: גם צריך האדם לומר כל פרטי הוידי כולם אשמנו בגדנו וכו', ואף על פי שיודע האדם בעצמו שאין בו כל הדברים ההם ונראה כמדובר שקר אין חשש בזה, ואדרבא הוא מוכרח לומר כך, ובזה תבין טעם נכון למה נתקן הוידי בלשון רבים כי היה צריך לומר אשמתי בגדתי וכו', אך הענין הוא שמלבד מה שנענש האדם על חטאיו גם הוא

והתודו את חטאתם אשר עשו. ויהי נועם וכו' ויכוין לקיים מ"ע של הוידין [ג].

סדר סעודה מפסקת

כו. יאכל סעודה המפסקת בשמחה ובכבוד ראש מחרדת היום, אך לא יאכל במרוצה ובדאגה כי האכילה בענין זה מזקת ח"ו, אלא יאכל במתינות ובישוב הדעת וא. ויפסיק לאכול מבעוד יום כדי שיוסיף מחול על הקודש [ב], ויזהר שלא יאכל אכילה גסה ולא מאכלים כבדים כדי שלא יתגאה בתפילתו [ג], ולא יאכל מאכלים המחממים את הגוף ולא מאכלי חלב שלא יבא לידי קרי ח"ו [ד].

כז. טוב ונכון להשתדל מאד להאכיל עניים על שולחנו בעת סעודת מפסקת, ויהיה נחשב לו כמזבח כפרה [ה].

עיונים והארות

דלא אפשר במאכלים אחרים יש להקל, דכל מה שכתב מרן השו"ע זה רק ממידת חסידות ולא עיקר הדין והוכיח כן מהגמ' יומא (יח). ע"ש.

ד. כ"ב מהרי"ל (מנהגים, הלכות ערב יום כיפור ח), כל אדם יזהר שלא יאכל בסעודה המפסקת דברים המחממין כגון מיני בשמים, וכן מוריקא שקורין זאפרן, ויין טוב וביצים, פן חס ושלום אם יראה קרי אין מתירין לו לטבול, כי יום הוא שאסור להושיט אפילו אצבע קטנה במים. ואמר מהרי"ל סג"ל שכן ראה ברבותיו ששתו מים ואכלו פרי שקורין ערד עפיל כדי להתקרר להשמר בנקיות. ואומר שכן ראה מרבו המובהק מהר"ש שהיה נוטל הפרי הנזכר ושורוהו במים להצטנן במאד ואכל ונתן לכל בני ביתו. וכן ראה שעשו אפילו זקנים גם אם פסק תאותם שתופר האבינוה, שמוא עשו ללמד לאחרים להזהר. ולא יאכל יותר מדאי פן חס ושלום יבא לידי קלות ראש. אמר מהרי"ל סג"ל שכן אסור לאכול מיני מאכלי חלב בערב יום כפור זהו מרבה קרי כדאיתא התם בפ"ק דיומא (יח). תנו רבנן זב תולה בכל מיני מאכל והולך ומונה גם כן חלב. ואמר מהרי"ל סג"ל דגם אם מקרר הוא מכל מקום מרבה את הזרע.

וכ"ב הרמ"א (שם סעי' ד) אין אוכלים דברים המחממים את הגוף, שלא יבא לידי קרי, וכן אין לאכול מאכלי חלב שמרבים זרע, אך בסעודת שחרית נוהגין לאוכלן. ובכה"ח (ס"ק לד) כתב דלא יאכל הרבה מפירות שיש בהם טעם וריח כגון תפוחים וכד' שהם גורמות טומאת קרי מאד.

ה. כתב הרב חמדת ימים (דף סג ע"ג) וכבר כתבנו לעיל בשם הרב האר"י זלה"ה כי עשרת ימי תשובה הם תיקון ימי השנה, כי העושה תשובה ומתענה בהם מוחלים לו בכל יום מימי השבוע שבעשרת ימי תשובה מה שחטא ביום ההוא לעולם, ועל כן מה טוב לכוין לתקן בכח סגולת אכילתו היום אשר רבה היא למעלה מאוד, כל אכילה של איסור וכל אשר הרבה לאכול ולשתות בשמחת מריעות בשחוק ובקלות ראש, אשר נכשל ונלכד בהם בכמה ימים ולילות עמל בימי שנה. ובכח סגולת מצות אכילה זו בקדושה ובטהרה ובמורא גדול, יתקן את אשר עיוות, ומצא כדי גאולתו, ובכל סעודותיו בקרב עשרת ימי תשובה יהיו עניים בני תורה באוכלי שלחנו, וביותר בסעודת ערב יום הכיפורים להיות לו על שלחנו, מזבח כפרה לכפר בעדו מאשר חטא על הנפש באכילות אסורות אשר לא כדת של תורה, והוא מהתיקונים הגדולים לפגם עון איסור מאכלות אסורות.

י. וכשמתורה צריך לומר הוידי בנחת ובשלוה, ובלב נשבר ונדכה, וישהה בין תיבה לתיבה לידע לפני מי הוא מתודה, דאם יאמר אותו במרוצה ובלתי הבנה הרי זה בא לתקן ונמצא מקלקל, כי הוא בא להתודות ולבקש כפרה, מלפני מלך רם ונשא, ואין אליו פניו ישא, אם לא יאמר אותו כמו עני ודכא וברוח נמוכה. (כה"ח סי' קלא ס"ק טו"ב)

א. כתב רבנו הרב משה קורדבירו ז"ל בספרו עבודת יום הכיפורים (זבחי שלמים, תיקוני המתכפרים ב), דרך כל ישראל לשמוח בערב יום כפורים ולתקן סעודה יפה, וכן הדין, וכן פירשו בגמרא (ברכות ח:). והנה יום הכפורים עצמו אין בו אכילה, מפני שצריך לענות הגוף, ולהחזיק הרוחני שהוא הנפש והרוח והנשמה, ומזון יום הכפורים הוא מזון העולם הבא. לכך צריך לענות הנפש הבהמית הזאת, ולהגביר הנפש הרוחנית משפע עולם הבא.

ב. בגמ' יומא (פא:): ועניתם את נפשתיכם בתשעה לחדש, יכול יתחיל ויתענה בתשעה, תלמוד לומר בערב. אי בערב, יכול משתחשך, תלמוד לומר בתשעה. הא כיצד, מתחיל ומתענה מבעוד יום. מכאן שמוסיפין מחול על הקודש. ואין לי אלא בכניסתו, ביציאתו מנין, תלמוד לומר מערב עד ערב. ע"כ. וכ"פ טוש"ע (סי' תרח סעי' א) אוכלים ומפסיקים קודם בין השמשות דמקרא נפקא לן שצריך להוסיף מחול על הקודש, ותוספת זה אין לו שיעור, אלא קודם בין השמשות, אם מעט או הרבה. ע"כ. וצריך להוסיף מחול על הקודש בין באכילה ובין במלאכה וכ"כ הכה"ח (סי' תרח ס"ק א) ומו"ר מופת הדור (חזו"ע הלכות עיו"כ הלכה כו). ותוספת זו מדאורייתא היא. ואף נשים מצוות בזה ומצוה לזרזם על כך ולהזהירם על זה כי תהלות לאל אכשור דרא. ושומעות הן בקול מורים. וכמו שכתב הכה"ח (שם ס"ק ט) ומו"ר מופת הדור (שם הלכה כז).

ג. כ"ב הבי"ש בשם הכל בו ופסקו בשו"ע (שם סעי' ד). וכ"כ בסדר היום (סדר ערב יום כפורים), סעודה המפסקת, יתחיל בה מבעוד יום, כדי שיוכל לנוח מעט מאכילתו קודם שילך לבית הכנסת, ולא יטריד עליו אכילתו בתפילתו, שלא ימצא עכור בתפילתו, ולא יוכל לכוין בה כראוי, והחכם עיניו בראשו, לאכול דברים טובים ומטעמים טובים, מעטי הכמות ורבי האיכות, שיוכל לסמוך עליהם כל היום, ולא יזיקו לו. וזהו דרך החכמים ובעלי השכל, גם כדי שלא יצטרכו לצאת מבית הכנסת לעשות צרכיהם. והביאו השל"ה (יומא נר מצוה יב). וכן הוא בלבוש (תר"ח, א) ובט"ז (שם ס"ק א) ובשלחן ערוך רבנו זלמן ז"ל (שם סעי' ח). וכתב הכה"ח (ס"ק כט) דהיכא

- כת.** יש בוצעין על שתי ככרות כמו יו"ט [ו]. ונוהגין לטבל הפת בסוכר או בדבש, מלבד הטיבול במלח [ז].
- כט.** יאמר דברי תורה על השלחן וטוב שיאמר פרק ממשניות יומא, ויאמר פטום הקטורת, וישבח לקב"ה שנתן לנו יום קדוש זה ויאמר ברוך אלהינו שבראנו לכבודו והבדילנו מהטועים וכו' [ח].
- ל.** בגמר הסעודה יאמר שיר המעלות בשוב ה' וכו' [ט]. ויזהר ביותר לברך ברהמ"ז בכוונה גדולה.
- לא.** לאחר סעודה המפסקת יאמר נוסח לשם יחוד וכו' לקבל תוספת קדושת יום הכפורים [י].
- לב.** המפסיק לאכול סעודה מפסקת בעוד היום גדול יכול לחזור ולאכול כל זמן שלא קיבל התענית [יא].

איסור עשיית מלאכה ביום הכיפורים

- מצות לא תעשה לעשות מלאכה ביום הכיפורים, שנאמר (ויקרא טז, כט) "וכל מלאכה לא תעשו", ונאמר (ויקרא כג, ל) "שבת שבתון הוא לכם" - אחת ללמד על שבייתה מאכילה ומשאר דברים האסורים ביוה"כ משום עינוי, והשניה ללמד על איסור מלאכה - והעושה מלאכה ביוה"כ ביטל מצות עשה, ועובר על ל"ת, ובמזיד חייב כרת [א].
- לג.** מלאכת אוכל נפש, אף על פי שהיא מותרת ביום טוב, הרי היא אסורה ביוה"כ כבשבת, שנאמר בו (שם) "כל מלאכה לא תעשו", ואף מלאכת אוכל נפש בכלל [ב].
- לד.** כל מלאכה שחייבים עליה בשבת, חייבים עליה ביום הכפורים, וכל שבשבת פטור אבל אסור, גם ביום הכפורים הדין כן. אלא שהשבת בסקילה, ויום הכפורים בכרת. וכל מוקצה שאסור לטלטלו בשבת, אסור לטלטלו ביום הכפורים [ג].

עיונים והארות

כי עבר קציר וכלה קיץ ואנחנו לא נושענו ועדיין לא שבנו שיבת ציון.

י. כ"ב רבנו יוסף חיים בספרו לשון חכמים (ח"א סי' כב) וז"ל: בערב כיפור לעת ערב לאחר סעודה מפסקת כשילך לבית הכנסת מבעוד יום, יחלוץ מנעליו קודם הליכתו בעודו בביתו ויאמר בקשה זו. ועיי"ש לשון הבקשה, והוא מסודר ג"כ בסידורנו רחובות הנהר.

יא. כ"ב השו"ע (סי' תרח סעי' ג). וכתב המ"ב (סי' ק"ב) וכ"כ ה"ח (סי' ק"ב) דכיון שיש ראשונים שסוברים שאחר גמר הסעודה אין יכול לאכול עוד לכן טוב ונכון שקודם ברהמ"ז יאמר בפירוש שלא מקבל עליו התענית ועל כל פנים יחשוב בלבו דבר זה.

א. כ"ב הרמב"ם בספר המצוות וז"ל והמצוה השכ"ט היא שהזהירנו מעשות מלאכה ביום הכפורים והוא אמרו בו (אח"מ טז. אמור כג, פנחס כט) כל מלאכה לא תעשו. והעובר על לאו זה במזיד חייב כרת כמו שבאר הכתוב (אמור) ואם היה שוגג יקריב חטאת קבועה. וכבר התבאר משפטי מצוה זו בביצה ובמגלה (ז: וזולתם).

ב. כ"ב בחיבורו (פ"א מהלכות שביית עשור ה"א) וז"ל מצות עשה לשבות ממלאכה בעשור לחדש השביעי שנאמר שבת שבתון הוא לכם, וכל העושה בו מלאכה, ביטל מצות עשה ועבר על לא תעשה שנאמר ובעשור וגו' וכל מלאכה לא תעשו, ומה הוא חייב על עשיית מלאכה ביום זה, אם עשה ברצונו בזדון חייב כרת, ואם עשה בשגגה חייב קרבן חטאת קבועה.

ג. משנה מגילה (ז: ורמב"ם (פ"א מהלכות שביית עשור ה"ב) ולומדים זאת ממה שנאמר ביוה"כ, שבת שבתון הוא לכם, כדרך שנאמר בשבת, וביום השביעי שבת שבתון, מלמד שאין הפרש בין יוה"כ לשבת באיסור מלאכה.

ג. כ"ב מו"ר מופת הדור בחזון עובדיה (ימים נוראים דיני

ו. כה"ח (סי' תרד ס"ק ב).

נהגו ישראל קדושים להכין השולחן כמו לכבוד שבת קודש במפות יפות ובלחם משנה עם כיסוי, וכדאיתא במיכלתא עה"פ (שמות טז, כו) ששת ימים תלקטוהו, ר"א המודעי אומר למדנו שאין המן יורד בשבת, ביוה"כ מנין ת"ל שבת לא יהיה בו. ע"כ. ובפירוש רבנו חיים פלטיאל ז"ל על התורה (שמות טז, כו) חבירו של מהר"ם מרוטנבורג ז"ל, כתב "וביום השביעי שבת לא יהיה בו". פירש רש"י לרבות יום הכפורים וימים טובים. ואף על גב דלא היו צריכין לאכול ביום הכפורים, מכל מקום היה יורד להם פי שנים לפי שהיו מרבים באכילה בתשעה בו כדאמרו כל האוכל ושותה בתשיעי כאלו התענה תשיעי ועשירי, וגם במוצאי יום הכיפורים היו צריכין כדכתיב לך אכול בשמחה לחמך. וכ"כ רבנו חיים פלאגי ז"ל בספרו רוח חיים בשם קיצור השל"ה שנוהגים לבצוע על לחם משנה.

ובספר מועד לכל חי (סי' טז אות לח) כתב גם לאחר הסעודה המפסקת יפרוס מפה יפה ולבנה על שלחנו ויערוך עליה ספרי קודש במקום הלחם ויכסם במפה לבנה כמו בשבת ויום טוב. וכ"כ ה"ח (סי' תרי ס"ק לג) בשם המאמר מרדכי שהמנהג פשוט בינינו אחר סעודת ערב יום הכפורים לערוך השלחן במפה יפה, ועורכין עליו ספרים הרבה במקום הפת, ומכסין אותם במפה אחרת כמו שמכסין הפת בשבתות וימים טובים, ומניחין אותו כך עד מוצאי יום הכפורים. וכ"כ הב"ח (ש"א פר' וילך אות יז). וכ"פ מו"ר מופת הדור בחזו"ע (הלכות עיו"כ הלכה לב).

ז. בא"ח (פר' וילך אות ד) כה"ח (סי' תרח ס"ק ל).

ח. כ"ב הגאון רבי חיים פלאגי במועד לכל חי (סי' טז אות כא).

ט. בא"ח (פר' וילך אות ד). וכ"כ כה"ח (שם ס"ק מ) טוב ונכון לומר בסוף הסעודה מזמור שיר המעלות בשוב ה' שיבת ציון וכו' ויאמרנו בכוונה עצומה ובבכיה גדולה בהעלות על ליבו

מצות עינוי ביום הכיפורים

כתוב בתורה (ויקרא טז, כט) "בחדש התשיעי בעשור לחודש תענו את נפשתיכם", ונאמר (ויקרא שם לא) "שבת שבתון היא לכם ועניתם את נפשתיכם", מכאן למדו חכמים שיוה"כ אסור בחמשה דברים והם אכילה, שתיה, רחיצה, סיכה, נעילת הסנדל ותשמיש המיטה [א].

לה. יום הכפורים לילו כיומו לכל דבר, אסור במלאכה, ובאכילה ושתיה, וכן אסור בסיכה ורחיצה, נעילת הסנדל ותשמיש המטה. ועל מלאכה או אכילה ושתיה חייב כרת. ואכילה כוללת כל המאכלים הראויים לאכילה, ושתיה כוללת כל המשקים לרבות מים (אע"פ שאינם מוינים) יתר העינויים, רחיצה, סיכה, נעילת הסנדל, ותשמיש המטה, לדעת הרמב"ם וסיעתו אסורים הם מן התורה, אבל רוב הפוסקים ס"ל שאינם אלא מדרבנן. וכן הלכה וב.

איסור אכילה ושתיה

לו. הצם ביוה"כ קיים מצות עשה, שנאמר (שם) "תענו את נפשתיכם", ונמנה העשה במנין המצוות [ג], וכל האוכל או שותה בו, הרי זה ביטל מצות עשה, ועבר על לא תעשה, שנאמר (ויקרא כג, כט) "כי כל הנפש אשר לא תעונה בעצם היום הנזכר הזה ונכרתה" [ד].

לז. שיעור אכילה ביוה"כ, לענין חיוב כרת ומלקות וחטאת, הוא ככותבת כמוה וכגרעינתה שהוא ארבעים גרם בתוך כדי אכילת פרס, אבל אם אכל פחות משיעור זה, אינו חייב עליו [ה]. וכ"ז לענין חיוב אכל

עיונים והארות

ירוחם בשם רוב המפרשים. וכן מוכח מלשון הרשב"ש (בתשו' סי' כג). ע"ש. וכן כתב בשו"ת חקרי לב (חאו"ח ס"ס קז), שלדעת רוב הפוסקים חמשת העינויים ביוה"כ פ' הוה מדרבנן. ע"ש. וכן נראה דעת הרדב"ז בתשובה ח"א (סי' שעז). וכן כתב בפשיטות הגאון באר שבע בחידושו לכתובות (ז). בד"ה על. וכן העלה הגר"י טייב בערך השלחן (סי' תריא). כלל העולה שדעת רבנו תם, והאשכול, ורבנו יצחק בר שמואל, והריב"א, והרא"ש, והר"ן, והרשב"א, והריטב"א, והחינוך, וההשלמה, והמאורות, והמאירי, והסמ"ג, והסמ"ק, והמנהיג, ורבנו ירוחם, כולו ס"ל שכל שאר העינויים אינם אלא מדרבנן. והכי נקטינן. ג. ספר המצוות לרמב"ם (עשה קסד). סמ"ג (עשין לב) החינוך (מצוה שיג).

ד. ובגמ' ביומא (פא). מבואר שלומדים זה בגזרה שוה מאיסור מלאכה ביוה"כ, שאף בו נאמר: בעצם היום הזה, שכשם שלא ענש הכתוב את העושה מלאכה אלא אם כן הזהיר, אף לענין עינוי לא ענש הכתוב בכרת אלא מפני שהוא מזהיר עליו.

ובגמ' (שם) אמר ריש לקיש: מפני מה לא נאמרה אזהרה בעינוי - משום דלא אפשר. היכי נכתוב? נכתוב רחמנא לא יאכל - אכילה בכזית (משמע, והתורה לא חייבה עליו אלא ביישוב הדעת), נכתוב רחמנא לא תעונה - קום אכול משמע.

ובתב"ב ראשונים (תוס' ר"ד יומא שם, ובשו"ת ר"א בן הרמב"ם סי' סה) שודאי אף לדעת ר"ל יש אזהרה בעינוי יוה"כ, ש"תענו את נפשתיכם" אזהרה היא שלא יאכל וישתה, וכיון שאין כאן מעשה בידים אלא שכשאינו אוכל ושותה נמצא שהוא מתענה, ממילא יש בלשון זו משום אזהרה שלא יאכל וישתה.

ה. ושיעור זה הוא השיעור שבו דעתו של אדם מתיישבת עליו, ואין שיעור האכילה שחייבים עליה ביוה"כ בכזית, כשאר אסורי אכילה, לפי ששינה הכתוב במשמעו בלשון בו

חמשה עינויים הלכה ג) ובמקורות שם - שו"ע (סי' תריא סעי' ב). וטלטול מוקצה שמותר בשבת, כגון עצמות וקליפין הראויים למאכל בהמה, וכן פירות העומדים לסחורה, ואע"פ כן החמירו שלא לטלטל ביו"ט, משום דילמא אתי לזולתי ביה (ביצה ב:). מ"מ ביוה"כ פ' לא שייך לומר כן, כי יוה"כ פ' חמיר לאינשי לא פחות משבת, וכמ"ש התוס' חולין (קא): ד"ה הזיד בשבת, וי"ל דיוה"כ פ' חמיר להו לאינשי, לפי שהוא יום מחילה וכפרה. ע"כ.

א. רמב"ם (פ"א מהלכות שבייתת העשור ה"ד).

גמ' ביומא (עד). דתנו רבא ורב יוסף בשאר סיפרי דבי רב: מניין ליום הכפורים שאסור ברחיצה בסיכה ובנעילת הסנדל ובתשמיש המטה, תלמוד לומר שבתון, שבות.

ובתב"ב רש"י (שם ד"ה שבתון) וגבי עינוי כתיב, וכי היכי דשבתון האמור בשבת אסמכו ביה רבנן שאר מלאכות שלא היו במשכן ואינה מלאכה גמורה האי נמי שבתון דגבי עינוי דכתיב שבתון הוא לכם ועניתם להוסיף על עינוי אכילה ושתיה קאתי.

ובגמ' (שם) הני חמשה ענויין כנגד מי? אמר רב חסדא: כנגד חמשה ענויין שבתורה: ובעשור, ואך בעשור, שבת שבתון, ושבת שבתון, והיתה לכם.

ב. כ"כ מו"ר מופת הדור בחזון עובדיה (ימים נוראים דיני חמשה עינויים ה"א וה"ב) ובמקורות שם (אות ב') כתב - לשון הרמב"ם (שם ה"ה) מפי השמועה למדנו שאסור לרחוץ ביום הכפורים, או לסוך, או לנעול את הסנדל, או לבעול. ומצוה לשבות מכל אלו כדרך ששבת מאכילה ושתיה, שנאמר שבת שבתון. שבת לענין אכילה ושתיה, ושבתון לענינים אלו. ואין חייבים כרת או קרבן אלא על אכילה ושתיה. ע"כ.

ובתב"ב מו"ר למסקנה מכל מקום רוב הפוסקים הסכימו שכל יתר העינויים אינם אלא מדרבנן. וכמ"ש ג"כ רבנו

איסורא איכא בכל שהוא [ו].

לח. שיעור שתיה ביוה"כ, לחייב כרת ומלקות וחטאת, מלא לוגמיו, ושיעור מלא לוגמיו משערים בכל אדם ואדם לפי מה שהוא [ז].

לט. כל האוכלים מצטרפים לשיעור, וכן כל המשקים מצטרפים לשיעור [ח], אבל אכילה ושתיה אינן מצטרפות לשיעור אחד [ט].

מ. מותר לבלוע הרוק ביוה"כ ויש מחמירים, ומי שאפשר לו יזהר בכך [י].

מא. מעוברות ומניקות מתענות ומשלימות ביוה"כ [יא].

מב. יולדת, תוך שלשה ימים לא תתענה כלל; משלשה עד שבעה, אם אמרה: צריכה אני, מאכילין אותה; מכאן ואילך, הרי היא ככל אדם [יב].

מג. קטן פחות מגיל תשע שנים אינו מתענה כלל ביום הכפורים, ואפילו תענית שעות. ואף אם הוא רוצה להתענות מוחים בידו ומאכילים אותו [יג].

מד. קטן בן תשע שנים שלמות מתענה ביום הכפורים לשעות, שאם היה רגיל לאכול בשעה שמונה בבוקר, מאכילים אותו בשעה תשע או עשר. היה רגיל לאכול בשעה תשע בבוקר, מאכילים אותו בשעה עשר או אחת עשרה. הכל לפי כח הבהן, ולפי מזגו וטבעו [יד].

עיונים והארות

ו. **שו"ע** (סי' תריב סעי' ה).
ז. **גמ'** יומא (פ.) מחלוקת ב"ש וב"ה, והלכה כב"ה, וכ"פ הרמב"ם (פ"ב מהלכות שביתת עשור ה"א). ומרן השו"ע (סי' תריב סעי' ט).

ח. **משנה** יומא (עג:) רמב"ם (שם פ"ב ה"ז). שו"ע (סי' תריב סעי' ב')

ט. **גמ'** יומא (שם). רמב"ם (שם).

כתב השפ"א (יומא עג:) המערב אוכלים ומשקים ונעשה משניהם אוכל אחד, כגון כותח, יש מן האחרונים שכתב שהאוכל והמשקה מצטרפים, והולכים אחר רוב תערובת זו, שאם רובה משקה חייבים על כמלא לוגמיו ממנה, ואם רובה אוכל חייבים על ככותבת ממנה, ולא אמרו שהאוכל והמשקה אינם מצטרפים אלא במקום שאינם מעורבים.

י. **בא"ח** (פר' וילך אות יד). ומור"ר מופת הדור בחזו"ע (דיני חמשה עינויים הלכה טו) כתב דאין להחמיר בזה כלל. וכ"כ האול"צ (ח"ד פי"א תשובה א).

יא. **שו"ע** (סי' תריז סעי' א). וכ"פ מור"ר מופת הדור בחזו"ע (שם הלכה ה) וזה דלא כאלו שרצו להקל בזמנינו למעוברות ולשתות עי"ש. אא"כ נתעברה ע"י טיפולים שלפי דעת הרופאים יש חשש סכנה בתחילת ההריון שאז תשתה פחות מכשיעור ולא תלך לבית הכנסת, ותתפלל בשכיבה.

יב. **שו"ע** (סי' תריז סעי' ז) וכתב עוד וז"ל: וימים אלו אין מונין אותם מעת לעת, כגון אם ילדה בשבעה בתשרי בערב, אין מאכילין אותה ביה"כ אם לא אמרה: צריכה אני, אף על פי שלא שלמו לה שלשה ימים עד י"כ בערב, משום דכיון שנכנס יום רביעי ללידתה מקרי לאחר שלשה.

אולם עיין למור"ר מופת הדור (שם הלכה ח) דמונים אותו מעת לעת. ודלא כדעת השו"ע.

יג. **שו"ע** (סי' תרטז סעי' ב). מור"ר מופת הדור בחזו"ע (דיני חמשה עינויים הלכה כז).

יד. **שו"ע** (שם). חזו"ע (שם).

נאמר בתורה איסור אכילה - שלא נאמר איסורו בתורה בלשון "אכילה" אלא בלשון "עינוי", לפיכך שינו חכמים שיעורו של האיסור. (מימרא דרבי גמ' יומא פ.)

ומבואר בגמ' (שם בע"ב) וכן פסק מרן השו"ע (או"ח סי' תריב סעי' א) דשיעור זה של כותבת שוה בכל אדם, בין ננס ובין ענק, שאף דעתו של עוג מלך הבשן מתיישבת היא בככותבת, אף על פי שאינה מתיישבת בכך אלא מעט, כלומר לזמן קצר יותר משאר אדם.

ודע, שאם לא היתה בה הנאת מעיים בשיעור זה, כגון שאכל כחצי כותבת והקיא וחזר ואכלו, או שאכל ככותבת מצומצמת ונשאר ממנה מעט בין החניכיים, שנדבק בחינו, ונמצא שנהנה גרונו בככותבת אבל לא נהנו מעיו בשיעור זה, כתבו אחרונים שאף הסוברים, וכן הלכה, ששאר אסורי אכילה חייבים עליהם אפילו לא נהנו מעיו מאכילתם, ולא היתה לו בהם אלא הנאת גרון, ביוה"כ שלא נאמר איסורו בלשון "אכילה" אלא בלשון "עינוי", לדברי הכל אין חייבים בו על אכילה אלא אם נהנו מעיו בשיעור ככותבת, שאין דעתו של אדם מתיישבת עליו אלא בהנאת מעיו, ועוד, שאיסור יוה"כ תלוי באיבוד נפש, וכל שאינו נהנה אלא בגרונו ולא במעיו עדיין יש בו איבוד נפש (עי' שו"ת חתם בופר או"ח סי' קכז, ואגלי טל מלאכת טוחן ס"ק סב אות ב). והרבה סוברים שאין הבדל בין יוה"כ ושאר איסורים, וכשם שהשיעור האמור בשאר איסורים הוא, להלכה, במאכל שבגרונו, כך אף ביוה"כ, שכן מציונו שאמרו במי שאכל ביוה"כ וחנקו המאכל ומת, שחייב כרת על אכילה זו (שו"ת אמרי אש סי' יב, ואמרי בינה יומא עט ב, שו"ת לחם שלמה או"ח סי' קט, חלקת יואב ח"א יו"ד סי' ט, שו"ת מחזה אברהם סי' קכט, דרכי הוראה ח"א דף לג ע"ב, או"ש שב"ע פ"ב ה"ד, אחיעזר ח"ג סי' סא, אפיקי ים ח"ב סי' לא) וכן אמרו בירושלמי (תרומות פ"ח מ"ב בשם ר"א) שלסוברים שכהן שהיתה תרומה בתוך פיו ונודע שהוא חלל, יבלע תרומה שבפיו, ואין צריך לפלטה, מפני שהלעוס חשוב כבלוע, וכתבו בשו"ת עמק שאלה (או"ח סי' יז) ובשו"ת מחזה אברהם (סי' קכט) דהוא הדין לענין יוה"כ.

מה. בזמנינו שאין הקטנים בריאים כל כך, ולא מסוגלים להתענות יום שלם כראוי, נער שהשלים י"ב שנה, ונערה שהשלימה י"א שנה, יתענו עד חצות היום, ולא יותר [טו].

איסור רחיצה

מו. אסור לרחוץ ביום הכפורים, בין בחמין בין בצונן, ואפילו אצבע קטנה אסור להושיטה במים [טז], והוא הדין בשאר משקים [יז].

מז. היה מלוכלך בטיט או בצואה, רוחץ כדרכו ואינו חושש, שלא אסרו אלא רחיצה של תענוג [יח].

מח. ההולך להקביל את פני אביו או את פני רבו או את פני מי שגדול ממנו - בחכמה - או ההולך לקרות בבית המדרש, עובר עד צוארו במים ואינו חושש [יט].

מט. הכלה אחר נישואיה, כל שלשים יום מיום חופתה, רוחצת פניה [כ], מפני שהיא צריכה להתנאות ולהתחבב על בעלה [כא].

נ. כשנוטל ידיו שחרית אין נוטל אלא עד סוף קשרי אצבעותיו ומברך כדרכו בכל יום ענט"י [כב]. וה"ה ביוצא מבית הכסא שרוחץ עד סוף קשרי אצבעותיו שלש פעמים לסירוגין [כג].

איסור סיכה

נא. יוה"כ אסור בסיכה [כד], ואפילו אצבע קטנה אסור לסוך. ואפי' אינו אלא להעביר הזוהמא אסור [כה].

נב. החולה, אף על פי שאין בו סכנה סך ביוה"כ כדרכו ואינו חושש, וכן מי שיש לו חטטין בראשו סך כדרכו

עיונים והארות

שנאמר מלך ביפיו תחזינה עיניך, ועד כמה נקראת כלה עד שלשים יום. וכ"פ מרן השו"ע (סי' תריג סעי' י'). וכ"כ מו"ר מופת הדור בחזון עובדיה (שם הלכה יז).

כא. ובמשנ"ב (ס"ק כו) כתב בשם החיי אדם דכל זה בזמניהם אבל בזה"ז שאינו רואה אותה כל היום לא שמעתי שנוהגים בזה היתר. ומו"ר מופת הדור בחזו"ע (דיני חמשה עינויים הלכה יז) כתב הכלה אחר נישואיה, כל ל' יום מיום חופתה, רוחצת פניה, מפני שהיא צריכה להתנאות ולהתחבב על בעלה.

כב. רוב הראשונים נקטו שביום כיפור נוטל ידיו כרגיל משום שאין נטילה זו לצורך תענוג אלא רק להעביר רוח רעה ומשום סכנה כדאיתא בגמ' (שבת קח:): יד לעין תקצץ. אמנם בב"י (סי' תריג) הביא שרבינו ירוחם בשם בעלי התוס' כתבו, שאינו נוטל ידיו שחרית אלא עד קשרי אצבעותיו והכי נקטינן וכך פסק מרן השו"ע. ומשום שאף בימות השנה סגי מעיקר הדין בנטילה עד סוף קשרי אצבעותיו. ויש שנקטו (בא"ח פ' תולדות אות ב. ובכה"ח סי' ד ס"ק יד) דהטעם היות וביום כיפור אין רוח רעה שולטת ולכן סגי עד קשרי אצבעותיו. וכ"פ מו"ר מופת הדור בחזו"ע (שם הלכה טז).

כג. בא"ח (שם הלכה טז). וכ"פ הגרשז"א (שו"ת מנחת שלמה ח"ב סי' נח אות כח) ומו"ר מופת הדור בחזו"ע (שם).

כד. גמ' ביומא (עז:). רמב"ם (שם פ"ג ה"ט). בה"ג (הלכות יום כיפור). ראבי"ה (סי' תקלא עמ' קצט). שו"ע (סי' תריד סעי' א').

כה. סיכה האסורה ביוה"כ, אמרו בירושלמי (מע"ש פ"ב ה"א ושבת פ"ט ה"ד ויומא פ"ח ה"א) שהיא בין סיכה של תענוג ובין סיכה שאינה של תענוג, וכן כתבו הראשונים (רמב"ם שם פ"ג ה"ט וטור סי' תריד) שאף סיכה שאינה של תענוג אסורה

טו. חזו"ע (שם הלכה כח). ואף שמרן בשו"ע כתב בן י"א בין זכר בין נקבה מתענין ומשלימין מדברי סופרים כדי לחנכן במצוות. מ"מ כתב בחזו"ע דבזמנינו שהקטנים אינם בריאים כ"כ יש להקל עד חצות.

טז. גמ' יומא (עז:): ובגמ' פסחים (נד:). רמב"ם (פ"ג מהלכות שבייתת עשור ה"א). שו"ע (סי' תריג סעי' א).

יז. מעשה רקח (על הרמב"ם שם).

יח. גמ' יומא (שם). רמב"ם (שם פ"ג ה"ב). שו"ע (סי' תריג סעי' א').

יט. גמ' יומא (שם). רמב"ם (שם פ"ג ה"ו). שו"ע (סי' תריג סעי' ה'). וכן הדין בהולך לשאר צרכי מצוה, כגון לשאול הלכה. בטעם ההיתר יש מן הראשונים שכתבו לפי שאינו רוחץ להנאה (ר"י מלוניל, ומאירי ורבנו מנוח יומא שם), ויש שכתבו לפי שאין זו דרך רחיצה כלל (תוס' ר"פ ביצה ל). וכתב הרמב"ם וכ"פ השו"ע (שם) ומותר להולכים לצורך מצוה אף לחזור במים לביתם, שאם לא כן אתה מכשילם לעתיד לבא, שלשנה אחרת לא יבואו, הואיל ולא התרת להם לחזור, ונמצא נכשל מן המצוה (ומקורם ע"פ הגמ' ורש"י שם).

כ. גמ' ביומא (עח:): רבי אליעזר אומר המלך והכלה ירחצו את פניהם. מאי טעמא מלך - דכתיב מלך ביפיו תחזינה עיניך. כלה מאי טעמא - כדי שלא תתגנה על בעלה.

וכתבו אחרונים שלדעת ר' אליעזר הרחיצה שרוחצים המלך והכלה רחיצת מצוה היא, ולא לתענוג, לפיכך היא מותרת. וחכמים אוסרים, ופירשו אחרונים שלדעתם אין זו חשובה רחיצת מצוה.

להלכה כתב הרמב"ם והמלך והכלה רוחצין את פניהן, כלה כדי שלא תתגנה על בעלה, והמלך כדי שייראה ביפיו

ואינו חושש [כו].
איסור נעילת הסנדל

- ג. יוה"כ אסור בנעילת הסנדל, ואסור לנעול סנדל אפילו ברגלו אחת [כז].
- גד. כל נעל שאינה של עור. מותר לנעול אותה ביום הכיפורים [כח]. ולכן מותר לנעול נעלי ספורט העשויים מגומי או פלסטיק, אף אם הם נוחות מאוד ואין מרגישים בהם את קושי הארץ, ובלבד שאין שם עור אפילו בחלק מהנעל [כט].
- נה. החיה כל ל' יום והחולה אע"פ שאין בו סכנה ומי שיש לו מכה ברגליו מותר בנעילת הסנדל [ל].

מצות עשיית התשובה ביום הכיפורים

יום הכפורים הוא זמן תשובה לכל, ליחיד ולרבים, והוא יום מחילה וסליחה לישראל, לפיכך חייבים הכל בין איש ובין אשה, לעשות תשובה ולהתוודות ביוה"כ, שנאמר (ויקרא טז, ל) "מכל חטאתיכם לפני ה' תטהרו", והטהרה אשר בידינו היא התשובה ותיקון המעשים, וזו מצות עשה מן התורה, להעיר האדם את רוחו לחזור בתשובה ביוה"כ, ואף על פי שמצוות התשובה נוהגת בכל עת, ביום זה עיצומו של יום מכפר, שהקדוש ברוך הוא מטהר אותנו מן העוון ומכפר עלינו ביוה"כ, על אותן העבירות שרק יוה"כ מכפר עליהן, כפרה שלמה [לא].

נו. יום העשירי בחודש תשרי נקבע לישראל ליום כפרה, שנאמר (ויקרא טז, כט-ל) "בחדש השביעי בעשור לחדש" וגו' "ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאתיכם", והוא נקרא בתורה "יום הכפורים", שנאמר (שם כג, כז) "אך בעשור לחדש השביעי הזה יום הכפרים הוא", ונאמר (שם כג, כח) "כי יום כפרים הוא לכפר עליכם" [לב].

עיונים והארות

ואחד מנעל ואחד סנדל לאיסור נעילה ביוה"כ כן פסקו הרמב"ם (שם פ"ג ה"ז) ושו"ע (סי' תריד סעי' ב').

כח. שו"ע (סי' תריד סעי' ב). וסנדל העשוי ממינים המותרים בנעילה, אם הוא מחופה עור, אסור לנעולו ביוה"כ, ודעת המטה אפרים (שם סעי' ב') אפילו אין מחופה עור אלא מקצתו, בין שמחופה עור במקום דריסת הרגל, ובין שהעור על גבי הסנדל (פר"ח שם סעי' ב').

מנעל העשוי ממינים שמותר לנועלם ביוה"כ, ויש בו רצועת עור מלמעלה להכניס בה ראש הרגל, כתבו אחרונים (ערך לחם ופר"ח וברכ"י או"ח שם) שאין זה מנעל של עור, ומותר לנעלו ביוה"כ. וכתב בשו"ת דבר שמואל (סי' קיג) שאף עור דק, שאינו מגן כשאר מנעל וסנדל, הרי זה אסור ביוה"כ, שלא חילקו חכמים בדבר ואסרו כל נעילה של עור.

נט. כן פסק בשו"ת אור לציון (ח"ד פ"ב תשובה ג) וכתב שם במקורות וז"ל: שו"ע (סי' תריד סעי' ב) כתב, אסור לנעול סנדל או מנעל של עור, אפילו קב הקיטע וכיוצא בו. אפילו של עץ ומחופה עור אסור. אבל של גמי או של קש או של בגד או של שאר מינים, מותר לצאת בהם לרשות הרבים. ומבואר בב"י שם, שנקטינן להלכה כדברי הרי"ף והרא"ש להתיר בכל מנעל שאינו של עור, ודלא כשיטת הסוברים דכל מידי דמגין מנעל איקרי אעפ"י שאינו מעור. ודלא כמי שהחמיר בסנדל של עץ, ע"ש.

ל. שו"ע (סי' תריד סעי' ג).

א. ע"פ הרמב"ם (פ"ב מהלכות תשובה ה"ז). יראים השלם (מ' רסג במצות וידוי). ורבנו יונה (שערי תשובה שער ד' אות יז).

ב. והטעם שנקבע יום העשירי לחודש תשרי להיות יום הכפורים, אמרו בגמ' תענית (ל): שביום זה ניתנו לוחות

ביוה"כ, ואסור לסוך אפי' כדי להעביר זוהמא. איסור סיכה שאינה לתענוג, לדעה זו, אינו אלא מדרבנן, שמן התורה אין איסור אלא בסיכה לתענוג, אם מפני שדוקא סיכה לתענוג חשובה כשתיה, או שאף על פי שלשאר דינים אפילו סיכה שאינה של תענוג חשובה כשתיה, ביוה"כ אין האיסור מן התורה - בסיכה, כמו בשאר עינויים - אלא בביטול העינוי, וזה אינו אלא בסיכה לתענוג.

סיכה להעברת הלכלוך, יש סוברים (רבנו מנוח על הרמב"ם שם) שהרי היא בכלל סיכה שאינה לתענוג, שאסורה, לסוברים כן. ויש סוברים (מאמר מרדכי סי' ריד סעי' א) שאף לאוסרים סיכה שאינה של תענוג, סיכה לצורך העברת הלכלוך מותרת - כשהוא לכלוך גמור, ולא זוהמת זיעה וכיוצא בה - כשם שמותרת רחיצה לצורך העברת הלכלוך, אף על פי שרחיצה שאינה של תענוג אסורה, לסוברים כן. ובשו"ע (שם) פסק שאף להעברת הזוהמא אסור.

נו. גמ' ביומא (עז:). רמב"ם (שם פ"ג ה"ט). שו"ע (סי' תריד סעי' א').

וכתב הריטב"א (שם עג): ומותר בכך כיון שלרפואה הוא מכוי, ועי' בספר התרומה (הלכות שבת סי' רלח) דאף לאוסרים סיכה שאינה של תענוג, מכל מקום במקום צער לא גזרו. ובשו"ת בנין שלמה (ס' לד) כתב שאף לרפואה לא התירו אלא סיכת מקצת הגוף, שאינה אסורה אלא מדרבנן (וזה לשיטתו שסיכה בכל הגוף אסורה מהתורה אף כשאינה של תענוג).

נז. רמב"ם (שם פ"ג ה"ז). מבואר בתוספתא (יומא ריש פ"ד) שאפילו אנפיליא של בגד אסורה. וביאר החסדי דוד לתוספתא דאסור לנעול מנעל ביוה"כ אפילו אם לובש בגד על רגלו, ונמצא שאין המנעל נוגע בבשרו.

נז. יוה"כ נאמר בו (ויקרא טז, ל) "כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאתיכם", שעיצומו של יום מכפר ג. ועבירות שיוה"כ מכפר עליהן הרי הן נמחקות לגמרי ואינן נזכרות לעולם וד.

נח. יום הכיפורים אינו מכפר אלא על השבים המאמינים בכפרתו, אבל המבעט בו ומחשב בלבו מה מועיל לי יום כיפור זה, אינו מכפר לו והו.

עיונים והארות

לא כפר עליו יוה"כ.

ובבריתות (כה.) שנינו שכל היום מכפר, כלומר כל שעה ושעה מן היום, ומבואר בגמ' (שבועות שם וכריתות שם) ואפילו מת בו ביום, כבר נתכפר בתחילתו, ונחלקו רבותינו הראשונים דעת רש"י, רמב"ן ורשב"א, דדוקא שעבר עליו רגע מן היום לאחר עבירתו, אבל אם מת תוך כדי עשיית העבירה, כגון שאכל ובעודו אוכל נחנק ומת, או שבעודו עושה מלאכה בקרדום ננעץ בו הקרדום והרגו, כיון שלא היתה שהות ביום לאחר שעבר לכפר עליו, אין יוה"כ מכפר עליו על עבירות.

אולם יש מן הראשונים (ר"י מיגאש ותוס' בשם י"א בגמ' שבועות שם) שכתבו שהטעם שזה שאכל ונחנק ומת חייב כרת על אכילתו, ואין יוה"כ מכפר לו, הרי זה לפי שאין יוה"כ מכפר עד שתחשך, ולפיכך אינו מכפר למי שמת באמצע היום, וכן סובר ר' חנינא בירושלמי (יומא פ"ח ה"ז) שיוה"כ מכפר עם חשיכה, ואינו מכפר למי שמת בו ביום, ויש מן הראשונים (העיטור הלכות יוה"כ) שכתבו שזה שאמר שיוה"כ אינו מכפר עד שתחשך, היינו שאינו משלים הכפרה עד שתחשך, אבל מכפר הוא כל היום.

ד. ר"י מלוניל (יומא פ"ח מ"א).

ה. ביומא (פה:) ובגמ' שבועות נחלקו רבי ורבנן רבי אומר על כל עבירות שבתורה - חוץ מכמה עבירות חמורות - בין עשה תשובה בין לא עשה תשובה, יוה"כ מכפר. וחכמים חולקים וסוברים שאין יוה"כ מכפר בלא תשובה. יש מן הראשונים שכתבו והם תוס' ישנים (יומא פה:), ותוס' הרא"ש (שם, ושבועות יג:) הגהות מימוניות (הלכות ת"ת פ"ג אות ב). שאף לדעת רבי שעיצומו של יום מכפר בלא תשובה, מכל מקום אינו מכפר כפרה גמורה, אלא שמועיל הוא למעט את העונש, ויש שכתבו (ספר חסידים סימן רעו) שאין עיצומו של היום מועיל אלא לבטל גזירה שנגזרה על הרבים, אבל אינו מועיל למחול עונות היחיד.

נחלקו הראשונים: יש סוברים (תוס' שבועות יג. ד"ה דעבד בתירוץ הראשון והשני) דהא דאמר רבי שיוה"כ מכפר אף לשאינם שבים, אין הכפרה בעיצומו של יום בלבד, אלא היום עם קרבנותיו בזמן שבית המקדש קיים הם שמכפרים, ועל כפרתם אמר רבי שהיא אף לשאינם שבים, ויש הסוברים (תוס' שם בשם י"א, ורשב"א שם ור"ן שם) שלדעת רבי יוה"כ מכפר אף בלא שעיר, וכן השעיר מכפר בפני עצמו - וצריכים לכפרתו במקום שאין יוה"כ מכפר, כגון שעשה עבירה ביוה"כ ומת מתוכה - ומכל מקום עיקר כפרתו של השעיר היא משום תוקפו של יוה"כ, ולפיכך לדעת רבי אף הוא מכפר גם לשאינם שבים.

יש עבירות שאף לדעת רבי אין יוה"כ מכפר עליהן בלא תשובה, ואלו הן: א) פורק עול - כופר בעיקר - ב) מגלה

אחרונות (שבשבעה עשר בתמוז ירד משה מן ההר תחלה ושיבר את הלוחות, ובשמונה עשר טחן את העגל, ודן את הפושעים, ועלה למרום, נשתהה שם שמונים יום, ארבעים יום עמד בתפלה, דכתיב (דברים ט) ואתנפל לפני ה' ארבעים יום וארבעים לילה, וארבעים יום עמד כבראשונה, חשוב משבעה עשר בתמוז עד יום הכפורים - והווי להו שמונים יום: שנים עשרה שנשתיירו מתמוז דהוא חסר, ושליש דאב, ותשעה ועשרים דאלול - הרי אחד ושבעים, ותשעה דתשרי - הרי שמונים יום, וליל צום השלים כנגד לילו של שבעה עשר תמוז דלא הוה בחושבניה, דהא נפק ליה כבר בשעה שעלה - השתא הווי להו שמונים שלמין, לילה ויום, ובוקר יום כפור ירד, שהוא עשרה בתשרי, ואותו היום נקבע ליום כפור - להודיע שמחל וניחם על הרעה אשר דבר לעשות לעמו - רש"י שם), וכתב רש"י (על התורה שמות לג, יא. וכן בדברים ט, יח) והיו ישראל שרויים בתפילה ובתענית, ובו ביום נאמר לו למשה: סלחתי כדברך, ונתרצה הקדוש ברוך הוא לישראל בשמחה, וקבעו הקדוש ברוך הוא להיות יום סליחה ומחילה לדורות. ועל כן נקבע צום כפור בעשרה בתשרי, כך שמעתי (רש"י תענית שם).

והטעם שנקרא "כפורים", לשון רבים, לפי שהחיים והמתים מתכפרים בו, שאף המתים צריכים כפרה, שנאמר (דברים כא, ח) "כפר לעמך ישראל אשר פדית", ובספרי (שם) איתא לעמך ישראל, אלו החיים. אשר פדית, אלו המתים. מלמד, שהמתים צריכים כפרה.

ואמרו רבותינו ז"ל בגמ' יומא (כ.) שאין לו לשטן רשות להשטין ביוה"כ, ש"השטן" בגימטריא שלש מאות וששים וארבע, ובשנת חמה יש שלש מאות וששים וחמישה ימים, שלש מאות וששים וארבעה ימים בשנה, כמנין שמו, יש לו רשות להשטין, ויום אחד, והוא יוה"כ, אין לו רשות.

ואיתא בגמ' בראש השנה (טז.) וחיתום הדין הוא ביוה"כ, וכן שנינו בברייתא: ותנא דבי ר' ישמעאל, אדם נידון בראש השנה וגזר דין שלו נחתם ביוה"כ - ודוקא אדם, אבל התבואה ופירות האילן והמים, הרי אלו נידונים לפרקים אחרים.

ג. משנה יומא (פה.) רמב"ם (פ"א מהלכות תשובה ה"ג) וז"ל בזמן הזה שאין בית המקדש קיים ואין לנו מזבח כפרה אין שם אלא תשובה, התשובה מכפרת על כל העבירות, אפילו רשע כל ימיו ועשה תשובה באחרונה אין מזכירין לו שום דבר מרשעו שנאמר (יחזקאל לג, יב) "רשעת הרשע לא יכשל בה ביום שובו מרשעו", **ועיצומו של יום הכפורים מכפר לשבים שנאמר** (ויקרא טז, ל) **כי ביום הזה יכפר עליכם.**

ומבואר בגמ' שבועות (יג.). ובגמ' כריתות (ז.). כפרתו של יוה"כ היא ביום, שנאמר (ויקרא טז, ל) "כי ביום הזה יכפר עליכם", אבל ליל יוה"כ אינו מכפר, ומי שמת בליל יוה"כ,

נט. יוה"כ מכפר על המזיד כשוגג, שנאמר (ויקרא כג, כז) "יום הכפרים הוא", משמע שמכפר על הכל וכו'.
ס. האומר אחטא ויוה"כ יכפר, אין יוה"כ מכפר לו, שהאומר אחטא ויוה"כ יכפר הרי זה בכלל האומר אחטא ואשוב, שכמו שהאומר אחטא ואשוב, אין מספיקין בידו לעשות תשובה, כך האומר אחטא ויוה"כ מכפר וכו'.

סא. אין התשובה ולא יום הכפורים מכפרין אלא על עבירות שבין אדם למקום, כגון מי שאכל דבר אסור וכיוצא בהן, אבל עבירות שבין אדם לחברו, כגון החובל את חברו או המקלל חברו או גוזלו וכיוצא בהן, אינו נמחל לו לעולם עד שיתן לחברו מה שהוא חייב לו וירצהו. אף על פי שהחזיר לו ממון שהוא חייב לו צריך לרצותו ולשאול ממנו שימחול לו. אפילו לא הקניט את חברו אלא בדברים צריך לפייסו ולפגע בו עד שימחול לו. לא רצה חברו למחול לו, מביא לו שורה של שלשה בני אדם מריעו ופוגעין בו ומבקשין ממנו. לא נתרצה להן, מביא לו שניה ושלישית. לא רצה, מניחו והולך לו וזה שלא מחל הוא החוטא, ואם היה רבו, הולך ובא אפילו אלף פעמים עד שימחול לו וכו'. וכתבו המקובלים מי שאינו מעביר

עיונים והארות

רואה שהשפיל עצמו לפניו, והוא מרחם עליו, שנאמר ישור על אנשים ויאמר חטאתי וישר העויתי (איוב לג, כז), מה כתיב שם פדה נפשו מעבור בשחת (שם כח), וכתוב ומודה ועוזב ירוחם (משלי כח יג), אמר ר' יהודה מודה על מנת לעזוב ירוחם.

את זו דרש ר' אלעזר בן עזריה: מכל חטאתיכם לפני ה' תטהרו, עבירות שבין אדם למקום - שאין בהם נזק לבני אדם, כגון מי שאכל דבר אסור או בעל בעילה אסורה וכיוצא באלו, יוה"כ מכפר, אבל עבירות שבין אדם לחברו, כגון החובל בחברו או מקללו או גוזלו, וכיוצא בהם, אין יוה"כ מכפר עד שירצה את חברו, וכתבו אחרונים שאף רבי, שלדעתו יוה"כ מכפר אף על פי שלא עשה תשובה, מודה בעבירות שבין אדם לחברו שאין יוה"כ מכפר עליהן עד שירצה את חברו. עבר עבירות שבין אדם לחברו ולא ריצה את חברו, כתבו אחרונים (רי"ף על עין יעקב יומא על המשנה פה): ששאר עבירותיו נתכפרו, שהכפרה על עבירות שבין אדם למקום, אינה תלויה בכפרת העבירות שבין אדם לחברו, וכמה אחרונים חידשו שאף על העבירות שבין אדם למקום אין יוה"כ מכפר לו (רי"ף על עין יעקב שם שזו כוונת ראב"ע במשנה שם הנ"ל).

כתב רבנו הגדול מהרח"ו זלה"ה בשערי קדושה (ח"א ריש שער ב') וז"ל והנה בנפש הזה תלויות המדות הטובות והרעות, והן כסא ויסוד ושורש אל הנפש העליונה השכלית אשר בה תלויין תרי"ג מצות התורה. ולפיכך אין המדות מכלל התרי"ג מצות, ואמנם הן הכנות עקריות אל תרי"ג המצות בקיומן או בביטולם, יען כי אין כח בנפש השכלית לקיים המצות על ידי תרי"ג איברי הגוף אלא באמצעות נפש היסודית המחוברת אל הגוף עצמו בסוד (ויקרא יז, יד) כי נפש כל בשר דמ"ו בנפשו הוא, ולפיכך ענין המדות הרעות קשים מן העברות עצמן מאד מאד. ובזה תבין ענין מה שאמרו רבותינו ז"ל (שבת קה:), כל הכועס כאלו עובד עבודה זרה ממש שהיא היותר שקולה ככל תרי"ג המצות, וכן אמרו (סוטה ד.) מי שיש בו גסות הרוח הוא ככופר בעיקר וראוי לגדעו כאשירה ואין עפרו ננער וכו' וכאלה רבות. והבן זה מאד, כי להיותם עקרים ויסודות לא נמנו בכלל תרי"ג המצות התלויות בנפש השכלית, ונמצא כי יותר צריך לזיהר ממדות הרעות יותר מן קיום המצות עשה ולא תעשה כי בהיותו בעל מדות טובות בנקל יקיים כל

פנים בתורה - היינו מי שדורש את התורה לגנאי - ג) מפר ברית בבשר - מילה - שאם עשה תשובה יוה"כ מכפר לו עליהן ואם לא עשה תשובה אין יוה"כ מכפר לו עליהן, שנאמר (במדבר טו, לא) "כי דבר ה' בזה ואת מצותו הפר, הכרת תכרת הנפש ההוא עונה בה", דבר ה' בזה, זה הפורק עול - שביזה דבור ראשון שאמור בסיני (שמות כ, ב) "אנכי ה' אלהיך", שלא שמעו אותו אלא מפני הגבורה - והמגלה פנים בתורה, שהרי זה בזה דברי תורה הוא, ואת מצותו הפר, זה המפר ברית בבשר, שהיא מצוה יחידית, הכרת תכרת, "הכרת" לפני יוה"כ, "תכרת" לאחר יוה"כ, יכול אפילו עשה תשובה, תלמוד לומר: עונה בה, לא אמרתי אלא בזמן שעונה בה. (ע"פ הגמ' ביומא פה:; וגמ' בשבועות יג. ופרש"י).

ופסק הרמב"ם (פ"א מהלכות תשובה ה"ג. ופ"ג מהלכות שגגות ה"י). והביאו הרמ"א בשו"ע (או"ח סי' תרו סעי' ו) דהלכה כחכמים שיוה"כ אינו מכפר אלא על השבים.

ו. תורת כהנים (אמור פרק יד). ברייתא שבועות (יג.), ותוס' (שם ד"ה והואיל). ומהרש"א (שם).

ז. משנה ביומא (פה:). רמב"ם (פ"ד מהלכות תשובה ה"א).

ח. משנה (שם), עבירות שבין אדם למקום יום הכפורים מכפר, עבירות שבין אדם לחברו אין יום הכפורים מכפר, עד שירצה את חברו. דרש רבי אלעזר בן עזריה (ויקרא טז, לז) מכל חטאתיכם לפני ה' תטהרו, עבירות שבין אדם למקום יום הכפורים מכפר, עבירות שבין אדם לחברו אין יום הכפורים מכפר, עד שירצה את חברו. ונפסק ברמב"ם (פ"ב מהלכות תשובה ה"ט). ושו"ע (סי' תרו סעי' א).

ובמדרש תנחומא (וירא סימן ל) איתא, ילמדנו רבנו, אם היתה קטטה בין אדם לחברו כיצד מתכפר לו ביום הכפורים? כך שנו רבותינו, עבירות שבין אדם למקום יום הכפורים מכפר, שבינו לבין חברו אין יום הכפורים מכפר, עד שירצה את חברו, אם הלך לרצות ולא יקבל מה יעשה, אמר רבי יוסי בן דורמסקית זה סימן יהא בידך כל זמן שאתה מרחם על חברך יש לך מרחם, ואם אי אתה מרחם על חברך אין לך מרחם, מה יעשה? אמר רבי שמואל בן נחמן יביא עשרה בני אדם ויעמידם שורה אחת, ויאמר לפניהם אחי קטטה היה ביני ובין פלוני זה, והלכתי לרצותו ולא קיבל, מיד הקדוש ברוך הוא

שנאה ביוה"כ אין תפילתו נשמעת וטו.

עיונים והארות

רבי יוחנן היה זקן, והיו גבות עיניו גדולות ומכסות את עיניו. ורצה לראות מי הוא רב כהנא היושב ממולו ובקש שירימו לו את גבות עיניו כדי שיוכל לראותו. ולרב כהנא היה חתך בשפתיו ממכה שקבל והיה נראה כשוחק. חשב רבי יוחנן שעליו הוא שוחק ונחלשה דעתו, ונפטר רב כהנא. וכמה מבהיל שרב כהנא לא עשה מאומה, מה פשעו ומה חטאתו של רב כהנא על שפתו השסועה, שבזה נדמה לרבי יוחנן כאלו הוא מחייך ושבגלל כן חלשה דעתו?! האם על כן מגיע עונש לרב כהנא?! פשיטא שחף הוא מכל פשע! אלא כיון שעל ידו נגרם צער לרבי יוחנן נענש.

העולה מן הדברים שלא רק הפוגע בחברו בידים ובמזיד נענש אלא אפלו בגרמא ובשווגג כל שעל ידו באה פגיעה לחבר, נכוה באש ההיא.

ט. כה"ח (שם ס"ק יד). ועי' בזוה"ק פרשת תצוה (דף קפו ע"א) וז"ל: ועל דא ביומא דכפורי אעבר בכלהו שבעין ואשתלים האי דרגא בכלהו, וכל נשמתין סלקין קמיה ודאין להון בדינא, וקודשא בריך הוא חייס עלייהו דישראל ביומא דא, מאן דלא אעבר טינא מרוחיה לכפרא עליה, כד סליק צלותיה בהאי יומא טבע בהווא אתר דאקרי רפש וטיט, ואיהו מצולות ים, ולא סליק לאתעטרא ברישא דמלכא.

וכתב רבנו חיים פלאגי ז"ל במועד לכל חי (סי' טז, אות יא), מי שאינו מעביר שנאה מלבו ביום הכיפורים, אין תפילתו נשמעת ואינה מתקבלת, ויורה דנשמתו מערב רב גיזעא בישא, והוא סימן מובהק דכל מעשיו מקולקלים, כן כתב הש"ה (יומא, תורה אור 1) מהמקובלים יעוין שם, ולכן יזהר להתפייס עם חברו כראוי שיהיה הוא מעביר על מידותיו לגמרי. עכ"ד. ועיין בראשית חכמה (שער הענווה, פרק ז) שכתב, וכן כל שנאה התלויה בדבר אחרי שיתקן לך אותו דבר אז תיבטל השנאה מלבו, חוץ ממי ששונא את חברו מחמת קנאה, ואמר החכם אל תקנא בחבירך על אשר יש לו, כי הוא ינעם ואתה תשבע דאגה ויגון וצער וצוקה וצרה, ואמר החכם: החומד ומקנא לא נבראו אלא לכעס. ועיין ביערות דבש (ח"א, דרוש יד) בענין זה, ובספר אהבת ישראל (פרק ד, ופרק ה) לרבנו החפץ חיים.

וראה מה שכתב הרב הלבוש (אורח חיים סימן תרו, ב), והפיסוס הזה שעושים כל אחד לחבירו הטעם הוא, כדי שיהיה לב כל ישראל שלם זה עם זה ולא יהא מקום לשטן לקטרג עליהם, כדאמרינן בפרקי ר"א (פרק מה) ראה (סמא"ל) שלא מצא חטא ביום הכיפורים בישראל, אמר לפניו רבונו של עולם יש לך עם אחד בארץ כמלאכי השרת מה מלאכי השרת יחפי רגל אף ישראל יחפי רגל, מה מלאכי השרת אין להם קפיצה אף ישראל אין להם קפיצה ביום הכיפורים שעומדים על רגליהם, מה מלאכי השרת נקיים מכל חטא אף ישראל נקיים מכל חטא, מה מלאכי השרת שלום ביניהם אף ישראל שלום ביניהם ביום הכיפורים, והקב"ה שומע עדותן מן המקטריגין ומכפר להם, עד כאן. ואם לא יהיה לבם שלם זה עם זה, אז יהיה מקום לשטן לקטרג ויהיה לו פתחון פה לומר, רבונו של עולם העומדים לפניך ומבקשים מחילה ממך על עוונותיהם התנהג עמהם כמידתם, שהרי הם אין רוצין למחול זה לזה גם אתה לא תמחול להם, ואגב זה מזכיר את עוונותיהם

המצות, עכ"ל. הרי מפורש בדבריו הקדושים, שאין במדות הרעות איסורים מפורשים, אלא עיקר חומרתם מצד תכונתם הדוחה את האדם מלקיים תרי"ג מצוות.

חומר העוון שבין אדם לחבירו

איתא בגמ' יומא (פה:), את זו דרש רבי אלעזר בן עזריה: "מכל חטאתיכם לפני ה' תטהרו" (ויקרא טז, ל) עברות שבין אדם למקום יום הכפורים מכפר, עוונות שבין אדם לחברו אין יום הכפורים מכפר. בדרך מליצה היה אומר ר' חיים שמואלביץ: כתוב בפסוק (שמואל ב, כד): "נפלה נא ביד ה' כי רבים רחמיו, וביד אדם אל אפולה", הכונה: אדם שנופל בעוונות שבין אדם למקום, הרי הוא נופל ביד ה' שהרי חטא לה' ובה רבים רחמיו. אבל אדם שנופל בעוונות שבין אדם לחברו הרי נופל ביד אדם שצריך לפיסו, והרי נפל ביד אכזר.

מובא בגמ' יבמות (קה:), מעשה באבדן שפגע בכבודו של רבי ישמעאל בן רבי יוסי ונענש שבאותה שעה נצטרע הוא וטבעו שני בניו וכו'. ופרש רש"י: הוא נצטרע משום עוון לשון הרע, ולאחר כל מה שארע לאבדן עונשים כה חמורים, עמד רב נחמן ואמר: בריך רחמנא דכספיה לאבדן בהאי עלמא, ברוך ה' שבישו והענישו לאבדן בעולם הזה, כלומר: נתן ברכת הודאה להקב"ה שלא פרע מאבדן בעולם הבא אלא בעולם הזה, כי לעומת העונש בעולם הבא הרי כל עונשו של אבדן כאן אינו אלא כנזיפה קלה, ועל האסון שפקדו צריך לברך "הגומל" כאלו נס נעשה עמו שנפלט מדין עונש עולם הבא. ומכאן ראה חומר הדין המגיע על פגיעה בכבוד חברו.

ועוד אומר הגאון ר' חיים שמואלביץ זצ"ל, שבעבירות שבין אדם לחברו לא מועילה כוונה לשם שמים, ואדם המזיק את חברו, אפילו כונתו לשם שמים, נענש. ונלמד זה מפננה אשת אלקנה, שהיתה מקניטה את חנה כדי שתתפלל בלב נשבר ותושע, ובכל זאת עונשה היה נורא: כאשר לחנה נולדו ילדים, לפננה מתו.

ובל כך למה? שהפוגע בחברו, אפילו לשם שמים, הרי הוא כמכניס ידו לאש, ואפלו תהיה כוונתו לטובה, הנזק נזק. הסכנה שבעבירה שבין אדם לחברו היא כמציאות טבעית ממש, כשם שהאש שורפת בדרך טבע.

ועוד ראה נוראה מביא הרב שם מכתובות (סב ע"ב): רב רחומי היה רגיל לבוא לביתו כל ערב יום כפור, פעם בשנה. וכל השנה היה עוסק בתורה. שנה אחת נמשך אחר הלמוד ביותר ולא בא. אשתו היתה מחכה, עכשיו יבוא? עכשיו יבוא? ולא בא. חלשה דעתה והורידה דמעות, ובאותו זמן היה רב רחומי יושב בעליה, נשברה מדרגה מתחתיו ומת.

הרי עונש שנענש אדם על עוון שבין אדם לחברו אינו כדי שהנפגע והניזק יבוא על ספוקו. וכי נוח היה כאן לאשתו של רב רחומי שבעלה ימות בגלל הצער שגרם לה, הלא במיתתו נגרם לה צער לאין שיעור ממה שנגרם לה בזה שלא בא לביתו בערב יום הכפורים, שהרי אם על מה שאחר בכתה, בודאי בכתה יותר כשנפטר?! אלא הוא אשר דברנו: פגיעה בחבר היא אש אוכלת, וכל השולח יד נכוה באש, ולא בתורת עונש אלא כך טבעי הדבר.

וגדולה מזו מצינו במעשה של רבי יוחנן ורב כהנא (ב"ק קיז).

סדר ליל יום הכיפורים

סב. יש נוהגים ללבוש בגדים לבנים נקיים ביוה"כ דוגמת מלאכי השרת ואו, וגם נשים לובשות כן לכבוד היום, אבל לא יקשטו עצמון בתכשיטין שמתקשטות בהן בשבת ויו"ט מפני אימת יום הדין וכו'.

סג. יש שנהגו ללבוש קיטל שהוא לבן ונקי וטוב שיהיה מ"פשתן" כי מסלק החיצונים והקליפות מעליו וגם לפי שהוא בגד מתים ועי"ז לב האדם נכנע ונשבר וגו'.

סד. נוהגים להתעטף בטלית גדול בליל יוה"כ. ואין צריך לברך להתעטף בציצית. ואם מתעטף מבעוד יום צריך לברך, וכן ראוי לעשות לכתחילה, ויש חסידים שאינם מורידים מעליהם הטלית גדול כל ליל יום הכיפורים ויומו וכו'.

עיונים והארות

מקומות שמתעטפים ומברכים דכסות המיוחדת ליום חייב אף בלילה. והטוב לברך ולהתעטף מבעו"י כדי לצאת מידי מחלוקת וכן נוהגים הכל להתעטף מבעו"י ולברך. ע"כ. ובשעה"כ (דף ק ע"א) כתב וז"ל: המנהג שנהגו להתעטף בציצית בליל יוה"כ מנהג נכון הוא, וטעם המנהג הזה הוא כי לעולם סוד הטלית הוא אור מקיף אל ז"א, אם בבחי' ציצית קטן דעיבור או דיניקה או דגדלות, ולכן בליל יוה"כ שאז שליטת הנוק' רחל, לפי שמדת לילה גוברת בלילה ואז עלתה רחל בראש התבונה כנודע, ואז אימא עילאה מקפת אותה בציצית גדול, אבל בשאר לילות שאינה עולה לא יש מצות ציצית ואינה נוהג בלילה שהיא זמן הנוק', ולפי שהענין הזה נעשה מאליה ליל יוה"כ ולא הוצרך אל התפילה כמבואר אצלנו לכן אין צורך לברך עליו ברכה להתעטף בציצית. עכ"ל. וכתב בגוב"י (אות ה) אני ראיתי למורי ז"ל שהיה מתעטף בציצית קודם שתשקע החמה ולכן היה מברך עליו להתעטף בציצית וכן אני נוהג אחריו.

ובלבוש (סי' תריט אות א) כתב, ונוהגים להתעטף בציצית מבעוד יום ולברך עליו. וכן כתב המקובל רבנו יעקב צמח ז"ל בספרו נגיד ומצוה (דף ל ע"א), וכן כתב בכנסת הגדולה (הגב"י) ויד אהרן (תרי"ט, הגה"ט) ועיין בברכי יוסף (שם א), ושו"ת זרע אמת (ח"ג סימן סה) ורבנו אליהו מאני בספרו שיח יצחק (דף קסו ע"ב), ובמנהגי בית יעקב בחברון (סימן פא), ובמנהגי בית אל (סי' פב) וכן כתב רבי שמואל לניאדו בספרו שלחן המלך (סי' עג, א),

ובטעם הדבר שמתעטפים בטלית גם בתפילת ערבית של ליל הכיפורים כתב בשו"ת הרדב"ז (ח"ד סימן רמד) שהוא נוהג כן כדי לעמוד להתפלל באימה וביראה, והגאון הב"ח (סימן יח) כתב שהוא לפי שדומים למלאכים הלובשים לבנים ומתעטפים לבנים. וכן כתב משמו המגן אברהם (שם ב) ושלחן ערוך רבנו זלמן ז"ל (סי' תריט סעי' ג).

ואם שכח ולא בירך עד שחשכה, יתעטף ולא יברך, וכ"כ הלבוש. ובבין השמשות כתב הכה"ח (ס"ק ב) בשם מטה אפרים שלא יברך. ומו"ר מופת הדור (חזו"ע ימים נוראים סדר תפילת ליל יוה"כ הלכה א בהערה) כתב דכיון שיש פוסקים הסוברים שאף בלילה יכול לברך, ועוד שלר"ת זה יום ודאי א"כ יש ספק ספיקא ויכול לברך אף בבין השמשות.

ואומר זה פשע לחבירו דבר מועט ואינו רוצה למחול לו, קל וחומר הפשעים שעשו כנגדך שהם גדולים ועצומים ורבו למנות ואין תמחול להם, לכך יזהרו למחול זה לזה.

ובמהרי"ל (ליל יום כפור ד) כתב, והיבוקש למחול לא יהא אכזרי מלמחול, כי איך יעיז את פניו מלמחול, הלא הוא עומד ומבקש כל היום מאת אדון כל למחול לו עונותיו. כל שכן וכל שכן וכן דכל שכן דהוא ימחול לחבירו באשר הוא אנוש רימה ותולעה. וידע אדם אם הוא אכזר מלמחול גם הקדוש ברוך הוא אינו מוחל לו, דכתיב נושא עון ועובר על פשע (מיכה ז, יח). למי הוא נושא עון, למי שעובר על פשע (ראש השנה יז).

א. כתב הטור (סי' תרי) ולקדוש ה' מכובד זה יום הכפורים שאין בו לא אכילה ולא שתייה כבדוהו בכסות נקיה על כן מכבדין אותו בכל מיני כבודים. וכתב הדרכי משה, ובמרדכי דיומא (סי' תשכג) ומכבדין בכסות נקיה כדי שיהיו נקיים כמלאכי השרת עכ"ל. ונראה, דמטעם זה נהגו ללבוש בגדי פשתן לבן נקיים כמו שנאמר (דניאל י, ה) איש אחד לבוש בדים. ובהגהות מיימוניות פרק ל' דשבת (אות ב) כתב, דמהר"ם היה רגיל ללבוש סרגני"ט ביום טוב כשאין לו להחליף בגדיו ביום טוב והוא הדין בשבת. וגם טעמא, כי ביום טוב בני אדם שמחים לכן לובשים סרגני"ט שהוא בגד מתים ויזכרו יום המיתה ולא יתגאו עכ"ל. ואפשר, שמזה הטעם לובשין אותו ביום הכפורים כדי שיהא לבו נכנע וחרד לפני יום הדין. ע"כ. וכ"פ ברמ"א (סעי' ד).

ב. כ"כ המ"ב (ס"ק טז) ובכה"ח (ס"ק לד). ועי' תוס' מגילה (לא) ד"ה במנחה.

ג. רמ"א (שם). וכתב הדרכי משה (סי' תרי אות ה) ונהגו ללבוש בגדי פשתן לבן נקיים כמ"ש איש אחד לבוש בדים. והטעם כתב בספר נטעי גבריאל (הלכות יום כיפור פכ"ו הערה כג) שהרי הוא בגדי מתים ומבואר ברמב"ם (פ"ד מהלכות אבל ה"א) שיהיו התכריכין תפורין בחוטי פשתן לבנים, וכ"כ בילקוט הראובני פרשת מקץ דסגולת לבישת בגדי פשתן, הוא דוקא שלא יהיו מין אחר עימו עי"ש.

ד. כתב הב"ח (סי' תריט אות א ד"ה באגודה) דיש מקומות שאין מתעטפים בטלית, כי לילה לאו זמן טלית הוא. ויש

סה. כל אדם בבואו לבית הכנסת להתפלל ערבית בליל יוה"כ קודם שיתחילו ערבית יאמר בינו לבין עצמו נוסח זה: הריני מוחל וסולח לכל אחד ואחד מישראל בין איש בין אשה, בין קטן בין גדול, בין שחטא לי בממוני בין שחטא לי בגופי, בין שחטא בכבודי, בין באונס בין ברצון, בין בשוגג בין במזיד, בין בגלגול זה בין בגלגולים אחרים. והריני מוחל להם מחילה שלימה מעתה ועד עולם. ^{וה.}

סו. פותחים בפיוט "לך אלי תשוקתי" והוא סדר הוידוי לבני ספרד לקיים דברי הרמב"ן שכתב שצריך לומר וידוי קודם השקיעה להכנס בתשובה ביום קדוש זה, ואחינו האשכנזים אומרים תפלה זכה והיא תפלה נוראה ואיומה וחשובה מאד וטוב ליחידים לאמרה. ^{וה.}

סז. אם אין זמן לומר עתה פיוט "לך אלי" כי הגיע זמן השקיעה יאמרו וידוי קצר ויתחילו "כל נדרי" ואח"כ יאמרו פיוט "לך אלי".

סה. אח"כ אומרים "שמע קולי אשר ישמע בקולות שחיבר רבנו האי גאון ז"ל, ויאמר אותו בכונה גדולה ובתחנונים. ^{וה.}

סט. טוב שהחזן יכריז קודם כל נדרי רבותי תמחלו זה לזה, ויאמרו הקהל, מחלנו, כדי שתתעורר אז סגוריא על ישראל, דבר בעתו מה טוב. ^{וה.}

סדר אמירת כל נדרי

ע. מוציאין הס"ת היותר מהודר לומר עליו כל נדרי, ובזוה"ק החמיר מאד אף בס"ת שיש בו ספיקות שלא להוציא. ואם נעשה בהידור ובכוונת כתיבת ה' כראוי, מעלתו גבוהה ^{וא.}, ובפרט שעל ידו יתכפר לו עוון שז"ל ועוון נדרים ושבועות. ^{וה.}

עיונים והארות

מזה כי יש סמך במנהג הזה להוציא הספר תורה. **וכן** הוא בפרי עץ חיים (שער יוה"כ פרק ב), ושם הוסיף עוד, זוהי הכוונה שיכווין כי הנדרים הם באימא עילאה המשפיעה בז"א שהוא השבע תחתונות, ואחר כך ז"א משפיע באמא תתאה. והנה הוא פגם בנדרים וגרם מניעת ההבל היוצא מפה ז"א לנוק', ונודע שצריך שיהיה הזיווג על ידי הנישוק והחיבוק וההבל, לכן יקח עתה הספר תורה ויחבקו בשתי זרועותיו לתקן עון החיבוק שז"א יחזור וכו' להשפיע השפע מאו"א בז"ת, ויוציא ההבל מפיו וינשק לספר תורה, וכן יוצא ההבל מפומא זז"א להאיר לנוקבא. וכנגד מה שפגם בענין קרי יכווין להעלות אותה טיפה מהקלי' לקדושה בזכות הספר תורה, ומה שפגם בנדרים ובשבועות, יכוין ספר גימטריא שם, שהוא כנגד שם השם אלהיו, ותחזור המלכות למקומה הראשון.

ועיינן בסידור הרש"ש זיע"א (ליל כפור) שכתב שסגולתו לכפר גם על עון ואת זכר לא תשכב, וגם נדרי גבוה, ודברי ביטוי בכל לשון ובכל ביטוי וביטול מצות מוצא שפתיך תשמור ועשית, וככל היוצא מפיו יעשה, ומצות לא תאחר לשלמו, ולא יחל דברו.

וב"ב הכה"ח (סי' תריט ס"ק טו) והוסיף נוסח לשם יהוד שיאמר וז"ל: ולכן בעת שמחבק הספר תורה ומנשקו יש לומר נוסח זה, יהי רצון מלפניך ה' או"א שתמחול לי על כל מה שחטאתי לפניך בעון שכבת זרע לבטלה ובעון נדרים ושבועות מנעורי ועד היום הזה ויתקנו כל השמות שפגמתי בהם ויעלו כל ניצוצי הקדושה שנפלו אל הקליפה אל שורשם העליון חיל בלע ויקיאנו מבטנו יורישנו אל בזכות ספר תורה

ה. כה"ח (סי' תרו ס"ק מה). והוסיף שם (ס"ק מג) דכל אדם צריך לבקש מחילה בעיו"כ או בעשרת ימי תשובה מחברו.

ו. כתב הרב אהלי יעקב (מחזור כיפור דף טו ע"ב) פיוט זה חיברו כפי הנראה רבי יהודה הלוי ז"ל כפי שמצינו רמוז בו אותיות שם משפחתו לו"י, לך אלי - ל, וגדול מנשוא חטאי - ו, יעצני ופיתני - י. כי כל האותיות יצאו בשוה למ"ד בראש בית, ואחר כך שינה לאות וא"ו, ואחריו יו"ד. והביא סברת מי שכתב שחיברו רבנו אברהם אבן עזרא ז"ל.

כתב הגאון הפרי חדש, (סי' תרז) כי עתה תיקנו ונהגו לאמרו מבעוד יום קודם תפילת ערבית מכיון שיש בו וידוי, ויש לקיים דברי הרמב"ן ז"ל שכתב לומר וידוי קודם השקיעה כדי להכנס בתשובה וכפרה בעצם היום, וכפי שהזכירו הבית יוסף (סי' תרז).

ז. כ"ב בספר בתי כנסיות (סי' תריט, א) לרבי אברהם בן עזרא מסאלוניקי. וכן בספר קורא הדורות (דף ה ע"א). וכ"כ מו"ר רבי חיים פלאגי' בספרו מועד לכל חי (סי' יט אות ה).

ה. בא"ח (פר' וילך אות ה). כה"ח (סי' תרו ס"ק מג).

א. ועי' בזוה"ק (ח"ג כד): שהזהירו ר"ש שלא למכתב שמא קדישא אלא כראוי. ובכה"ח סופר (סי' תריט ס"ק טז) כ' דספר פסול לא יוציאנו והעדר טוב ממוציאתו.

ב. כ"ב בשעה"כ (דף ק ע"א) וז"ל: ובענין הספר תורה שמעתה מחבר אחד הוא הרב יונתן סאגיס ז"ל שציווהו מורי ז"ל פעם אחת בליל יוה"כ שיקנה מצות הוצאת ספר תורה בלילה היא, בכל מה שיוכל לקנות, כי אז היה צריך לתקן איזה ענין, והודיע לו כוונה גדולה שיכווין בעת שיוציא הספר תורה, ונראה

עא. המנהג בק"ק בית אל הוא שקודם שיוציאו הספרי תורה מההיכל מוכרים פתיחת ההיכל וספר כל נדרי ושאר הספרים. והרבנים דשם בוחרים להוסיף בעת ההכרזה יותר כסף בספר הראשון הנקרא "כל נדרי" וכל המוסיף הרי הוא שלוגו.

עב. נוהגים להוציא ז' ספרי תורה מההיכל ודו' ולומר פסוק אור זרוע לצדיק, ויכוין בס"ת קר"ע, שה' יקרע רוע גזר דיננו והו', ויאמרו כל נדרי ג' פעמים והו'.

עיונים והארות

גם לרמוז כי שלשה ספרים נפתחו ביום ראש השנה, ועתה עדיין יש התלויים ועומדים ויתנו לב לשוב אל השם להתחנן לפניו שישגיח עלינו ברחמים רבים לטב ולחיים ולשלם אמון סלה.

והנהגים להוציא שבעה ספרי תורה, כמו שכתב רבנו אליהו מאני ז"ל במנהגי חברון (סי' פא), וכן הוא מנהגי בית אל הנזכרים בספר דברי שלום לנכד הרש"ש זיע"א (אות פג) והוא לרמוז לעורר שבעת ימי בראשית של מעלה הם שבעה ספירות שיעוררו רחמים עלינו למעלה לקרוע רוע גזר דיננו, גם לרמוז ולעורר זכות אבהן דעלמא, עם כורתי ברית שהם שבעה, אברהם יצחק יעקב משה אהרן יוסף ודוד. ויבקשו עלינו רחמים לקרוע רוע גזר דיננו, ולהצילינו משבעה עונשים שבתורה שהם סקילה שריפה הרג וחנק, כרת, מיתה בידי שמים, ומלקות. וכנזכר במחזור בית הכפורת (עמוד סט) בשם בעלי הרמז והקבלה.

והנהגים להוציא עשרה ספרים כוונתם לרמוז לעשר ספירות, ועשרה מאמרות שבהם נברא העולם, ועשרת הדברות שיגנו עלינו, להמשיך מלמעלה למטה כל האורות שיתגלגלו עלינו ויעוררו מידת הרחמים על ישראל.

והנהגים להוציא כל הספרי תורה שבהיכל כוונתם שלא לגרום חלילה פגם וזלזול לשאר הספרים הנשארים בארון, וכן הוא ביסוד ושורש העבודה (שער האיתון פרק ו) שכתב, ראוי וישר הוא להוציא כל הספרים שבהיכל, והעיקר שיהיה הספר תורה כשר.

וב"כ הכה"ח (סי' תריט ס"ק טז) וז"ל: יש נוהגין להוציא שלשה ספרי תורה ויש נוהגין להוציא אחד ויש נוהגין שבעה ויש נוהגין להוציא כל ספרי תורה שבהיכל, ונראה שהנוהגין להוציא שלשה ספרי תורה כנגד כל נדרי שלש פעמים, אי נמי דומיא דהתרת נדרים בשלשה, והנוהגין שבעה כנגד שבע פעמים שאומרים בנעילה ה' הוא האלהים, והנוהגין להוציא כל הספרי תורה חוששין לפגם הנשארים בהיכל, ומיהו אם לא הוציא אלא אחד או שלא הוציא מכל וכל אין בכך כלום. והוסיף דספר פסול לא יוציאנו והעדר טוב ממציאיותו.

ה. כתב בספר פרי עץ חיים (שער יום הכיפורים פרק ב), ויאמר פסוק אור זרוע לצדיק ולישרי לב שמחה, ויכוין כי "אור זרוע לצדיק" סופי תיבות שם קר"ע, ולצדיק גימטריא ע"ב קס"א [יוד קי ויו קי, אלף קי יוד קי] עם הכולל, שמה שהיה צריך להתענות תעניות כמספר "לצדיק". עתה יכוין לקרוע ולעלות מתוך הקלי" אותם הטיפות דאזדרקו למגנא ושיצאו מהיסוד הנקרא טוב, עתה יתעלו שנית בזכות התורה, ויתקן הטוב שהוא היסוד, וזהו ולישרי לב שמחה, סופי תיבות

הזה ובזכות קדושת היום וברוב רחמיק וברוב חסדיך, יהיו לרצון אמרי פי וכו', ויהי נועם וכו'.

ולבן מצוה רבה להשתדל לקנות בכל מחיר כמיטב יכולתו את הגבהת הספר תורה של כל נדרי ולחבקו בשתי זרעותיו בעת אמירת כל נדרי.

ג. כתב הרב בפע"ח (דף קמ"ב שער יוה"כ ריש דרוש ב') וז"ל: בענין הספרי תורה שמוציאין ליל יוה"כ ואומרים עליהם התרת נדרים, אמר לי הרב יהודא משען יצ"ו כי מורי זלה"ה צוהו ליל יום הכיפורים שיקנה הוא הספר הראשון הנקרא ספר כל נדרי, ויקנהו בממון רב בכל ממון שיפסקו עליו, כי הוא צריך לו מאד. ונתן לו כוונה רבה על זה. וכפי הנראה יש סמך גדול בענין ספרים אלו, עכ"ל.

אמנם המעיין יראה, כי בשעה"כ (דף ק' ע"א) כתב שיקנה מצות הוצאת ספר תורה. ולא כתב ספר ראשון אלא הוצאה, וא"כ אפשר שהכוונה היא לפתיחת ההיכל, כדי להוציא הס"ת מתוך ההיכל, ואילו בפע"ח כתב שיקנה ספר ראשון. וא"כ יש להסתפק מה כדאי לקנות, האם פתיחת ההיכל כדי שיוציא את הספר תורה מן ההיכל, או את הקמת ספר התורה.

והנה הפשט הוא שהעיקר הוא קניית ס"ת ראשון, ויתכן כי המנהג היה שהקונה הוא המוציא הס"ת ולכן אמר לו הוצאת ס"ת. לכן כדאי שיקנה ספר ראשון ויעשה ההקמה וגם יוציא את הס"ת מן ההיכל. ואם אינו יכול לעשות כן, כגון שהמנהג בביהכ"נ הוא שזה שקנה פתיחת ההיכל הוא המוציא הס"ת מן ההיכל, לכתחילה ישתדל לקנות ס"ת, ואם לא יצליח, יקנה פתיחת ההיכל ויוציא הס"ת ויחבק וינשק אותו ויוריד דמעות על עוונותיו. ויתן אותו לאותו שקנה הספר תורה. ועוד יותר טוב שיקנה שתי המצות גם הפתיחה וגם הספר הראשון ואז יצא חובה לכל הדעות.

ד. יש קהילות שנהגו להוציא ספר תורה אחד בלבד לומר עליו הכל נדרי, לרמוז כי הקדוש ברוך הוא אחד יחיד ומיוחד הוא הגודל אומר על כל מה שנשאל ממנו היום. ומנהג זה מוזכר בדברי הרא"ש ז"ל (יומא ה, סי' כח), ונהגו שהחזן מוציא ספר תורה, ואומר כל נדרי ואסרי וכו' דנדרנא ודאישתבענא ודאחרימנא מיום הכפורים שעבר עד יום הכפורים זה, ומתכווין להתיר הנדרים החרמות והשבועות אולי עברו עליהם וכדי להנצל מן העונש.

ויש הנוהגים להוציא שלשה ספרים לרמוז כנגד שלש פעמים אמירת כל נדרי, גם כנגד התרת נדרים בשלשה (יבמות כה:), וכנזכר בספר שער הכוונות (דף ק ע"א), המנהג שנהגו להוציא ספר תורה אחד או שלשה ספרי תורה בליל יוה"כ ואומרים עליו התרת נדרים שהוא כל נדרי נזכר בספר הזהרה.

עג. בסיום כל נדרי, טוב שיאמרו ג' פעמים פסוק סלח נא לעוון העם הזה וכו' [ז].

עד. אח"כ אומר שהחיינו על עיצומו של יום [ח]. והש"ץ מברך בקול רם ומוציא הרבים ידי חובתם [ט].

עיונים והארות

שהוא חייב, וה"ה אם חייב לקיים נדרו, אין יוה"כ מכפר לו לפרוטו עד שיקיים נדרו, ואם אדם זכור נדרו היה מקיימו, אבל אם נדר ושכח, לא נמצא שהוא ענוש בעבור שהוא קשור בנדרו ואינו מקיימו, בעבור זה תקנו גאונים הראשונים לומר זה שאם עשינו שום נדר ושכחנו אותו ולא נדע לקיימו אנו מתחרטים בכל אותן הנדרים ומתירין זה לזה. ואף על גב דקי"ל דצריך לפרוט את הנדר, הנ"מ כשיודעו, אבל אנחנו אין אנו מתחרטים על מה שאנו זכורים כ"א על מה ששכחנו. וזהו שאנו מסיימים: ונסלח לכל עדת בני ישראל כי לכל העם בשגגה, לומר שאנו מבקשים חרטה על השגגות שלא נעש עליהם וחרטה היפה היא, שאילו היינו יודעים בעת שנדרנו שנשכח אותו, לא היינו נודרים. וכל הציבור מתירין זה לזה ועוקרים הנדר מעיקרו, כדי שלא יהא דבר מעכב כפרתו.

ובשטמ"ק (נדרים שם) כתב, אנשי כנסת הגדולה תקנו לנו להסיר מן המכשול, כי כמה בני אדם יש שנודרים ושוכחים הנדר, ואין באים לפני חכם להתיר ועוברין על נדרן בשוגג. ותיקנו שבתחלת יום הכיפורים בפתיות תפילותיהם יתוודו ויתחרטו מנדריהם כדי שלא ישכחו הדבר. ובספרד נהגו ששליח ציבור אוהז ספר תורה בחיקו, ואומר כל נדרי בקול רם וכל הקהל אומרים עמו. והטעם כדי שתהיה שכינה מסכמת עמהם בהתרה. ויש מקומות שאין אומרים אותו אלא שליח צבור בשביל כולם. וכ"כ הטור דנהגו לומר כל נדרי בליל יו"כ.

ומה שכתבנו שאומרו ג"פ כן כתב מו"ר מופת הדור בחזו"ע (ימים נוראים הלכות סדר תפילת יום הכיפורים הלכה ב הערה ד) בשם ראבי"ה (סי' תקכח סוף עמוד קפח), שנהגו לומר כל נדרי ג' פעמים, כלשון החכם המתיר, מותר לך מותר לך, ג' פעמים. וכן הבעל אומר מופר לך מופר לך, ג' פעמים. ובמנחות (סח.) מגל זז, מגל זז, ג' פעמים על כל דבר. ע"ש. והוסיף שם (סוף עמוד קפט), ורבנו זקני (ראב"ן) כתב, דלהכי אומרים כל נדרי ג' פעמים, שאם יש מי שלא שמע היטב בפעם הראשונה או בשניה, ישמע בשלישית. ע"כ. וכ"כ האור זרוע ח"ב (סי' רעז), בשם ר"ת: "ומה שנהגו לומר "כל נדרי" ג' פעמים, משום שהחכם המתיר את הנדר, אומר מותר לך מותר לך ג' פעמים. וכן נוהגים לומר חלוץ הנעל חלוץ הנעל ג' פעמים. [כדאיתא באה"ע סי' קסט בסדר חליצה סעיף נה]. ומיהו יש מקומות שאין אומרים אותו אלא פעם אחת, והדין עמהם. ע"כ. וכן הוא בספר הישר לרבנו תם (בחידושים סימן ק). וע"ע בהרא"ש נדרים (פרק ג סי' ה), ובספר האשכול ח"ב (עמוד כה בהערה). ובספר ארחות חיים (דף קו סע"א) כתב בשם רב נתן שאומר כל נדרי ג' פעמים. וכן אנו אומרים אותו ג' פעמים, כמו שאומר החכם מותר לך ג' פעמים. וכן הוא בכל בו (סוף סי' סח). וכן המנהג.

ז. כ"ה בכת"י מרבנו הב"ה, ונדפס בספר אוצרות חיים.

ח. שו"ע (סי' תריט סעי' א).

ט. כה"ח (שם ס"ק כא). וכתב בחזו"ע (סדר תפילת ליל יום הכיפורים הלכה ה) שאם האיש האוחז בס"ת אינו בעל תורה ויר"ש לא יסמוך על ברכתו אלא יברך בעצמו.

גימטריא טוב. וכן הוא במדרש תלפיות (דף יט ע"ג) ובכה"ח פלאגי (סי' יט אות ז). ועי' ערך השלחן (או"ח סי' תריט סעי' 1) שכתב, דיש בפסוק זה ענינים גדולים שא"א לבארם.

סוד החכם מתיר את הנדר משום דנדריים הויין בבניה, וחלים על דבר מצוה, אמנם בעלה שהוא החכמה בעל הבינה מיפר לה הנדר דברשות בעלה קיימא.

וכן הוא בספר חמדת ימים (ח"ד דף סז ע"א) בשם רבנו האריז"ל. ובלחם מן השמים (דף לח ע"א) להמקובל רבנו יעקב צמח ז"ל, וכן כתב במשנת חסידים (מסכת יומא פ"ב), וכן כתב רבנו הרש"ש זיע"א בסידורו לאמרו בתוך תפילת רבון העולמים. ובמטה אפרים (סי' תריט, י) וכן הוא בקיצור השל"ה (עמוד ריז), וכתב שנוהגים לאמרו שלש פעמים, ובשול"ת זבחי צדק (ח"ג סימן קנא) כתב לאמרו י"ז פעמים, ורבנו אליהו מאני כתב במנהגי חברון (סי' פא) לאמרו שבע פעמים, אך בספר בן איש חי (ש"א וילך אות יא) כתב לאמרו שתי פעמים, וכן כתב כה"ח (שם ס"ק כב) וכן הוא במחזורים הספרדים.

ו. בגמ' נדרים (כג): הרוצה שלא יתקיימו נדריו כל השנה יעמוד בראש השנה ויאמר כל נדר שאני עתיד לידור יהא בטל וכו' עי"ש. וכתב הרא"ש (נדריים ג, סימן ה), ובשביל שביום הכיפורים מתקבצים כל העם לבית הכנסת נהגו לאמרו ביום הכיפורים, וגם מצינו בספר יחזקאל (פרק מ) דקרי ליום הכיפורים ראש השנה. וכן הוא בנימוקי יוסף (נדריים ז, ב).

ובתשובות הגאונים (שערי תשובה סימן קמג-יג) איתא, לרבנו סעדיא ז"ל בליל יוה"כ עומד ש"ץ ואומר כל נדרי ואסרי וחרמי ושבועי וקונמי שנדרנו ושחרמנו ושאסרנו ושנשבוענו ושקיימנו על עצמנו בשבועה וכו' עד ככתוב ונסלח לכל עדת בני ישראל וגו'. אבל מי שנשבוע כל השנה שבועה לבטלה לא. ובסדר רב עמרם גאון ז"ל (תפילת ערבית של ליל יום הכיפורים) כתב, כשעומד שליח צבור מתחיל ואומר כל נדרים ואיסורים ושבועות וקיימין וחרמין, שנדרנו ושאסרנו ושנשבוענו ושקיימנו על נפשנו בשבועה, מיום הכפורים שעבר עד יום הכפורים הזה הבא עלינו, בכלום חזרנו ובאנו לפני אבינו שבשמים, אם נדר נדרנו אין כאן נדר, ואם שבועה נשבוענו אין כאן שבועה, אם קיום קיימנו אין כאן קיום. בטל הנדר מעיקרו, בטלה השבועה מעיקרה, בטל הקיום מעיקרו. אין כאן לא נדר ולא איסור ולא חרם, ולא שבועה, ולא קיום. יש כאן מחילה וסליחה וכפרה. ככתוב בתורתך (במדבר טו, כו) ונסלח לכל עדת בני ישראל ולגר הגר בתוכם כי לכל העם בשגגה.

ובתוס' רי"ד (נדריים כג): כתב וז"ל: וטעם הדבר זה ולמה תיקנו הראשונים לומר כך בליל יוה"כ, משום דקי"ל דעל כל עונות שבתורה אם עשה אדם תשובה יום הכיפורים מכפר, וראו הראשונים ששום עון אינו מעכב הכפרה, שאם יעשה אדם תשובה שלא יהא יום הכיפורים מכפר, אך עון הנדרים שאם נדר ליתן צדקה או הקדש אין יוה"כ מכפר עד שישלם נדרו, שעל דבר שהוא מחויב בדבר, אין יוה"כ מכפר, כדתנן בכריתות חייבי חטאות ואשמות ודאין שעבר עליהן יוה"כ, חייבין להביא לאחר יוה"כ, אלמא אין יוה"כ פוטר במה

- עה.** אח"כ יש לומר נוסח תפילה רבון העולמים שתיקן רבנו הרש"ש זיע"א לליל יום כיפור, ואח"כ אומרים מאמור התיקונים דף קמ"ג קס רבי שמעון על רגליו, ויכוין בזה שיתבטל הנדר העליון^[י].
- עו.** טוב להזכיר ג"כ בעת ההיא נשמות צדיקים וחסידים שהרביצו תורה ברבים ולהעתיר עבורם, כדי לעוררם למעלה להתפלל על החיים^[יא].
- עז.** מנהג טוב וקדוש לתת הרימונים לילדים שעדיין לא הגיעו למצוות, להניחם על גבי הספרי תורה כשמוציאים אותם חוץ להיכל, ויש לו סימוכין בכתבי הקבלה ובספרי המנהגים הקדומים, ויועיל להם לאריכות ימים ויזכו לחכמה בינה ודעת בלימוד התורה הקדושה^[יב].
- עת.** כל איש ואיש ישתדל להניח ב' זרועותיו על הס"ת וינשק אותו על התיק ז"פ ויעשה כן בכל אחד מס"ת אם יוכל, ולפחות ינשק ספר כל נדרי ויש בזה סוד עצום ותיקון גדול^[יג].
- עט.** נהגו לומר מי שבירך למי שלקח ספר כל נדרי ולנושאי ספרי התורה, וכן לפותח ההיכל, מניחי הרימונים ושאר המצוות, וגם לכל הקהל כולו, כי שעת רצון היא.

סדר תפילת ערבית

- פ.** תקנו חז"ל ה' תפילות ביום זה, ויש לו לידע ששגבו מעלותיהם ויכוון בהם כראוי בכוונת הלב בככי יבוא ובתחנונים ידבר רש לפני מלכו של עולם דעיצומו של יום מכפר עם התשובה^[א].

עיונים והארות

יומין זה לעטר הספר תורה ברימוני זהב וכסף, כי סוד הספר תורה יסוד תפארת ישראל ועליו ישיתו שני רימונים סוד גולת הכותרות העומדים עליו. ועיין שם (דף עה ע"ד) שכתב, וזה חזיתי בקצת קהלות שעברתי בהם, מנהג אנשי הקהל אחר חזרת התפלה, מוכרים פרנסי הקהל מצות כיבוד הספר תורה ותכשיתיו, כגון פתיחת הארון להוציא ספר תורה, ולעטר הספר תורה ברימוני זהב וכסף, ולהביאו לפני התיבה.

ג. בפרי עץ חיים (שער קריאת ס"ת פ"א) כתב, סוד תרין רימונים, כבר נודע שהתפארת הוא נקרא בן לאו"א והוא בחינת התורה שנובלת חכמה של מעלה תורה, והנה ידוע כי הבן היקר ירית תרין עטרין מסטרא דאבא עיטרא דחסד, ומסטרא דאמא עיטרא דגבורה, וכנגדם אנחנו משימים על הספר תורה שני רימונים, וכשמשים רמון ורמון יכוין רמון ימין בעטרא דחסד, וברמון שמאל עטרא דגבורה. וענין התרין רימונים כי הנה הספר תורה הוא דיוקנא דז"א, ובצאתו מהיכל הוא כעין יציאת ז"א ממעי אמו, ואז יוצאת הארה מז"א שהוא מושפע באותה שעה מן א"א כתר של תורה, וכאשר מניחים עליו הרימונים יכוין תרין עטרין דאו"א והם הרימונים שלו חסד כולל חמשה חסדים, גבורה כוללת חמש גבורות ואז הוא עת רצון, והמגדל (דהיינו התיבה) הוא בסוד אדנו"ת וספר תורה הו"ה. וכאשר מוליכים אותו צריך לחבקו להורות שהוא תפארת דז"א והוא בין תרין דרועין.

ג. כ"ב קדוש בציון (פ"ג ה"כ) ע"פ דברי רבנו הרש"ש בסידורו.

א. ישים אל ליבו שכל התפילות של ימות השנה שלא כיוון בהם כראוי שנפלו מלעלות למקומם מחמת תערובת

מחשבות זרות וכיו"ב הנה אמרו בזוה"ק (פ' פקודי דף רמה):

י. כתב בספר חמדת ימים (ח"ד דף סח ע"א), ומה מאוד צריך האיש הנלבב להתעורר בעת אמירת סדר כל נדרי לתת אם קולו בככי להתחנן על גאולתו ועל פדות נפשו, ושהקדוש ברוך הוא אומר אוי לי שנשבעתי ועכשיו שנשבעתי מי מפיר לי (בבא בתרא דף ע"ד. מימרא דרבה בב"ח), ומצינו שרבי שמעון בר יוחאי עליו השלום תמיד היה מתפלל על זה וכדאיתא בתיקוני הזוהר הקדוש (דף קמ"ג ע"א) וזה לשונו קם רבי שמעון על רגליו וסליק ידוי לגבי עילא ושבח למארי עלמא ואמר, רבון עלמא עביד בגין שכינתא דאיהי בגלותא, ואם איהי באומאה הא אבא ואימא דאינון חכמה ובינה יכלין למעבד התרה וכו', ולפיכך טוב וישר לכווין בזה לעת שיאמר כל נדרי גם על ההוא נדר או שבועה דלעילא שיהא בטל ומבוטל, ואם יפרש בשפתיו אחר נוסח כל נדרי גם הנוסח של התפלה שהיה מתפלל הרשב"י ז"ל כמו שהעתקנוה טוב יותר כי עתה שערי רצון להפתח היא וממנה נוושע, ותחזור עטרה ליושנה וארמון על משפטו ישב כבראשונה, וכך היה מנהג הרב אברהם מונסון ז"ל.

וב"ב גאון עוזנו החיד"א בספרו כף אחת (סי' טז) ואחר כל נדרי יאמר מאמור התיקונים קם רבי שמעון עד ההוא דמקורא דמקוה בידיה. וכן כתב רבנו הרש"ש זיע"א בסידור הכוונות לאמרו בככי, וכן כתב במטה אפרים (סי' תרי"ט, ס"ק י) לאמרו בככי ובתחנונים, וכן כתב במחזור אהלי יעקב (כפור, דף יט ע"ב). ורבנו אליהו מאני ז"ל במנהגי בית יעקב שבחברון (סימן פא), ובכף החיים סופר (שם ס"ק כג).

יא. מועד לכל חי (סי' יח אות טז). כמ"ש בזוה"ק (ח"ב טז): והובא בחמ"י (פ"ב מיוהכ"פ).

יב. בספר חמדת ימים (ח"א דף עו ע"ד) הביא מנהג עתיק

פא. חרדה ילבש בתפילותיו בבכיה ולב נשבר, ואף אם נראה בעיניו שעשה תשובה בעשרת ימי תשובה, יאמין באמונה שלמה כי הכל כאין לפי עוצם חטאתיו, וגם כי הוא מעשה קוף בעלמא לפי חסרון ידיעתו באשר פגם, ומיעוט השגתו בחכמה האלהית, וגרעון כחו ביראה ודבקות. וכל אשר יבקש תהיה כונתו גם על בני ביתו ועל כל מי שהוא משורש נר"ן והקרוב אל שרשו[בו].

פב. יזהר ביותר שלא יכוון בתשובתו ובתפילותיו לתועלותיו הגשמיות בלבד, שלא יהא כאותם שאמרו עליהם בזה"ק (תיקו"ז דף כב.) שהם עזי פנים וצווחין ככלבים לבקש הב לן מזוני סליחה וכפרה, ואינם חשים לבקש על גלות השכינה וצער השמים בחורבן בית מקדשנו וחילול שמו הגדול ותורתו הקדושה, ושיחזיר השי"ת שכינתו לציון[ג].

פג. בבואו להתפלל תפילת ערבית של יום קדוש זה ישים אל ליבו כי בתפילה זו עולה השכינה למקום עליון למלכות בינה העליונה ומתקשטת בקישוטיה, ולכן יכוין היטב בתפילתו ובמאמרו, וישא ברכה מאת השם וצדקה מאלהי ישעו[דו].

פד. אין אומרים והוא רחום וכו' אפי' אם חל בחול, לפי שכונת והוא רחום הוא להכניע ארבע קלי' אף משחית עון וחימה, ומכיון שיום כיפור הוא בכלל המועדים אין הם מתעוררים ואין צורך להכניעם[הו].

פה. בקריאת שמע ביום הכפורים אומרים ברוך שם כבוד מלכותו בקול רם, כי אנחנו דומים למלאכי השרת ואין חשש שיקנאו המלאכים בנו[ו].

עיונים והארות

מלכותו לעולם ועד. באותה שעה הן מקלסין, וכן יחזקאל אומר (יחזקאל ג, יב), ואשמע אחרי, מאחר שקלסתי קלסו מלאכי השרת, ברוך שם כבוד מלכותו. ולמה ישראל אומרים אותו בלחישא אלא כשעלה משה למרום גנב אותו מן המלאכים ולימדה לישראל. א"ר שמואל בר נחמן למה הדבר דומה? לבן בתו של מלך שהיתה לו בת בתולה, והיתה רואה בגדים נאים ואומרת לו קח את הבגדים הללו, והיה לוקח לה, פעם אחת נכנס לפלטיין של מלך וראה קוזמירין של מטרונה וגנב אותה ובא ונתנה לבתו, התחיל מצווה ואומר לה, כל הבגדים שלקחתי לייך לבשי אותן בפרהסיא, אבל קוזמירין זה גנוב הוא, אל תלבשי אותו אלא מן הדלת ולפנים, כך אמר משה לישראל, כל המצוות שנתתי לכם ממה שקבלתי מן התורה, אבל השם הזה ממה ששמעתי ממלאכי השרת שבו הם משבחי' להקב"ה ונטלתי אותו מהם, לכך תהיו אומרי' אותו בלחישא, ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. למה הן אומרי' אותו ביום הכפורים בפרהסיא אלא שהם כמלאכים, לובשים לבנים ולא אוכלים ולא שותין ואין בהם לא חטא ולא עון שהקב"ה סולח להם כל עונותיהם.

ובן פסק בשו"ע (סי' תריט), בליל יום הכיפורים ומחרתו אומרים ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד, בקול רם.

ובספר נגיד ומצוה (דף ל ע"ב) להמקובל רבנו יעקב צמח ז"ל כתב בטעם הדבר על פי הקבלה, דמה שאנחנו אומרים ביום הכיפורים ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד בקול רם הוא, כי אז המלכות הנקראת "שם" עולה עד הבינה שהיא קול פנימאה, והמלכות מקבלת ממנה שפע על ידי התפילות שהם בחינת קול כנודע, ולכן בהיותם שם למעלה במקום קולות מים רבים, אין פחד לומר אותו בקול רם, כי אין המקטרג יכול לקטרג שם במקומה עתה.

ובן הוא במועד לכל חי (שם) שכתב לזהר בזה כי היום הזה אפילו השטן מעיד בנו שאנו כמלאכי השרת ואין לו

שהמלאך הממונה שומרם בידו עד שישוב בו האדם ממה שהתפלל שלא כראוי, וכשחוזר ומתפלל כראוי ביוהכ"פ עולות כל התפילות עם התפילה שמתפלל עתה, א"כ בתפילות יום הכיפורים בכוונה מתקן כמה וכמה תפילות, והנידחה והצולעה יקבץ. (ע"פ חמ"י פ"ג מיוהכ"פ).

ב. עבודת הקודש (מו"ב סי' ע"א).

ג. מועד לכל חי (סי' יג אות טו). ומ"מ יכול להתפלל בתפילתו על הפרנסה והבריאות וכיוצ"ב ויכוין שכל זה צריך הוא למען שמו שיוכל לעובדו כראוי ולעשות רצונו כרצונו ולמען יכול ללמוד התורה מתוך שמחה ובריאות וישוב הדעת.

ד. כ"ב רבנו האריז"ל בשער הכוונות (דף קב ע"ב), הנה בליל כפור עולה רחל נוק' התחוננה דז"א עד ראש התבונה שהיא נוק' תחתונה דאבא, ואחר כך בתפילת ערבית אנו מעלים אותה על ידי תפילתינו עד בחינת המלכות של בינה עילאה שהיא נוק' עילאה דאבא כנודע.

ה. בן הוא בתשובת הגאונים (שע"ת סי' פ) וכ"פ הבא"ח (פרי' וילך אות יג) ובכה"ח (סי' תריט ס"ק כד) וכדמשמע בזה"ק (פרי' תרומה דף קל.) דכמו שאין אומרים בליל שבת כך אין אומרים בליל כיפור, וכן הוא המנהג בק"ק חסידים "נהר שלום" שאין אומרים אותו. ודלא כהחמ"י לאומרו והרב שדי חמד שכתבו שאומרים והוא רחום שכן נהגו בבית אל, לפי שהיום הוא זמן כפרה.

ו. ויש עוד טעם לפי הסוד והוא כי בכל ימות השנה נותנים למלכות הארות בחשאי בסוד ציקי קדרה, משא"כ ביום כיפור שהיא ניזונת מן הקולות הפנימיים, ולפי זה יש להסתפק אם לכוין כונת ציקי קדירה בתיבת מלכותו.

ובמדרש (דברים ב, לו) איתא, כשישראל אומרים שמע ישראל, דוממים ואומרים בלחישא ברוך שם כבוד

- פו.** כשחל יום הכיפורים בשבת יכריז החזן קודם תפילת ערבית שיכוננו לצאת יד"ח קידוש של שבת כאשר חותמים בעמידה "מקדש השבת וישראל ויוה"כ" [ז], ואחר סיום תפלת לחש של ערבית אומרים כל הקהל ויכלו, ואומר השליח ציבור ברכת מעין שבע וחותרם מקדש השבת בלבד. ואחר זה אומר חצי קדיש ומתחילים הסליחות [ח].
- פז.** קודם הסליחות של ערבית אומר הפיוט "משתחוים להדרת קודש הר אריאל". אשר חיברו רבנו יהודה הלוי ז"ל. ויאמרנו בכוונה ובהתלהבות. ולאחריו פיוט "אנא בקראינו לקול שוענו ה' שמעה" אשר חיברו רבי דוד אבן פקודה ז"ל.
- פח.** בסליחות של אחר תפילת ערבית אומרים חמש פעמים ויעבור וכן חמש פעמים לאחר שחרית, ולאחר מוסף שבע ובמנחה שש ובנעילה שלש, סך הכל עשרים ושש פעמים ויעבור כמנין שם הוי"ה ב"ה, וישתדל לכיין יחוד לאלפים [ט].
- פט.** אין נוהגים לומר "המוני מעלה" המודפס במחזורים לאחר אראלי מעלה וגלגלי מעלה.
- צ.** צריך כל אחד לומר, עשר פעמים וידוי ביום כיפור: א' במנחה של ערב יום כיפור, א' בערבית של ליל כיפור, שתים בשחרית לחש וחזרה, ב' פעמים במוסף, ב' פעמים במנחה וב' פעמים בנעילה. אמנם בסידורים שלפנינו מופיעים י"א פעמים [י].
- צא.** מנהג בית אל יכב"ץ לומר בליל יום הכפורים בסליחות, הוידוי הגדול לרבנו נסים ז"ל הנדפס בסידורים בחזרת שחרית של יום הכפורים המתחיל רבנו של עולם וכו' עד בהעביר את חטאת עמך המתודים לפניך ואחר כך אומרים אלהינו ואלהי אבותינו וסדר הוידוי הגדול [יא].
- צב.** בסליחות דליל יום הכיפורים קודם שיאמר אל רחום שמך, יאמרו בנעימה קדושה, "שמע ישראל ה' אלהינו ה' אחד. מיוחד באהיה אשר אהיה הוא היה הוא הוה והוא יהיה, הוא ממית ומחיה לפניו לא נוצר אל ואחריו לא יהיה". ומובטח שלא יבוא עליו ועל בני ביתו שום גזירה רעה באותה שנה [יב].

עיונים והארות

- שליטה היום. ועיין בחמדת ימים (ח"ד דף סט ע"ב) שכתב, היום כולנו פרושים מעיני החומר ומזדככים כמלאכי השרת ונוסף גם הוא בעמדם באימה ביראה בחרדה את פני האדון השם צבאות כמו מלאכי השרת, ואשר בא בתעלומות חכמה יאותה לו להתעורר ביותר בידעו ומכירו, טעמו ונימוקו של דבר מפני מה הורשינו לאמרו בקול ענות גבורה ביוה"ך מפני העילוי הנמצא למעלה בת קמה באמה ושם לא היה פחד כנודע.
- ז. כ"ב** מו"ר מופת הדור בחזו"ע סדר תפילת ליל יוה"כ הלכה (ח).
- ח. שו"ע** (סי' תריט סעי' ג) מועד לכל חי (סי' יט אות כד). וכן הוא בספרי האחרונים ובכל המחזורים.
- ט. כה"ח** (סי' תרכ ס"ק ו) וז"ל: לגאון מנהג של ישיבה בערבית ובשחרית חמש פעמים ויעבור ובמוסף שבעה ובמנחה ששה ובנעילה שלשה, ואבי העזרי כתב קבלתי שבתפלת יוצר צריך לומר י"ג פעמים ויעבור כנגד י"ג מדות, ורב נטרונאי כתב מנהג בשחרית אומר שבעה סליחות ובמוסף חמשה ובמנחה שלשה ואם יש פנאי אומר חמשה. (טור). והוא מהרא"ש פרק בתרא דיומא). ובזה הולכין אחר המנהג יען כי רבנו הארי"ז לא נתן טעם בסוד כמה פעמים ויעבור צריך לומר ביום הכפורים. ומיהו מנהג בית אל יכב"ץ ההולכים על פי דברי הארי"ז ז"ל לומר בערבית חמשה ובשחרית חמשה ובמוסף שבעה ובמנחה ששה ובנעילה שלשה, סך הכל כ"ו כמנין שם הוי"ה שהוא מדת הרחמים. ומנהגם לומר כל ויעבור בכוונה כמו בחול ורק שהוא בבחינת היום. וכן כל תפילות יום הכפורים אומרים בכוונה אבל רק בבחינת הפנימיות לבד כידוע
- ליודעי ח"ן.
- י. כה"ח** (סי' תרכ ס"ק ה) ומכוונים לומר לפחות עשרה וידויים ביום זה כנגד עשרה פעמים שהיה מזכיר כהן גדול את השם ביום הכפורים, שלש פעמים בכל וידוי ואחד בגרלות שאומר לה' חטאת, והעשרה וידויים אלו אומרם כל יחיד בתפלתו פעם אחת בארבע תפילות, וכשמחזיר השליח צבור התפלה וגומרים הצבור ואומרים הוידויים עמו הרי שמנה וידויים, ושתי פעמים בערב אחד במנחה ואחד בערבית. לבוש. וכן הוא בטור. ומיהו בדרשות מהרי"ל הלכות ליל יום הכפורים כתב דהעשרה וידויים הם ביום הכפורים, שנים בליל כפור אחד לצבור ואחד לשליח צבור, וביום ארבעה לצבור וארבעה לשליח צבור, וכתב וכן הוא באורח חיים, וכתב הטעם שהם נגד עשרה קדושים שמקדש כהן גדול עצמו במקדש ביום כפור יעו"ש. ומהרי"י וייל כתב הטעם דיום הכפורים בעשור לחודש ועשור הוא קודש קדשים. אליה רבה אות ב'. ועיין יומא ל' ע"א וט"ל ע"ב ולקמן סימן תרכ"א אות כ"ב ששם נתבאר עשר וידויים ועשר קידושים יעו"ש:
- יא. כה"ח** (סי' תרכ ס"ק ז). כמו שכתב בספר דברי שלום (אות פד) בהקדמה במנהגי בית אל יכב"ץ יעו"ש. והוא כדי שלא להפסיק בחזרת שחרית כנודע. וכ"פ מו"ר מופת הדור בחזו"ע (ימים נוראים סדר תפילת ליל יוה"כ הלכה יא) ושם כתב דהטעם כדי שלא להאריך בתפילת שחרית ולקצר בסליחות כדי למהר להקדים ולהתפלל תפילת מוסף בזמנה. עי"ש.
- יב. כתיבת** יד היר"א רבנו ידידיה רפאל אבולעפיא ז"ל עמוד שמש.

צג. אחר ערבית אומרים ד' מזמורים ראשונים שבספר תהלים אשר ר"ת וס"ת שלהם בגימ' סמא"ל להכניע אותנו, וסגולתם שלא יראה קרי בליל יוה"כ^[ג], ואח"כ יאמרו מזמור כ"ד שבתהלים ותפילה על הפרנסה^[יד].

צד. אחר התפילה ראוי ללמוד משניות מסכת יומא^[טו]. ויש חסידים הנוהגים להשאר נעורים כל ליל יוה"כ ולעסוק בתורה, וילמדו כל ספר תהלים עם שבעה כורתי ברית, וטוב לומר ב"פ תהלים כמנין כפר, ואדרא זוטא, וכתר מלכות שתיתן רבנו יוסף חיים זצוק"ל. ולא יעשה כן אלא מי שיש בכוחו להשאר נעור לילה ויום, דאל"כ יצא שכרו בהפסדו שלא יוכל להתפלל תפילות חובה של יום כיפור, ואם אינו יכול ללמוד כל הלילה לפחות יקום בחצות הלילה ויאמר ברכות השחר ותהלים ובקשות ואח"כ יוכל לחזור לישון ויקום קודם עלות השחר לעבודת קונו^[טז].

צה. יום כיפור שחל להיות בשבת יש קהילות שנוהגים לומר קבלת שבת כרגיל, ויש שנוהגים לומר רק מזמור שיר ליום השבת^[יז], ומנהג ישיבתנו הק' ק"ק חסידים "נהר שלום" לומר מזמור לדוד, ובואי כלה ג' פעמים, ומזמור שיר ליום השבת פשט בלי כוונה^[יח].

עיונים והארות

לישן בביתו על מטתו כדי שישן שינת קבע ויוכל להתפלל ולהתחנן למחר ביום בכוונה שלימה יעו"ש. והביא דבריו מגן אברהם (ס"ק יא). והשלחן גבוה אות י"ב כתב דמנהגו לשכב בבית הכנסת בלילה הזה ולקרות ספר תהלים כולו ומסכת יומא ובזוהר באדרא רבא ולישן בחצי הלילה מעט מתוך דברי תורה להגן מטומאת קרי יעו"ש. וכן כתב החיד"א בספר מורה באצבע (אות רעד) דנכון לומר אחר ערבית ספר תהלים כולו, ויאמר בין ספר לספר פזמוני שבעה כורתי ברית כמו שאומרים באור הושענא רבא ממש, ואחר כך אם יכול ילמוד האדרא זוטא עכ"ל. והיינו שישתדל להיות לומד עד קרוב לחצות, וקודם חצות כמו רביע שעה יאמר סדר קריאת שמע על המטה כמו שאר הלילות כמבואר במקומו (לעיל סימן רל"ט), ואחר כך בהגיע חצות יאמר ברכות השחר כנהוג, ואחר כך פתיחת אליהו הנביא, וגם ילמוד איזה דבר, ואחר כך ישן כדי שיוכל להתפלל ביום בכוונה. ואם לא יוכל לעשות סדר זה בתחלת הלילה יעשה אחר חצות, ורק שישתדל עד מאד להיות ניעור בנקודת חצות ממש יותר משאר הלילות יען כי קדושתו גדלה עד מאד, וגם כי הוא בחינת פנימיות לכל מה שנעשה מראש השנה עד היום כידוע ליודעי ח"ן. ועל כן גם מי שאינו יכול להיות ניעור לא בחצי לילה ראשונה ולא באחרונה מחמת איזה סיבה או כגון החזנים, לפחות יהיה נזהר להיות ניעור בנקודת חצות, ויאמר ברכות השחר ופתיחת אליהו הנביא ומשנה של מסכת יומא וספר א' של תהלים עם היהי רצון תחלה וסוף, וחזר לישן.

יז. דעת השיירי כנסת הגדולה (בהגהות הטור סי' תריט אות ח) שאין אומרים קבלת שבת אבל מזמור שיר ליום השבת אומרים. ועי' ברוח חיים (אות ד') שכתב שיש קהילות שנוהגים לומר קבלת שבת ואין למחות כי יש להם על מה לסמוך. (כה"ח סי' תריט ס"ק לז - לח).

יח. כ"ב הגאון הגדול כמוהר"ח בספרו מועד לכל חי (סי' יט אות ג) שכתב שלא לומר רק מזמור שיר ליום השבת שיש לאומרו אלא כל סדר קבלת שבת וז"ל: כשחל יום הכיפורים בשבת, צריך לומר מזמור לדוד הבו לה', ואנא, ולכה דודי, ומזמור שיר ליום השבת, וה' מלך, ככל שבתות השנה, ויזהרו

יג. כ"ב בשער הכוונות (דף ק ע"א). והביאו הכה"ח (סי' תריט ס"ק מט) וז"ל: בליל יום הכפורים נוהגין לקרות אחר כל סדר תפלת ערבית ארבעה מזמורים הראשונים שבספר תהלים, והם מן אשרי, ולמה רגשו, מזמור לדוד, למנצח בנגינות עד לבטח, וסגולתם היא כי יש בהם י"ש תיבות (עם ד' מזמורים) כמנין קרי ומי שקורא אותם ומכוין בהם לא יראה קרי בליל יום הכפורים ההוא, גם ראשי תיבות וסופי תיבות של ארבעה מזמורים האלו הם בגימטריא קל"א, ויכוין כי קל"א הם בגימטריא (סמא"ל) וסגולתם להעבירו מעליו. והגם כי הראשי תיבות וסופי תיבות אינם אלא קכ"ו, כתב מהרש"ו שם בהגהות שער הכוונות אפשר שהוא מונה א' מאשרי וה' מהאיש והם קל"א או אם נמנה גם ד' מזמורים עצמם והכולל לכולם ויהיה ה' וקכ"ו הרי קל"א יעו"ש. וכן הוא בספר פרי עץ חיים (שער כ"ז פרק ב).

יד. כ"ב בפע"ח (שער תפילות ראש השנה פרק ז) וז"ל: בליל ר"ה ויה"כ, קודם קדיש בתרא, תקרא פעם א' מזמור, לדוד מזמור לה' הארץ ומלואה, ותכוין באמרוך ליהו"ה, נקודו ל' בפתח, י' בשבא, ה' בקמץ, ו' בשבא, ה' בקמץ, ולא יחסרו כל מזונותיו כל השנה. ואם הוא בבית, יאמר אותו אחר קריאת התרנגול בלילות הנ"ל, וזה נקרא שם הפרנסה. הביאו כה"ח (סי' תקפב ס"ק טוב). והמנהג לאומרו גם ביום קודם קדיש בתרא בין בראש השנה ובין ביום הכפורים.

טו. כה"ח (סי' כת"ר ס"ק יא).

ובספר חמדת ימים (ח"ד דף ער"ה ע"ב) כתב, ואחר כך ילמד מסכת יומא שסידר בה רבנו הקדוש שמונה פרקים בסוד אם לבניה אם הבנים המכפרת על הבנים כהיום הזה שהיא ספירה שמינית מלמטה למעלה כנודע, ומה טוב אם יקראם בפירושיהם כי ידע וישכיל מה שלומד, ולא יקרא מצות אנשים מלומדה הואיל וחננו האל להבין ולהשכיל.

טז. כה"ח (סי' תריט ס"ק י) וז"ל: כן היה מנהג האר"י ז"ל להיות ניעור כל ליל יום הכפורים ועוסק בתורה כמו שכתב בשער הכוונות (שם). והלבוש כתב שבזמן הזה שאנחנו נוהגין להתפלל ולומר סליחות ותחנונים כל היום יותר הגון שילך

צו. יום כיפור שחל להיות בשבת אין לכיין כונת תוספת שבת בבואי כלה ובברכו ובפרוס. וכן ביום, בנשמת קודם עמידה דשחרית, ובאיה שבכתר דמוסף, אפילו לא בדרך פשוט.

צז. הרואה קרי בליל יוה"כ ידאג כל השנה, והיינו שיהרהר כל השנה בתשובה ויט. ואם עלתה לו שנה מובטח לו שהוא בן העוה"ב וכו'.

דיני תפילת שחרית

צח. ישכים באשמורת, ויטול ידיו בטהרה עד קשרי אצבעותיו בלבד. והמקובלים כתבו, כי היום אין רוח רעה כל-כך שולטת, ולכן די בנטילת אצבעותיו בלבד. ויברך ברכות השחר. ומדלגים ברכת שעשה לי כל צרכי ולא מברכים אותה וכו'. ומו"ר מופת הדור פסק לברכה, לפי שאין הברכה אלא ברכת השבח, על מנהגו של עולם, ועוד שמוותר לנעול נעלי גומי וכו'.

עיונים והארות

מילה במילה, ובפרט כשמוציא השם בפיו. וכן בברכות הנהנין בכונה וישב הדעת. וישב אל ה' וירחמהו וכו'. עכ"ל.

כתב השל"ה (יומא, נר מצוה ל) עוד דבר טוב הוא, בעת שהוא ישן בלילה, לא יעטף את עצמו בכרים ובכסתות המחממין, כי זה מוליד כח התאוה. ועכ"פ לא יכסה את רגליו.

ג. משו"ע (שם). ובטור הוסיף ויראה זרע ויארץ ימים ושודאי יש לו הרבה זכויות שהגיניו עליו. וע"ע בשו"ת יביע אומר (ח"ו חאו"ח סי' מד).

א. בן מנהג מוריני האר"י ז"ל וכמובא בשעה"כ (דף א' ע"ג) וז"ל: כל הח"י ברכות וכו' כולן חייב האדם לסדרם ולברכם בכל יום אף על פי שלא נתחייב הוא בהם, לפי שכולם הם רמזים נפלאים אל אורות עליונים ואין לבטלם אפילו אם האדם לא ישן בלילה או אם לא הסיר מצנפתו או בגדיו או סודרו או מנעליו וכיוצא בזה, צריך לברך בכל יום כולן, אף על פי שלא נתחייב בהם לפי שעל מנהגו של עולם נתקנו, חוץ מברכת שעשה לי כל צרכי ביום תשעה באב ויום הכיפורים שאז כל העולם יחפים, וגם חוץ מברכת על נטילת ידים ומברכת אשר יצר, ששתי ברכות אלו אם לא נתחייב בהם אין להם לברך עליהם עכ"ל.

וב"כ הרב דברי שלום (נכד הרש"ש דף סח ע"א) שאין לברך ברכת שעשה לי כל צרכי בט' באב וביום הכיפורים, אף שיכול לברך מטעם שהוא נהנה, מ"מ מטעם שכל העולם יחפים אין לברך. וכן דעת מו"ר הב"ח (שם אות כג). וכן נהגו חסידי קהל קודש בית-אל תכב"ץ.

ב. ב"כ בחזו"ע (הלכות ומנהגי יום תשעה באב הלכה ג) וז"ל: בדין ברכת "שעשה לי כל צרכי", נחלקו הפוסקים אם יש לברך ברכה זו בתשעה באב וביום הכיפורים, כיון שבאותו יום הכל אסורים בנעילת הסנדל. ובברכות (ס:) אמרינן כי סיים מסאני אמר בא"י שעשה לי כל צרכי. מבואר שברכה זו נתקנה על נעילת הסנדל. ורוב הפוסקים ראשונים ואחרונים הסכימו שיש לברך ברכה זו גם בתשעה באב וביום הכיפורים, לפי שאין הברכה אלא ברכת השבח שנתקנה על מנהגו של עולם, ועוד שמוותר לנעול נעלי גומי, ונעלי לבדים וכיוצא בהן, ולא נאסר לנעול אלא נעלים של עור. הילכך שפיר מברך "שעשה לי כל צרכי". וכן המנהג אצל רבנים וגדולים.

שיהיה מבעוד יום, כמו שכתבתי בספרי הקטן רוח חיים, אלא דבתחילה אומרים לך אלי, ואחר כך מזמור שיר ליום השבת, ובקהלה קדושה אורחים יכוננה בצדק, מתחילין מזמור שיר ליום השבת.

יט. ב"כ השו"ע (סי' תרטו סעי' ב). ויעשה התיקון הנדפס בספר לשון חכמים (ח"א סי' סו).

וכתב כה"ח (ס"ק יא) וז"ל: איתא בספרים (משנה ברורה אות ג') דעיקר התיקון למי שנשכח בזה ח"ו, שיתחזק מכאן ולהבא בימי חייו בלימוד התורה וזכות התורה תגין עליו, וכדאיתא במדרש תנחומא אם חטא אדם ונתחייב מיתה לשמים מה יעשה ויחיה, אם למוד לשנות פרק אחד ישנה שני פרקים, ואם למוד לשנות דף אחד ישנה שני דפים, ואם אינו יודע ללמוד יתעסק על כל פנים במידת הצדקה וחסד ויחיה כמו שנאמר ורודף צדקה וחסד ימצא חיים צדקה וכבוד עיי"ש במדרש, ועיקר לימוד התורה יהיה על מנת לקיים דהלומד ואינו מקיים נוח לו שלא נברא כמו שאמרו חז"ל וגם לא יהיה בכחה להגין ח"ו. ועיין קרבן נתנאל (על הרא"ש פרק בתרא דיומא סי' כא) שהביא תיקון וברכת הודאה אם עלתה לו שנה יעו"ש. ועוד עיין תיקון לזה בספר מורה באצבע בקונטרס יוסף בסדר (סי' א) ובספר מועד לכל חי (סי' כח) וביפה ללב (ח"ב סי' א) ושאר ספרים יעו"ש.

ולבן אכתוב גם אני הדל מה שנראה לי בס"ד. והוא כי פשוט כי באותו היום יחזור בתשובה שלימה על חטא שבא לידו. ובמוציא יום הכיפורים יטבול תיכף אם אפשר. ויעשה פדיון כמנין אותיות שמו ויתן לעניים יראי שמים. ויקבל עליו בפני עשרה כי בתשלום השנה היא יאמר נשמת כל חי בפני עשרה. ובכל שבוע יגמור התהילים, דהיינו ביום ראשון ספר ראשון וביום שני ספר שני וכו', וספר חמישי יחלוק לשלשה חלקים לשלשה ימים כנודע, ואמירת תהילים תהיה בכונה ובלתי הפסק דיבור כלל. ובכל ליל ערב ראש חודש יעשה תיקון כרת, דהיינו שילמוד מתחלת הלילה עד סופה בלי הפסק דיבור. ויתענה באותו יום בכל ערב ראש חודש. ואם אפשר יש לעשות תיקון כרת בכל ליל ששי. ויקבע עתים לתורה באיזה שעות ביום ובלילה ובפרט בשבתות וימים טובים, ואם הוא חכם יוסיף בלימודו. ואם אפשר יש ללמוד בכל יום י"ח פרקי משנה על הסדר. וכבר נודע כי כל אדם צריך להתפלל בכונה

צט. מנהג קדום הוא לומר סדר "כתר מלכות" שתיקן הרב שלמה אבן גבירול ז"ל מספרד, המתאר את גודל וכבוד הבורא, ואת גודל חכמתו ויצירתו בשמים ובארץ, ומכניס בלב האדם פחד ומורא בידיעת השם יתברך [ג]. ויש ג"כ סדר "כתר מלכות" לרבינו הרדב"ז והשבחים שם נוראים ונפלאים ומיוסדים על פי חכמי הקבלה [ד], ואנחנו נוהגים לקרא "כתר מלכות" של מו"ר הגאון הרי"ח הטוב.

ק. עקידת יצחק אבינו ע"ה היתה ביום הכיפורים, ועל כן דבר בעיתו מה טוב שישתדל לקוראה היום בכוונה גדולה [ה].

קא. פיוט הנשגב האדרת והאמונה לחי העולמים, מקורו בספר היכלות ובספר הקנה, ונוהגים לאומרו קודם ברוך שאמר ברה"ו ויהיכ"פ [ו]. ובישבתינו הקדושה אין אומרים אותו. ואמנם אפשר לאומרו קודם התפלה.

קב. באמרו אל נקמות ה', יכוין שינקום ה' נקמת עשרה הרוגי מלכות, ובפרט ביום הכפורים, כי רבי עקיבא ע"ה נהרג ביום הכפורים, ולכן בסליחות יש להוסיף עשה למען עבדך רבי עקיבא בן יוסף הנהרג על יחוד קדושת שמך, כמו שתיקן רבנו יוסף חיים זצוק"ל [ז].

קג. אין להוסיף לומר בפסוקי דזמרה ולא קודם ברוך שאמר שום מזמור ממה שמודפס בסידורים, ואין לשנות, אלא יאמר רק המזמורים שאומרים כל שבת. וכן הוא מנהג ק"ק חסידים "בית אל" ומנהג

עיונים והארות

ועיין במחזור אהלי יעקב (יום הכיפורים, דף סו ע"א), לרבנו יעקב בן רבי יצחק ז"ל, שכתב התפילה הזאת היא מהגאון המקובל הנודע בדורו דור דעה, הרב רבי דוד אבן זמרה זכר צדיק לברכה, יסדה ליום הכיפורים צום רם ונורא, וכן לכל הבא לשפוך שיח ועתירה, בעיתות בצרה, כמו שזכר בפתיחתו שמן משחת, עשאה מעין דוגמא של תפילת "כתר מלכות" להרב שלמה אבן גבירול ז"ל, ורקח ממנה רוקח מרקחת, ועירב בה סממנים יפים ללב פירוש נחמד ועמוק על דברי רבנו הרדב"ז ז"ל, כי הרדב"ז כתבו עלפי ענייני הבריאה וסדר עשר ספירות ביאורם ומהותם, השמות המיוחסים אליהם וסדר פעולותיהם ומשמעותם, ברוב חכמתו הנפלאה והעצומה.

וכתב הגאון החסיד המקובל רבנו אליהו מני ז"ל, (במנהגי ק"ק בית יעקב בחברון פרק ב סעי' פא), ובאשמורת אומרים "כתר מלכות" שתיקן הרדב"ז דוקא, ולא אחר.

ה. וכמ"ש מרן החיד"א ביה"ר שלפני תפילת מנחה, וכמובא בספרו כף אחת (סי' ח) שתיקן הנוסח בלשון: ותזכור לנו עקידתו של יצחק אבינו בן אברהם אבינו עליו השלום. אשר בימים האלה בזמן הזה בעשור לחדש תשרי היתה עקידתו בהעלות המנחה.

ו. הובא בד"מ (סי' תקסה ומ"ב שם ס"ק יב).

בפרי עץ חיים (שער הזמירות פ"ד), כתב לאומרו בכל יום. וכן הוא בחסד לאלפים (סי' קיג אות ה).

וכתב הרוקח (פירוש התפילה סי' י"ד) בספר רקמה כתב שנמצא כתוב בכתב המלאכים, והוא שיר שלהם, ויש בו ח"פ תיבות כנגד פ"ז תיבות שיש ב"ברוך שאמר" והכולל. ועיין עוד בספר הקנה (דף ס ע"א) ובשושן סודות (דף מו ע"א), ופירושו בליקוטי תורה למהרח"ו ז"ל (תהלים צג).

ז. בא"ח (פר' וילך אות כב) ז"ל: ובאמירת עשה למען אברהם אזרח תמימך שאומרים בסליחות, יוסיפו ביום הכיפורים בכל הסליחות שבכל התפילות, לומר עשה למען עבדך רבי עקיבא בן יוסף, אשר נהרג על קדושת שמך, ויאמר זה קודם שיאמר עשה למען הרוגים ושרופים וכו'. ע"כ.

ג. כתב הגאון החיד"א ז"ל בשם הגדולים (גדולים, מערכת ש, לא) "רבנו שלמה אבן גבירול מדקדק ומשורר ותוכן הרבה, חיבר מאמר מופלא וקראו "כתר מלכות", וחיבר אזהרות וכמה פיוטים נחמדים, וארג מחברת שירה שקולה מארבע מאות חרוזים בדקדוק, הזכירה הרב אברהם אבן עזרא בספר מאזניים, וכתב דלא ישקל בכסף מחירה.

וכתב הרב חמדת ימים (ח"ד דף עט ע"ד) ואפריון נמטייה להחכם המשורר הגדול שלמה אבן גבירול עליו השלום, אשר חיבר ותיקן גדולותיו יתברך, בשיר משובח ליום הכיפורים הנקרא "כתר מלכות", לאומרו ביום הכיפורים קודם תפילה, כי בו מודיע לבני האדם גבורותיו וכבוד הדר מלכותו יתברך שמו, להכניע ליבות בני האדם מפחד השם ומהדר גאווה, וליראה את השם הנכבד והנורא, כי היראה צורך גדול אל התפילה, וכמו שמורגל לשון זה בזוהר ובתיקונים: זמאן דמשתמע קליה בין בצלותא בין באורייתא בלא דחילו, מיד "וישמע השם ויחר אפו" (במדבר יא, א). וכן משמע פשוטו של מקרא (דברי הימים א כח, ט): "דע את אלהי אביך ועובדהו", כי אמרו ז"ל (תענית ב). איזוהי עבודה שהיא בלב? זו תפילה. ועליכן, ראוי ונכון ללמוד באשמורת הבוקר היום הזה הכל בענייני גדולתו של השם יתברך שמו וכו'. אכן סדר היודיים אשר בסוף כתר מלכות, ראוי ונכון לאומרם, כי כל דבריו כגחליאש ויכניע לב האדם.

ד. כתב הרב רבנו אליהו הכהן ז"ל מאזמיר בספרו שבט מוסר (פרק ז), "כתר מלכות של הגאון המופלא כבוד מורנו הרב דוד בן אבי זמרא ז"ל, והוא תפילה יקרה לצור רם ונורא, באימה ובמורא, לפאר שמותיו, וסוד מחשבותיו, והוד מפעלותיו, ולה אין תמורה, תמלל גבורות, למידות יקרות, אשר במ סדורות, בשפה ברורה, ועומק יסודות, ורזים וסודות, רמוזות והודות, ודרך ישרה, לסקל מסילות, לעורכי תהילות, לנורא עלילות, לעיתות בצרות, לך השם הגדולה והגבורה והתפארת והנצח וההוד, כי כל בשמים ובארץ". ואחר שהעתיק כל דברי ה"כתר מלכות", כתב: "הנה כתבתי לך "כתר מלכות" הקדוש הזה, בהיותו כולל בו כמה מוסר בסופו, ובו שבחי השם יתברך שמו, וטוב לאדם לאומרו למען יכנע לבבו הערל".

ישיבתנו הק' [ח].

קד. אומרים "שיר המעלות ממעמקים" ויכוון היום על עומק עשירי "מערב מלכות" ורומז למקום עליון ונורא, היא הבינה, שהתשובה מגעת עד אליה [ט].

קה. נוהגין ליתן מי ורדים לריח טוב במים שיטלו מהם הכהנים בשחרית ומוסף, ובפרט בנעילה [י], וצריך ליזהר ליתנם מערב יוהכ"פ, משום שאסור להוליד ריח במים ביוהכ"פ [יא].

קו. אין מוסיפים לומר שום פיוט ולא סדר קדושות שאינן מסדר התפילה, לא השליח ציבור ולא הסומך כלל משום חשש הפסק, ושמוא אין אותן בקשות מתוקנות על דרך האמות, אלא מתפללים כל סדר התפלה מתחילה עד סוף בלי שינוי ותמורה, ומזה יבין וילמד ק"ו בנפשו שלא ישיח ח"ו שיחת חולין באמצע התפילה, בפרט ביום הקדוש הזה [יב].

קז. אחר יהיו לרצון אומרים כל התחנונים הנזכרים בגמ' מסכת ברכות (דף טז: יז.), רבא כי הוי מסיים צלותיה וכו', ר' אלכסנדר בחד צלותיה וכו', ר' אלעזר וכו', ר' יוחנן, ר' זירא, רב, רב חייא, רבי ספרא, רבי אלכסנדריא, מר בר רבינא וכו' [יג].

קה. טוב לכיון בשעת ברכת כהנים בשם בן כ"ב אותיות, שמורכב מהשמות: "אנקת"ם פסת"ם פספסי"ם דיונסי"ם", כמנין כ"ב אותיות התורה, ויוצא מהתיבות: "יברכך הוי"ה", "יאר הוי"ה", "ישא הוי"ה", והם כנגד כ"ב האותיות, ועוד אחד שרומז על מקורם [יד].

עיונים והארות

יג. כנזכר בסידור רבנו הרש"ש זיע"א.

יד. כתב בספר צרור המור (פרשת נשא): "והשם שיוצא מאלו השלושה פסוקים, הוא שם של כ"ב אותיות כנגד: "בך יברך ישראל" (בראשית מב, כ). להורות שזאת הברכה היא כלל כל התורה כולה, שיש בה כ"ב אותיות. והוא שם: אנקת"ם פסת"ם פספסי"ם דיונסי"ם. בשכמל"ו. שיש בו כ"ב אותיות, והוא שם של ברכת כהנים. והוא טוב לשמירה ולכל הדברים. והאומרו דרך תפילה, כזה הסדר, יועיל לו מאוד. ובפרט כשיאמרו ברכת כהנים, יאמר: אל נא קרב תשועת מצפיקי, פחדך סר תוציאם ממאסר, פדה סועים פתח סומים ישעך מצפים, דלה יוקשים וקבץ נפוצים סמוך יה מפלתינו. בשכמל"ו. גם הרב השל"ה (נשא, מוסר לב) הביא כן בשם צרור המור ובשם הציוני.

ובספר פרי עץ חיים (שער השופר פרק א), כתב לכוון בהם קודם תקיעת שופר ביום ראש השנה: "אנקת"ם - אל נא קרב תשועת מצפיקי. פסת"ם - פחדך סר תוציאם ממאסר. פספסי"ם - פדה סועים פתח סומים ימינך מצפים. דיונסי"ם - דלה יוקשים וקבץ נפוצים סמוך יה מופלגים".

ועיין במשנת חסידים (מסכת תיקון תפילין פרק א, משנה ג), שכתב כי שם פסת"ם הוא ראשי תיבות הפסוקים: "פנה אלי וחנני", "סעפים שנאתי", "תשמיעני ששון ושמחה", "מה יקר חסדך", והוא גימטריא "תפילין". והסופר יאמר פסוקים אלו קודם כתיבת התפילין.

ועיין בספר הפליאה המיוחס לרבנו נחוניא בן הקנה ז"ל (פרק שמות הקודש ומוצאם), שכתב: "אנקת"ם - אנא נורא קדוש תרבה מחילתך. פסת"ם - פשעינו סלחה תגלגל מידותיך. פספסי"ם - פתח סליחה פתח סגב ישע מנותיך. דיונסי"ם - דרוש יודעי ויעודיך נא סמוך יחד מחניך". ובספר שומר מצוה (דף טו) לרבנו אברהם אבולעפיא ז"ל, כתב: "אלה ארבעה שמות, האחד בעל חמש אותיות, והשני בעל ארבע

ת. כה"ח (סי' נא ס"ק ו) וז"ל: ומנהג בית אל יכב"ץ שאין להוסיף לומר שום מזמור או פיוט בראש השנה ויום כפור לא בזמירות ולא בחזרה של תפלת י"ח, אלא אומרים הזמירות של שבת דוקא שהם השמים מספרים וכו' רננו צדיקים וכו' עד ברוך שאמר ואחר כך ברוך שאמר ומזמור שיר ליום השבת וה' מלך וכו' יהי כבוד וכו' הללויה ויוצר ותפלת י"ח, וכן ביום טוב אין אומרים מזמור השייך לאותו יום בתוך המזמורים של קודם ברוך שאמר.

ט. כ"ב רבנו האריז"ל כתב בשעה"כ (דף צ ע"א), לומר כל יום מעשרת ימי תשובה את המזמור "ממעמקים", וביום הכיפורים הוא יום העשירי לכוון בתיבת "ממעמקים" על עומק מערב מלכות. וכן הם בסידור הרש"ש ז"ל (שחרית יום הכיפורים). ועיין בזוהר הקדוש (פר' בשלח סג ע"ב). ואחרי מות ע"ע"א, ובפרי עץ חיים (שער יום הכיפורים פרק ד).

י. מועד לכל חי (סימן יח אות טו).

יא. עי' במ"ב (סי' קכח ס"ק כג).

יב. מנהג ישראל קדושים לומר קודם קדושה הפיוטים, "ובכן נקדישך מלך", "ליושב תהילות" וכו', שחיבר רבי יוסף אבן אביתור ז"ל. וכן "ובכן ולך תעלה קדושה כי אתה אלהינו", "אלהים אל מי אמשילך" וכו', שחיברם רבי יהודה הלוי ז"ל. ונוהגים שהשליח ציבור שותק, והסומך הוא זה שאומר אותם יחד עם הקהל. והמקובלים היו מדלגים אותם מחשש הפסק.

וכתב המקובל רבנו עמנואל חי ריקי ז"ל, השם יקום דמו, בספרו משנת חסידים (מסכת יומא, פרק ה, ח) באומרו, "ובכן, נקדישך מלך", יכווין גימטריא: מזלא. ואל אדני שהוא מספר הראשי תיבות "ובכן נקדישך מלך". ובאמרו: "ובכן, ולך תעלה קדושה", יכוון "ובכן" - מזל נוצר. וגם בראשי תיבות: "ולך תעלה קדושה", יכוון שמספרו שם: אב"ג ית"ץ, והוא מספר: "תעלה" עם הכולל.

קט. בסיום החזרה מתחיל הסליחות, ופותח בפיוט, "למענך אלהי רצה עם לך שיחר, לחלות פניך במעמד השחר", שחיבר רבי דוד אבן פקודה ז"ל (טו).

סדר קריאת התורה

קי. בשעת הוצאת ספר תורה ישאל האדם חיים וכפרה, ויעמוד ויקרא ג' פעמים י"ג מדות, ואח"כ יאמר רבונו של עולם מלא כל משאלותי לטובה, והפק רצוני ותן שאלתי לי ולבני ביתי, חיים טובים וארוכים בכבוד ובמנוחה ביראתך ובתורתך, בשלום ובהשקט ובבטחה, ופדני מכל צרה ויגון וממות, ומכל שעות רעות המתרגשות ויוצאות לעולם, וכפר עונותינו ואשמתינו אכי"ר, ויזכור שאלתו ג' פעמים (א).

קיא. יאמר ג' פעמים ואני תפילתי, ויכוין בכ"ד שמות (י"פ ע"ן וכו') היוצאים מפסוק אחרון של כל ספר מכ"ד ספרים (ב).

קיב. בשעת הוצאת ספר תורה בשחרית ובמנחה, אומרים התפלה שתיקן רבנו הרש"ש זיע"א לומר י"ב פעמים לעולם ה' דברך נצב בשמים (ג), ואח"כ יאמרו נוסח הבקשה שסידר רבנו הרש"ש זיע"א, ואח"כ בריך שמה וכו' (ד).

עיונים והארות

נפשות ביתי מזונותינו ופרנסתנו ברוח ולא בצמצום, בהתקן ולא באסור, בנחת ולא בצער, מתחת ידך הרחבה, כשם שנתת פסת לחם לאכול ובגד ללבוש ליעקב אבינו הנקרא איש תם, ותתנונו לאהבה לחן ולחסד ולרחמים בעיניך ובעיני כל רואינו, ויהיו דברי נשמעים לעבודתך, כשם שנתת את יוסף צדיקך בשעה שהלבישו אביו פתונת פסים לחן ולחסד ולרחמים בעיניך ובעיני כל רואיו, ותעשה עמי נפלאות ונסים ולטובה אות, ותצליחני בדרךי, ותן גלבי בינה להבין ולהשפיל ולקיים את כל דברי תלמוד תורתך וסודותיה, ותצילני משגיאות, ותטהר רעיוני ולבי לעבודתך וליראתך ותצריה ימי (נשוי אומר וימי אשתי ובני ובנותי) (ואם יש לו אב ואם יאמר וימי אבי ואמי) בטוב ובנעימות ברוב עוז ושלום אמן סלה:

טו. כתב בסדר היום (סדר ברכת השחר), ויקדים לתפילתו, שלא על צדקתו ויושר מעשיו הוא מפיל תחינתו לפניו, אלא על אלהותו, למענו יתברך יעשה ולא למעננו. כענין שאמר דניאל עליו השלום: "אדני שמעה כו' למענך אלהי", והוא כענין שאמר משה רבנו עליו השלום: "ואתחנן", שלא התפלל מצד מעשיו הטובים, אלא מתנת חנים, כי חנון ורחום הוא. ובהקדמה הזאת, אין מקום למקטרג על תפילתו שלא תעשה, שאין תפילתו רק על חסד השם יתברך שדרכו להתחסד עם בריותיו, בין ראויים בין שאינם ראויים, כדכתיב (שמות לג, יט), "וחננתי את אשר אחון", אף על פי שאינו כדאי. והאלשיך (תהלים פ, ג) פירש: "למענך" היא השכינה שתצא מהגלות. ועוד פירש (שיר השירים ב, א) "עשה למענך", גם אם שאנו בלתי ראויים.

- א. **שער** הכוונות (דף ק ע"ב).
- ב. **שער** הכוונות (שם).
- ג. **סידור** הרש"ש. והם כנגד י"ב פרצופים, עו"נ, או"נ, או"א, ישו"ת, זו"ן ויעו"ר. וסדרם ממטה למעלה, ויאמר השליח ציבור פעם אחת ואח"כ הציבור אחריו, ויאמרו זה בהתעוררות גדולה. וכשאומר תיבת דברך, יכוין שישארו הגזירות למעלה. ובתיבת ה' יכוין בניקוד דברך.
- ד. **סידור** הרש"ש.

אותיות, והשלישי בעל שש אותיות, והרביעי בעל שבע אותיות, וסימן ארבעתם: הדו"ז. והם שורש לכל מדע שאפשר לדעתו. ואסיכ, סוד: אנקת"ם מצורף "מתקנא". וסוד: פסת"ם מצורף "סם פת". וסוד: פספסי"ם מצורף "פס פסים". וסוד: דיונסיי"ם מצורף "דיו וסימן ידו". ומנאם מצד מספריהם. עתה אחל בה, וארבה לגלות סודה. מספר אנקת"ם - תקופה, הוא חומר בלי צורה, צר צורה בתוך צורה מאור לבושו, העתיקו פני תהום קיום הנפש".

ורבנו הרמ"ק ז"ל כתב בפרדס רימונים (שער כא, פרק יח), "והוא יוצא מברכתכהנים, וזה סידורו: "יברכך" - יו"ד תמורתה א' באי"ק. בי"ת תמורתה ט' באח"ס בט"ע, ותחת ט', נ' בא"ת ב"ש. רי"ש תמורתה ק' בא"ב-ג"ד. כ"ף תמורתה ת' בא"ל-ב"ם, ותחת ת' מ' באי"ק". ועוד האריך לבאר מוצא כל האותיות של השמות, מאותיות הפסוקים של ברכתכהנים, קחנו משם. ואחריכך כתב: לכל אחד מהארבעה שמות הנזכרים, לו סגולה בפני עצמו: הראשון אנקת"ם - הוא טוב להשמיע תפילה, ופירושו: שומע אנקת תמים. השני פסת"ם - הוא נותן פיסת בר לצריכים מזון. השלישי פספסי"ם - מלשון "ועשה לו כתונת פסים" (בראשית לז, ג), והוא נותן בגד ללבוש. הרביעי דיונסיי"ם - והוא עושה ניסים ונפלאות, ובהם השתמש יעקב אבינו עליו השלום באומרו (שם כח, כ): "אם יהיה אלהים עמדי ושמרני וכו' ונתן לי לחם לאכול ובגד ללבוש".

ועי' בסידור תפילת כל פה לאחינו האשכנזים שיש להם בחגים בברכת כהנים תפילה עם השמות הללו וזה תוארו:

יהי רצון מלפניך יהוה אלהי ואלהי אבותי, שתעשה למען קדשת חסדיך וגדל רחמיך הפשוטים ולמען טהרת שמך הגדול הגבור והנורא, בן עשרים ושתים אותיות היוצאים מהפסוקים של גרפת פהנים (אנקת"ם פסת"ם פספסי"ם דיונסיי"ם) האמורה מפי אהרן ובניו עם קדושיה, שתהיה קרוב לי בקראי לה, ותשמע תפילתי נאקתי ואנקתי תמיד, כמו ששמעת נאקת יעקב תמימה הנקרא איש תם, ותתן לי ולכל

קיג. מוציאין שני ספרים, בראשון קוראים ששה[ו] בפרשת אחרי מות עד ויעש כאשר צוה ה', ואם חל בשבת, קוראים שבעה ומפטיר קורא בשני בפניחס ובעשור לחודש, ומפטיר בישעיה (ב, נו, יד - נת, יד) ואמר סלו סלו פנו דרך, עד כי פי ה' דבר ו[ו].

קיד. אשרי מי שזוכה לעלות לתורה בימים נוראים, ובפרט ביום אדיר בימי שנה הוא יוהכ"פ, אשר בו ניתנו לוחות שניות שהם כל התורה. ואם יזכה להיות המפטיר יאמר הוא עצמו ההפטרה.

קטו. מנהג ישיבתנו הקדושה קודם שיתחיל הש"ץ קריאת התורה אומר החזן קינה "שעה בא באימות" לרבנו ששון מרדכי המדבר על מיתת בני אהרן כי כל הצטער על מיתת בני אהרן או מוריד דמעות עליהם מוחלין עוונותיהם ואין בניו מתים[ו].

קטז. נוהגים לידור צדקות ביום הכיפורים עבור המתים, ומזכירים שמותיהם ועיקר ההשכבה שיתנדב צדקה לעניים עמלי תורה עבורם, שהמתים יש להם כפרה בימים אלו[ו].

קיז. טוב ונכון שהמפטיר בתורה יכוין להוציא הציבור יד"ח בברכת ההפטרה תחלה וסוף ובזה יזכר ג"כ במצוה מאה ברכות החסרים ביום קדוש זה[טו].

עיונים והארות

שמצטער על מיתת בני אהרן או מוריד דמעות עליהם מוחלין לו עוונותיו ובניו אין מתים בחייו וכ"כ בשם האר"י.

ח. כתב המרדכי (יומא ס' תשנ"ז) מה שהורגלו לידור צדקה ביום הכפורים עבור המתים יש להביא ראיה מספרי (שופטים פסקא רי) דתניא בפרשת עגלה ערופה (דברים כא ח) כפר לעמך ישראל אלו החיים אשר פדית אלו המתים מלמד שהמתים צריכין כפרה, שנפדין בממון ולא בדברים בלבד, [ואע"פ שבשאר זמנים אין להרבות בהשכבות אחר י"ב חודש, אבל בשנה ראשונה וביום פקודתו (יא"צ) ובימים נוראים מזכירין אותם].

וברוקח (סי' ריז ד"ה ומה), מה שפוסקין צדקה עבור המתים ביום הכפורים יש להם אסמכתא שכתוב בסוף פרשת תצוה (שמות ל"ו) הכפורים אחת בשנה יכפר וסמוך ליה ונתנו איש כופר נפשו לה' ומה מועיל למת שהחי נותן צדקה בעבורו אלא יי' בוחן לבות החיים והמתים אם אותו המת בחיים היה נותן צדקה ואם היה עני אותו המת אך לבו בטוב והיה נותן אם היה לו אז תועיל לו קצת כי החי יכול לבקש להקל דין המת כדוד על אבשלום (סוטה י'): וכרבי יוחנן על אחר אבל אם נתן בעבור רשע אין מועיל ונותנים לכבוד המתים שהצדיקים מליצים על צאצאיהם ע"כ. וכתב המשנ"ב (סי' תרכא ס"ק יט) דמסתבר דאם הבן נותן בעד אביו בכל גווני מועיל להקל דיני, דברא מזכה אבא.

והבל בו (סי' ע לה ע"ג) כתב, מה שאנו נוהגים לזכור מתים משום דזכירת מתים משבר ומכניע לבו של אדם.

וכן כתב השו"ע (סי' תרכא סעי' ו) וז"ל: נהגו לידור צדקות ביום הכיפורים בעד המתים. וכתב שם הרמ"א ומזכירין נשמותיהם, דהמתים ג"כ יש להם כפרה ביה"כ. (מרדכי). וכל כן נקרא יום הכיפורים בלשון רבים דהיינו על המתים ועל החיים.

ט. וכמבואר בשו"ע (סי' רפ"ד סעי' ג) וז"ל: צריך לכוין לברכות הקוראים בתורה ולברכות המפטיר ויענה אחריהם אמון, ויעלו לו השלים מנין מאה ברכות שחיסר מנינם בשבת. ומור"ר מופת הדור בחזו"ע (ימים נוראים עמוד רפ"ג)

ה. דקדושתו יותר מיו"ט שאסור במלאכה ואין מוסיפין יותר.

ו. **שו"ע** (סי' תרכא סעי' א). והטעם שקורין אחרי מות לפי שכתוב בו עבודת היום, וטעם ההפטרה מפני שכתוב בה ענין תשובה ותענית וכתוב בה ולקדוש ה' מכובד ודרשינן זה יום הכפורים. (בית יוסף, לבוש).

ואיתא בזה"ק פרשת אחרי מות (נז): אר"י בהאי יומא דכפורי אתתקן פרשתא דא לכפרא על ישראל בגלותא, בגין דסדרא דיומא דא הכי אסתדר, ובגין דמיתתהון דבני אהרן מכפרא על ישראל. מכאן אוליפנא כל מאן דמצטער על צדיקא מעבירין חובייה דיליה, וכו'.

וכתב הכה"ח (שם ס"ג ג) והעיקר בזה שעל ידי זה יתן לב לשוב מעבירות שבידו, והחי יתן אל לבו אם בארזים נפלה שלהבת מה יעשו אזובי קיר. וכ"כ המשנ"ב (ס"ק ב) בשם המטה אפרים.

ז. **לפני** קריאת התורה אומרים מאמר זה מהזהר הקדוש, לעורר את העם לבכות על מיתתם של צדיקים: וְעַל דָּא בְיומָא דָּא, קוֹרְיָן, אַחְרֵי מוֹת שְׁנֵי בְנֵי אֶהֱרֹן, דְּיִשְׁמְעוּן עִמָּא, וְיִצְטָעְרוּן עַל אַבּוּדְהוֹן דְּצַדִּיקָא, וְיִתְפַּרְּרַן לְהוֹן חוֹבֵייהוּ. וְכָל דְּמִצְטָעֵר עַל אַבּוּדְהוֹן דְּצַדִּיקָא, אוֹ אַחִית דְּמַעִין עֲלֵייהוּ, קוֹדֶשָׁא בְרִיָּהּ הוּא מְקַרִּיז עֲלֵיהּ וְאוֹמֵר, (יְשַׁעְיָה ו') וְסָר עֲוֹנֶךָ וְחִטָּאתְךָ תְּכַפֵּר. וְלֹא עוֹד, אֶלָּא דָּלָא יְמוּתוֹן בְּנוֹי בְּיוֹמוֹי. וְעֲלֵיהּ קְתִיב, (יְשַׁעְיָה נג) יִרְאָה זָרַע יִצְרֵיךָ יָמִים וְגו'.

ובל אדם יתעורר בבכי עת קריאתה ויתן אל לבו לשוב מעבירות שבידו, בתתו אל לבו מיתתן של צדיקים אלו על חטא אחד. ומה יעשה ליום פקודה הממולא עוונות ופשעים מכף רגל ועד ראש וכו'. ובזה יתעורר בבכי על עוונותיו. וזהו שאמרו המצטער על מיתתן של צדיקים מתכפרין לו עוונותיו. כי אם יצטער על מיתתן והוא לא ישוב ויתחרט, מה יוסיף ומה יתן להם צער, אלא עיקר הדבר והמכוון בזה הוא להנמשך ממנו, ולשאת ק"ו, אם בארזים נפלה שלהבת מה יעשו אזובי הקיר. ולבו ירעד ויפחד מפחד ה' ומהדר גאונו ושב ורפא לו, אכ"ר.

ובמג"א (סי' תרכא) בהקדמה לסימן כתב וז"ל: בזהר כל מי

קית. אחר קריאת התורה עושים השכבה לרבנים ולחכמים שהתפללו במקום הקדוש הזה, וגם לאילו יחידים שחיבים להזכירם, ואומרים מי שבירך לכל המסייעים והמחזיקים את בית הכנסת ובית המדרש וכו'.

דיני תפילת מוסף

קיט. יש מקהילות ספרד שאומרים פיוט ונתנה תוקף לרבי אמנון ממגנצא קודם קדיש דמוסף [א].
קכ. קודם הקדיש של מוסף יאמרו לשם יחוד, וכמ"ש בשער רה"ק דקודם כל מצוה יש לומר לשם יחוד, וכמבוא בסידור הרש"ש ועוד [ב].

קכא. קודם התפילה צריך הש"צ לחזור בתשובה שלימה ולכוון כאילו הוא כה"ג הנכנס לפניו לכפר על העם לפני השי"ת [ג]. ועל כן קודם יוה"כ, ילמד היטב את סדר העבודה ככהן גדול המשמש לפני ולפנים, כדי שתעלה תפילתו לרצון לכפרת עמו ישראל.

קכב. במוסף של יוה"כ פ' אומרים בנוסח זכרנו לחיים מי כמוך אב הרחמים [ד]. ובנוסח התפילה אומרים את מוספי יוה"כ פ' הזה אפילו חל ביום חול [ה].

קכג. תקנו רבותינו שיאמר הש"ץ סדר עבודת יוה"כ בחזרה של תפילת מוסף, ומנהג זה נהגו בו מימות האמוראים [ו], והמנהג הפשוט אצל בני ספרד לקרות סדר 'אתה כוננת' שישד יוסי בן יוסי כהן גדול [ז].

קכד. יתאמן בסדר העבודה להבין מה שמוציא מפיו, ויכוין בסדר הכוונות מרבנו הרש"ש, ויכנע מאד שבעונותינו חסר כל, ואין אומרים קודם לזה שום רשות ופתיחה לסדר העבודה אלא תכף ומיד יאמרו סדר העבודה [ח], ויאמר ביחד עם השליח ציבור מילה במילה [ט].

קכה. כשנופלים על פניהם ואומרים ברוך שם כבוד מלכותו, לא יכרעו על הקרקע ממש, אלא על איזו חתיכת בד או מטלית וכיוצא [י], ויפסיק בין תיבת ברוך לתיבת שם [יא].

קכו. בתפילת מוסף בכתר בתיבת "איה" יכוין בשם י"ה בקיבוץ וקמץ, והם בגימ' מ"ו, וישאל אחת משלש בקשות שהן: השגה בחכמה, או בנים תלמידי חכמים, או עושר מופלג לעבודתו יתברך [יב].

עיונים והארות

- י. דברי שלום (אות פ"ז).
 - א. כ"ה במחזורי קהילות הספרדים כגון ליוורנו, איזמיר, אהלי יעקב ועוד, והיו מתרגמים אותו בלשון שהעם מבינים כדי לעוררם בתשובה. ובישבייתנו לא נהגו לאומרו אמנם טוב לאדם שיעיין בו ויגרום לו הרהורי תשובה חזקים.
 - ב. כה"ח (סי' תרכא ס"ק יד).
 - ג. כה"ח (שם ס"ק יט).
 - ד. שע"ב (דף צו ע"ב).
 - ה. בא"ח (פר' וילך אות כ') שכן הנהיג זקנו. וכ"כ הכה"ח (שם ס"ק כז).
 - ו. כמ"ש רש"י ביומא (לו:): והר"ן, הובא דבריהם בב"י סי' תרכא. דעיקר העבודה שלו כהן גדול היה במוסף עם קרבנות שעירים של יוה"כ פ' ולכך גם אנו אומרים כך, כדי לקיים ונשלמה פרים שפתינו.
 - ז. וכן כתב רבינו האריז"ל בפע"ח. ומרן הב"י (סי' תרכ"א) עשה בו כמה תיקונים והגהות כדי שיריץ הקורא בו אליבא דהלכתא.
 - ח. הפשטנים נוהגים שהסומך אומר פיוט ארמיך חזקי וחלקי לר' שלמה אבן גבירול ז"ל המיוסד לפי א-ב-ג.
- והמקובלים לא נהגו לאומרו.
- ט. כה"ח (סי' תרכא ס"ק כה) יש לדקדק ולומר סדר העבודה בשוה עם הצבור כדי שיכוין הכריעות שכורעין בכהנים והעם בעת שהצבור העומדים שמה ויכרע עמהם, מה שאין כן כשאומר לאט לאט, ואם אמר במיתון ולא הגיע שמה בעת אמירת הצבור יש לומר עמהם אף שהוא לא הגיע עדיין שם.
- י. מועד לכל חי (סי' יט אות פ). כה"ח (סי' תרכא ס"ק כט).
- יא. כה"ח (שם ס"ק ל).
- יב. שע"ב (דף ק ע"ב) וז"ל: גם זה מצאתי בחזרת מוסף ש"ץ ביוה"כ כתוב מבחוץ מכנגד איה מקום כבודו עשוי סימן על תיבת איה כזה ומבחוץ כתוב וז"ל יר"מ אבינו שבשמים שתמלא את שאלתי ובקשתי כו' ולא מצאתי יותר מאלו התיבות הנזכר פה ובמחזור שלו אחר מצאתי כת"י עצמו שמסיים בנוסח זה שתמלא את שאלתי ובקשתי בשם י"פ ע"נ ה"ת כסדר שכתבתי לעיל גם זה מצאתי בספר המחזור של מורי ז"ל ממנהג אשכנזי בתפילה יום הכפורים וז"ל ביוה"כ בשעה שהש"ץ אומר איה מקום כבודו ישאל א' מג' שאלות שירצה לשאול ויאמר בשם י' והם קיבוץ קמץ והם בגי' מ"ו ונלע"ד פירושו שישאל שיתנו לו א' מג' שאלות שירצה לשאול ולא יותר ובהכרח יענו ויתנו לו א' מהם. גם יכוין לשם י"ה

קכז. אחר מוסף קודם מנחה יקרא שבחי התנא הקדוש רבי עקיבא ומדרש פטירתו, שנהרג ביוהכ"פ. ואם מצטער ומוריד דמעות עליו יועיל לו לכפרת פשע.

קכח. טוב לקרות בספר יחזקאל מפרק מ' עד סוף פרק מג, שהיא הנבואה שגילה השי"ת ליחזקאל ביוה"כ על בנין הבית השלישי שיבנה במהרה בימינו. ואיתא בילקוט (יחזקאל שפ"ב) אמר לו הקב"ה ליחזקאל הנביא ע"ה, ילמדו ישראל נבואה שלך על צורת הבית ומעלה אני עליהם כאילו עוסקים בבנינו [ג].

דיני תפילת מנחה

קכט. בתפילת מנחה ונעילה בשעה שתש כחו מהתענית ומכל הצער הגדול שנצטער על קיצורו בעבודתו יתברך יאזור חיל כי השעה דוחקת ויתעורר ויתאמץ ויתפלל לה' שיעזרוהו על דבר כבוד שמו ויתן לו כח לעמוד על המשמרת ולא ימנע טוב להולכים בתמים [א].

קל. לפני מנחה נוהגים לומר פרשת העקידה עד והארץ אזכור, ויאמרו פסוק ושחט אותו וגו' ויהי רצון שתיקן רבנו החיד"א ז"ל [ב]. ויאמרו זה בעוד היום גדול כדי שלא יצטרכו להתפלל במרוצה.

קלא. ומוציאין ס"ת וקורין תלת גברי בפרשת עריות [ג], והשלישי מפטיר ביונה [ד]. ואין אומרים קדיש אחר הקריאה, ובמקום שנהגו לומר קדיש אין למחות בידם [ה].

קלב. יום כיפור שחל להיות בשבת אין אומרים ואני תפילתי קודם פתיחת ההיכל [ו], ולא צדקתך אחר

עיונים והארות

כל העמל למות ולסבול חיבוט הקבר ושאר צרות ולחזור עוד הפעם, וראיה מיונה, שהקב"ה רצה מאתו שילך וינבא, והוא מיאן בזה ונס לים, מקום שלא ישרה עליו עוד השכינה לנבאות כידוע, וראינו שנטבע בים ונבלע בדג והיה שם במעיו כמה ימים, ולפי הנראה בודאי לא יכול להתקיים דברי ה' יתברך, ומכל מקום ראינו שסוף דבר היה שרצון ה' יתברך נתקיים וילך וינבא, כן הוא האדם בעניניו. וזהו שאמרו באבות, ואל יבטיחך יצרך שהשואל בית מנוס לך שעל כרחו אתה נוצר וכו'.

ה. הנה חכמים תיקנו לנו לומר חצי קדיש סמוך לתפילת העמידה, חוץ מתפילת שחרית שאין בה קדיש מפני שצריך לסמוך גאולה לתפלה בלי הפסק דבר בנתיים. ולכן בערבית, מוסף, מנחה ונעילה יש קדיש הסמוך להם. וכנזכר בשבלי הלקט (סי' עט) ובבית יוסף (סימן רצב) לגבי תפילת מנחה בשבת קודש. וכתב בספר הרוקח (סי' ריח), והשלישי מפטיר בתרי עשר מן ויהי דבר ה' אל יונה עד ובהמה רבה ואינו אומר קדיש, אלא מחזיר הספר תורה ואומר קדיש ומתפללין תפלת המנחה. ועיין בשו"ת הריב"ש (סי' שכא) שכתב שלעולם יש לעמוד בתפלה מתוך הקדיש חוץ מתפילת שחרית שיש לסמוך בה גאולה לתפלה, ולכן ביום שיש בו קריאת התורה במנחה, אין אומרים קדיש אחרי קריאת התורה, כי לא יוכלו לחזור ולומר קדיש סמוך לתפלה על בלי מה. עכ"ל. וכ"פ הכה"ח (שם ס"ק יב).

ו. **כתב** הטור (סי' תרכב) ויראה שאין לומר ואני תפילתי אף אם חל בשבת כי מה שאומרים אותו במנחה בשבת הוא ע"פ המדרש ישיחו בי יושבי שער ונגינות שותי שכר אמר דוד לפני הקדוש ברוך הוא רבש"ע רשעים כששותין ומשתכרין יושבין ומנגיני ואני איני כן אלא ואני תפילתי לך ה' עת רצון אף על פי שאני אוכל ושותה אני בא לפניך וע"כ נוהגין לומר אותו בשבת במנחה לאחר שאכלו ושתו וזה לא שייך ביוה"כ לאפוקי ממנהג טוליטולא שאומרים אותו בכל פעם אפילו כשחל בחול. ע"כ.

בקיבוץ וקמץ אשר הם ד' יודין ופתח שהם בגי' מ"ו וזה יכוין בב' אותיות י"ה הרמוזים במלת איה ולא ידעתי אם זה כתבו מורי ז"ל בתחילת ימיו אשר עדיין לא נכנס בפרדס החכמה אלא העתיק זה מספרים אחרים ולזה דעתי נוטה. עכ"ל.

ג. **בא"ח** (פר' ויצא אות כ"א).

א. **הנאון** חיד"א (במורה באצבע סי' ט אות רפא).

ב. **בה"ח** (סי' תרכב ס"ק ד).

ג. **שו"ע** (סי' תרכב סעי' ב). וכתב הכה"ח (ס"ק ז) וטעמא לפי שנפשו של אדם מתאוה להם וצריך לקדש עצמו מהן, ובתשובת הגאונים מפני שיום הכפורים אין מתכפרים בו עונות עד שיחזרו בתשובה וכיון דלא מכפר יום הכפורים אלא בתשובה עמו לפיכך קרינן בעריות שאם ח"ו יש בר ישראל שפרץ בעריות או בנדה כיון שקורין לפניו זוכר עבירות שבאתה לידו וחוזר בתשובה כדי שיתכפר לו אותו עון, והתוספות (מגילה לא. ד"ה במנחה) כתבו הטעם דלפי שהנשים מקושטות בשביל כבוד היום, צריך להזכיר שלא יכשלו בהם. ובמדרש יש שישאל עושים רמז להקב"ה שכשם שהזהיר שלא לגלות ערוה כך לא תגלה ערותם בעונתם. (מטה משה סימן תתעה, אליה רבה אות ג)

ד. **והטעם** ללמד לבני אדם שאין ביכולתו של אדם לברוח מאת ה' אם עבר עבירות כדכתיב אנה אלך מרוחק וכו', ועוד לעורר התשובה כמו שעשו אנשי נינוה ובה נושעו בראות השם מעשיהם כי שבו. מטה משה (סי' תתעט). כה"ח (שם ס"ק יא). וכתב השעה"צ (סי' תרכב ס"ק ו) דכוונתם כי האדם חושב כמה פעמים לייאש את עצמו שאין יכול לתקן בשום אופן ועל כן יתנהג תמיד באופן א', ואם יגזור עליו הקדוש ברוך הוא למות ימות. אבל טעות הוא, שסוף דבר יהיה, כל מה שהקב"ה רוצה מנפשו שיתקן מוכרח הוא לתקן, ויבא עוד פעם ופעמים לעולם הזה ובעל כרחו יוכרח לתקן, ואם כן למה לו

העמידה [ז]. ויאמרו מי כמוך אב הרחמים במקום אב הרחמן [ח].

קלג. אין נושאים כפים במנחה, וכהן שעבר ועלה אין מורידין אותו [ט]. ושאר הכהנים טוב שיצאו לחוץ [י].

דיני תפילת נעילה

קלד. זמן תפילת נעילה כשהחמה בראש האילנות עם דמדומי חמה [א]. ואח"כ יאמרו לשם יחוד קבה"ו וכו', ופותחין ההיכל [ב] ואח"כ יאמרו אל נורא עלילה וכו' בהתעוררות גדולה, ואשרי יושבי ביתך וכו' ותפילת נעילה.

עיונים והארות

כתב שאומרים צדקתך, וכן הוא בספר שלמי חגיגה (דף שכג ע"ב, בהגה) וכן כתב הרב חמדת ימים (ח"ד דף צו ע"ג). וכ"פ מו"ר מופת הדור בחזו"ע (שם הלכה ה).

ה. כה"ח (סי' תקפב ס"ק לד) וז"ל: מי כמוך אב הרחמן וכו', והם שמונה תיבות ואלו הם, מי כמוך אב הרחמן זוכר יצוריו ברחמים לחיים, ויש בין התפילות שינוי שבתפלת שחרית ומנחה וערבית תאמר אב הרחמן, ובתפלת המוספין דראש השנה ויום הכפורים ושבת צריך לומר הרחמים, וכן במנחת שבת ונעילה דיום הכפורים צריך לומר אב הרחמים.

ט. שו"ע (סי' תרכב סעי' ד). וטעם הדבר היות שבכל יום במנחה אין הכהנים נושאים כפיהם משום שכרות, לכן אף ביוה"כ שאין חשש שכרות מ"מ לא יעלו דגזרו משום שאר הימים, ועכ"פ בדיעבד אם עלה לא ירד שלא יאמרו שפסול הוא.

י. כה"ח (שם ס"ק כו) וז"ל: יש מסתפקין אם כהן אחד עלה לדוכן דדינא הוא דישא כפיו אם שאר הכהנים עקרו רגליהם בעבודה אף שעדיין לא עלו אם יעלו עתה דכבר חד מנייהו קדים ונושא כפיו, או דלמא הוא לבדו אשר עלה ישא ולא חיישינן לפגם אחרים, ונראה לי דטוב הדבר שיצאו מבית הכנסת ולא יעלו עמו. וכ"פ במשנ"ב (ס"ק טו) בשם הברכ"י (ס"ק ב), ובמועד לכל חי (סי' יט אות צב) ומו"ר מופת הדור בחזו"ע (שם הלכה ד) וביאר שם הטעם דכיון שלא כולם יודעים שבמנחה אין נשיאות כפים א"כ כשיראו שאחד עלה ואחרים לא יחשבו שהם פגומים ולכן ראוי שיצאו לחוץ.

א. שו"ע (סי' תרכג סעי' ב). היינו שיתחילו העמידה חצי שעה קודם השקיעה כן כתב הכה"ח (ס"ק ח) וז"ל: בטור כתב וזמנה סמוך לשקיעת החמה כשהחמה בראש האילנות. וכן כתב הרמב"ם (בפרק א' מהלכות תפלה) שאין מתפללין אותה אלא סמוך לשקיעת החמה. וסמוך משמע היינו חצי שעה קודם שתשקע החמה, ר"ל שאין השמש נראית עוד על הארץ, וכמו סמוך למנחה שפירושו חצי שעה קודם, וכמו שכתבו הב"ח והט"ז (ס"ק א) ומשנה ברורה (בשער הציון ס"ק ב) דהשמש בראשי אילנות הוא חצי שעה קודם השקיעה. אך מה שכתוב בשו"ע כדי שישלים אותה סמוך לשקיעת החמה, היינו סמוך ממש עם השקיעה כמו שכתבו הט"ז ומשנה ברורה שם.

ומ"מ במקום שקשה למהר, יכול להקל ולהתחיל קודם החצי שעה ובלבד שלא יתחיל קודם פלג המנחה וכמו שפסק בכה"ח (ס"ק ז) ובאול"צ (ח"ד פרק יט תשובה א).

ב. כ"ב הדרכי משה (שם אות ב) בשם ספר המנהגים ופותחין הארון לכל תפלת נעילה עד הקדיש. כה"ח (שם ס"ק כא). ובחמדת ימים (דף צח ע"ד).

ובמנהג טולטולא כתבו גם בספר אמת ליעקב (קונטרס שפת אמת דף קב סוף ע"ג) וברוח חיים פלאג'י (ריש סי' תרכב) וכתבו שכן הוא לפי הזוה"ק שהטעם בשבת מפני שהוא עת רצון וא"כ אין לך עת רצון יותר גדול ממנחה של יוה"כ שהוא יום שנמחלו לישראל העונות וניתנו בו לוחות שניות.

אולם בפע"ח להאריז"ל (שער ח"י) כתב שאין לאומרו וכדברי הטור. וכ"כ בכה"ח (סי' תרכב ס"ק ב) שמנהג חסידי ק"ק בית אל פי דברי האר"י ז"ל שלא לאומרו וכן מנהג בירושלים. וכ"פ מו"ר מופת הדור בחזו"ע (ימים נוראים תפילת מנחה הלכה א).

ז. דעת מרן בשולחן ערוך (סי' תרכב סעי' ג) שאם חל בשבת, אומרים צדקתך, ואומרים אבינו מלכנו. והוא מדברי הטור והר"ן ועוד. ודעת הרמ"א שאין אומרים צדקתך, ולא אבינו מלכנו. והטעם כתב הלבוש (סי' תרכב, ס"ק ד), היות וכתוב בו משפטיו תהום רבה, ואין אנו מבקשים משפט ביום הכיפורים אלא רחמים ולפנים משורת הדין, כענין שנאמר (תהלים קמג, ב) אל תבא במשפט עמנו. וכ"כ רבנו אליהו מאני ז"ל שאין לומר צדקתך (מנהגי בית יעקב סימן פה). וכ"כ בכה"ח (סי' תרכב ס"ק כד) שכתב וז"ל: וגם במדינות ספרד יש מקומות שאין אומרים אותו. וכ"פ באול"צ (ח"ד פ"ד תשובה א ובפי"ח תשובה א). ושם בבאורים כתב ולענין אמירת צדקתך, בשו"ע בסימן תקצ"ח סעיף ג' כתב מרן, ראש השנה שחל בשבת אומרים צדקתך במנחה. והרמ"א שם כתב, ויש אומרים שלא לאומרו, וכן אנו נוהגים. והנה לענין מנהג בני ספרד, יש מקומות שנוהגים כדברי מרן, ואומרים צדקתך במנחה בר"ה שחל בשבת. ויש מקומות שנוהגים כדברי המקובלים הסוברים שלא לאומרו. וכמ"ש בספר שמן ששון לרבי ששון בן משה (ח"ג בדרושי ר"ה אות מ' דף קכח ע"א) על פי דברי הרב תורת חכם (דף קמז ע"א), שכשחל ר"ה ויוה"כ"פ בשבת צריך לומר במנחה אב הרחמים, ואני תפילתי, ואין אומרים צדקתך, ע"ש. וכן הוא מנהג ק"ק בית אל בעיה"ק ירושלים. וראה גם במנהגי ק"ק בית יעקב אשר בחברון שבסוף שו"ת תנא דבי אליהו להגאון רבי אליהו מני, שמנהגיהם הועתקו ממנהגי ק"ק בית אל בעיה"ק ירושלים, שכתבו שם (באות עד ובאות פה), שאין אומרים צדקתך בר"ה ויום כיפור שחלו בשבת. וכן המנהג בירושלים כדברי המקובלים שלא לומר צדקתך. וכן הוא בסידורים. והמנהגי את הציבור בירושלים, יורה להם כמנהג המקובלים שאין אומרים צדקתך. ויש מקומות בירושלים שנהגו לומר צדקתך. ובשאר מקומות, יורה להם כפי המנהג באותו מקום, אם כמנהג מרן השו"ע, או כמנהג המקובלים.

אבל בשו"ת כנסת הגדולה (סימן נ) ובשיירי כנסת הגדולה

קלה. ראוי ונכון לכל חכם ורב בקהילתו לומר דברי מוסר והתעוררות ודברי כיבושין קודם תפילת הנעילה שהיא החתימה של כל ימי הרחמים והסליחות והכל הולך אחר החתום [ג].

קלו. טוב ונכון שכל אדם יקבל על עצמו קבלה אחת קטנה וחזקה בעת הנעילה ובפרט במעלת זיכוי הרבים וכד' [ד].

קלז. זמן תפילת נעילה הוא זמן החותם הפנימי ולכן הוא זמן דין, ולכן צריך להתאמץ לכיין בתפילתו, ואנו מכוונים ליתן למלכות ג' חותמות, שהם ג' מלויי אהי"ה כמנין חות"ם, א' בזכרנו, ב' בהמברך את עמו בשלום, ג' בכתר שבחזרת נעילה [ה].

קלח. ישתדל השליח ציבור להגיע לברכת כהנים קודם השקיעה, כדי שיוכלו הכהנים לשא את כפיהם [ו].
קלט. בכל מקום שאומרים בתפילת יוה"כ כתבנו, יאמר בנעילה חתמנו [ז]. ואם טעה ואמר כהרגלו אין מחזירין אותו [ח].

קמ. בסוף הסליחות של תפילת נעילה, אומרים בהתעוררות גדולה פסוק "שמע ישראל" פעם אחת בלבד, ובשכמל"ו פעם אחת ואח"כ יאמרו שבע פעמים פסוק "קראתי בכל לב ענני ה' חקיך אצרה", ואומר

עיונים והארות

ויכנסו בלבו דאגה ופחד גדול עם חתימת הגזר דין הנורא הנעשה עליו בעולם העליון בעת הזאת ומה טוב אם יכול להוריד דמעות לעורר הרחמים בעולם העליון כי כל השערים ננעלו חוץ משערי דמעה ואף אם נחתך עליו הגזר דין לרעה ח"ו ע"י הבכי והדמעות יוכל להתהפך לטובה כמבואר בזה"ק ותראהו והנה נער בוכה מיד ותחמול עליו עכ"ל.

ובן הוא באול"צ (ח"ד פי"ט תשובה א בביאורים ד"ה ויש לדעת השי"ת) וז"ל: יש לדעת שאין בכל השנה תפילה חשובה כמו תפילת נעילה, שמבקשים בה על מחילת עוונות ועל הגאולה. (ראה בזה"ק פרכת פקודי דף רמ"ח ע"ב, ובלבוש סימן תרכ"ג ס"ק ב', ושעה"כ ק"ב ע"ב ובפרע"ח שער יה"כ פ"י). ועל כן, על אף שאין למשוך בכל תיבה ותיבה וכמו שכתב מרן, יש להתפלל אותה בהתלהבות, כי היא עיקר הפרי שבכל תפילות היום, והכל הולך אחר החיתום.

ו. ומ"מ אם התאחרו עד לאחר השקיעה, אפשר לישא כפים עד שלש עשרה וחצי דקות לאחר השקיעה אבל בלילה לא ישאו כפיהם דשב ואל תעשה עדיף. וכ"פ מו"ר באול"צ (ח"ד פרק יט הלכה ב). ומו"ר מופת הדור בחזו"ע (הלכות תפילת נעילה הלכה א) האריך בזה טובא ומסקנתו שאין לישא בלילה אלא רק בבין השמשות ולכן אם הזמן קצר יקצר החזן בפיוטים ויאמר לאחר מכן.

ז. כ"ב הרמ"א (סעי' ב) ובכה"ח (ס"ק יב) בשם המהרי"ל ועוד. וכתב מועד לכל חי (סי' יט אות צא) וז"ל: יזהר בתפילת הנעילה באמירת זכרנו ושאר סדר התפילה לומר במקום כתבנו, חתמנו ושאר לשונות של חתימה, ולא יאמר כהרגלו לשון כתיבה.

ח. כ"ב המהרש"ם בדעת תורה (סי' תרכ"ג סעי' ב), וטעמו דכיון שאם לא אמר כתבנו כלל אין צריך לחזור, ה"ה במשנה ולא אמר חתמנו אלא כתבנו. ושכן עולה לפי מש"כ הפר"ח (רה"ע סי' קכ ס"ז) דגם החתימה בכלל כתיבה, והוא ע"פ הגמ' גיטין (דף סו:), ואף שבתפילה צריך לומר בלשון מבורר מ"מ כתב למסקנה שבדיעבד יצא. וכ"פ בילקו"י (מועדים עמוד קיג סעי' ל).

ג. אמרו חז"ל כי בעת הנעילה, הקב"ה מוציא מעליו את כל המיימינים [הסנגורים] ואת כל המשמאלים [הקטגורים], ויושב לבדו וחותרם כל אחד ואחד מבאי עולם, ואנחנו מתחננים על נפשנו שברחמי המרובים ירחם עלינו ויחתום אותנו יחד עם כל ישראל לחיים טובים ולשלום, וכמו שנאמר (שמית לג ט) "וחנותי את אשר אחון, ורחמתי את אשר ארחם".

ד. הנה ידוע דאצל ישראל הקב"ה מצרף מחשבה למעשה, ואצל ישמעאל ראינו שהקב"ה דן אותו באשר הוא שם, וא"כ אדם שמקבל על עצמו קבלה טובה למשך השנה שתבוא, הקב"ה כבר מעכשיו מחשיב לו כל מה שיעשה ויתחזק, כמי שעשה ונמצא מוסיף זכויות על זכותיו.

ה. איתא בזה"ק (פר' פקודי דף רמח:): בהיכלא תליתאה קיימין ארבע פתחים וכו' פתחא תניינא דא פתחא דחין ומותין תליין ביה בגין דבהאי פתחא חתמין חתימין דכל פתקין וכו' האי פתחא סתים כל יומי שתא וביומא דשבתא וביומא דחדשא אתפתח לאחזאה חיים בההוא חותמא דתליין ביה חיים בגין דשבת וחדש חותמא דחיים אתקיים בהו, ביומא דכפורי דישאל כללו קיימי בצלותין ובעותין ומשתדלי בפולחנא דמאריהון סתים ההוא פתחא עד שעתא דצלותא דמנחה, כיון דאעבר האי צלותא דמנחה מאתר בי דינא דהיכלא דזכותא, חד אוירא נפקא ופתחא דא אתפתח והאי ממנא דהיכלא דא קיימא ואינון תרין שמשין חד מימינא וחד משמאלא וחותמי דחיים ומותא בידיהו וכל פתקין דעלמא קמיייהו וכדין אחתימו הן לחיים הן למות ודא הוא פתחא דמזרח. עכ"ל. ועי' מ"ש בשעה"כ (ק"ב ע"ב). ובפע"ח (שער יוה"כ דף קמד ע"ב).

ובספר יסוד ושורש העבודה (שער האיתון פרק יא, תפילת נעילה) כתב וז"ל: והיא תפלה נוספת ביום צום הקדוש והנורא הזה, בעת נעילת שער היכל העליון, שקודם שינעלו יכנסו תפלינו למעלה ויקבלו אותם ברצון למלאות שאלותינו ולמחול ולסלוח את כל עונותינו ופשעינו. ובנעילה הוא חתימת הגזר דין של אדם. וז"ל האריז"ל, ועתה בנעילה הוא חתימת הגזר דין שנכתב בר"ה על בני אדם לשכר ועונש עכ"ל בקיצור. לכן יזדרז אדם מאד ומאד בכונת תפלה זו

השליח צבור פעם אחת וכל הקהל עונים אחריו. אח"כ אומרים פסוק "ה' הוא האלהים ה' הוא האלהים" שבע פעמים, כמבואר סודו בשער הכונות (דף קב ע"ג טו). ובקדיש תתקבל תוקעים בשופר תשר"ת תש"ת תר"ת, ואחר הקדיש תוקעים תרועה גדולה יין, ואומרים פסוקים השייכים לשנת היובל יא.

קמא. אף על פי שמן הדין מותר לתקוע בבין השמשות, ואפילו אם חל יום הכפורים בשבת, מפני שתקיעת שופר אינה אלא חכמה ולא מלאכה, מכל מקום הואיל ויש עמי הארץ שתיכף אחר שישמעו התקיעות ילכו לאכול, לכן אין לתקוע אלא אחר צאת הכוכבים, דהיינו עשרים דקות אחר השקיעה, שאז לפי דעת הגאונים יכולים לאכול יב.

דיני תפילת ערבית והבדלה וסיום הצום

קמב. קודם תפילת ערבית יסירו הטלית גדול ולא יתפללו ערבית עם טלית גדול אא, ויתפללו בישוב הדעת ובמתנות הגם שהעם אצים ורצים, שלא יראה ח"ו כתינוק הבורח מבית הספר וכו'. ואין מכוונים בתפילת

עיונים והארות

הכפורים. וכל אחד יעשה כמנהגו לפי שאין כאן חיוב מצד הדין רק מנהג ודרך רמז בעלמא. ולדברי הכל אין ברכה בתקיעה זו ואין מדקדקין בה בשום פיסול לא בתקיעה ולא בשופר.

ובטעם תקיעת השופר אץ. בטור (סי' תרכד) כתב, זכר לתקיעת היובל שהיתה ביום הכפורים. וכן כתב המרדכי. ב. בהגהות מיימוניות כתב הטעם, משום דאיתא במדרש (קהלת) דבמוצאי יום הכפורים בת קול יוצאת ואומרת לך אכול בשמחה לחמך וכו'. וכן כתב הסמ"ג. ג. התוספות כתבו (בסוף פרק ואלו קשרים דף קיד:) בשם ר"י דמה שתוקעים במוצאי יום הכפורים אינו אלא להודיע שהוא לילה ויאכילו את בניהם שהתענו, וגם להכין סעודת מוצאי יום הכפורים שהוא כעין יום טוב יעו"ש. ד. הרוקח כתב הטעם שתוקעים לומר נצחנו את השטן. ה. הכלבו כתב כדי לערבב השטן שחוזר לשלוט במוצאי יום הכפורים. והביא דבריהם הב"י (סי' תרכד). וגם הלבוש הביא טעמים אלו וכתב עוד טעמים אחרים יעו"ש. ו. ה"ז (ס"ק ב) כתב הטעם שהוא סימן לסילוק שכינה למעלה שנאמר עלה אלהים בתרועה. והוא מדברי הלבוש ומטה משה סימן תתפ"ה יעו"ש. ז. הסמ"ג (סי' סט) כתב מפני שאין יום טוב זה מפורסם עשו בו תקנה לפרסומו, ומצאתי כתוב דלכן יפקידו איש את אחיו בצאתו מבית הכנסת ויאמר איש לרעהו כדרך שאומר בשבת ויום טוב בצאתו מבית הכנסת.

יא. כה"ח (שם ס"ק לח) וז"ל: אחר סיום תפלת נעילה נוהגין אנו לומר כל כלי יוצר עליך לא יצלח וכו' שלש פעמים, ואחר כך אומרים יבואו ויגידו צדקתו לעם נולד כי עשה, ואחר כך השליח צבור אומר לך אכול בשמחה לחמך וכו'. כנסת הגדולה בהגהות הטור סימן תרכ"ד. אלא שכתב דמשום דראשי תיבות של אכול בשמחה לחמך הוא אב"ל יש להפך ולומר לך בשמחה אכול לחמך וכו' יעו"ש.

יב. מו"ר מופת הדור בחזו"ע (מוצאי יום הכיפורים הלכה זי). וע' בשו"ת יביע אומר (ח"ז סי' מא וחלק י סי' לא).

א. כה"ח (סי' יח ס"ק טו).

ב. מועד לכל חי (סי' יט אות קה). וז"ל: והנה אם בכל הימים מעשרת הימים נאמר דרשו ה' בהמצאו, שהקדוש ברוך הוא מצוי לו לאדם לשמוע בקול תפלתו, כל שכן ביום הקדוש נורא

ט. שו"ע (שם סעי' ו). וכתב הכה"ח (ס"ק כז) הטעם הוא, ללוות השכינה שתעלה ותסתלק עכשיו לעלות למעלה משבעה רקיעים כיון שכבר גמרו ישראל את תפלתן, כי בשעת התפלה היתה השכינה שרויה בינינו ועכשיו תעלה למקומה. (לבוש, רבנו זלמן אות יו"ד. והוא מדברי סמ"ג שהביא בית יוסף סימן תרכ"ד). והתוספות פרק אין עומדין כתבו הטעם כנגד שבעה רקיעים שמשבחים לבורא שהוא דר למעלה משבעה.

עוד כתב הכה"ח (שם ס"ק כח) והשליח צבור אומר פעם אחת והקהל עונים אחריו, וכן עד שבע פעמים, ואף על פי שאנו כופלים בכל פעם ה' הוא האלהים ה' הוא האלהים לפעם אחת תחשב. (שער הכוונות דף ק"ב ע"ג). ועיין שם הטעם בסוד.

וכתב היפה ללב (חלק ב אות ב) ונוהגין לומר אחריו בכל פעם פסוק קראתי בכל לב וכו' משום שלא לומר י"ד פעמים ה' הוא האלהים זה אחר זה יעו"ש. וכתב הכה"ח (שם ס"ק כט) והוא נגד דברי האר"י שכתבנו באות הקודם ונגד דברי כל הפוסקים דלא חשו לזה, והטעם משום דבפסוק עצמו כפולים ומה לי שתי פעמים או מאה פעמים. וכן הוא מנהג בית אל יכב"ץ ההולכים על פי דברי האר"י ז"ל לומר אותו שבע פעמים זה אחר זה כדברי שער הכוונות הנז', ופסוק קראתי בכל לב וכו' אומרים אותו שבע פעמים זה אחר זה קודם ה' הוא האלהים, והשליח צבור אומר פעם אחת והקהל עונים אחריו עד שבע פעמים כמו ה' הוא וכו'.

י. השו"ע (שם) כתב ותוקעים תשר"ת. וכתב הכה"ח (ס"ק לא) ומקורו מהטור (סי' תרכד). ובמרדכי ובהגהות מיימוניות כתבו שיש שאינם תוקעין אלא תקיעה אחת ויש תוקעין תשר"ת. והביא דבריהם בית יוסף וכתב ומנהג העולם עכשיו לתקוע תשר"ת וכן כתב סמ"ג עכ"ל. ולכן פסק כן בשלחן ערוך. ובשיירי כנסת הגדולה (בהגה"ט סי' תרכד אות ב) כתב דיש תוקעין עשרה קולות ואין להם סמך. אבל השלחן גבוה בסימן זה (אות יב) כתב דמנהגם לתקוע עשרה קולות תשר"ת תש"ת תר"ת, והביא ראיה מספר המנהיג (סי' סט) יעו"ש.

עוד כתב הכה"ח (שם) ויש נוהגין לתקוע עוד תרועה גדולה אחר סיום קדיש תתקבל, והוא על דרך רמז עלה אלהים בתרועה, לפי שבכאן סיום כל התפילות והבקשות של יום

ערבית אלא מתפללים פשט.

קמג. ואומרים אתה חוננתנו וגו', ויזהר שלא לומר המלך הקדוש והמלך המשפט אלא יאמר כבכל השנה ומ"מ מי שטעה טוב שיחזור התפילה בתורת נדבה ודו.

קמד. אין אומרים אח"כ ויהי נועם יושב בסתר ובא לציון וכו', אח"כ חל בשבת וכו', אמנם גם אז יאמרו ויהי נועם פשט בלי הכונות.

קמה. מבדילין על הכוס, ואין מברכין על הבשמים וכו'. מ"מ בחל במוצאי שבת טוב שאחר ההבדלה יביאו בשמים ויברכו וכו'.

קמו. מברכים על הנר, ולא יברכו אלא על נר ששבת מערב יום כיפור ואפילו אם חל בשבת וכו'.

עיונים והארות

גאולה שלימה, כי עת כזאת שאתה מצוי עמנו ואנחנו עמך על דרך אני לדודי ודודי לי, לא נמצא ולא ימצא כשעה הזאת, ואם כן אין אנחנו זים והולכים לביתינו לאכול ולשתות עד שתגאל אותנו, ואין ספק כי היתה תפילתנו מקובלת בעת ובעונה ההיא, אבל אחרי שמבקשים למהר ולצאת הרצים יצאו דחופים, ולומר תפילת נעילה במהירות, וכמו כן תפילת ערבית במרוצה ובחפזון כדי למהר ולצאת מבית הכנסת כתינוק הבורח מן הספר, אי אפשר לעשות כדבר הזה, והגם כי יאמרו דבניסן עתידין להגאל ולא עתה, הרי הגאולה היא כהשכמה לאט לאט, כאומרם זכרונם לברכה, והלואי ויתחיל להתנוצץ ניצוצי הגאולה ממוצאי יום הכפורים, ומשום שאסור להתענות אין קפידא באריכות זה, דודאי לצפות לישועה הוא יותר גלות מתענית חלום, ולא קפדינן אשעות, האל ברחמיו יתן בלב כל עמו ישראל לשוב בתשובה שלימה, ונזכה לגאולת עולם, אמן כן יהי רצון.

ונשגב מאד ביום הכפורים, כי מצד עצמו של יום קדוש הוא לאדוננו, וגם כל ישראל כולם כאחד קדושים וטהורים, ובעיניו ובתשובה גמורה, ואם כן כל זה ישער האדם בעומדו בבית הכנסת בתפילה, ולא יקוץ ולא יבקש לצאת מהרה חושה, כי עתים קדושים וקרובים לה' אלקינו כעיתות הללו, לא ימצא בכל ימות השנה, ואם כן יהיה אומר בלבו עת רצון כזאת כי אחזתני להקדוש ברוך הוא להיות מצוי אצלי, אחזתני ולא ארפנו, ובפרט בעת מוצאי יום הכפורים שלא יבקשו לרדוף אחרי השליח ציבור שימרה, כי מן הראוי היה לנו לבקש שיאריכו השעות עוד היום כפלי כפלים, להיותנו דבוקים בה' בקדושה ובטהרה, ולהתפלל ולהתחנן לפניו בעת רצון כזאת, ולמה יבקשו להשליך עת וזמן רצון, מה שלא נמצא ולא ימצא בשאר ימות השנה, ולגבי דידי אילולי צייתי לא הייתי אז מבית הכנסת אחר מוצאי יום הכפורים, עד אחר שתיים ושלוש שעות מהלילה, ולערוך שיחה ולשפוך תחינתנו לפני אלקינו, כי בודאי לא ימצא האדם עת רצון מעתות כאלו, ולהיות כי ירדה חולשה לעולם וגם לא כל הדעות שוות, ומפני החולים והחלשים ונשים מיניקות וקטנים, ראוי שלא להחמיר בזה, על כל פנים מדין הש"ס והפוסקים לא ימהרו לתקוע תקיעת שופר עד יציאת הכוכבים, שהוא אחר עבור חצי שעה מהלילה אחרי שתיים עשרה שעות, והנני גוזר בכח התורה על כל בתי כנסיות שבפחות מחצי שעה אחר שתיים עשרה שעות מהיום, שהוא עת שקורא אקשא"ס לא יוכלו לתקוע, ומשם ואילך יש מנהגים, דיש בתי כנסיות שממתינים עד עבור עוד מחצי שעה, ויש עד שעה אחת, ויש עד שעה ורביע, ופחות מחצי שעה חוששני לו מחטאת כי יכנס בחילול יום אדיר ונורא ובראשו נגעו, כי יצא שכרו בהפסדו, ובמיעוט זמן מועט כרביע שעה או עשרה דקים יהיה מאבד טובה הרבה, ולא יאבה ה' סלוח לו, כי כן כל מי שהוא בר דעת לא יאבד כל הריח שהרויח ביום הקדוש לאבדו במהרה, והוא כמשל המביא דורון למלך סל מלא מכלי זכויות, כוסות וצלוחיות מוזהבות מינים ממינים שונים, ובהביאו אל חצר המלך הפנימי השליך מידו הסל ונפלו כל כלי הזכויות ונשברו, ולא נשאר בידו מאומה, ואמינא ולא מסתפינא כי במצב זה שבאו כל ישראל ביום הכפורים יום אדיר בימי שנה קדושים וטהורים, ובצום ובכי ובתשובה גמורה ובהתלהבות גדול, בכל מדינה ומדינה ובכל עיר ועיר קהלות קהלות שקרבים בחמש תפילות, דאילו היו כולם כאחד אחר שגמרו סדר תפילתם לערוך שיחה לפני אלקינו מרחם, באמור אליו עת כזאת להיות כל ישראל בקדושה ובטהרה ובתשובה שלימה אי אפשר להמצא, ואם כן עת שערי רצון לגאול אותנו

וכתב עוד (שם אות קו) כבר מילתא אמורה באות הקודם לזה על מה שצריכים דיהורו להתפלל ערבית במוצאי יום הכפורים במיתון ובשובה ונחת, ולא בהבלעה ובמרוצה כתינוק הבורח מבית הספר, דחס וחלילה מורה ובא דכמשא כבד יכבדו ממנו סדר היום, ומי שחננו ה' בדעת יבין את זאת, דלא מעלה ולא מוריד עשרה דקים יותר ועיין להרב חיד"א ז"ל בספר המורה אות רפב, ועוד שם אות פרו, מוסר השכל למחרת יום הכפורים להתפלל כהוגן, לראות דמסכים הולך ליום אתמול ועשרת ימי תשובה, ושבדעתו לקיים כל ימי חלדו וה' עזרו ומגיניו, יעוין שם, ובספר נוהג כצאן יוסף כתב שלא יעשה קטרוג המדת הדין, דאתמול התפללו כל היום ועתה ממהר לצאת יעוין שם, ובספר המנהגים כתב דמחרת יום הכפורים המנהג להשכים לבית הכנסת, וכן הביא בבאר היטב. עכ"ל.

- ג. **שו"ע** (סי' תרכד סעי' א).
- ד. **מו"ר** מופת הדור בחזו"ע (מוצאי יו"כ הלכה ב).
- ה. **בן** דעת האר"י ז"ל ומנהג בית אל. (כה"ח שם ס"ק ג)
- ו. **בן** הוא דעת הטור (סי' תרכד) והרמב"ם (פכ"ט מהלכות שבת). שו"ע (שם סעי' ג).
- ז. **שבן** יש פוסקים שנקטו שצריך לברך בהבדלה על הבשמים וכמובא במשנ"ב (ס"ק ה) לכן הטוב ביותר שיעשה כך. וכ"פ בחזו"ע (שם הלכה ו) ובכה"ח (שם ס"ק ט).
- ח. **שו"ע** (שם סעי' ד). שאין מברכין על מה שנוגד עכשיו ולא

קמז. מותר לשתות מים לפני ההבדלה, אבל אין לאכול לפני הבדלה, אלא אם כן מי שהוא חולה אף שאין בו סכנה. וכן מי שנחלש מחמת התענית, וכגון זקנים ונשים וילדים, שרשאים לאכול לפני הבדלה, אם אינם יכולים להבדיל לעצמם, ואינם צריכים להמתין עד שיבוא מי שיכול להבדיל להם [ט].

קמח.אח"כ ילך לביתו ויאכל לחמו בשמחה כי כבר רצה ה' את מעשיו [י]. ואם חל במוצאי שבת אין צריך לכיין שתהיה סעודה זו לצורך מלוה מלכה, כיון שכל כונת סעודת מלוה מלכה היא להמשיך מסעודות שבת, וביום כיפור אין לנו סעודות שבת כי המלכות נזונת מן הקולות הפנימיים, וע"כ אין לכיין בזה לצורך סעודת מלוה מלכה.

קמט.אם לא בירך ברכת הלבנה יברך במוצאי יום כיפור, אבל מנהג ק"ק חסידים "בית אל" ומנהג ישיבתנו הק' לברך ברכת הלבנה לפני יום כיפור [יא].

עיונים והארות

גדולי המדינה וקלסוהו והתיר להם שליש, ברחוק חמשה מילין יצאו הבינונים וקלסוהו והתיר להם שליש, כשקרוב יצאו לקראתו אנשים ונשים וטף וקלסוהו ומחל להם את הכל. אמר לון מה דאזל אזל מן הכא ולהלן הוא חושבנא, כך ערב ראש השנה גדולי הדור מתעניין הקדוש ברוך הוא מתיר להם שליש מעונותיהם שנאמר (תהלים קל, ד) כי עמך הסליחה למען תורא, אמר ר' אחא מראש השנה סליחה מתקונת לך, למען תורא שתהא יראתך על בריותיך, ואותן הימים שבין ראש השנה ליום הכפורים היחידים מתעניין והקדוש ברוך הוא מתיר להם עוד שליש מעונותיהם, וביום הכפורים מתעניין כולן והקדוש ברוך הוא מתיר להם עוד שליש מעונותיהן עד שמתעניין אנשים ונשים וטף מוחל להם הקדוש ברוך הוא את הכל, ואומר מה דאזל אזל מן הכא ולהלן הוא חושבנא, יצתה בת קול ואומרת להם לך אכול בשמחה לחמך כבר נשמעה תפלתכם". (וכן כתבו התוספות (יומא פז:), דבליל יום הכיפורים מצוה לטרוח ולהכין צורכי סעודה דהוי כעין יום טוב כדאמרינן במדרש דבמוצאי יום הכיפורים בת קול יוצאת ואומרת לך אכול בשמחה לחמך. וכ"כ הרא"ש (ברכות פ"ד אות ב).

ובספר סדר היום (הנהגת ערב יום כפור ויום כפור) כתב, ויסדר שולחנו ויאכל בשמחה ובטוב לבב כי שמחו אלהים בתתו לו את היום הקדוש הזה שעבר עליו ובו נמחלו עונותיו בחמלת ה' עליו ויהיה מובטח בחסדי אל שיצא משפטו לאור ומכאן ולהלאה ישמור עצמו מכל שגיאה ועון ובכל עת יהיו בגדיו לבנים.

וכתב הכה"ח (ס"ק כז) בשם הבא"ח (פר' וילך אות כג) אחר שיאכל סעודת התענית בליל מוצאי כפור יאמר על השלחן פתיחת אליהו הנביא זכור לטוב, וכתב רב יעב"ץ (בסידור) ז"ל ללמוד ברעיא מהימנא פרשת אמור דף צ"ט ע"ב יומא דראש השנה איהו יומא דדינא וכו' עד דף ק' זכאה חולקוהו בהאי עלמא ובעלמא דאתי, ואחר כך יברך ברכה אחרונה על סעודתו.

יא. דעת הרמ"א בדרכי משה (סי' תכו אות ב) בשם מהרי"ל שיש לקדש הלבנה במוצאי יום כיפור. כי עד אז מאויימים מכח הדין ואין בהם שמחה. אבל הלבוש כתב דיש לנו לעשות אותה קודם יום הכפורים שאם יהיו עונותינו שקולים עם הזכויות תכריע זאת המצוה. וכן כתב החיד"א בספרו מורה באצבע (סי' ט אות רפג) דהיותר נכון לברך הלבנה קודם יום הכפורים מכמה טעמים עכ"ל. וכן כתב החסד לאלפים (אות

היה מבעוד יום אלא במוצאי שבת שאף הוא תחלת בריית אור. (בית יוסף סי' תרכד, ט"ז ס"ק ג). וכתב הכה"ח (ס"ק יא) ר"ל דטעם שמברכין על האור במוצאי שבת נתבאר בריש סימן רצ"ח שאינו אלא לזכר שנברא האור במוצאי שבת שאדם הראשון הקיש האבנים זה בזה והוציא מהן אש, לכן מותר לברך על אש כזה ממש שהוציאוהו עתה, אבל במוצאי יום הכפורים מה שמברכין על האור הוא להורות שיום זה קדוש משאר ימים טובים ונאסר להבעיר בו אש ועתה הותר והוי האש דבר חידוש ומברכין עליו, וזה לא שייך אלא באור ששבת ר"ל שהיה בעולם ביום הכפורים בשעת שבייתה ופסקה הנאתו ממנו בו ביום ועכשיו הותר לו. לבושי שרד.

ובפע"ח (דף קמ"ד ע"ג) כתב דהטעם שאין מברכין מוצאי יום הכ"כ, אלא על אור ששבת, מפני שמלת השטן עולה שס"ד, וימות השנה הם שס"ה, משום שאין לשטן שליטה ביום הכפורים, וכנגדו שס"ה גידין שיש באדם, וכנגד יום הכפורים הוא הקנה, שהוא מעין עה"ב, שאין בו לא אכילה ושתייה, וזה קנה חכמה קנה בינה, ב"פ קנה עולה י"ש, להנחיל אוהבי יש בעה"ב. ויום ט"ב, אז הוא לבדו שולט, וכנגדו באדם גיד הנשה, וע"כ אין לאכול בט"ב, שלא להנות ממנו, והאוכל, עונותיו חקוקים על עצמותיו, כי נהנו עצמותיו מכח הטומאה, כן ביה"כ, אין ראוי לאכול, שלא ליתן חלק ביום זה, כי האכילה זה הנאה לו, והנאה מצדו הוא. ואנו מברכין בורא מאורי האש כל מ"ש, מפני שנכנסין אז ימי החול לשלוט, וכולם נאחזים מן הגבורות דהיינו האש, ולכן אנו מברכין אל הבורא שבראם, כי הוא אלהינו ואין לנו חלק בהם, לכן עכשיו ב"כ שלא היה להם שלטנות, אין ראוי לברך על האש החדש, שהוא גופא דע"ז, כדי שלא יתגבר על אור ששבת, שהוא נכנע אל הקדושה. עכ"ל.

ומו"ר מופת הדור בחזו"ע (שם הלכות מוצאי יום הכ"כ הערה ג ד"ה ומ"מ) כתב דאם חל במוצ"ש ואין לו נר ששבת יש להורות לברך על נר שהודלק במוצאי יום הכ"כ ועי"ש שהרחיב בזה.

ט. אול"צ (ח"ד פ"כ תשובה ג).

י. רמ"א (שם סעי' ה).

במדרש (קהלת רבה פרשה ט אות ז), רבי מונא דישאב ורבי יהושע דסכנין בשם רבי לוי פתר קרייא בראש השנה וביום הכפורים, משל למדינה שהיתה חייבת ליפסין למלך שלח המלך גבאי טימיון לגבותה ברחוק עשרה מילין יצאו

קנ. מצוה לתקן הסוכה מיד במוצאי יום הכפורים כמ"ש "ילכו מחיל אל חיל" ויב, ויש חסידים שנוהגים לתקן איזה דבר מהסוכה קודם שיאכל, וכן למחרת ביום י"א בתשרי לאחר תפילת שחרית קודם אכילה, יקנה דבר מצוה לולב או אתרוג ויג.

עיונים והארות

דבר בסוכה, לקיים וישב ביום ההוא עשו לדרכו שעירה, ויעקב נסע סכותה. והחכם עיניו בראשו להזמין מערב יוהכ"פ איזה דבר, כדי להתחיל באור מוצאי יום הכפורים בתיקון הסוכה. הבוקר אור יקום להתפלל, וישכים לבית הכנסת ויתפלל כהוגן, וזה כל פרי, להראות בכל ענייני העבודה בתורה ותפלה וענוה וצדקה וכיוצא במוצאי יום הכפורים, שהוא מסכים הולך עם אשר עשה בעשרת ימי תשובה ואתמול ביום הכפורים, ודעתו לקיים כל ימי חלדו, והשי"ת עזרו ומגינו. ואחר התפלה יחפש אחר ארבעת המינים, ולא ליחוש במעיה, כדי שיהיה לו לולב ואתרוג יפים ומהודרים. וגם אל הסוכה ישית עיניו לתקנה כהוגן. וישים אל לבו כי הלא לקנות תכשיטין ובגדים לביתו יוציא המעות בשמחה, וישא ק"ו להוציא מעות בשמחה רבה להיות לו אתרוג מהודר וסוכה נאה. ומה יענה אם יהיה קמזן לדבר מצוה, שלא לתת לה' ממה שנתן לו, הלא יבוש ויכלם ויהיה חרפת נבל. ע"כ.

וכ"ב הרב חמדת ימים (חג הסוכות פ"א) רבים מאנשי מעשה נזהרו לעשותה כולה תכף ומיד במוצאי יום הכפורים, והטעם מפני כי במוצאי יום הכפורים אין לך אדם מישראל שאינו טהור ומזורז ומלובן מיום הקדוש והטהור. באופן שיוסיפו תת כוחה לעשותה בגוף טהור ונקי כדי להשרות שכינה במעשה ידיהם, יפרוש עליהם סוכת רחמים ושלום. וע"י סגולת עשיית הסוכה בקדושה ובטהרה, זוכה לעשות לו סוכה רוחנית בגן עדן, ולעתיד לבא. ועל כל פנים יהא זהיר לבל יעשנה על ידי גוי, אלא על ידי בר ישראל, יען כי קדושתה רבה היא מאד. וכשם שהזהירו שלא לסכך בדברים המקבלים טומאה, מטעם כי כל ענין הסוכה היא להעביר גלולים והטומאה כאשר ביארנו לעיל, על כן לא יבא בה ערל וטמא. עכת"ד.

ג. וכן הסכים ה"ר חיים פלאג'י בספרו לב חיים (ח"ב סי' קסא) ובספרו מועד לכל חי (סי' טו אות ו) ורוח חיים (סי' תרג אות ג) יעו"ש, יפה ללב (סי' תרכד אות ב). כה"ח (סי' תכו ס"ק יח). וכן מנהג ק"ק בית אל לאמרה קודם יום כיפור. (דברי שלום נכד הרש"ש אות פ).

יב. כ"ב הרמ"א (ס' תרכד סעי' ה) והמדקקים מתחילים מיד במוצאי יוה"כ בעשיית הסוכה, כדי לצאת ממצוה אל מצוה.

עוד כתב (סי' תרכה סעי' א) ומצוה לתקן הסוכה מיד לאחר יום כפור, דמצוה הבאה לידו אל יחמיצנה (מהרי"ל). ומבאר המ"ב (סק"ב) אף דכבר כתבו לעיל בסוף סי' תרכ"ד להתחיל בבניית הסוכה תיכף במוצאי יום כיפור, התם בלילה התחלה בעלמא ולמחרת מתקן כולה אם אפשר גם שם איירי לענין מדקדק במעשיו יתחיל דבר מה בסוכה מיד בלילה ומי שאין מדקדק עכ"פ ביום המחרת אחר יציאה מביהכ"נ יתחיל ויגמור כולה אם אפשר.

ועי' ערוך השולחן (סי' תרכד סעי' ז) שכתב והמדקקים מתחילין מיד לעשות הכנת הסוכה במוצאי יוה"כ כדי להתחיל במצוה מיד וכו', ומי שאין לו מה לעשות ילמוד קצת ממס' סוכה או מדיני סוכה.

יג. כ"ב הכה"ח (סי' תרכד ס"ק לו) מוצאי יום הכפורים מנהג קדוש וכשר לתקן בסוכה איזה דבר קודם שיאכל, וכן גם כן טוב שביום י"א אחר תפילת שחרית קודם שיאכל יקנה דבר מצוה לולב או אתרוג אם אפשר. (תוצאות חיים, פתחי עולם אות ט"ו)

כתב החיד"א בעבודת הקודש (מורה באצבע סי' ט) וז"ל תיכף באור מוצאי יום הכפורים טוב להשתדל לעשות איזה

מאמרי הזוה"ק

זוהר ליום הכפורים - יונה הנביא

עתה בפסוקים אלה יסביר כל עניני האדם משיצא לאויר העולם כל סיפור חייו עד תחיית המתים

ח"ב דף קצ"ט ע"א

הָכָא אֵית לָן סִמּוּד בְּעֵלְמָא כּאן מהמעשה של יונה הנביא יש לנו ראייה בעולם, עַל עוֹבְדֵי דְכְּנִי נְשָׂא בְּהַאי עֲלָמָא על המעשים של בני אדם בזה העולם. יוֹנָה דְנִחַת לְסַפִּינָה הנביא שירד לספינה, דָּא אִיהִי נְשַׁמְתָּא דְדִבְר נָשׁ זה רמז הוא על הנשמה של האדם, דְנִחַתָּא לְהַאי עֲלָמָא לְמַהוּי בְּגוּפָא דְדִבְר נָשׁ שיוורדת לזה העולם הנדמה לים סוער להיות מלובשת בגוף האדם שהוא נמשל לאוניה. אִמָּאי אֲתִקְרִי יוֹנָה. בְּגִין דְכִיּוֹן דְאֲשַׁתְּתַּפַּת בְּגוּפָא ושואל הזוה"ק, מדוע נקראת הנשמה בשם יונה? ומפרש, היות שהנשמה משתתפת ומתלבשת בגוף, והגוף גשמי ומרמה את הנשמה ועושק ומחנה אותה, בְּדִין אִיהִי יוֹנָה בְּהַאי עֲלָמָא לכן היא נקראת יונה בזה העולם כי יונה מלשון הונאה. בְּמָה דְאֲתַמַּר כמו שכתוב (ויקרא כה), וְלֹא תוֹנוּ אִישׁ אֶת עַמִּיתוֹ. וְכִדִּין פֶּר נָשׁ אָזִיל בְּהַאי עֲלָמָא ואז האדם הולך בזה העולם, בְּסַפִּינָה בְּגוּ יַמָּא רַבָּא, דְחֻשְׁבַּת לְאֲתַפְרָא כספינה בתוך הים הגדול החושבת להשבר, בְּמָה דְאֲתַ אָמַר כמו שאתה אומר (יונה א) וְהֶאֱנִיחָה חֲשָׁבָה לְהַשְׁבֵּר עמדה להתפרק, וכן גוף האדם בצער ונדמה לו שעוד מעט נשבר ומתפרק.

וְכִר נָשׁ פֶּד אִיהוּ בְּהַאי עֲלָמָא חֲטִי והאדם כאשר הוא בזה העולם חוטא ושוכח מהקב"ה, וְחֻשְׁבַּת דְעֵרַק מְקַמֵּי מְאֲרִיָּה וחושב שהוא בורח מלפני אדונו, כִּי רואה שלא קורה לו שום נזק מהקב"ה והולך לבטח. וְלֹא אֲשַׁנַּח בְּהַהוּא עֲלָמָא ולא משגיח על אותו עולם הבא שהוא עתיד ליתן שם דין וחשבון. וְכִדִּין אֲפִיל קוּדְשָׁא בְּרִידְהוּ הוּא רִיחַ סְעָרָה תְּקִיפָא ואז מטיל הקב"ה רוח סערה חזקה, שהם כוחות הדין של חולאים קשים ועוני, ומלחמות, המסעירים את גופו של האדם ע"מ לעוררו בתשובה. דָּא אִיהִי גְזִירַת דִּינָא וזו היא קליפה הנקראת רוח סערה שהיא גזירת הדין, דְקִיּוּמָא תְּדִיר קַמֵּי קוּדְשָׁא בְּרִידְהוּ הוּא שעומדת תמיד לפני הקב"ה. וְכַעֲתָא דִּינָא דְדִבְר נָשׁ מְקַמֵּי ותובעת גזר דין של האדם מלפני הקב"ה, וְדָא אִיהוּ דְקָא מְטִי לְסַפִּינָה וזו היא הרוח סערה, כשהיא מגיעה אל הספינה שהיא גוף האדם, וְאֲדַכְּר חוּבּוּי דְדִבְר נָשׁ לְאֲתַפְסָא לִיָּה ומזכיר עונותיו של האדם לתפוס אותו.

בִּיּוֹן דְּאַתְּפִים בְּרִנְשׁ עַל יָדָא דְּתַהִיא סְעָרָה בְּבִי מְרַעִיהָ מכיון שנתפס האדם על ידי אותו רוח סערה בבית חליו, **מַה בְּתִיב וַיּוֹנָה יָרַד אֶל יִרְבְּתִי הַסְּפִינָה** מה כתוב, ויונה שהיא הנשמה ירדה לסוף הספינה שהיא גוף האדם וירדה לרגליו, כלומר שהוריד את נשמתו לעפר במעשיו הרעים כי השכינה שוכבת למרגלות הרשע, ואז **וַיִּשְׁכַּב וַיִּירָדָם** מחמת שהוא שקוע בשכרות החומר עמוק עמוק. **אַף עַל גַּב דְּבַר נֶשׁ בְּבִי מְרַעִיהָ** אף על פי שהאדם בבית חליו בגלל חטאיו, **נִשְׁמָתָא לֹא אֲתַעֲרַת לְאַתְּבָא קַמֵּי מְאָרְיָהָ** הנשמה עדיין לא מתעוררת לחזור בתשובה ולשוב לפני קונו, **לְמַפְרַק חוּבּוּי לַפְדוֹת עוֹנוֹתֵי. מַה בְּתִיב מַה כְּתוּב, וַיִּקְרַב אֵלָיו רַב הַחוּבָל. מֵאֵן רַב הַחוּבָל. דָּא יִצְרָ טוֹב** מי הוא רב החובל על מי רומז באדם? ואומר זה הוא יצר הטוב, **דְּאִיהוּ מְנַהֵיג כְּלָא** שהוא מנהיג את כל הגוף. **וַיֹּאמֶר לוֹ מַה לָּךְ נִרְדָּם** בתוך תאוות העוה"ז **קוּם קְרָא אֶל אֱלֹהֶיךָ וְגו'.** **לֹא שְׁעָתָא הוּא לְמַדְמָךְ** אין השעה עכשיו היא לישון ולהרדם, **דְּהָא סְלָקִין לָךְ לְדִינָא** שהרי מעלים אותך עתה לדין, **עַל כָּל מַה דְּעֵבְדַתְּ בְּהָאֵי עֲלָמָא** על כל מה שעשית בזה העולם, **וְתוּב מַחֻבְךְ** שוב וחזור בתשובה מעונותיך.

אַסְתַּפַּל בְּמַלְיִן אֵלָיו וְתוּב לְמַאָרְךָ הסתכל והתבונן בדברים אלה ושוב לקונך. ומפרט עתה הזוה"ק במה צריך להתבונן כדי לחזור בתשובה. כי למדנו שיונה היא הנשמה וצריכה לעשות תשובה והיא כוללת ג' ענינים והם מרומזים ביונה א' פסוק ח' **וַיֹּאמְרוּ אֵלָיו הַגִּידָה נָא לָנוּ בְּאִשֶּׁר לָמִי הִרְעָה הַזֹּאת לָנוּ,** מה מלאכתך ומאין תבוא, מה ארצך ואי מזה עם אָתָּה. ועתה מסביר הזוה"ק שהאדם יתבונן בפסוקים אלה וילמד המוסר איך הסדר לחזור בתשובה שהזוה"ק מלמדנו: **א' מַה מְלַאכְתְּךָ וּמַעֲשֶׂיךָ דְּאַתְּ עֲסַקְתָּ בָּהּ בְּהָאֵי עֲלָמָא** שאתה עסקת בהם בזה העולם, **וְאִדְרֵי עָלָה קַמֵּי מְאָרְךָ** להודות ולהתוודות עליהם לפני אדונך וזה הוידוי על המעשים בעולם הזה וז"ש הפסוק **"מה מלאכתך"**. **ב' וַיִּמְאִין תְּבָא, פִּי אַסְתַּפַּל מַאִין כָּאֲתָ** התבונן מאין באת לזה העולם, **מִטְּפָה סְרוּחָה, וְלֹא תִתְנַאֵי קַמֵּיהָ** ולא תתגאה לפניו, אלא תהיה ענו ושפל. **וְעַד כֵּן מְפָרֵשׁ שְׁצִירְךָ לְזִכּוֹת לְכַנִּיעָה.** **ג' מַה אֲרַצְךָ, פִּי אַסְתַּפַּל דְּהָא מְאָרְעָא אֲתַבְרִיאַת, וְלֹא אֲרַעָא תִיתוּב.** התבונן שהרי מעפר נבראת ולעפר תשוב. ומרמז שצריך להתחרט על עונותיו כל עוד עדיין הוא חי בעוה"ז, ומשום שאומרים לאדם, **הבא זכות והפטר, והטוב ביותר להביא זכות אבותיו, ולכן אמר: וַיֹּא מִזָּה עִם אָתָּה, פִּי אַסְתַּפַּל אֵי אֵית לָךְ זְכוּ דְּאַכְתָּן דִּיגִין עָלְךָ** התבונן אם יש לך זכות של אבות שתגין עליך.

בִּיּוֹן דְּסְלָקִין לִיָּה לְדִינָא בְּבִי דִינָא דְּלַעֲיָלָא מכיון שמעלים אותו לדון אותו בבית דין של מעלה, **תַּהִיא סְעָרָה, דְּאִיהִי גְזִירַת דִּינָא, דְּסְעִיר עָלֶיהָ דְּבַר נֶשׁ** אותה סערה שהיא גזירת הדין שסוער עליו על האדם, **תְּבַעַת מִן מְלָפָא לְמִידָן אַנּוּן תְּפִיסִין דְּמְלָפָא** תובעת מן המלך

לדון את אותם התפוסים של המלך, והכוונה היא לאותם שכבר נפלו למשכב וכמ"ש הרמ"ק, כי הס"מ יש לו כח רק כאשר האדם כבר נפל למשכב או יכול לתבוע מבי"ד של מעלה שידונו אותו למיתה, אבל לפני שנהיה חולה, אין לו את הכח הזה, ולכן צריך האדם לבקש רחמים קודם שנהיה חולה שלא יפול למשכב וכל יום יחזור בתשובה, **וְכַלְהוֹ אֲתִיין תַּד תַּד קַמִּיה וְכוּלָם בַּאִים אַחַד אַחַד לַפְנִי. בִּיה שְׁעָתָא אֲתַקְרִיבוּ בִי דִינָא. אִית מְנַהוּן דְּפִתְחֵי בְּזֻכּוֹת** באותה שעה מתקרבים הדיינים של בית הדין העליון ומתבוננים במעשיו של האדם, אם רובו זכיות או רובו עוונות, יש מהם שפותחים בזכות, **וְאִית מְנַהוּן דְּפִתְחֵי בְּחֻבָּה** ויש מהם שפותחים בחובה. **וְגִזְרַת דִּינָא תַבְּעַת דִּינָא** וגזירת הדין שהיא רוח סערה חזקה, באה לבי"ד לקטרג על אותו אדם ותובעת לעשות הדין.

וְאִי תְהוּא פֶּר נָשׁ לָא זְכִי פְּרִינָא ואם אותו אדם לא זוכה בדין, **מַה פְּתִיב** מה כתוב עליו. **וַיַּחֲתְרוּ הָאֲנָשִׁים לְהָשִׁיב אֶל הַיִּבְשָׁה וְלֹא יִכְלוּ. מִשְׁתַּדְּלִין אֲנָוִן דְּאֹרוֹ וְכוּתִיָּה לְאַתְבָּא לִיה לְהֵא עֲלָמָא** פי משתדלים אותם שלימדו עליו זכות להחזיר אותו לזה העולם כלומר להקימו מחוליו שלא ימות אלא ימשיך לחיות, **וְלֹא יִכְלוּ** ולא יכלו להשיבו לזה העולם. **מַאי טַעְמָא וּמַהוּ הַטַּעַם. בִּי תִים הוֹלֵךְ וְסוֹעֵר עֲלֵיהֶם** דהיינו, **גְּזֵרָה דִּינָא, אָוִיל וְסַעִיר בְּחֻבּוֹי דְּבַר נָשׁ** גזירת הדין הולך וסוער עונותיו של אותו אדם, **וְאַתְגַּבַּר עֲלֵיהֶוּ** ומתגבר על אותם שלימדו עליו זכות ר"ל.

פְּרִין נַחְתִּין עֲלֵיה תֵּלַת שְׁלִיחִין מְמַנֵּן אז יורדים ובאים אליו שלשה שלוחים ממונים, **תַּד, דְּבִתִּיב כָּל וְכוּוֹן וְכָל חוּבִין דְּעַבְד פֶּר נָשׁ בְּהֵא עֲלָמָא** אחד שכותב כל הזכויות וגם כל העונות שעשה האדם בזה העולם. **וְחַד דְּעַבִּיד חוּשְׁבָן יוֹמוֹי** ומלאך אחד שעושה חשבון ימיו, וכמו שדרשו רבותינו על הפסוק ואברהם זקן בא בימים שכל יום ויום שלו כולו היה לעבודת ה'. **וְחַד דְּהוּא אָוִיל עֲמִיה פֶּר הוּא בְּמַעֵי אֲמִיה** ומלאך אחד שהיה הולך עימו ומלווה אותו לעוה"ב מאז שהיה בבטן אימו כן עתה חוזר ומלווה אותו לעוה"ב. **וְהֵא אֲוִקְמָנָא דְּגִזְרַת דִּינָא לָא שְׂכִיךְ עַד תְּהוּא וְמָנָא** וזה כבר ביארנו והעמדנו, שגזרת הדין שהיא רוח סערה שמקטרגת על האדם, אינה שוקטת עד אותו זמן שלוקחים אותו מבייתו לבית הקברות **דְּבִתִּיב** כמ"ש"כ, **וַיִּשְׂאוּ אֶת יוֹנָה וַיִּשְׂאוּ: פֶּר נְטִילִי לִיה מִבֵּיתִיה לְבִי קַבְרִי** פי כאשר נושאים אותו מבייתו לבית הקברות, **פְּרִין מְכַרְוֵי עֲלוֹי, אִי אִיהוּ וְפָאָה** אז מכריזים עליו אם הוא צדיק, **מְכַרְוֵי עֲלֵיה וְאֲמַרִי** מכריזים עליו ואומרים, **הָבוּ יָקָר לְדִיּוֹקְנָא דְּמִלְכָּא,** תנו כבוד לדיוקן המלך כי זכה לא לפגום בצל"ם המלך (ישעיה נז) ועוד אומרים **יבֵּא שְׁלוֹם** הצדיק הזה אל הקבר **יְנוּחוּ עַל מְשַׁכְּבוֹתָם** וישכבו כל הצדיקים במנוחה כיון שבא להם שכן טוב **הַלֵּךְ נְבַחוּ** מפני שהולך בדרך הנכוחה והישרה. **מָנָא לָן** ומנין לנו שמכריזים על הצדיק את מעשיו. **דְּבִתִּיב** שכתוב

(ישעיה נח), **וְהִלֵּךְ לְפָנָיִךְ צְדָקָךְ** שהמצוות והמעשים טובים ולימוד התורה הם הולכים לפניו ומכריזים עליו ומפנים לו את הדרך (דף קצ"ט ע"ב) **כְּבוֹד יְהוָה יֵאֱסָפֶךָ** אל מקומו בשלום. **וְאִי תִיָּבֵא אִיהִי, מְכַרְיוֹי עָלֶיהָ וְאָמְרוּ, וַיִּי לֵיהָ לְפָלְגָא** ואם ח"ו רשע הוא, מכריזים עליו ואומרים, אוי לו לפלוני, **טָב לֵיהָ דְלֹא יִתְפָּרִי** טוב היה לו שלא נברא כי פגם בדיוקן המלך. **כִּדְיִן מַה פְּתִיב** ואז מה כתוב, **וַיִּטְלְחוּ אֶל הַיָּם וַיַּעֲמֹד הַיָּם מוֹעֵפּוֹ**. פי' **כִּדְ עָאֲלִין לֵיהָ לְבִי קְבָרִי דְאִיהוּ אֶתְר דְּדִינָא** כאשר מכניסים אותו לתוך הקבר שהוא מקום הדין, כי אז מתחילים המלאכים הממונים לעשות חיבוט הקבר ודינים קשים ותולעים ר"ל. **כִּדְיִן גְּזֵרַת דִּינָא דְהוּא סְעִיר** ואז גזירת הדין שהיא רוח סערה שהיה סוער ומקטרג עליו, **שְׂכִיד מוֹעֵפִיהָ** שקט ונח מבעסו כי עשה את שליחותו ועתה נמסר לממונים אחרים. **וְנִוְנָא דְבָלַע לֵיהָ, דָּא אִיהוּ קְבָרָא** והנה הדג שבלע את יונה הוא ירמוז על הקבר שהוא בולע את גופו של האדם לתוכו.

מַה פְּתִיב מה כתוב אח"כ, **וַיְהִי יוֹנָה בְּמַעֵי תְּרֵגָה**. פי' **מְעוּי דְרָגָה, דָּא אִיהוּ בְּטָן שְׂאוּל** שמעיו של הדג היא בטן שאול. **מְנַלָן** מנין לנו זה. **דְּכְתִיב** שכתוב (יונה ב) **מִבְּטָן שְׂאוּל שְׁוַעַתִּי. וְאִיהוּ בְּמַעֵי דִּנְוִנָא הוּא, וְקָאֲרִי לֵיהָ בְּטָן שְׂאוּל** שיונה במעי הדג היה וקרא לו הקב"ה מבטן שאול, **שְׁלֹשָׁה יָמִים וּשְׁלֹשָׁה לַיְלֹת** ומש"כ שיונה היה בבטן הדג, פי' **אֲלִין תְּלַת יוֹמִין, דְּבַר נֶשׁ בְּקְבָרָא, וְאֶתְפַּקְעוּ מַעוּי** אלה השלשה ימים שהאדם בקבר ונבקעים מעיו.

לְבַתָּר תְּלַתָּא יוֹמִין ולאחר שלשה ימים אלה, **הָהוּא טְנוּפָא אֶתְהַפֵּךְ עַל אַנְפוּי** אותה הטינופת והלכלוך שיש במעיו מתהפך על פניו, **וְאֹמֵר לוֹ, טוּל מַה דִּיהֶבְתָּ בִּי** ואומר לו קח מה שנתת בי. **אֲכַלְתָּ וְשָׁתִית כָּל יוֹמָא** אכלת ושתית כל יום ויום, **וְלֹא יְהִבְתָּ לְמַסְכְּנִי** ולא נתת לעניים, **וְכָל יוֹמָד הוּוּ פְּחִגִין וְכְמוֹעֲדִין** וכל יומך היו כמו חגים ומועדים כל יום בשר עופות דגים יינות וכו', **וּמַסְכְּנִי הוּוּ פְּפִנִין, דְּלֹא אֲכָלוּ בְּהַדָּךְ** והעניים היו רעבים שלא אכלו עימך, א"כ, **טוּל מַה דִּיהֶבְתָּ בִּי** קח מה שנתת בי, כי אם האדם מארח עניים ועושה חסד עמהם עדיין זו סעודת מצוה ואי אפשר לקטרג עליו. **הָרָא הוּא** זה הוא **דְּכְתִיב** מש"כ (מלאכי ב), **וַיִּזְרִיתִי פָּרֶשׁ עַל פְּנֵיכֶם וְגו'** ואפור הזבל לבזות אתכם, פרש חגכם, וכן הזבל שבבטנכם ממה שעשיתם כל ימיכם כחגים, **וְהָא אֹקִימָנָא** והרי כבר פירשנו הענין.

לְבַתָּר דָּא, מִתְּלַתָּא יוֹמִין וְלְהִלְאָה ואחר זה, משלשה ימים והלאה, **כִּדְיִן אֶתְרָן פֶּר נֶשׁ מְעִינִי** אז נידון האדם מעיניו שהיו משוטטות הנה והנה אם ח"ו הסתכל ופגם בעיניו, **מִדְּרִי** או בידיו, או בכליו, הרים יד וכו', **וּמְרַגְלוֹי** ומרגליו אם הלכו למקומות אסורים, **וְאֹקִימוּהָ עַד תְּלַתִּין יוֹמִין** והעמידו והסבירו החכמים שזה הדין נמשך עד שלשים יום. **כָּל אַנְוִן תְּלַתִּין יוֹמִין, אֶתְרָנוּ**

נִפְשָׁא וְגוֹפָא בְּחָדָא אותם שלשים יום נדונים הנפש והגוף כאחד. **וּבְגֵינִי בְּךָ אֲשֶׁתִּכַּח נִשְׁמָתָא לְתַתָּא בְּאַרְעָא** ובשביל זה נמצאת הנשמה למטה בארץ ומצטערת עם הגוף, **דְּלֹא סָלְקַת לְאַתְרָהּ** שלא עולה למקומה, וכאשר תעלה הנשמה למעלה תידון שם לבדה, והיא הנשמה. **בְּאַתְתָּא דִּיתְנַת לְבַר, כָּל יוֹמֵי מְסֻבּוֹתָא** דומה לאשה שיושבת בחוץ לבדה כל ימי טומאתה. **לְבַתָּר, נִשְׁמָתָא סָלְקָא** ולאחר השלשים יום הנשמה עולה למעלה להטהר ולהזדכך, **וְגוֹפָא אֲתִבְלִי בְּאַרְעָא** והגוף מתבלה ונרקב בארץ. **עַד תְּהוּא זְמַן דִּיתְעַר קוֹדְשָׁא בְּרִידָה הוּא לְמִיתָיִא** עד אותו זמן שיעורר הקב"ה

את המתים בזמן תחיית המתים.

וְזִמְנָא קָלָא חָדָא לְאַתְעָרָא בְּבִי קְבָרֵי וְיִימָא ועתיד קול אחד להתעורר בבית הקברות ויאמר, **(ישעיה כו) הָקִיצוּ מִשֵּׁינַת הַמִּיתָה וְרִנְנוּ שׁוֹכְנֵי עֶפְרָיִם כִּי טַל הַתְּחִיָּה שָׁאנִי מוֹרִיד,** הוא **אֲוִרוֹת טַלְדָּה** טל מאורות העליונים **וְאַרְצָא רְפָאִים תְּפִיל** והארץ תפיל ותשליך את המתים שנקראים רפאים (כי נרפא ע"י המיתה) שקבורים בה לחוץ. **אֵימְתִי יְהֵא דָּא** מתי יהיה זה. **בְּזִמְנָא דִּיתְעַרְבַּר מְלָאךְ הַמּוֹת מַעְלָמָא** בזמן שיתבטל ויעבור מלאך המות מן העולם, **דְּכִתִּיב (ישעיה כה), בְּלַע הַמּוֹת לְנֶצַח וְגו'** ולא יהיה עוד מלאך המות. וא"כ **בֵּינָן דְּבִלְעַת הַמּוֹת לְנֶצַח** ולא יהיה יותר מלאך המות, **לְבַתָּר** אח"כ יתקיים מש"כ, **וּמַחְתָּה יְהוָה אֱלֹהִים דְּמַעְתָּה מַעַל כָּל פְּנִים** כי לא יהיה עוד על מי לבכות **וְחִרְפַת עֲמוֹ יִסִּיר מַעַל כָּל הָאָרְצָא** כי לא יהיה מי שיחרף את עם ישראל. **בְּרִידָא בְּתִיב** ואז כתוב וירמוז זה מה שאמר הפסוק **אצל יונה, וַיֹּאמֶר יְהוָה לְדָג וַיִּקַּא אֶת יוֹנָה אֶל תֵּיבִשְׁתָּה** דהיינו הדג הוא הקבר ויקיא את יונה מן הקבר.

בֵּינָן דִּיאֲתַעַר תְּהוּא קָלָא בֵּינֵי קְבָרֵי כיון שיתעורר אותו קול בין הקברים, **בְּרִידָא כָּל קְבָרֵיִיא יִקִּיאוּ לְאַנּוּן מִתְיִיא דְּכִהוֹן לְבַר** אז כל הקברים יפלטו לאותם מתים שבהם לחוץ. **תְּהוּא הוּא דְּכִתִּיב** וזה שכתוב **וְאַרְצָא רְפָאִים תְּפִיל. מַאי תְּפִיל** מה פי' תפיל. **דִּיקִיא לֹזֵן לְבַר** שתקיא להם למתים לחוץ. **רְפָאִים, מַחוּ רְפָאִים** למה קורא למתים רפאים. **דְּקִבְלוּ אִסְוּוֹתָא בְּמַלְקֵי דְּרִמִּין** שקיבלו רפואה כמו שהיו בהתחלה, **וְאַתְסִיאוּ גְרַמִּין בְּגְרַמִּין** ונתרפאו ונתחברו עצמות בעצמות ויחיו מחדש בסוד תחיית המתים בריאים ושלמים. **וְאַלִּין אֲקָרוּן רְפָאִים** ואלה נקראים רפאים.

וְאִי תִימָא, הָא בְּתִיב ואם תאמר הרי כתוב **(בְּשָׂרָא עוֹבְדֵי כּוֹכְבִים וּמַזְלוֹת) (ישעיה כו) רְפָאִים כָּל יְקוּמוּ. אֲלֵא וְדֵאֵי כָּל עֲלָמָא יִתְסוּן גְרַמִּין בְּבִי קְבָרֵי** אלא ודאי כל בני העולם יתרפאו ויתחברו העצמות שלהם בתוך קברם, **אֲבָל מְנַהוֹן יְקוּמוּן** אבל מהם יקומו, **וּמְנַהוֹן לָא יְקוּמוּן** ומהם לא יקומו, ואלה הרשעים שאינם קמים לתחיית המתים. **וְעַל דָּא בְּתִיב** זה כתוב **רְפָאִים**

בַּל יִקוּמוּ. וּבָאָה חוֹלְקֵיהוֹן דְּיִשְׂרָאֵל אֲשֶׁרֵי חִלְקָם שֶׁל יִשְׂרָאֵל, דְּכַתִּיב בְּהוֹ שֶׁכְּתוּב בְּהֵם
נִבְלָתֵי יִקוּמוּן. וּבְהֵאֵי נוֹנָא וּבִזְזָה הַמֶּשֶׁל שֶׁל הַדָּג שֶׁבִלַע אֶת יוֹנָה, אֲשֶׁכְּחָנָא מְלִין לְאַסְוֹתָא
דְּכָל עֲלָמָא מִצְאָנוּ רִמְזִים לְרִפּוּאָה לְכָל הָעוֹלָם.

הֵאֵי נוֹנָא בִּיּוֹן דְּבִלַע לְיוֹנָה, מִיַּת זֶה הַדָּג שֶׁבִלַע אֶת יוֹנָה מֵת. וּבִיָּה תְּהוּה יוֹנָה תְּלָתָא
יּוֹמִין וּבִוּוּ הִיָּה הַנְּבִיא שְׁלֹשָׁה יָמִים, לְבַתָּר אֲתִקְיִים בְּמִלְקָדְמִין אַח"כּ חֹזֵר לְהִיּוֹת כְּבַתְּחִילָה,
וְאִקְי לְיוֹנָה לְבַר וְהִקִּיא אֶת יוֹנָה לְבַחוּץ, וְהָא אֲוִקְמוּהָ, דְּכַתִּיב וַיִּתְפַּלֵּל יוֹנָה אֶל יְהוָה
אֵלֵהֶיו מִמַּעַי תְּדַגָּה. בְּתִיב הָכָא תְּדַגָּה וְהִרִי בְּאַרְנוּהָ שֶׁכְּתוּב כַּאֵן הַדָּגָה, וּבְכַתִּיב תְּהָם וְכְתוּב
שֵׁם בְּמַצְרִים בְּמַכַּת הַדָּם (שְׁמוֹת ז') וְתְּדַגָּה אֲשֶׁר בְּיֶאֱוֹר מֵתָהּ, וְהָא אֲוִקְמוּהָ וְהִרִי בְּאַרְנוּהוּ, שֶׁכְּמוֹ
שֶׁהַדָּגִים בְּיֶאֱוֹר מֵתוּ אִף כַּאֵן אֶצֶל יוֹנָה הַדָּג מֵת וְאַח"כּ חִיָּה שׁוֹב. בְּגוֹנוֹנָא דָּא, וּמִיַּנַּת אֲרַעָא דְּיִשְׂרָאֵל
לְאַתְעָרָא בְּקַדְמֵיתָא כְּמוֹ זֶה עֵתִידָה אֲרַץ יִשְׂרָאֵל לְהַתְעוֹרֵר בְּהַתְחַלָּה, וְלְבַתָּר וְאַח"כּ וְאַרְצֵן רְפָאִים
תְּפִיל כְּלוּמֵר, שֶׁכֵּל הַמֵּתִים שֶׁקְבוּרִים בְּא"י יִפְלוּ מִקְבְּרָם וְיַחֲיוּ בְּסוּד תְּחִיַּת הַמֵּתִים וְיִקְוּמוּ בְּלוּשֵׁי אֹרֶה הַמֵּאִירִים יוֹתֵר
מִמֵּאֹר הַשֶּׁמֶשׁ (הַרְמ"ק ז"ל).

וְהָא אֲוִקְמוּנָא וְהִרִי לְמַדְנָה, דְּשִׁבְעָה דִּינִין יַחְלְפוּן עָלֶיהָ דְּבַר נֶשׁ, כִּד נִפְיָק מֵהֵאֵי
עֲלָמָא דְּשִׁבְעָה דִּינִים עוֹבְרִים עָלָיו עַל הָאָדָם כַּאֲשֶׁר יוֹצֵא מִזֶּה הָעוֹלָם. חַד, תְּהוּוֹא דִּינָא עֲלָאָה
אַחַד הוּא הַדִּין הַגְּדוֹל, כִּד נִפְיָק רוּחָא מִן גּוּפָא כַּאֲשֶׁר יוֹצֵא הַרוּחַ מִהַגּוֹף בְּשַׁעַת הַפְּטִירָה. ב', כִּד
עוֹבְדוּי וּמְלוּי אֲזֻלִין קַמִּיָּה וּמְכַרְוֵי עֲלוּי כַּאֲשֶׁר מַעֲשִׂיו וְדִיבּוּרֵיו הוֹלְכִים לְפָנָיו וּמְכַרְזִים עָלָיו. ג'
כִּד עֵייל לְקַבְרָא כַּאֲשֶׁר נִכְנַס לְקַבֵּר. ד', דִּינָא דְּקַבְרָא הַרְבִּיעִי דִּין הַקֶּבֶר הוּא עוֹנֵשׁ חִיבוּט הַקֶּבֶר.
ה', דִּינָא דְּתוֹלְעָתָא הַחֲמִישִׁי הַדִּין כַּאֲשֶׁר הַתּוֹלְעִים אוֹכְלִים אֶת גּוּפוֹ. ו', דִּינָא דְּגִיְהָנָם הַשְּׁשִׁי דִּין
הַגִּיְהָנִים. ז', דִּינָא דְּרוּחָא דְּאֲזֻלָּא וְשִׁאֲמַת בְּעֲלָמָא הַשְּׁבִיעִי דִּין הַרוּחַ שֶׁהוֹלְכַת וּמִשׁוּטְטַת בְּעוֹלָם,
וְלֹא אֲשַׁכַּחַת אֲתֵר נִיחָא, עַד דְּיִשְׁתַּלֵּים עוֹבְדוּי וְלֹא מוּצֵאת מִקּוּם מְנוּחָה שְׁנִשְׁלָם וְנִתְקַן
מַעֲשִׂיו, וְהוּא עוֹלָם תְּהוּוֹהוּ שֶׁנִּקְלַע שֵׁם אוֹ בְּסוּד גִּלְגוּל שִׁיּוּרֵד בְּגִלְגוּל לְתַקּוּן אֶת כָּל מַעֲשִׂיו שְׂאִינִם מִתּוֹקְנִים. בְּגִין דָּא,
בְּעֵי כִּד נֶשׁ לְאַסְתַּכְּלָא תְּדִיר בְּעוֹבְדוּי, וַיִּתּוּב קַמִּי מְרִיָּה וְלִכּוֹן בְּגִלְל זֶה צִרִיךְ הָאָדָם
לְהַתְּבוֹנֵן תְּמִיד בְּמַעֲשִׂיו וּיְשׁוּב בְּתִשׁוּבָה לְפָנָי אֲדוֹנוּ.

וְכִד אֲסִתְּכַל דְּוֹד מְלָכָא בְּדִינֵין אֲלִין דְּבַר נֶשׁ וְכַאֲשֶׁר הִסְתַּכַּל דוּד הַמֶּלֶךְ ע"ה ב'ו' הַדִּינִים הַלְלוּ
שֶׁל הָאָדָם, אֲקָדִים וְאָמַר הַקָּדִים (תְּהִלִּים קד) בְּרַכִּי נִפְשֵׁי אֶת יְהוָה, עַד לֹא תִפּוֹק
מִן עֲלָמָא עַד אֲשֶׁר לֹא תִצֵּא מִן הָעוֹלָם, בְּעוֹד דְּאֲנִתְּ אֲשַׁתְּכַחַת עִם גּוּפָא בְּעוֹד שֶׁהִנְשַׁמָּה
נִמְצֵאת עִם הַגּוֹף. וְכָל קְרַבֵּי אֶת שֵׁם קְדָשׁוֹ, אֲנִין שִׁיּוּפֵי גּוּפָא, דְּמִשְׁתַּתְּפֵי בְּחֲדָא
בְּרוּחָא הֵם אוֹתָם הַאִיבְרִים שֶׁל הַגּוֹף שֶׁנִּמְצָאִים בִּיחַד עִם הַנִּשְׁמָה. תְּשַׁתָּא דְּתִשְׁתַּכְּחוּן עִמָּה עֲבָשׁוּ

כשתהיו עמה בחיי חיותו, אֶקְדִּימוּ לְבָרְכָא שְׁמָא קְדִישָׁא הקדימו לברך את השם הקדוש ית"ש, עַד
 לֹא יִמְטִי זְמַנָּא דְלֹא יִיכָלוּן לְבָרְכָא עד אשר לא יגיע הזמן שלא תוכלו לברך, וְלֹאֲתָבָא
 בְּתִיבְהָא ולשוב בתשובה, וְעַל דָּא אָמַר ועל זה אמר דוד המלך בְּרָכִי נַפְשִׁי אֶת יְהוָה
 תְּלַלֶּיהָ. אָתּוּ אַנְוִן חֲבַרְיָא וְנִשְׁקֹו רִישֵׁיהָ.

מאמרי הפרשה

יחודה של שירת "האזינו"

שירת "האזינו" כוללת בתוכה את כל מאורעות העולם מראשית הוייתו ועד לאחרית הימים

כתב הרמב"ן (בסוף פרשתנו) שירת האזינו עניינה נכבד מאוד, שמשה רבינו ע"ה הזכיר בה את כל הטובות והמעלות שגמל השם יתברך לעם ישראל לפני מתן תורה, במצרים, בים ובמדבר, ובמה שעתיד הקדוש ברוך הוא להכניסם לארץ, וכן העתיד להיות בימות המשיח שינקם מאויביו, והטוב הצפון לצדיקים לעתיד לבא, תחיית המתים ועולם הבא. וכשם שכל המאורעות רמוזים בפרשת האזינו, כך כלולים בה ורמוזים כל נשמות ישראל, ואין קץ לרמזים בפרשה זו.

שירה זו נכתבה בצורה מיוחדת וכמו שנפסק בשו"ע (יו"ד סי' רע"ה סעיף ה'), דהיינו, שבאמצע כל שיטה [שורה] יש רווח, ונמצא שכל שיטה מחולקת לשתיים כמו עשרת הדברות שנכתבו בשני טורים מקבילים. וכותבים אותה בשבעים שורות (שם) רמז לשבעים אומות העולם.

ובספר מעם לועז (כאן) כתב שמנין הפסוקים בשירה הם נ"ב, רמז לנ"ב פרשיות התורה שבחמישה חומשי תורה להוציא פרשת האזינו. כמנין "אליהו", לרמז ולסמל שכל סתרי השירה, רזיה וסודותיה החתומים וסתומים מאתנו, יתבררו ויתגלו לנו לעתיד לבא כאשר יבוא אליהו הנביא זכור לטוב. וכן מנין התיבות בפרשה הם תרי"ד כנגד תרי"ג המצוות, ומספר אחד נוסף כנגד כל התורה כולה. גם ב' המלים "השמים ואדברה" עולים בגימטריא תרי"ג.

והרבה בשבח התורה בפרשה זו, כדבר שנאמר להלן בפרשה (לב, מו) כי הוא חייכם וכדבר הזה תאריכו ימים על האדמה, כי היא סיכום כל התורה, שידעו בני אדם שבחה של תורה, כדבר שנאמר במשלי (ו, כג) כי נר מצוה ותורה אור, ודרך חיים תוכחות מוסר.

"הָאֲזִינוּ הַשָּׁמַיִם וְאֲדַבְרָה וְתִשְׁמַע הָאָרֶץ אִמְרֵי פִי" (לב, א)

מדוע שינוי הלשון "האזינו" ו"תשמע"

משה מעיד את השמים והארץ על עם ישראל ביום מותו, כנאמר כאן, האזינו השמים ואדברה ותשמע הארץ אמרי פי.

המדרש (תנחומא ריש האזינו סימן ב') מעיר, שהפנייה של משה רבינו לשמים היא בלשון "האזינו" - מילה המבטאת קירבה, לעומת זאת הפנייה לארץ היא בלשון "ותשמע", שהיא ממרחק. ומסביר המדרש, שמשה רבנו, גם בהיותו כאן בארץ, היה קרוב לשמים ורחוק מן הארץ, על כן, ההאזנה מתייחסת לשמים והשמיעה לארץ.

לעומת זאת, אצל הנביא ישעיהו נאמר, שמעו שמים והאזיני ארץ (ישעיהו א, ב), באשר היה רחוק מן השמים וקרוב לארץ, לכן אמר לשמים שמעו ולארץ האזיני.

ומדוע היה משה כה קרוב לשמים, כי כאשר דיבר משה אל בני ישראל היה זה ביום מותו, ומחמת עליונות מדרגתו העליונה היה קרוב ביותר אל השמים, לכן אמר, האזינו השמים הקרובים, ותשמע הארץ - הרחוקה.

"הָאֲזִינוּ הַשָּׁמַיִם וְאֲדַבְרָה וְתִשְׁמַע הָאָרֶץ אִמְרֵי פִי" (לב, א)

י"ג ספרי תורה כתב משה ביום מותו

בעלי התוספות (בדעת זקנים מבעלי התוס' סוף פרשה קודמת) מביאים בשם המדרש, ששבעה באדר היה אותו היום, ויום מיתתו של משה היה, ואף על פי כן היה משה כותב י"ג ספרי תורה אותו יום, י"ב מהם נתן לכל שבט ושבט, והאחד שם בארון ברית ה' שנאמר (לא, כד) ויהי ככלות משה לכתב את דברי התורה הזאת על ספר עד תמם.

ואל תתמה על כך כיצד יתכן שהספיק לכתוב י"ג ספרי תורה. כי הדברים הקדושים מעצמם נעשים, וזהו שכתוב (לא, ל) וידבר משה באזני כל קהל ישראל את דברי השירה הזאת עד תמם - כאילו מעצמם נשלם ולא ביד אדם.

"הָאֲזִינוּ הַשָּׁמַיִם וְאֲדַבְרָה וְתִשְׁמַע הָאָרֶץ אִמְרֵי פִי" (לב, א)

אם האדם הוא במדרגה שבשעה שמדבר יאזינו השמים, אז ותשמע הארץ אמרי פי, שיעשו דבריו פרי למעלה ושורש למטה

בספר תפארת שלמה (כאן) מבאר על פי המדרש רבה (האזינו סוף סי' א) שבשעה שדיבר משה שתקו העליונים ותחתונים. וזה פירוש הפסוק (דברים א, א) אלה הדברים אשר דבר משה, פירוש, בשעה שדיבר משה לא היה נשמע שום דבור בעולם זולת דיבורו של משה לבדו, כמו במתן תורה שלא היה שום עוף מצפצף בשעה שהיה יוצא הדבור מפי הגבורה, כן בשעת דיבורו של משה הושתקו העליונים ותחתונים.

והענין בזה נראה דכתיב (תהלים לג, ו) בדבר ה' שמים נעשו, נמצא שבשעה שאמר הקב"ה "יהי רקיע" לא היה אז שום דבור מקודם כי בזה הדיבור נעשה הרקיע. כך גם במתן תורה שנאמרו עשרת הדברות שהם כנגד עשרה מאמרות שבהם נברא העולם, וכל העולם היה תלוי במתן תורה כמו שנאמר (איוב כו, יא) עמודי שמים ירופפו ויתמהו מגערתו, לכן גם במתן תורה השתיק כל הדיבורים כנ"ל. ולזה גם כן במאמר משה השתיק כל העליונים, כידוע דברי הזוהר הקדוש (ח"ג דף כו ע"א) שכל מי שזוכה לחדש דבר תורה לאמיתה בורא שמים חדשים. ולזה השתיק במאמרו גם כן את כל הדיבורים מכל העולם כנ"ל. ובזה יש לבאר את הפסוק "האזינו השמים ואדברה", פירוש, אם האדם הוא במדרגה זו שיאזינו השמים וישתקו לקול אשר ידבר, אז, "ותשמע הארץ אמרי פי", פירוש שיעשו דבריו פרי למעלה ושורש למטה ויכנסו הדברים באזני השומעים. "ותשמע" הוא מלשון קבלה, יאזינו ויקבלו דבריו לשמור ולעשות ככל אשר ידבר.

"השמים" בחינת דכורא, "ואדברה" בחינת השפעה, "ותשמע הארץ" בחינת נוקבא המקבלת

הסבר נוסף כתב התפארת שלמה, הנה שמים והארץ הם רמז ליחוד זעיר ונוקבא לפי ש"השמים" בתורת הסוד הם תמיד בבחי' ז"א, ו"הארץ" היא הנוקבא המלכות, וזה שאמר כאן משה רבנו ע"ה, כי כל מה ש"אדברה" וכל "אמרי פי" הם בבחינת היחוד של "שמים" ו"ארץ" הם זעיר ונוקבא. כי "השמים" הוא מבחינת דכורא, "ואדברה" הוא בחינת ירדת השפע, "ותשמע הארץ" בחינת נוקבא שהיא מקבלת השפע, ולכך ממשיך הכתוב "יערוף כמטר לקחי", כי גם בתורה יוכל להשפיע כל טוב לעולם כמו בתפילה, וזהו יערוף כמטר לקחי, ובחינת המטר הוא להשפיע חיים וטוב לעולם, כן יהי רצון לקחי להשפיע השפעות טובות לעולם על ידי היחוד כנ"ל. והבן.

השמים גימט' "נשמה" לרמזו שצריך להאזין לצרכי הנשמה

עוד נראה לומר בזה, דהנה "השמים" גימט' "נשמה", לרמזו שצריך להאזין לצרכי הנשמה שהם התורה והמצוות ומעשים טובים, ואז נזכה ל"אדברה" שזה דבר ה', "דבר" מלשון מנהיג, המנהיגה שלנו תהיה השכינה הקדושה, שהיא אות ה' אחרונה בשם הוי"ה, שהיא המלכות המוציאה לפועל את המידות העליונות ממנה, ול-"ותשמע הארץ", שהוא הגוף שכולו ארציות, דהיינו הגוף ישמע ל"אמרי פי" לאמריו של הקב"ה, כי הנשמה תשלוט על הגוף.

האזינו בתחלה החשובים שבדור שהם בחינת שמים וממילא ישמעו המוני העם

ובחתם סופר (על התורה ריש האזינו) ראיתי שהביא "השמים", מסמלים את האישים הגדולים והחשובים, ו"הארץ" מסמלת את פשוטי עם, העסוקים וטרודים בעניינים הארציים, אם יאזינו בראשונה האישים הגדולים, כי אז ממילא ישמעו גם המוני העם הפשוטים, שאם ההמון אינו שומע, הרי זה מפני שהוא לומד מן הגדולים, שאם ראית דור שאין התורה והמצוות חביבות עליו צא ובדוק בפרנסים הדור, שאין הסירחון תלוי אלא בהם.

"יערף כמטר לקחי תזל כטל אמרתי" (לב, ב)

המשיל הכתוב את דברי התורה הקדושים למטר

רבי בונים מפשיסחה (מובא במעיינה של תורה כאן) ביאר את הכתוב, שהמשיל את דברי התורה הקדושים למטר (ספרי דברים פיסקא שו אות ב, וכ"כ רש"י כאן), שכשם שהמטר בשעה שיוורד עדיין לא ניכרת השפעתו על הצמחים, אלא רק לאחר זמן, כאשר השמש מגיחה מאחורי העננים וזורחת על האדמה, אז רואים את תוצאות המטר. כך גם דברי התורה, אף כי בשעה שהוגים בה אין מבחינים מיד בהשפעתה, בכל זאת סופה לעשות את פעולתה.

"יערף כמטר לקחי זה תורה שבכתב, תזל כטל אמרתי זה תורה שבעל פה

גדולי המפרשים (ילקוט מעם לועז כאן עמ' תתע"ח) פירשו שמושה רבינו רמז להם בזה כי כך הוא סדר הלימוד, בתחילה יהגה בתורה שבכתב ואחר כך יהגה בתורה שבעל פה, ולכן בתחילה אמר "יערף כמטר לקחי" המורה על תורה שבכתב כנאמר (משלי ד, ב) כי לקח טוב נתתי לכם תורת אל תעזובו, ואחר כך אמר "תזל כטל אמרתי" לרמוז על התורה שבעל פה.

והטעם הוא משום שקודם כל צריך לדעת את יסודות התורה, ואחר כך להתרחב בה על ידי תורה שבעל פה. ודימה הכתוב את התורה שבכתב ל"מטר", ואת התורה שבעל פה ל"טל", משום שכשם שהאדמה בתחילה צריכה למטר כדי להתרכך, ורק אחר כך כאשר התבואה צומחת צריכה תמיד לטל, כן הוא בלימוד התורה, בתחילה צריך ללמוד את התורה שבכתב, שהיא פותחת את לב האדם, ואחר כך כשנתגלתה מעט בלב האדם, אז ילמד תורה שבעל פה כל ימיו.

כשם שהמטר שוחק אבנים אף התורה שוחקת לב האדם

עוד אמרו רבותינו במדרש (תנחומא האזינו סימן ג' ועוד במדרש תנאים דברים לב, ב) שהתורה נמשלה למטר, משום שכשם שהמטר יש בכוחו לשחוק אבנים שנאמר (איוב, יד, יט) אבנים שחקו מים, אף התורה שוחקת לב האדם. וזהו שאמרו חז"ל (סוכה נב:) אם אבן הוא [יצר הרע] נמוח ואם ברזל הוא מתפוצץ. לכך אין יותר טוב לאדם מלהמית את עצמו על דברי תורה, ולעסוק בה בהתמדה יומם ולילה, כנאמר (יהושע א, ח) והגית בו יומם ולילה.

וממשיך המדרש ואומר ולכך נמשלה התורה למטר, מה מטר אין העולם יכול להתקיים בלעדיו, כך אין העולם יכול להתקיים בלא תורה שנאמר (ירמיה לג, כה) אם לא בריתי יומם ולילה חוקות שמים וארץ לא שמת. ומה המטר יורד מעט מעט, כך התורה כשמתחיל האדם ללמוד, לומד מעט תחילת האותיות א,ב,ג,ד, במנין קטן, ולבסוף עולה למנין גדול ק,ר,ש,ת. כך מתחילין ואחר כך עומד על התורה ודקדוקיה.

צריך שבלילה יחלום על הלימוד

יש להתבונן בדברי הנביא הנ"ל (יהושע א, ח) והגית בו יומם ולילה, כיצד יתכן ללמוד תורה ביום ובלילה ברצף בלי לישון, הלא לא יוכל אדם יציר חומר להתקיים ללא שינה?

רבי צדוק הכהן מלובלין זצ"ל ביאר זאת (הובא בלבוש יוסף, ישר, האזינו עמ' ק"צ) שעל האדם ללמוד תורה ביום בעמל, וכשכל כולו יהיה מונח בלימוד התורה, עד כדי כך שיחלום בלילה על דברי תורה, בכך יחשב לו שהוגה הוא גם בלילה בתורה, ולכן כיון הנביא באומרו, והגית בו יומם ולילה.

והביאור הזה נאה ויאה בפרט למי שאמרו, כי רבי צדוק הכהן מלובלין זכה לחבר חיבור הנקרא בשם "רסיסי לילה" ובו חדושים שנתחדשו לו בחלום, ומי יתן ונזכה לחדש חידושים שכאלו בהקין.

ועל הגר"א מסופר (הקדמת בניו להגהות הגר"א לשו"ע) שהיה ישן רק שעתיים ביממה, וגם זאת לא היה ישן ברציפות יותר מחצי שעה כלומר ארבע פעמים חצי שעה. וגם בזמן הזה היו שפתותיו דובבות דברי תורה.

"יערף כמטר לקחי תזל כטל אמרתי" (לב, ב)

למה נמשלה כאן התורה לטל ומטר

הקשה רבנו יוסף חיים בספר בן איש חי בדרשות (ריש האזינו) מדוע דימה משה רבנו ע"ה את התורה גם למטר וגם לטל? וכתב לבאר את הענין, שהדימוי למטר הוא, שכשם שהמטר יורד כל משך החורף בין ביום ובין בלילה, כך אדם צריך לעסוק בתורה במשך כל הזמן, בין ביום ובין בלילה.

אמנם הרי המטר יורד רק בחורף ולא בקיץ, ואילו התורה צריך ללמדה לעולם בכל זמן, לכן דימה את התורה גם לטל, שכמו שהטל יורד לעולם בין בקיץ בין בחורף, כך לימוד התורה.

ובאמת שלא היה די לדמות את התורה לטל בלבד, לפי שהטל יורד רק בלילה ולא ביום, ואילו בתורה צריך ללמוד בין ביום ובין בלילה. ולכן דימה את התורה גם למטר שיורד בין ביום ובין בלילה.

דברי תורה משפיעים על אדם שלבו מוכן לשמוע

סיבה נוספת שנדמתה התורה למטר, לפי שהמטר מצמיח רק במקום שהוכשר לכך קודם, דהיינו שנחרש ונזרע קודם, ואילו מקום שלא נעבד, המטר עוד גורם את ההיפך, מזיק לקרקע, שעושה אותה ביצה. כך גם דברי תורה, הם משפיעים על אדם שלבו נחרש ונזרע דהיינו כשליבו של האדם מוכן לשמוע, אבל דברי תורה הבאים על לב ריק, בזה נגרם נזק יותר מתועלת, וכבר אמרו חכמנו ז"ל (יומא עב): זכה נעשית לו סם חיים, לא זכה נעשית לו סם המות.

"יִעֲרַף כַּמָּטֵר לְקַחֵי תֵזֶל כַּטֵּל אֶמְרָתִי" (לב, ב)

המטיף מוסר ישמיע דבריו בנחת כטל שהכל שמחים בו

רש"י (כאן, מספרי) "תזל כטל" שהכל שמחים בו משום שאינו מטריד שום אדם, ואילו המטר, יש שעצבים בו כגון הולכי דרכים. ורמזו יש כאן ללמדנו, שכל המטיף מוסר באזני הקהל, ראוי לו להשמיע דבריו בנחת ובלשון רכה, כטל זה שהכל שמחים בו, וסימנך: "טל" ראשי תיבות, "טוב לכל", לעומת זאת תוכחה הנאמרת בנימת זעם ובלשון תקיפה, פעמים שהיא מחטיאה את המטרה, כי מעוררת בלב השומעים התנגדות ואי נחת, כדוגמת הולכי דרכים כלפי מטר סוחף, הפוגע בהם, וסימן לכך "מטר" ראשי תיבות "משאכם, טרחכם, ריבכם" ... ורק לעת הצורך, וכשמטיפים מוסר לרבים, יש להוכיח בלשון חריפה.

"יִעֲרַף כַּמָּטֵר לְקַחֵי תֵזֶל כַּטֵּל אֶמְרָתִי כְּשֵׁעִירָם עָלֵי דְשָׂא וְכַרְבִּיבִים עָלֵי עֵשָׂב. כִּי שֵׁם ה' אֶקְרָא הָבו גְּדֹל לְאַלְהֵינוּ" (לב, ב-ג)

התורה מכפרת על כל חטאים אף על חילול השם

בספר שלל רב (כאן) מביא פנינה נפלאה בשמו של האדמו"ר הקדוש רבי אהרן מבעלזא. שנינו במדרש (מדרש תנאים, דברים לב, ב) מה שעירים באין על חטאים ומכפרין, כך תורה מכפרת על כל חטאים. עד כאן. והנה ידוע שיש ארבעה חילוקי כפרה (יומא פו), והחמור מכולם הוא חילול השם, שאין לו כפרה מחיים. ואולם מבואר ברמב"ם (הלכות תשובה פ"א ה"ב) שזהו דוקא כאשר אין בית המקדש קיים, אך בזמן שהיה בית המקדש קיים, השעיר המשתלח היה מכפר גם על חילול השם.

וזו כוונת המדרש הנזכר לחדש, שדברי תורה מכפרים כשעירים, דהיינו, כמו שהשעיר המשתלח היה מכפר אף על עון חילול השם, כך דברי תורה מכפרים אף על עון חילול השם.

והפסוק עצמו נותן טעם בדבר, "כי שם ה' אקרא", שהרי כל התורה הם שמותיו של הקב"ה כידוע (רמב"ן בהקדמתו לתורה, יש בידנו קבלה של אמת), וממילא על ידי לימוד התורה "הבו גודל לאלהינו", ונמצא שעל ידי לימוד התורה עושים קידוש "השם", ומבואר ב"שערי תשובה" לרבינו יונה (שער רביעי, אות ה) שקידוש השם מכפר על עון חילול השם.

"כִּי שֵׁם ה' אֶקְרָא הָבו גְּדֹל לְאַלְהֵינוּ" (לב, ג)

זהירות בשם ה'

כתב רבי יוסף ג'קטיליה בס' שערי אורה (שער ה' אחר ושם ביאר את מהות ד' אותיות הוי"ה) כשאתה מזכיר שם ה' יתברך, ראוי לשבחו ולרוממו, כאמרו, כי שם ה' אקרא הבו גדל לאלהינו. שתדע לך, כי בשעה שאדם מזכיר את שם הוי"ה ברוך הוא [שם המפורש], ומניע אותיותיו בתנועות הלשון, אזי מרעיש עולמות למעלה, ומתקוממים כל צבאות מלאכי מעלה ושואלים אלו לאלו ואומרים, למה העולם מרעיש?

ואומרים, לפי שפלוגי הרשע מזכיר את השם המפורש ומניע בשפתיו, וכפי התנועה שהניע אותו, כך מתנועעים כל השמות והכינויים שתלויים עליו, ולפיכך נרעשו שמים וארץ. ואז אומר, מי זה הרשע שהרעיש את העולם בזוכרו את השם הגדול לריק, הלא זה הרשע שעבר עבירה ביום פלוני, ואז היא הסיבה להזכיר עונותיו.

תדע, שכשם שאדם שמניע את הנוף האמצעי של אילן מחמת כן ירעשו הענפים, כך כשאתה מזכיר את שמו של ה' יתברך, ירעשו כל צבאות מעלה ומטה, לפי שכולם תלויים בו.

וכל זה שלא במקדש, אבל כהן גדול היה מזכירו בבית המקדש, ואז כל צבאות עולם היו שמחים ומקבלים השפע, לפי שהיה מסדר הצינורות ומריק ברכה לכל בני העולם. עד כאן לשונו.

המזכיר שם שמים לבטלה ינהג נידוי

כתב בספר חסידים (סימן ד') שהמזכיר שם שמים לבטלה צריך שינהג בעצמו נידוי. דהיינו יחלוץ מנעליו וישב לארץ ויבקש משלושה בני אדם שיתירו לו נידויו, ואז ייסלח לו בהכנעתו. ואם לאו, חלילה עלול להיות מקויים בו הכתוב (דברים כח, נח-ט) ליראה את ה' הנכבד והנורא... והפלא ה' את מכותך ואת מכות זרעך.

בספר משנת יוסף (ליברמן, יומא סא.) כתב בשם הגה"ק מפאקש זצ"ל רמז נפלא ומוסר גדול על המאמר (יומא סו.) והכהנים והעם העומדים בעזרה, כשהיו שומעים שם המפורש שהוא יוצא מפי כהן גדול, היו כורעים ומשתחוים ונופלים על פניהם, ואומרים ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד. עד כאן. הנה בני ישראל מזכירים את שמו הנכבד והנורא מאות פעמים ביום, ולפי ההלכה צריך להזדעזע בכל פעם שמזכיר השם. והכהנים והעם בשמעם איך שהכהן הגדול מזכיר את השם בקדושה וטהרה, התעוררו מאד, כיצד הם אומרים ומזכירים את השם בכל יום מאות פעמים, בריחוק גדול מרגש הכהן הגדול. ולכן נפלו על פניהם ואמרו "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד" על כל הזכרת שמותיהם, שנראה כאילו אמרום לבטלה, לעומת כוונתו הקדושה של הכהן הגדול. (מספר להתעדן באהבתך).

"הַצֹּרֵר תָּמִים פְּעֻלוֹ בִּי כָּל דְּרָכָיו מְשֻׁפָּט" (לב, ד)

מצות עשה להצדיק עליו את הדין, ולא יאמר מקרה הוא, אלא יפשפש במעשיו וישוב בתשובה

כתב בספר חרדים (עשה פרק א' אות ל"א, ומקורו ממנין תרי"ג לסמ"ק וסמ"ג) צריך האדם להצדיק הדין על המאורע, בין בגופו בין בבניו בין בממונו, שנאמר (דברים ה, ה) וידעת עם לבבך כי כאשר ייסר איש את בנו ה' אלהיך מיסרך. ויקבע זה בלבבו, ויכוף ראשו וישתוק, שנאמר (ויקרא י, יג) וידום אהרן. ולא יצדיק נפשו מאלקים, גם לא יאמר מקרה הוא, כי אז ילך עמו השם יתברך בחמת קרי, אלא יפשפש במעשיו וישוב בתשובה. וזה חלק עיקרי ממצות ואהבת את ה' אלהיך, דכתיב (דברים ו, ה) בכל מאודך. ודרשו חז"ל (משנה ברכות נד:) בכל מידה ומידה שהוא מודד לך הוי מודה לו במאד מאד. וכתוב (תהלים קא, א) חסד ומשפט אשירה, אם חסד אשירה, ואם משפט אשירה. ואמרו חכמינו ז"ל (שבת פג, ב) הנעלבים ואינם עולבים שומעים חרפתם ואינם משיבים, עושים מאהבה ושמים ביסורין, עליהם הכתוב אומר (שופטים ה, לא) ואוהביו כצאת השמש בגבורתו, שהרי הוא יתברך אוהב אותנו, דכתיב (מלאכי א, ב) אהבתי אתכם אמר ה', וחביבים עלינו יסורים שמביא עלינו שהכל לטובתינו, וכתוב (משלי כג, ד) נאמנים פצעי אוהב, וכתוב (תהלים כג, ד) שבטך ומשענתך המה ינחמוני.

"אֵל אַמּוֹנָה וְאֵין עֹל צְדִיק וַיִּשֶׁר הוּא" (לב, ד)

איך וכיצד יוכל ה' יתברך להחזיר לישראל, והרי הלכה היא שאסור להחזיר גרושתו?

בספר חנוכת התורה (השל, האזינו, נדפס תר"ס) הביא דאיתא במדרש רבה (בפרשה זו, אולם לא נמצא לפנינו), לעתיד לבא יבואו כנסת ישראל ויאמרו לפני הקב"ה רבונו של עולם כתבת בתורתך (דברים כד, ד) שאדם ששילח את אשתו והלכה והיתה לאיש אחר ולא תשוב אליו עוד, הלא גם אתה גרשתנו בין האומות והיאך אתה יכול להחזיר אותנו אליך? יאמר להם הקב"ה "איש" (שם פסוק ג) כתוב בפרשה. אנכי אל ולא איש. עד כאן. והמדרש צריך ביאור.

והרב ר' העשיל ז"ל פירש בספר חנוכת התורה (כאן) בדרך זו, שהנה המשנה בגיטין (עז.) אומרת, שאדם שזורק גט לאשתו, אם החצר שלו, אינה מגורשת, לפי שצריך שהגט יגיע לידה או לחצרה.

ומעתה לפי זה אתי שפיר, ששישב הקדוש ברוך הוא לכנסת ישראל, נכון שנתתי לכם גט, אבל הרי אנכי אל, וכל העולם שלי הוא ונקרא חצרי, נמצא שלא חל הגט, ואין כאן כלל גירושין, ולכן יכול אני להחזיר אתכם אלי.

"הַצֹּרֵר תָּמִים פְּעֻלוֹ בִּי כָּל דְּרָכָיו מְשֻׁפָּט אֵל אַמּוֹנָה וְאֵין עֹל צְדִיק וַיִּשֶׁר הוּא" (לב, ד)

עלינו להאמין בלי פקפוק, שיש צדק ומשפט בכל מעשיו, בעניין זה אנו משולים לילד חולה

החפץ חיים (הובא באמרי חן ויזגאן עה"ת כאן, ובחפץ חיים על התורה כאן יש משל אחר דומה ע"ש) היה אומר שאחד מיסודות האמונה בה' הוא להכיר ולהודות "כי כל דרכיו משפט", ואף על פי שהרבה פעמים אנו תוהים על עלילות הבורא, ואיננו מבינים את דרכיו והנהגתו בעולם. עלינו להאמין בלי פקפוק, שיש צדק ומשפט בכל מעשיו.

בעניין זה אנו משולים לילד חולה, שהוריו משקים אותו סמי רפואה מרים כלענה. באותה שעה חושב הילד, שהרופא וההורים מתנהגים כלפיו בקשיחות לב, ואינם מרגישים את צערו ואינם רוחשים לו אהבה. אך האמת היא, שההורים מבקשים להיטיב לבנם החולה, וכדי לרפאותו הם נאלצים לכפות עליו דברים הגורמים לו סבל גופני ונפשי. כך הוא גם כאן, אף שפעמים איננו מבינים את דרכי הבורא, ובראיית אנוש פעמים נראה שאבינו מלכנו מתנהג עמו בקשיחות לב, יודעים אנו שאין זו קשיחות לב, אלא אהבת לב, אהבת אב לבנו.

פעם שאל החפץ חיים לאחד ממקורביו, מה שלומו? ענה האיש שלא היה מוזק אילו היה יותר טוב. מיד העיר לו החפץ חיים, מנין לך שלא היה מוזק, הקב"ה הוא רחום וחנון ויודע איך להיטיב עם הבריות, ומיטיב לדעת יותר ממך מה טוב לך, ואם אינו מטיב אתך, סימן שכך צריך להיות, "צדיק וישר הוא".

"שַׁחַת לֹא בָּנִיו מוֹמֵם" (לב, ה)

אם אדם שיחת מעשיו ועושה רשע, לא לו המום, שהרי הוא לא נפסד בכך, אלא לבניו מומם

בספר ילקוט חמשאי (כאן) הביא בשם תוס' הרא"ש שפירש את הפסוק, שאם אדם שיחת מעשיו ועושה רשע, לא לו המום [המום אינו נעשה בבורא], שהרי הוא לא נפסד בכך, אלא לבניו מומם, עי"ש. [דהיינו כשהאדם חוטא, אין החוטא פוגם בקב"ה, אלא המום שנוצר מחמת החטא הוא בחוטא עצמו בלבד].

ופירש על פי זה את הפסוק בתהלים (מזמור קי"ב) אשרי האיש ירא את ה' במצוותיו חפץ מאוד גבור בארץ יהיה זרעו דור ישרים יבורך. והיינו, דאיתא במסכת עבודה זרה (דף יט.) אשרי האיש, בעודו איש. ופירושו, אשרי אדם שעושה תשובה בעודו איש, בצעירותו ולא בזקנותו.

וב' טעמים בדבר:

א. שהרי מעלת השב בתשובה בהיותו צעיר גדולה יותר, שאף על פי שבצעירותו יש רתיחת דמים וגדולה התאוה ובכל זאת כובש את יצרו ועל כך נקרא "גבור", כפי ששינו באבות (פ"ד מ"א) איזהו "גבור" הכובש את יצרו, מה שאין כן בזקנותו.

ב. אם עושה תשובה בצעירותו, בניו אחריו לומדים ממעשיו הטובים, וגם הם הולכים בדרך הישר. מה שאין כן העושה תשובה בזקנותו, היות ובניו אחריו ראו את רוע מעלליו בצעירותו, ולמדו מדרכיו, ומה שיעשה תשובה בזקנותו, כבר לא ישפיע עליהם, אחר שגם הם דרכו בדרך רשע.

וזה שאמר דוד המלך ע"ה (מזמור קי"ב) "אשרי איש", שעשה תשובה בעודו "איש", ו"ירא את ה' במצוותיו חפץ מאוד". ועל ידי זה יזכה לב' דברים, א. "גבור בארץ יהיה זרעו", שהרי נקרא גיבור הכובש את יצרו. ב. יזכה ל"דור ישרים מבורך", שבניו אחריו ילכו בדרך ה' ויזכה ויראה דור ישרים.

"דֹּר עֲקֵשׁ וּפְתִלְתוּל" (לב, ה)

כשהיהודי מחזיק בנר בשבת, והגוי נושא את היין, הרי זה "עקש ופתלתול"

הרבי רבי בונם היה בנעוריו סוחר עצים, ולרגל מסחרו ביקר פעם בדניציג, ועשה שבת באכסניה של סוחרים. בליל שבת הזמין סוחר אחד בקבוק יין משובת. כיון שכן, שלח בעל האכסניה את שני משרתיו, האחד יהודי ואחר גוי, שיביאו מן המרתף את היין המשובח. כשהמשרתים חזרו מן המרתף, ראה הרבי לתמהונו, שהמשרת היהודי מחזיק נר דלוק בידו, ואילו המשרת הגוי נושא את היין.

עכשיו אמר הרבי, הובן לי פירוש הפסוק, "דור עקש ופתלתול", לו היה הגוי אוחז את הנר והיהודי את היין, היה הכל כשר וכשורה. אבל כשהיהודי מחזיק בנר דלוק בשבת, והגוי נושא את היין, הרי זה "עקש ופתלתול". (עיטורי

תורה)

"הֲלֵהָ תִּגְמְלוּ זֹאת" (לב, ו)

משה רבנו אמר שירה זו ורמוז שמו בשירה

הנה התיבה "ה'לה" נכתבת בצורה כזו שהאות ה' כתובה בה' רבתי ובתיבה בפני עצמה, ובאמת שאין כדוגמתה בכל הכ"ד ספרים. וכידוע שאת השירה הזאת אמרה משה רבנו ע"ה, ורמוז שמו הקדוש בראשי הפסוקים, דהיינו האזינו,

יערף, כי, הצור, שחת, הלה, שראשי תיבות של אלו ו' פסוקים עולים בגימט' "משה", לכך נכתבה ה' בפני עצמה, שעל ידה יושלם מספר שמו הקדוש. (כ"כ המפרשים, ס' אמרי המז"ג, גולדברג, בסוף הספר, נדפס תשכ"ד ועוד).

"הֲלֹהָ תִגְמְלוּ זֹאת עִם נָבֶל וְלֹא חָכֵם הֲלֹא הוּא אָבִיךָ קִנְךָ הוּא עֲשֶׂךָ וַיִּכְנַנְךָ" (לב, ו)

מי שאינו מכיר טובה, אינו חסרון מעלה, אלא נבל הוא

פירשו הראשונים (ראה רש"י ורמב"ן וספורנו) וזה לשונם, "עם נבל ולא חכם", ששכחו הטוב שעשה להם. "עם נבל", בזוי, בהיותך כפוי טובה ומשלם גמול רע למטיב, על היפך הנדיב הנכבד וכו'. עד כאן. דהיינו מי שאינו מכיר טובה, אינו רק חסרון מעלה, אלא נבל הוא, ונבל נקרא!

"ולא חכם", להבין את הנולד שיש בידו להטיב ולהרע. עד כאן. דהיינו "ולא חכם", כלומר, אף האדם שאינו מכיר הטובה לשעבר, וכופה ומסתיר את הטובה, מכל מקום אם הוא חכם הרואה את הנולד הרי שלכל הפחות משום ראייתו את הנולד יבוא ליראה את השם הנכבד והנורא, אשר בידו להטיב ולהרע לו לעתיד לבוא! וגם לזה לא יחכם... **מעתה** למדנו שכל התביעה על יראת שמים שורשה בחוסר הכרת הטוב, לכך התביעה כאן בפסוק היא, "הלה" תגמלו זאת עם נבל ולא חכם", ומסיים הכתוב בתמיהה, "הלא הוא אביך קנך הוא עשך ויכוננך!", והאיך לא תכירו זאת.

וממשיך הכתוב, "זכור ימות עולם בינו שנות דור ודור, שאל אביך ויגדך וגו' כי חלק ה' עמו וגו', ימצאהו בארץ מדבר וגו'". וברמב"ן מבאר שהכל קאי על הכתוב למעלה, "עם נבל ולא חכם". פירוש, "זכור ימות עולם", שיתנו לב לזכור את ששת ימי בראשית, את הטובה שעשה להם השם בעת היצירה, כמו שיאמר בסמוך "בהנחל עליון גוים וגו'". וממשיך הכתוב "בינו שנות דור ודור", שייכנו לדעת מה שנעשה להם בכל הדורות מעת ששרתה שכינה ביניהם, כאשר יספר בסמוך, "ימצאהו בארץ מדבר וגו'". הרי למדנו שבמדת הכרת הטוב - תלויה כל התורה כולה, וזה כל האדם!

הכרת הטוב היא מיסודות הדת

והנה, למדנו בפרשת כי תצא (דברים כג, ה), שהתורה ריחקה את עמו ומואב מלבוא בקהל ה' עד עולם, משום שלא היתה בהם מדת הכרת הטוב כטעם הנאמר בתורה, "על דבר אשר לא קדמו אתכם בלחם ובמים ואשר שכר עליך את בלעם בן בעור וגו' לקללך". וכתב הרמב"ן, וזה לשונו: והנראה אולי כי הכתוב הרחיק שני האחים האלה [עמו ומואב שהרחיק מעם ישראל] שהיו גמולי חסד מאברהם, שהציל אביהם ואמם מן החרב והשבי, ובזכותו שלחם השם יתברך מתוך ההפכה, והיו חייבין לעשות טובה עם ישראל, והם עשו עמהם רעה. האחד, שכר את בלעם בן בעור, והם המואבים. והאחד, לא קידם אותם בלחם ובמים כאשר קרבו למולו. והנה הכתוב הזוהרם, אל תצורם ואל תתגר בם, והם לא קדמו אותם כלל וכו', עיין שם.

למדנו מכאן יסוד נורא, עד היכן מגיע חיוב מדת הכרת הטוב, שהרי אברהם אבינו עשה חסד עם לוט בן אחיו, שהציל אותו ואת אשתו מן החרב במלחמת המלכים, וגם בזכותו ניצלו אחר כך מן ההפכה כשהפך הקב"ה את סדום הרשעה. והנה ללוט היו שתי בנות, שמהן יצאו שתי האומות, עמו ומואב. וכשבני ישראל יצאו ממצרים והיו הולכים לארצם ארץ כנען אשר אמר ד' לאברהם (בראשית יג, טו) לך אתננה ולזרעך עד עולם, עברו כבר כמה מאות שנים מאז חסדיו של אברהם עם לוט, והיו כעשרה דורות אחרי אברהם אבינו. וגם שתי אומות אלו, עברו עשרה דורות מלוט זקנם בן אחי אברהם אבינו. ועתה נתבעות שתי אומות אלו על כך שהיו צריכים לזכור שהם גמולי חסד מאת זקנם של בני ישראל, ולגמול להם חסד ולקדם את פניהם בלחם ומים! ומכיון שלא זכרו להם את החסד הזה, ואין בהם מדת הכרת הטוב אינם רשאים לבא בקהל השם.

כלומר דקדוק חסרון זה של הכרת הטוב שהיה בהם, גרם שאין בהם אפילו את האחוז הפחות ביותר הנצרך בכדי להיות ראוי לבוא בקהל ה'!

כך גם במצות הביכורים תמה המהר"ם אלשיך (דברים כ"ו ריש כי תבא), על ששנינו במשנה (ביכורים פ"ג מ"ג), שכל בעלי אומנויות עומדים בפני מביאי ביכורים ושואלים בשלומם, וזאת, אף על פי שפועל כיון שהוא שכור לבעל הבית אסור לו לשאול בשלום, משום גזל זמן העבודה, ואילו כאן התירו את הדבר משום חביבות מצות ביכורים. והדבר מצריך ביאור מהו ייחודה של מצוה זו?

ועל זה מיישב האלשיך הקדוש, שהחובה להכיר טובה הינה מיסודות עבודת ה'. הקדוש ברוך הוא משפיע על האדם רוב טובה, חיים, מזון ועוד ועוד, וחייב האדם להכיר בטובתו של מקום, ובכך ניכרת מדרגתו, שכן עדין הנפש, יתבונן תמיד ויבחין מי השפיע עליו את כל הטוב ויודה לקדוש ברוך הוא, ולעומתו מי שנפשו גסה, לא יכיר ולא יודה בטובתו של הקדוש ברוך הוא.

לפיכך הפליגה התורה בחשיבות המצוה של הבאת ביכורים ובגללה מותר לפועלים להתבטל ממלאכתם, לפי שבמצוה זו מכיר האדם בטובות הקדוש ברוך הוא עליו, שהשפיע ברכה באדמתו, ומאתו יתברך כל אשר יש לו. ואפילו מי שיש לו חיטה אחת בלבד מביא ביכורים כדי להביע בכך הכרת טובה למי שנתן לו כל טוב.

וכך מצינו ג"כ במצות כיבוד אב את ענין הכרת הטוב, וכמו שכתב החינוך (מצוה ל"ג) וזה לשונו, שורשי מצות כיבוד אב ואם הוא, שראוי לאדם שיכיר ויגמול חסד למי שעשה עמו טובה, ולא יהיה נבל ומתנכר וכפוי טובה. שזוהי מדה רעה ומאוסה בתכלית לפני אלהים ואנשים. ושיתן אל לבו כי האב והאם הם סיבת היותו בעולם, ועל כן באמת ראוי לו לעשות להם כל כבוד וכל תועלת שיוכל, כי הם הביאוהו לעולם. גם יגעו בו כמה יגיעות בקטנותו. ומסיים החינוך, וכשיקבל זאת המידה [של כיבוד אב ואם, שכאמור שורשה הכרת הטוב] יעלה ממנה להכיר טובת האל ברוך הוא, [שהבורא הוא] סיבתו וסיבת כל אבותיו עד אדם הראשון. ושהוציאו לאויר העולם, וסיפק צרכו כל ימיו, והעמידו על מתכונתו ושלימות אבריו. ונתן בו נפש ודעת מושכלת, שלולא שחננו האל, יהיה כסוס כפרד אין הבין, ויערוך במחשבתו כמה ובמה ראוי להזהר בעבודתו יתברך שמו.

"הלא הוא אביך קנך הוא עשך ויכוננך. זכר ימות עולם בינו שנות דור ודור" (לב, ו, ז)

תן מתורתך וממונך לעני בממון, ובדעת, ולא תאמר שהוא מזל וטבע

כתב ר' יהונתן אייבשיץ זצ"ל בספרו מדרש יהונתן לפרש את הפסוק כך, אם יבא אדם ויאמר מדוע אני צריך לתת צדקה לעני, וכן מדוע אני צריך ללמד תורה לאדם שעני בדעת, הרי כך הוא מזלם וכך הוא הטבע.

על זה אומר הפסוק "הלא הוא אביך קנך" - הלא הקב"ה הוא בורא עולם, הוא אביך ונתן לך את התורה שנקראת קנין.

וכן, "הוא עשך ויכוננך" - הוא שנתן לך את הממון ועשה אותך ומעמיד אותך על רגליך, לכן גם אתה צריך לתת מתורה זו ומממון זה לעניים.

ואם תאמר כך הוא המזל והטבע. אין זה נכון, שהרי "זכור ימות עולם" - תזכור במעשה בראשית שהקב"ה שבת ביום השביעי שהוא נגד הטבע והמזל, דבשבת הכוכב הוא שבתאי [כוונת דבריו שבכוכב שבתאי מצד הטבע אינו מזל ששבותים בו, עיין שם] וכן מי אמר לחלק את ימות עולם - את השבוע לשבע ימים, ולא לעשרה ימים. [כדברי הכוזרי (מאמר א' ס"ג נ"ט)]. ועוד, "בינו שנות דור ודור" - תעיין ותבין מדוע בדורות הראשונים האריכו ימים ובדורות האחרונים קצרו ימיהם, ודאי שכל זה מאת בורא עולם שמסדר את הדברים ואין זה מזל וטבע גרידא, כך גם אתה תן מתורתך ומממונך לעני בממון, ובדעת, ולא תאמר שהוא מזל וטבע. (הובא בנפלאות מתורתך).

"שאל אביך ויגדך זקניך ויאמרו לך בהנחל" (לב, ז-ח)

כל שהוא ובנו ובן בנו תלמידי חכמים, הרי היא לו כנחלה שאין לו הפסק

כתב בעל הטורים (כאן) מוזכרים כאן בפסוק ג' דורות, "אביך" "זקניך" ו"שאל" שהוא הנכד. וסמך ליה "בהנחל", ללמדנו, שכל שהוא ובנו ובן בנו תלמידי חכמים, הרי היא כנחלה שאין לו הפסק (כדאיתא בב"מ פה.).

וכתב על זה הגאון רבי חיים מאיר מורחי מאיזמיר, בספרו בן יאיר (ריש האזינו, נדפס תרל"ז) לפרש את המשך הפסוק "ויאמרו לך", על פי דברי התוספות (כתובות סב: בד"ה והחוט המשולש), שדברי חז"ל (מציעא פה.) שכל שהוא ובנו ובן בנו תלמידי חכמים שוב אין התורה פוסקת מזרעו לעולם, הוא דוקא כאשר שלושתם רואים זה את זה.

ונהנה חידוש זה נרמז כאן במילים "ויאמרו לך", כלומר שכאשר אביך וגם זקנך יאמרו לך, דהיינו שתזכו ללמוד תורה זה עם זה, אז יקויים בך המשך הפסוק "בהנחל" - שתהיה התורה עוברת כנחלה בלא הפסק לזרעך אחריו.

"יֵצֵב גְּבֻלַת עַמִּים לְמִסְפַּר בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" (לב, ח)

פירוש הפסוק

בהדר זקנים (כאן) בשם בעלי התוספות הביא שפירשו את הפסוק, שעוד בזמן שקבע ה' יתברך את גבולות העמים, אז כבר השם יתברך בירר לנחלה את ארץ ישראל לבני ישראל, אף על פי שעדיין לא נולדו. כי מסר את ארץ ישראל לבני כנען, שהם עבדי בני שם (בראשית ט, כה), וכשיבואו בני ישראל ליטלה מידי כנען, לא יוכלו לערער עליה, כי הלכה היא (פסחים פח:): שמה שקנה עבד קנה רבו. אבל אם היה מוסר אותה לשאר האומות, היו יכולים לערער.

"כִּי חֶלֶק ה' עִמּוֹ יַעֲקֹב חֶבֶל נַחֲלָתוֹ" (לב, ט)

מעשה אמיתי על השגחה פלאית

מעשה אמיתי שארע לפני זמן לא רב בדרום הארץ. שרה זיו (שם בדוי) הינה אשה מבוגרת הנמצאת בבית אבות. בנה היחיד שמעיה (שם בדוי) מגיע בכל יום רביעי בשבוע לבקרה, לשאול בשלומה לשמחה ולדאוג לצרכיה.

ביום בהיר אחד מקבל הבן טלפון מבית האבות המנהל נמצא על הקו וכך אומר לו, צר לי אולם הוטל עלי לבשר לך דבר מה הקשור לאימך. אתמול היא לא הרגישה כל כך טוב. נסינו לאתר אותך ולא הצלחנו. לבסוף נאלצנו להזעיק אמבולנס. רצינו שתלווה אותה לבית החולים.

שמעיה שומע זאת ושואל, מה שלומה כעת? היכן היא מאושפזת? והמנהל לאט לאט מסובב את השיחה, עד שבסיכומו של עניין אומר לו לאחר פרק זמן, לצערי הרב אמך נפטרה.

שמעיה היה המום מהבשורה הקשה ובמשך דקות אחדות לא יכול היה להוציא הגה מפיו. אולם לאחר שנרגע קימעה מבכיתו החל לברר פרטים, היכן הגופה עתה? האם היא נמצאת בטהרה. והמנהל השיב אנא, אם תוכל להגיע בהקדם לסדר את ההלוויה. והבן ענה, אני מגיע מיד. רצה מסובב הסיבות ולא פנו אל שמעיה לזהות את הנפטרת...

ההלוויה הצנועה התנהלה בשקט. שמעיה, קרע כדין וכירך ברוך דיין האמת. אחר כיסוי הגולל אמר קדיש ופנה לביתו לשבת שבעה. יום רביעי בשבוע שאחר השבעה הטלפון מצלצל. הלו, שמעיה מה שלומך? מי זה?! שואל שמעיה כשפעימה נעתקה מלבו. זו אני אמא. מה, אתה כבר לא מזהה אותי?!

השפופרת כמעט נפלה לו מהיד. אמא?! שואל שמעיה בתימהון. איפה את?! נו, באמת, איפה אני יכולה להיות. כאן בבית אבות. ראיתי שלא באת ביום רביעי שעבר, אז הבנתי שכנראה אתה עסוק ולא יכולת להגיע. אבל מה קרה היום?

שמעיה צנח לתוך הכורסא שליידו ברגליים רועדות. לאחר דקות ספורות הוא נרגע מעט ומבין, שהשיחה בדבר פטירת אמו מקורה בטעות! אז איך את מרגישה? הכל בסדר? שאל. כן, ודאי. ענתה ופתחה בשיחה קולחת כהרגלה. מיד בתום השיחה התקשר שמעיה לבית האבות. למזלו, המנהל עדיין היה במקום.

אדוני המנהל, לפני כשבוע הודעת לי על מות אימי, ואף ישבתי שבעה עליה. אבל היום אימי דיברה איתי בטלפון! בתחילה חשבתי שאני הוזה, אולם הצג הראה את מספר הטלפון בחדרה!

לשמע הדברים גגם המנהל מן העבר השני ואמר, אני מיד מברר את העניין וחוזר אליך. ופנה לבדוק את העניין. ואכן לאחר מספר דקות התקשר אל שמעיה ופתח בשורה של התנצלויות על אי ההבנה המשועת שהיתה כאן, לפי שהנפטרת האמיתית שמה היה "שרה בן זיו" והיא התגוררה "לגמרי במקרה" בקומה אחת מעל "שרה זיו". ומאחר שהשמות דומים להפליא, אירעה הטעות האיומה.

לאחר שמנהל בית האבות עמד על הטעות, הטלפון הבא היה כמובן לבנה האמיתי של הנפטרת, שרה בן זיו. הלו, מר בן זיו? חיכה המנהל לתגובה. מדבר, אישר הקול מן הצד השני. צר לי להודיע לך, אבל היתה כאן אי הבנה משועת. אני ממש מתנצל. האשמה כולה בנו. אני לא יודע איך להסביר כיצד התרחשה טעות מעין זו אמר המנהל.

מי מדבר? שאל בסקרנות בנה האמיתי. מדבר מנהל בית האבות בו אימך מתגוררת. לפני שבוע וחצי אמא שלך לא חשה בטוב, וחשבנו, שמדובר באשה ששמה זהה כמעט לשמה של אמך הנקראת "שרה זיו", ולכן פנינו לבנה ובישרנו לו ש... היא נפטרה, סיים המנהל.

אז מה קורה עכשיו? שאל הבן לאחר דקות אחדות, כשהוא מנסה לעכל את הבשורה על פטירת אמו. למען האמת, כבר אין מה לעשות, היא כבר נקברה לפני כשבוע וחצי, ענה המנהל כשהוא ממתין למטר צעקות מן העבר השני.

התגובה לא איחרה לבוא, אולם היתה כה שונה ממה שציפה לה המנהל. בנה של הנפטרת שאל בתדהמה תגיד לי, קברו אותה בקבורה יהודית? - כן, כן. בוודאי, מיהר המנהל לענות כדי להפיס מעט את דעתו. וגם אמרו עליה קדיש? שאל הבן שנית. כמובן, ענה המנהל. אל תדאג. דאגו לה להכל, עשו לה טהרה, הספדים ואפילו ישבו עליה שבעה! חתם.

מהצד השני נשמעו משפטים לא ברורים, אז היא ניצחה אותי!!!. היא הצודקת ואני הטועה!

במה העניין? שאל המנהל, למה אתה מתכוון? אני אסביר, השיב הבן, מאז שאימי נמצאת בבית אבות, היו לנו ויכוחים באמונה. ואני הודעתי לה שאיני מאמין בכלום והכל שטויות, ובאותו מעמד גם הבטחתי לה שאין כוונתי לקבור אותה בקבורה יהודית, אלא אתרום את גופה למדע ("ל"ע). היא לעומת זאת היתה מפצירה בי בכל הזדמנות לחזור בי מהבטחתי. אולם לשווא, לבי היה נעול על מסגרי.

והנה יום אחד כשפתחה שוב את הנושא, הכריזה לפתע בצער, אתה יודע מה?! אם אתה לא תדאג לי, בורא עולם ידאג לי!! ואני ענית לה שאעשה את כל המאמצים להיפך. והנה אני עומד עתה תמה - איך באמת בורא העולם עזר לה?! היא כל הזמן צדקה ואני טעיתי!! עלי לעשות חשבון נפש נוקב. ובכך חתם את השיחה והותיר את המנהל המום מתוכנה...

רואים מכאן שכשהקב"ה רוצה להוליך דבר בבריאה, ופרט לבניו אהוביו עם ישראל, אין מי שיאמר לו מה תעשה ואין מי שיאמר לו מה תפעל. (מספר להתעדן באהבתך).

"בִּי חֶלֶק ה' עִמּוֹ יַעֲקֹב חֶבְלֵי נַחְלָתוֹ" (לב, ט)

הקדוש ברוך הוא שמח בישראל אפילו כשנתמעטו ממעלתם הרוחנית

סיפר הגאון רבי ישראל מאיר הכהן מראדין בעל החפץ חיים (בח"ח עה"ת האזינו במעשה מלך אות ד'), מעשה בהגאון רבי חיים מוולאז'ין שלמד בספר תנא דבי אליהו (רבא פ"א), ושם מנויים מדותיו של הקדוש ברוך הוא, ובכללם שהוא "עשיר ושמח בחלקו", נתמלא לבו פליאה על הדברים, מה שייך לגבי הקדוש ברוך הוא "שמח בחלקו", והרי כל העולם שלו?

הלך והציע את תמיהתו לפני רבו הגאון מוילנא. השיב לו הגאון, אין חלקו של ה' אלא עם ישראל, כפי שכתוב (בפסוקו) חלק ה' עמו. וכוונת המדרש שהקדוש ברוך הוא שמח בחלקו, היינו ששמח בעם ישראל בכל מצב שהם, אפילו בדורות שנתמעטו ממעלתם הרוחנית, ה' שמח בהם.

"יַעֲקֹב חֶבְלֵי נַחְלָתוֹ" (לב, ט)

עם ישראל נמשלים לחבל עבה

הצדיק רבי משה מקוברין היה אומר (מובא בספר פפראות לתורה, בקר, כאן) על פסוקו כך, סגולתו של חבל עבות היא שזירתו ממספר רב של חוטים, אז אפילו אם יפגם חוט אחד או שנים, הדבר אינו פוגע בחוזק הכללי של החבל, ומוסיפים להשתמש בו בכתחילה, ואף לפעמים כלל לא מבחינים בחוטים הפגומים שבחבל.

הוא הדין לגבי עם ישראל, בשעה שהם מלוכדים כאחד, הם מתחזקים ומתחסנים כנגד אויביהם המבקשים לפגוע בהם, ואחדות ישראל גורמת לכך, שאפילו היחידים מעם ישראל שהם פגומים, מוצאים תיקון לעצמם על ידי דבקותם בכלל ישראל, כדברי חז"ל (שבועות לט). כל ישראל ערבים זה לזה, וזה שאומר הפסוק, יעקב "חבל" נחלתו.

"וַיִּשְׁמַן יִשְׂרָאֵל וַיִּבְעֹט שְׁמֹנֶת עֶבֶת כְּשֵׁית וַיִּטֵּשׂ אֵלָיו עֲשָׂהוּ וַיִּנְבֵּל צוּר יִשְׁעָתוֹ" (לב, ט)

כיצד נעלה בהר ה' ע"י שנמעול ב- "מעל"

בספר דרש יהודה לומד מכאן יסוד מוסרי גדול, אדם שיש לו תאוות האכילה, ואוכל הרבה, הוא "נהיה כבד" בתאוותו, ולא יוכל לעלות במעלה העולה בית אל. והדבר יכול להביאו לידי עבירה, וכמו שאומר הפסוק וישמן ישורון ויבעט, שמנת עבית כשית, ויטוש אלוה עשהו. הנה שמפני שאכל וישמן ונתעבה, גרם לו הדבר שיטוש אלוה עשהו.

כמו כן אדם הלבוש בלבוש יפה שמתהדר בו, הדבר יכול להביאו לידי חטא, ולא יוכל לעלות בהר ה', לפי שהיצר הרע נכנס בו ומפתה אותו לעבור עבירות. וכמו שמצינו אצל יוסף הצדיק שהיה מתהדר בלבוש, ואם לא היה מתהדר לא היה בא לידי הנסיון עם אשת פוטיפר [ויש לזה רמז בפסוק (בראשית לט, יב) ותתפשהו בבגדו לאמר שכבה עימי,

היינו שכשראתה אותו מתייפה "בבגדו", הדבר גרם לה "תופשו" ולהתגרות בו. הנה שהדבר שגרם לו כל זאת הוא ההתנהגות בלבד.

גם אדם שיש לו עושר ונכסים, זה יכול להביא אותו לידי רדיפת הממון ולסור מעבודת ה', כי בכל עת רוצה ללכת למסחר רוצה ללכת לכאן ולכאן, אם כן העושר הזה לרעתו הוא, ולכן צריך הוא להזהר מאד.

שלושה אלו, האכילה, הממון ובגדי הכבוד, הם ראשי תיבות "מעל" מאכל עושר לבוש, לפי ששלושה דברים אלו מפריעים לעבודת ה', ומביאים את האדם למעול "מעל" בהשם.

משל למה הדבר דומה, להר גבוה שרוצים לכבוש את פסגתו. הנה אם לכוש האדם בבגדים כבדים, מעיל, שריון קשקשים וכדומה, לא יוכל לעלותו. מה יעשה? יסיר מעליו את המעיל והשריון ואז יוכל לעלותו. כמו כן האדם הנושא באמתחתו הרבה מטבעות כבדים, לא יוכל לעלות את ההר, לפי שהכסף מכביד עליו ומעכבו. לכן תקנתו שישאיר את הממון בצד, ואז יוכל לעלות בהר.

זוהי שאומר הפסוק (תהלים כד, ג-ד) מי יעלה בהר ה' ומי יקום במקום קדשו? נקי כפים ובר לבב, דהיינו על ידי שיסתפק במועט ולא יתאוה תאוות רבות, יוכל לעלות בהר ה', כי האוכל והתאוות מונעים ממנו לעלות אל ה', וע"י שימעל

ב- "מעל" יוכל יהיה לעלות בהר ה'.

"יִזְבְּחוּ לְשֵׁדִים לֹא אֱלֹהִים" (לב, יז)

מעשה נורא ביהודי שהלך למחוזות קידר ואמר לו השד נשלחתי להטעות לעבודה זרה

מצינו סיפור מאלף (מובא באמרי חן, בשלח, עמ' קנ"ב) ביהודי שהלך למחוזות קידר, והיתה דרכם לעבוד לאש, שחשבוה לאלוה. והיו מקריבים עצמם לאש ומשליכים עצמם למדורה, ומאמינים שהמקריב עצמו ניצול מדינה של גיהנם.

כשהגיע לקידר התארח בבית זקן אחד ונח מעמל הדרך. ביקש להמשיך במסעו, והגיעתו שמועה שהדרך משובשת בשודדים וברוצחים המתנפלים על עוברי הדרכים, נוטלים את רכושם ורוצחים אותם נפש. מה עשה, הפקיד את כל רכושו בידי הזקן, בעל האכסניה, כי בני קידר ידועים היו ביושרם ובנאמנותם. ולאחר מכן המשיך בדרכו להסדיר את ענייניו בעיר רחוקה, שכן השודדים לא היו פוגעים לרעה בחסרי רכוש.

כעבור זמן שב לקידר ליטול את רכושו ולשוב לביתו, והודיעוהו שאותו זקן מת, כי הקריב עצמו קרבן לאש. ביקש מיורשיו את הפיקדון. אולם הם השיבוהו, איננו יודעים על הפיקדון דבר. החל לבכות ולקונן על רכושו שאבד לו, הרכוש שקיבצו בעמל כה רב, בכתתו רגליו מעיר לעיר ומכפר לכפר, ועתה עלה הכל בתוהו, וישוב לביתו בידיים ריקות. אמרו לו "אל תצטער. המתן שלושה ימים, ורכושך יושב לך". ולתמיהתו הסבירוהו, כי כך מנהג המקום, כל המקריב את עצמו לאש, שב ביום השלישי לביתו, פוקד את משפחתו לשלום ומצווה על רכושו.

המתין שלושה ימים וחיכה והנה ביום השלישי הופיע הזקן, שמח עם אשתו ובניו, וערך להם צוואה כיצד לנהוג ברכושו שהותיר אחריו. שאלו היהודי, והיכן פיקדוני? פנה הזקן למגירה, פתחה, והשיב לו את פיקדונו. עמד היהודי תוהו ושאל, הנכון הדבר שהטלת עצמך לאש? השיבו הזקן נכון. שב ושאל ומדוע עשית זאת? אמר הזקן, כי המקריב עצמו לאש אינו נידון בגיהנם, ומכפרים לו על כל עונותיו! ועתה הניחה לי, כי חייב אני להפרד ולשוב למקומי. שאלו, ולאן תלך עתה? אמר לו, אני הולך לקצווי ארץ, להפיל עצמי לגיהנם, ומשם אכנס היישר לגן העדן. ביקש ממנו היהודי לילך עימו ולראות כיצד הוא מפיל עצמו לגיהנם. אמר לו, אם תבוא עימי, תרצה אף אתה להקריב עצמך! אמר היהודי, אמנם צעיר אני לימים, ורצוני להמשיך לחיות. אבל רצוני לראות ולהיכח, ולהחליט על דרכי. שב הזקן והתרה בו, אם אין אתה בטוח בהחלטתך, אל תבוא עימי! פנה ללכת, והיהודי אחריו. אמר לו, שוב לאחריך. ענהו, "באשר תלך אלך". אמר לו אל תבוא עימי! ענה, מה איכפת לך? איני פוחד כי ברצוני לראות מה תחבולה היא זו.

אז שאלו הזקן, האם אתה יהודי? ענה, יהודי בן יהודי. אמר לו, אם כן, דע לך, כי איני אדם, אלא שד. ונשלחתי כדי להטעות את הטיפשים העוזבים עבודת אלוקים חיים, אדון העולם, ועובדים לאש. וכשהאחד מהם מפיל את עצמו לאש, אני בא כעבור שלושה ימים ומתחפש בדמותו, בא לביתו ועורך צוואה כרצונו, ומספר בשבחו ובגדולתו שהפיל את עצמו לאש של גיהנם. ובכך אני טורדם מהעולם הזה ומהעולם הבא. ולא רק כנגדם, אלא כנגד כל עובדי העבודות הזרות יש לנו תחבולות ופיתויים, כמו שנאמר (איוב יב, כג) משגיא לגוים, ויאבדם. אבל על ישראל אין לנו רשות להטעותם, שהם מאמינים בבורא העולם וקיבלו עליהם תורתו ומצוותיו. כמו שנאמר (ירמיה י, טז) לא כאלה חלק יעקב,

כי יוצר הכל הוא. כלומר, אין חלקם של ישראל עם הגויים, שכן הם מאמינים בה' שיצר הכל. כיון ששמע אותו יהודי כך, שמח והלך לדרכו לשלום.

"לְשִׂדִּים לֹא אֵלֶּה" (לב, יז)

מעשה במוהל שהזמינוהו החיצונים למול את בנם וכיצד ניצל מהם

בחדר החיצון של בית הרבי בעל הצמח צדק מלויבאוויטש ישבו חסידים במסיבה, כשנר קטן דולק לפניהם. כדרך אותם הימים, שוחחו בענייני חסידות, וסיפרו סיפורי צדיקים. פתאום יצא הרבי מחדרו, ושאלם על איזה צדיק הם מדברים עתה. ענו לו שמדברים מהרב הקדוש ר' מנדילי מהורדוק (מקודם בוויטבסק, ואחר כך בארץ ישראל). אמר הרבי, כשמדברים על הרבי ר' מנדילי צריכים להדליק הרבה נרות, כי הוא היה צדיק אמת ואור אמת. תיכף הביאו נרות רבים והדליקום, ונתמלא הבית אורה. הרבי ישב בתוך חבורת החסידים, פתח ואמר, אספר לכם מי היה הרבי ר' מנדילי. בהורדוק היה שו"ב [שוחט ובודק], תלמיד חכם גדול וחסיד, והרבי אמר לו שיזהר בנפשו מאוד, כי החיצונים רודפים אחריו להשיגו. השו"ב לא השית ליבו לדברי הרבי, ונהג כמנהגו. כשהרגיש הרבי שהוא אינו שם לב לדבריו, חזר והזהירו על הדבר כמה פעמים.

פעם אחת הזמינו את השו"ב, שהיה גם מוהל, לכפר הסמוך, למול את בנו של אחד היהודים שם. את המזמינים לא הכיר השו"ב, אולם הם הבטיחו לקחתו בעגלה ולהביאו אליהם אל ברית המילה, ומצוה הבאה לידך אל תחמיצנה. כשיצאה העגלה מן העיר, נטה בעל-העגלה מן הדרך הכבושה ונסע ביערות. השו"ב הרגיש כי הוא נוסע בדרך-לא-דרך, ושאל את בעל-העגלה, אולי הוא תועה? אולם העגלון הרגיעו, אל דאגה, תיכף נגיע אל הכפר. והעגלה נוסעת ביערות עבותים, מדלגת על ההרים ומקפצת על גבעות ועדיין לא הגיעו אל מחוז חפצם. פתאום באמצע שום מקום, נראה בית, העגלון עצר את העגלה ונכנס אל הבית. השו"ב הרגיש שנתפס במקום לא טהור, ורק עכשיו הבין את אזהרת הרבי ר' מנדילי. אז התחרט עד מאוד שלא שם לב לדבריו, אבל כבר היה מאוחר מידי. נכנס לבית, והראו להשו"ב את התינוק. היולדת בראתה אותו, נזדעזעה מאוד, וכשלא היה איש בחדר, אמרה לו דבר סתר לי אליך, והתחילה לבכות בבכי מר. אז סיפרה לו שזה כמה שנים שנתפסה פה, והמקום הוא של החיצונים, ואינה יכולה לצאת מכאן. הראש שלהם דר אתה וחי עמה, ועכשיו כשילדה בן זכר ביקשה לעשות ברית מילה, ועשו לה רצונה. והזהירה אותו שידע איפה הוא נמצא. ורק עצה אחת יש לה בשבילו, שיתאפק ולא יטעם מכאן כלום, כי אז יש תקוה שיצא מכאן בשלום, אבל אם יטעם כאן דבר מה, אחת דתו להישאר פה לעולם.

באותו לילה באו בעגלות אלפי אנשים והביאו מטעמים, מינים ממינים שונים שריחם היה נודף ומגרה את התיאבון. כולם אכלו, וביקשו ממנו שגם הוא יטעם ויאכל, והוא השתמט באמתלאות שונות. בבוקר שוב נתאספו ובאו אנשים לאלפים, ואז השו"ב עשה את ברית-המילה. לאחר הברית ישבו לסעודה והביאו מאכלים שונים ומעדני מלכים, וביקשו ממנו שיאכל, שהרי זו סעודת מצוה שלו, והוא אף שכבר היה רעב עד מאוד, התאמץ והתאפק ולא טעם כלום, תוך כדי שהוא מתנצל באמתלאות שונות ומשונות. כשגמרו את הסעודה, ביקש המוהל שישבוהו אל ביתו, והמה כן עשו והביאוהו בחזרה לביתו.

אז הרבי ר' מנדילי ציוה למשמשיו, שכשיבוא השו"ב אליו, לא יכניסוהו ויאמרו לו, הרבי פקד ואמר צא טמא תאמר לו. ואכן השו"ב תיכף כשבא אל העיירה, הלך לבית הרבי לבקש את פניו. אולם המשמשים גרשוהו ואמרו לו כך וכך ציוה עלינו הרבי. נצטער מאוד השו"ב, והשתדל על ידי כמה אנשים חשובים, עד שהרבי הרשהו לבוא לפניו.

אז הרבי אמר לו, הן כמה פעמים הזהרתך, ולא שמת לב לדברי. צער גדול היה לי כשנודע לי שאתה כבר אצלם, והתפללתי עליך הרבה שלא תרד נפשך לשאול עמהם חס ושלום. ודע לך שעדיין אתה בסכנה, כי הם רוצים מאוד לתפוס אותך עוד פעם, ומי יודע אם תוכל להימלט ולצאת משם. אבל עצה אחת יש לך, אם יזמינו אותך עוד פעם, אל תסרב, וכשתבוא לשם תיכנס אל הגדול שבהם ותאמר לו בפניו בביטול גמור "אין אתה כלום". וכה תאמר לכולם. וזהו התיקון שלך, שתבטלם בביטול גמור. נסיונות גדולים יהיו לך שם, אבל תתאזר בעוז ובתעצומות ותדבק את נפשך בבורא, ויהיה לך כוח לעמוד בכל הנסיונות. ואחר שתבטלם, תיפטר מהם לעולם ועד.

עבר זמן מה, ופתאום באו והזמינו אותו עוד פעם. בא אל הרבי לברכת פרידה, והרבי ברכו שיצליח ויחזור בקרוב לשלום, ונסע עמהם. בבואו לשם אמר תיכף לכולם, אין אתם כלום! בהחלט לא כלום! שחקו כולם ממנו. והוא באחת, בהחלט אין אתם כלום. נכנסו לגדול שבהם וסיפרו לו שכך הוא אומר לכולנו. ציוה אותם שיתאספו כולם לביתו

ויביאו גם אותו לשם, ונראה מה יאמר אז. מיד העבירו קול שיבואו כולם לראש שלהם, והביאו גם את השו"ב והושיבוהו סמוך להראש. והוא בשלו, מבטלם בביטול גמור ואומר לעומתם, אין אתם כלום.

ציפצף הגדול שלהם להחבורה וכולם כאחד הוציאו מפייהם זיקי אש שהגיעו עד השו"ב. והוא כמובן נבהל עד מאוד, אבל נשאר באחת, אין אתם כלום. הפחידוהו שוב בכל מיני פחדים ובהלות, עד שכמעט יצאה נשמתו מרוב פחד. ואפילו שכך, דברי הביטול לא משו מפיו. והנה השו"ב שם לב שמדי פעם בפעם פוחתים והולכים בני חבורתם מהבית. אז הגדול שבהם גער בו בגערה גדולה, כיצד אתה מתחצף לפני בדברי ביטול כאלה? הרי אני יכול ברגע אחד להעבירך מן העולם הזה לנוקבא דתהומא רבה, שלא תצא משם לעולם ועד. ענה השו"ב ואמר לו, דע שהנני עומד נגדך ונגד כל החבורה שלך לא בכוחי, אלא בכוח מורי ורבי הרבי ר' מנדילי מהורודוק.

כשמוע הראש את תשובתו, אמר למשרתיו, בחדר פלוני מונחים אצלי פנקסים ובהם רשומים שמות כל הרבנים והתנהגותם ושיחותיהם ודברי תורתם. תביאו אותם הנה, והיה אם הרבי שלו רשום שם, אז אין לו תקנה ותקוה. ואם אינו רשום אצלנו, נהיה מוכרחים לעזבו ולהחזירו בשלום למקומו. תיכף הלכו בזריזות לאותו חדר, והביאו את הפנקסים והוא פתחם ודפדף בהם וחיפש ולא מצא. ענה ואמר, הרבי ר' מנדילי אינו רשום אצלנו כלל. ולכן מיד פטרוהו והחזירוהו לביתו לשלום. בבואו, הלך תיכף להרבי, והרבי קיבלו בסבר פנים יפות, ואמר לו, מעתה אתה שלום וביתך שלום וכל אשר לך שלום.

כשסיים הרבי בעל ה"צמח צדק" את הסיפור, אמר, צייתי משום כך להדליק הרבה נרות, כי הרבי ר' מנדילי היה צדיק אמת ואור אמת. (מתוך ספר סיפורי חסידים).

"צור ילדך תשי ותשבח אל מהללך" (לב, יח)

את מתנת השכחה שנתן לך השי"ת לשכוח את הצרות, אתה מנצל לשכוח את השי"ת!

בספר מעיינה של תורה (כאן עמ' קנ"ז) מביא בשם המגיד מדובנא והרבי מקוצק שאמרו לפרש פסוק זה על פי משל לאדם שהיה בעל חוב להרבה אנשים, והנושים אינם נותנים לו מנוח, ואין לו יכולת לספקם. כיון שכן, יעץ לו ידידו, שיעמיד פניו כמשוגע בפני בעלי חובו, הן אז כשיראוהו משוגע, יניחוהו לנפשו. וכן היה, והעצה הועילה פלאים וכולם עזבוהו לנפשו.

והנה גם לידידו זה היה אותו אדם חייב ממון, וביום שבא לפרוע ממנו את חובו, גם לו העמיד פניו כמשוגע.

גער בו אותו ידיד, שוטה שבעולם, הלא אני הוא שיעצתי לך עצה זו, ועכשיו אתה מנצל עצה זו כנגדי?

כך גם הוא פירוש הפסוק, "צור" הוא הקב"ה בוראך, "ילדך תשי" היא השכחה, דהיינו הבורא נתן לך את מתנת השכחה, לטובתך, שעל ידה תשכח את הצרות והיסורים העוברים עליך, כדי שתוכל ללמוד תורה בישוב הדעת ובנחת.

"ותשכח אל מחוללך" בתמיה, ולבסוף באותה מתנה אשר חנן אותך הקב"ה בה, אתה מנצלה לשכוח את הקב"ה!?

"כי דור תהפכת המה בנים לא אמן בם" (לב, ט)

דור תהפכות המה - שהופכים את האותיות ד' ר'

שמעתי לפרש פסוק זה כך, הנה ידוע כשעם ישראל חטאו בחטא העגל, הפכו את האות ד' באות ר', דהיינו בחטא העגל במקום "השם אחד" הנכתב באות ד', הפכו ועשו, השם אחר באות ר' ח"ו.

וזהו פירוש הפסוק, כי "דר" תהפכות המה, שהופכים את האות ד' באות ר', "בנים לא אמן בם", אלו בנים שאין בהם אמן, שהפכו את האותיות ועשו עגל בשעה שעלה משה להביא להם את התורה.

"כי דור תהפכת המה בנים לא אמן בם" (לב, ט)

ד' יסודות והמדות הנולדות מהם וכיצד יש להשתמש בהם ולא להופכם

הרב באר מים חיים זיע"א (כאן) ביאר שהאדם נברא בד' יסודות והם אש, עפר, רוח, מים, ומהם נמשכים ד' כוחות לאדם לעבוד בהם את עבודתו יתעלה. הנה מיסוד האש, יש לאדם את כח המתלהב, להתלהב אחר המצוות.

ומיסוד הרוח את כח הזריזות, כדי להזדרז במצוות. ומיסוד המים נמשך כח המתאווה לחמוד לעבודת בוראו תמיד. ומיסוד העפר נמשכת בחינת העצלות, להתעצל ולהמנע מלעשות כל רע. והנה כאמור אצל שומרי התורה משמשים כוחות האלו לעבודת השם יתברך. אבל אצל עוזבי התורה הם הופכים כוחות אלו, שכל עבירה ועוון יעשו בזריזות

וחשק ובתאוה, ובקיום המצוות יתעצלו וימנעו את עצמם מתורה ומצוות. ועליהם נאמר "כי דור תהפכות המה" היינו דור שהופכים את הטבעים להשתמש בהם להיפך תכליתם.

"הם קנאוני בלא אל כעסוני בהבליהם ואני אקניאם בלא עם בגוי נבל אכעיסם" (לב, כא)

הם עשו רק לפנים מהשפה ולחוץ גם אני אקניאם בגוי שיכול

הביא בספר עונג לשבת בשם ספר באר מים חיים (כאן) לפרש פסוק זה לזכותם של ישראל, כך, הנה ידוע שגזירת המן באה בעבור שהשתחוו לצלם, וכדברי הגמרא במסכת מגילה (דף יב.) שאמר רשב"י לתלמידיו נתחייבו ישראל כליה באותו הדור מפני שהשתחוו לצלם. אמרו לו, וכי משוא פנים יש בדבר? דהיינו אם כן שעבדו עבודה זרה, כיצד זכו לנס פורים ונצלו? אמר להם, הם לא עשו אלא לפנים. דהיינו הם השתחוו לצלם מפני היראה, ועבדו לצלם רק מן השפה ולחוץ, לכן אף הקב"ה לא עשה עמם אלא לפנים.

ולפי זה כך הוא פירוש הפסוק, "הם קנאוני בלא אל כעסוני בהבליהם", כלומר הם השתחוו לצלם רק מיראת המלכים, והכעיסו אותי רק בהבל שבפיהם מן השפה ולחוץ. ולא שבאמת קבלו אותו לאלוה לכן "אני אקניאם בלא עם בגוי נבל אכעיסם", דהיינו אף אני אעניש אותם רק בגוי נבל שעומד לנבול וליפול, הוא המן הרשע שנפל בסוף בידם של ישראל, ולא הזיק להם באמת.

"אמרתי אפאיהם אשביתה מאנוש זכרם" (לב, כו)

מעשה בתלמיד הרמב"ן שיצא לתרבות רעה, ועלה לגדולה ונעשה שר גדול

בילקוט מעם לועז (כאן, עמ' תתק"ו) מביא מעשה ברמב"ן, שהיה לו תלמיד אחד ושמו אבנר, ויצא לתרבות רעה ונשתמד, ועלה לגדולה ונעשה שר גדול. ביום הכיפורים שלח לקרוא אליו את רבו הרמב"ן, ובא לפניו. לקח חזיר ושחטו ובשלו ואכלו לעיניו. שאל את הרמב"ן על כמה כריתות עברתי היום? השיב לו הרמב"ן, ארבע. אמר לו התלמיד, והלא על חמשה כריתות עברתי, והתחיל לפלפל עמו עד שהרמב"ן הודה לו.

שאלו הרמב"ן, הגד נא לי מי הביאך למדה זו שכפרת בתורת משה, אחר שאתה בקי כל כך בתורה? אמר לו, פעם אחת שמעתי דרשה שדרשת בפרשת האזינו, ואמרת שבה כלולים כל המצוות וכל ענייני העולם, ובעיני היה זה מן הנמנע ומכאן פקרת. אמר לו הרמב"ן, ועדיין אני אומר כן שהכל נרמז בפרשת האזינו, ואם לא תאמין, שאל ואגיד לך.

תמה התלמיד ואמר, הגד נא לי היכן רמוז שמי בפרשת האזינו, קם הרמב"ן והתפלל בכוונה גדולה ונפל הפסוק הזה בפיו, "אמרתי אפאיהם אשביתה מאנוש זכרם", אם נצרף את האותיות השלישיות של התיבות האלו, יצא "אבנר".

כששמע התלמיד את הדבר הזה, חרד חרדה גדולה עד מאוד ונפל על פניו, ושאל את הרמב"ן, אם יחזור בתשובה, האם יוכל לתקן את אשר עיוות? אמר לו הרמב"ן הלא אמרתי לך את הפסוק הזה... לקח אבנר ספינה אחת בלי ספן ובלי חבל ורב חובל, והלך בספינה וצעק צעקה גדולה ומרה, ואבדה הספינה ולא נודע סופו. והרמב"ן התפלל עליו שתהיה לו כפרה קצת. לאחר זמן בא התלמיד הזה להרמב"ן בחלום, ונתן לו תודה על תפלתו לדונו בגיהנם שלאחר שנים עשר חודש תהיה לו כפרה.

"אמרתי אפאיהם אשביתה מאנוש זכרם" (לב, כו)

למה נמשלו להפקר כפאה ולא להפקר כלקט ושכחה

פירש רש"י (כאן) וזה לשונו, "אפאיהם" - אשיתם פאה [-אשימם כפאה] להשליכם מעלי הפקר. ודוגמתו מצינו בעזרא (נחמיה ט, כב) ותתן להם ממלכות ועממים ותחלקם לפאה - להפקר. עד כאן לשונו. דהיינו פירוש המילה "אפאיהם" היא, שאני אשליך אותם מעלי, כמו פאת השדה שהקוצר את תבואתו אינו אוספה אלא מניחה לעניים.

וכבר תמה הכלי יקר (כאן) וכי הפאה לבדה הפקר, והלא לקט שכחה ופאה כולם הפקר, ולמה נקט הפסוק דוקא פאה? והוא מיישב, שבאמת לא רק הפאה נרמזת בפסוק, אלא גם השכחה נזכרת בהמשך המילים "אשביתה מאנוש זכרם", כי אם ישבית זכרם, הרי לא יזכרם "וישכחם". אמנם לקט לא הזכיר הכתוב, וזאת כי הדין הוא (פאה ו, ה) שניים לקט שלושה אינו לקט [לקט הוא דוקא אם נפלו שתי חיטים, אך אם נפלו שלושה אינם לקט, אלא הם שייכים לבעל

הבית], וכאן בקללה יהיו המפוזרים יותר משניים, ועל כן אין להם דין הפקר כמו לקט האסור לבעליו, אלא עתיד הקב"ה ללקטם, כמאמר הכתוב (ישעיה כז, יב) ואתם תלקטו לאחד אחד בני ישראל, והיינו שילוקטו על ידי מלך המשיח, שנאמר בו (זכריה ט, ט) עני ורוכב על חמור, כי שניים במקום אחד הם לקט, ועני מותר בלקט של אחד אחד, דהיינו שניים. אבל כשהמפוזרים רבים יותר משניים במקום אחד, אז הקב"ה, בעל הבית של כל העולם, ילקטם בכבודו ובעצמו, כפי שנאמר (ישעיה יז, ה) זורעו שבלים יקצור והיה כמלקט שבלים בעמק רפאים, ושם לא כתב "לאחד אחד", כי כשהנלקטים יותר משניים במקום אחד, הרי לא יצאו מעולם מרשותו של בעל הבית, והדברים נפלאים. עד כאן דבריו.

ובעל המנחת יצחק (ויס, בספרו על התורה כאן עמ' רע"א), הקשה על כך קושיא נוספת, הלא גם השמיטה היא הפקר, ולמה נקט הפסוק דוקא פאה? ויישב בעל המנחת יצחק, בעונש הגדול שהוזכר כאן, שהקב"ה ישליך מעליו את בני ישראל מעליו כהפקר, טמונה גם נחמה גדולה! שכן יש הבדל בין הפקר מדין פאה להפקר מדין שמיטה, כי שמיטה היא הפקר גם לנכרים, בעוד הפאה אינה הפקר אלא לעניי ישראל (כמבואר בירושלמי פאה ו, א). ויש הבדל נוסף, בהפקר מדין שמיטה יוצאים הפירות מיד מרשות הבעלים והם מופקרים לכל העולם, ואילו בהפקר מדין פאה, אינם יוצאים מרשותו, עד שיבואו ליד הזוכה (כמבואר במשנה למלך, פרק ב' מהלכות תרומות), ומכאן שאף אם חלילה וחס יצא דבר מלכות הנזכר בפסוק (כודאי יצילנו השם יתברך), מכל מקום יהיה ברחמים גדולים, שלא יפקיר את ישראל כשמיטה חלילה, שיהיו הפקר גם לנכרים ותהיה להם רשות לזכות בנו, אלא יהיו הפקר כפאה שאינה הפקר לנכרים, וממילא לא נצא מרשותו יתברך שמו, עד שיטהר לבבנו ונקבל כולנו עול מלכותו יתברך ויגאלנו גאולת עולם במהרה בימינו!

"כי גוי אבד עצות המה ואין בהם תבונה" (לב, כח)

"עצות" בגימט' יהושע בן חנניה

בספר ימין יוסף (שמעונוביץ, סוף האזינו נדפס תשי"ז) מביא את דברי רבותנו ז"ל (חגיגה ה:) לפני שנפטר ר' יהושע בן חנניה אמרו לו החכמים מה נעשה עם המינים [שהיה רבי יהושע רגיל לנצח את המינים בשאלותיהם, ולהשיב כסיל כאלותן]. אמר להם שמכיון שאני נפטר, לא יהיה עוד דעת וחכמה במינים לשאול שאלות קשות.

והנה יש לרמוז זאת כאן בכתוב, "כי גוי אבד עצות המה", כלומר בזמן שיפטר חכם מישראל שהיה אובד ומאבד את עצות ושאלות המינים והאפיקורסים, על ידי שהיה משיבם תשובות כדורבנות, אז "ואין בהם תבונה", אז לא תשאר דעת ותבונה במינים האלו לשאול.

ובאמת שראה זה פלא, הנה דבר זה גם מרומז במילה "עצות" שעולה בגימטריא "יהושע בן חנניה" שידע להשיב להם תשובות חכמות מאוד ולנצחם.

"לו חכמו ישכילו זאת יבינו לאחריהם" (לב, כט)

העסק התמים שמחק את העבירות של כל השנה

פעם אחת בערב יום הכיפורים אמר רבי אלימלך מליזנסק לתלמידיו, רצונכם לדעת איך עושים תשובה בערב יום כיפור? לכו אל החייט שבעיירה. הלכו אצלו ועמדו לפני חלון ביתו. ראוהו מלובש בבגדי שבת, ויושב ליד השולחן מוקף בבגיו, והשולחן מלא מעדנים ובקבוק משקה. והנה החייט מוציא מהארון ספר אחד שהיה כתוב בו את כל העבירות שעשה במשך השנה, מיום הכיפורים שעבר עד יום הכיפורים הזה. וכך אמר, רבונו של עולם! היום הגיע הזמן לעשות בינינו חשבון על כל העבירות שעשינו, שזמן כפרה הוא לכל ישראל. ומיד החל למנות את כל העבירות שעשה במשך כל השנה, שכולן היו רשומות בספר הזיכרון. אחר שגמר את חשבון העבירות. הוציא ספר גדול וכבד יותר מהראשון, ואמר, רבונו של עולם, קודם מניתי העבירות שאני עשיתי, ועכשיו אמנה את העבירות שעשיתי לי. מיד מנה את כל הצער והיסורים, צרות ועוגמת נפש, וחולאים רעים, והפסד ממון שעברו עליו ועל כל נפשות ביתו, במשך כל השנה. כשגמר את החשבון, אמר, רבונו של עולם! אם נחשוב באמת על פי היושר, אתה חייב לי יותר ממה שאני חייב לך. אלא שאיני רוצה לדקדק עמך בחשבון מדוקדק, כי הלא ערב יום הכיפורים היום, וכל אחד מוכרח להתפייס עם חברו. ולכן הננו מוחלים לך על כל העבירות שעשית לנו. וגם אתה תמחל לנו על כל העבירות שחטאנו לך. ומיד מזג כוס משקה, ובירך שהכל, ואמר בקול רם, "לחיים רבונו של עולם, הננו מוחלים זה לזה כל מה שחטאנו איש לרעהו, וכל העבירות, הן שלנו הן שלך, בטלות ומבוטלות, כאילו לא היו". אחר כך אכלו ושתו בשמחה רבה.

חזרו התלמידים אצל רבם וסיפרו לו את אשר ראו ואשר שמעו, אולם הביעו דעתם שדברי החייט הם חוצפה יתירה כלפי מעלה. אמר להם הרבי, דעו לכם שהקדוש ברוך הוא בכבודו ובעצמו עם כל הפמליא של מעלה, באים לשמוע את דבריו של החייט הנאמרים בפשטות גדולה, ומדבריו נעשה רצון ושמחה בכל העולמות. (ספר אמרי חן להגר"ח ויזגאן, סוף פ' האזינו).

וְחָשׁ עֵתִידוֹת לְמוֹ" (לב, לה)

רמז לכך שניתנה נבואה לשוטים ולתינוקות

כתב בספר פניני דניאל (פלכני, סוף האזינו) בשם ספר הכין עזרא, שיש לפרש פסוק זה על פי הגמרא בבא בתרא (דף יב:) שמיום שחרב בית המקדש ניטלה נבואה מן הנביאים, וניתנה לשוטים ולתינוקות. וכך מרומז הדבר בפסוק "וחש עתידות למו" דהיינו, "וחש" ראשי תיבות חרש שוטה וקטן, הם "עתידות למו", הם שידעו את העתידות כשיחרב בית המקדש.

יִרְאוּ עֵתָה כִּי אֲנִי אֲנִי הוּא וְאִין אֱלֹהִים עֲמָדִי" (לב, לט)

תתקנ"ה פסוקים כנגד תתקנ"ה רקיעים

ביאור יקר כתב הגאון רבי אלעזר רוקח, בספרו מעשה רוקח (ריש ואתחנן ושנה דבריו גם בפרשת האזינו אות ה') על פי מה שכתב הר"נ שפירא בספר מגלה עמוקות, וכן כתב האר"י ז"ל, שיש למעלה תתקנ"ה רקיעים, והנה בתת"ק רקיעים יש למ"ט שר הפנים רשות להעלות את תפילתם של ישראל, מלבד מן נ"ה רקיעים העליונים, ששם אין רשות לשום מלאך, והם בלתי לה' לבדו. וסימנך בפסוק (דברים י, יד) "הן" לה' אלהיך השמים. "הן" הם נ"ה רקיעים "לה' אלהיך", שאין רשות בהם לשום מלאך להכנס.

אמנם משה רבנו ע"ה בקע בתפילתו את כל הרקיעים כולם, כולל נ"ה רקיעים הנוכרים. ובמה בקע אותם? בפסוקים של משנה תורה, כי בספר דברים יש תתקנ"ה פסוקים, ועל ידי כל פסוק בקע רקיע אחד.

והנה מתחילת הספר עד פסוקנו "ראו עתה" יש תת"ק פסוקים, ומפסוק "ראו עתה" עד סיום התורה יש נ"ה פסוקים. לכן כאשר בקע משה רבנו את תת"ק רקיעים, על ידי תת"ק פסוקים הנוכרים, עד הפסוק ראו עתה, ברקיעים אלו ראה משה גם מלאכים שרפים ואופנים. אבל כשהגיע לפסוק זה, ופתח את הרקיע הראשון מתוך נ"ה הרקיעים העליונים, ראה ששם לא נמצא שום מלאך. ועל כן עתה אמר משה "ראו עתה כי אני הוא ואין אלהים עמדי", לפי שעד כאן יש רשות לשר מ"ט להכנס, והיו יכולים חס ושלום לטעות אחריו, כמו שטעה אחר (עיין חגיגה טו.), אולם מכאן ואילך שכל הרקיעים הם בלתי לה' לבדו, שוב אין מקום לטעות במט"ט, ובזה "ראו עתה כי אני הוא ואין אלהים עמדי".

יִרְאוּ עֵתָה כִּי אֲנִי אֲנִי הוּא וְאִין אֱלֹהִים עֲמָדִי אֲנִי אֲמִית וְאֲחִיָּה מְחַצְתִּי וְאֲנִי אֲרַפָּא" (לב, לט)

בכח התשובה אני אמית את הסט"א, ואחיה את ניצוצי הקדושה

הרב חיד"א בספרו נחל קדומים (כאן) כתב רמז בפסוק, "ראו" בדעתכם "עתה" לחזור בתשובה [התשובה רמוזה במילה עתה, לפי שברגע קט אדם יכול לחזור בתשובה בליבו, וגם משום שיש לעשות את התשובה "עתה", למהר לשוב אל אבינו שבשמים], ולמה תחזרו בתשובה? "כי אני הוא", והשכינה [כי המילה "אני" היא כינוי לשכינה] כביכול בגלות, ובעבורה, שובו לאביכם שבשמים. כלומר שובו בתשובה, כדי להקים שכינתא מעפרא. ואז בכח התשובה, "אני אמית" את הסטרא אחרא, "ואחיה" את ניצוצי הקדושה, שהמה יעלו עד מקום הקודש. עד כאן.

גם יצדק לרמוז התשובה בתיבת "עתה", כי ברגע קטן סגי להרהר בתשובה, וכמו שאמרו חז"ל (קידושין מט:): שהאומר לאשה התקדשי לי על מנת שאני צדיק גמור, אף על פי שהוא רשע, הרי היא מקודשת, משום שחוששים שבאותה שעה הרהר בתשובה. הנה מוכח שברגע קט עולה התשובה, ודי אפילו בהרהור לבד. ואתי שפיר ד"עתה" הוא רמז לתשובה. ועל כן אשר עיני בשר לו, ימהר לשוב בתשובה, לקרב את הגאולה, מאחר שהשכינה בגלות, ובעבור השכינה לבד צריך לשוב.

דרוש לשבת שובה

הרה"ק מווייעלפאלי זי"ע ביאר בלשון הפסוק (ישעיה נח, יג) "אם תשיב משבת רגלך עשות חפצך ביום קדשי", שהוא נאמר לגבי 'שבת שובה', כי הקב"ה אומר 'אם תשיב משבת' - שתחזור בתשובה בשבת זו מכל 'רגלך' מלשון 'הרגלים', כלומר, שתשנה את הרגילות שהנך רגיל בה, אזי מבטיח לך הקב"ה שתזכה לסיפא דקרא 'עשות חפצך' - לעשות צרכיך, ולפסוק עליך שנה טובה ומתוקה 'ביום קדשי' - זה יום הקדוש הממשמש ובא. (באר המים יקוו המים לשבת שובה).

איתא מהרה"ק ה'שפת אמת' זי"ע (שבת תשובה תרס) בזה"ל, ויש להתחזק בשבת תשובה שהיא שבת הראשון בשנה, כדאיתא (שבת קיח): אלמלא שמרו ישראל שבת ראשונה לא שלטה בהם אומה ולשון. ובר"ה שנעשה סדר חדש על כל ימי השנה כשמקבלין שבת ראשון כראוי מתוקן כל השנה. עכ"ל.

"כי כשלת בעונך"

"**שובה** ישראל וכו' כי כשלת בעונך" (הושע יד, ב) שואלים המפרשים מדוע צריך היה להוסיף "כי כשלת בעונך", וביותר יש להבין הרי עון הוא מזיר ומדוע כתיב כשלת בעונך, והנה הגמרא ביומא (פו:) מבארת מדוע כתוב כשלת בעונך מפני שהשב מיראה הזדונות נהפכות לשגגות, ואם כן העון הופך ל'כשלת' לשוגג, ואם כן מהירשא של הפסוק "שובה ישראל עד ה' אלהיך", לא היינו חושבים שרק תשובה מאהבה, או רק תשובה שנעשית על עבירות בשוגג התשובה מגעת עד כסא הכבוד, אבל תשובה מיראה, וכן תשובה על עבירות שבמזיד אין התשובה מגעת לכסא הכבוד. **לכן** הוסיף ואמר "כי כשלת בעונך" משמע שאפי' העושה תשובה מיראה, ואפילו על עונות שהן בחינת מזיד אם אדם חוזר בתשובה, היא מגעת עד כסא הכבוד. אבל צריך לקיים מש"כ (שם, ג) "קחו עמכם דברים", שכל אדם צריך לקבל עליו איזה דבר, והקבלה והזכות הזאת תעזור לו שתשובתו תגיע לכסא הכבוד כמו למשל לקבל עליו ללמוד כל יום חצי שעה מוסר, או לא לדבר בבהכ"ס. (ע"פ אוצרות האגדה דרשות למועדים מפי מרן הגר"ע יוסף זצוק"ל) בימים שבין ר"ה לכפור, הקב"ה נמצא בתוכינו, והוא קרוב אלינו יותר מכל השנה כהבדל האור מהחושך, כך כותב ה"פלא יועץ" (סוף ערך התשובה הבאנו דבריו לעיל), ובשבת תשובה עוד יותר, וביוה"כ עוד יותר. וההבדל יובן ע"פ משל לאדם חשוב ועשיר שהיה לו בן יחיד, ומכיון שרעיתו נפטרה ל"ע, נסע לחו"ל ונשא שם אשה, לימים התגעגע לבנו ושלח לו כרטיס שיבא אליו לחו"ל והוא יעזור לו וכו', השיב לו בנו שהוא טרוד בעסקים ולא יכול לבקר. החליט האבא שהוא יגיע לארץ לראות את בנו, ושלח לבנו מברק שהוא מגיע וכתב לו באיזה יום ובאיזה שעה האוניה שלו עוגנת בנמל. הגיע האב לנמל וראה כי בנו לא בא לקבל את פניו, אמר, כנראה בתחנת הרכבת הוא מחכה, הגיע לשם וגם שם לא ראה אותו. אמר, כנראה שהוא מחכה כאשר ארד מן הרכבת, אולם גם שם לא מצא אותו. לקח מונית לפי הכתובת והגיע לבית של בנו, דופק בדלת, מי שם, אני אבא שלך, מחו"ל תפתח לי. אמר לו בנו בבקשה אני עייף מאד, קשה לי לקום לפתוח, קח לך חדר במלון סמוך, ומחר תבא. כשמוע אביו כן, רגז מאד ואמר, לא מספיק שהוא לא בא לקראתי, אלא שגם כעת שהגעתי עד פתח הבית הוא לא מוכן לעשות שום התאמצות עבורי, עוד היום אחזור לנמל ולא אתעכב עוד! למחרת כשהתעורר הבן משנתו, הלך למלון לחפש את אביו ולא מצאו, ונתעורר בלבו חרטה גדולה ועמוקה אך כל החרטות לא הועילו.

וה**נמשל**, הקב"ה כל ימות השנה מחכה לנו ומבקש מאתנו לחזור בתשובה כי הוא מתגעגע אלינו. כשמגיע ר"ה ועשי"ת, אומר הקב"ה, אבא אליכם בעצמי, וכשרואה הקב"ה שבניו לא באים לקראתו, הוא בכבודו ובעצמו מתקרב ודופק על הפתח, "עורו ישנים משנתכם", ואז "קול דודי דופק פתחי לי אחותי רעיתי יונתי תמתי" (שיה"ש ה, ב), שעל פסוק זה אמר רשב"י, אילו באתי לעולם רק לראות איך הקב"ה מחבק את עם ישראל בתארים של חבה זה מספיק לי, ודרשו רבותינו "תמתי" כשני תאומים שחש האחד בראשו השני מרגיש עליו כך (תהילים צא, טו) "עמו אנכי בצרה". **וא"כ** מי שקשה לבו כאבן וכל השנה לא חזר בתשובה, לפחות יתעורר ביום כפור שאז הקב"ה דופק על לבו של האדם ואומר תחזור בתשובה, כי היום יום יחיד בימי שנה לכפר עלינו.

מי מכריח אותך להמשיך להיות סוס

הגאון רבי מרדכי פאגערמאנסקי המשיל לשני אחים קטנים ששיחקו כשהאחד משמש כעגלון והשני נדמה לסוס, ו'בעל העגלה' מושך בסוס, והנה החל לירד גשם זלעפות, 'בעל העגלה' עזב את החוטים (מושכות), ומיהר אל הבית, אם הבנים שראתה כי רק בנה האחד שב הביתה דאגה לשלום אחיו מדוע הוא בושש לבוא, מיהרה לצאת חוצה, ומצאתו עומד כשהוא כפוף תחת כיפת השמים וכולו רטוב עד לשד עצמותיו, ותשאלהו, מדוע תעמוד בחוץ, והרי הגשם יורד עליך ללא הפסק, השיב הנער, כיצד אכנס הביתה, והרי אנוכי 'סוס'... על כך אמר דוד (תהילים לב, ט) "אל תהיו כסוס כפרד אין הבין"... עומדים אנו בעשי"ת, והלה אומר 'איני יכול להיכנס כי סוס אני' יכול לעזוב ולשנות דרכי לטובה, מי גילה לך 'רז' זה שאתה סוס, ומי מכריח אותך להמשיך להיות סוס, עזוב את הרגליך הנלוזים, פקח עינך וראה כי עליך אמר הבורא 'נעשה אדם' ובכוחך להעפיל למדרגות ומעלות טובות לאין ערוך. (רבי מרדכי מגרמנסקי עמ' 381).

תמיד צריך לנסות להתגבר על היצה"ר

ידוע שלשמירת הפיל שלא יברח די בחבל דק וחלוש, אף שבוודאי בכוחו של פיל לעקור את החבל כלאחר יד, מכל מקום 'שמירה מעולה היא', והסבר הדבר, שבעת שהיה הפיל קטן בן יומו היה סגי לו בקשירת חבל דק, וכשניסה אז להשתחרר ממנו לא עלתה בידו, לכן קבע בנפשו שלעולם אין בידו לקרוע את קשרי החבל, וכבר איננו מנסה אפילו פעם אחת לחשוב אולי עתה משגדלתי ואני נושא משאות אדירים, כבר יכול אני לשחרר עצמי מחבל דק וקלוש זה, עלינו לדעת - 'מותר האדם מן הבהמה', להבין שאף אם כבר ניסה להתגבר על יצרו באיזה ענין ולא עלתה בידו, וכי משום הכי גם עתה לא יצליח, הרי יתכן שהיום נתחזקו כוחותיו ויוכל לנצח. (פניני המועדים ח"ב עמ' 143).

ראשית תהיה בדרך הנכונה

המשילו בעלי המוסר, למי שהוצרך להגיע למירון וכבר עלה על הרכבת, אלא שבטעות עלה על הרכבת החוזרת ממירון, על אם הדרך פנה אליו ידיד נאמן, ושאלו למחוז חפצו, מששמע כן אמר לו ידידו הרי הנך נוסע ברכבת הנוסעת לצד ההפוך ממטרת נסיעתך, הלך הלה ובחכמתו סובב פניו בעודו ברכבת לכיון מירון, במקום שירד לגמרי מרכבת זו, ויעלה על הרכבת הנכונה הרי אין לך שוטה גדול ממנו כי בהנהגה כזאת לעולם לא יגיע למירון כך הרוצה לשוב אל ה' לעולם לא יגיע למטרתו אם יישאר לעמוד על עמדו, בתוך הבוץ, ומאסר תאוותיו ושטויותיו, כל חד בדיליה. אלא יעזוב ויתחיל להלך בדרך הנכונה.

תורה מביאה לידי זהירות

רבי חיים מוולוז'ין זצ"ל סיפר כי פעם הלך המלך ברחוב וראה איש מחטט בפחי האשפה. אמר לו המלך: "מה אתה עושה?"

"אני זבלן" - השיב האיש - "אני צריך פרנסה וזאת האפשרות שעמדה בפני".

אמר המלך: אוי, עזוב את הזבל הזה, בא אל הארמון שלי ואתן לך עבודה אחרת. מה, בארמון שלי יש חדר אוצרות מלא בזהב, אני רוצה שאתה תספור כמה מטבעות יש שם. - והשכר, כל מה שתספור יהיה שלך, וחוץ מזה עוד משכורת על זה שאתה עובד אצלי. והמשכורת, כראוי למי שעובד אצל המלך - המשכורת הגבוהה ביותר במשק. שומע האדם, מהרהר מעט ואומר: טוב נראה, אם יהיה לי כח אני אבוא.

מסיים רבי חיים מוולוז'ין ואומר: הקב"ה ברחמיו בא ליהודי ושואל אותו: מה אתה עושה? אומר היהודי: אני עובד בזבל. מה פרוש - יש לי עיתון יומי, כבר שאני קם בבוקר אני מעלה אותו הביתה, ומשתדל לקרא אותו שנים מקרא ואחד תרגום. בצהרים יש לי עיתון אחר, והכי חשוב - אני מחובר 'אונליין' לאינטרנט, ושם אין נסתר מחמתו. אין דבר שנעשה באירן או באפגניסטן, שאיני יודע עליו. אני מעודכן עד הפרט האחרון. בקצור, עובד בזבל.

אומר לו הקב"ה: בא אלי לארמון. בא, הכנס לבית כנסת ותלמד גמרא, תתעסק עם הזהב שלי, ומה שאתה סופר הוא שלך, כמו שכתוב (תהילים א, ב): "כי אם בתורת ה' חפצו ובתורתו יהגה יומם ולילה", ואומרת הגמרא (עבודה זרה יט): קודם שלמד היתה זו תורת ה', ואחרי שלמד זו תורתו - התורה הפכה להיות שלו. חוץ מזה מגיע לך שכר גם על עצם העבודה. איזה שכר? השכר הגבוה ביותר שיש בשוק, כמו שנאמר: ותלמוד תורה כנגד כולם. והיהודי אומר: טוב, אם יהיה לי זמן אני אבוא...

איך ביכלתו לומר כך, כשיש לו הזדמנות להתעסק עם הדברים הכי יקרים בעולם?! (ע"פ עלי ורדים ברכות עמ' תקלו).

הגמרא אומרת (הוריות ג.) "יקרה היא מפנינים" (משלי ג, טו) - יותר מכהן גדול שנכנס לפני ולפנים.

הגמרא לא פרשה פנינים כפשוטו, משום שלא שייך לומר שהתורה יקרה יותר מפנינים, שהרי הם אינם עומדים בכלל באותו מקום, ואין שום אפשרות להשוות ביניהם! אי אפשר לשאול מה טעים יותר עגבנייה או ארטיק? כי הם בכלל לא אותו סוג, כך ואף יותר - אי אפשר להשוות בין התורה לעולם הזה. הפנינים שייכים לעולם הזה, אלו הם דברים גשמיים, ואילו התורה היא דבר רוחני. אין ביניהם שום מקום להשוואה!

לכן אמרה הגמרא שכוונת המילה 'פנינים', היא לרמז שהתורה יקרה יותר מכהן גדול שנכנס לפני ולפנים. קדושתו של הכהן הגדול ביום הקדוש ביותר בשנה ובמקום הקדוש ביותר, יוצרת מקום להשוואה בינו לבין התורה - ועדיין התורה יקרה יותר.

חז"ל אמרו (ע"ז כ): תורה מביאה לידי זהירות ולכן האדם שרוצה להתחיל לעשות תשובה חייב ללמוד בתורה"ק. "שובה ישראל עד ה' אלוהיך כי כשלת בעונך, קחו עמכם דברים ושובו אל ה', אמרו אליו, כל תשא עון וקח טוב, ונשלמה פרים שפתינו" (הושע יד, א-ג)

אותי ידרשון יום-יום

משל יפה הסביר המגיד מישרים הגה"צ רבי יעקב גלינסקי זצ"ל: כפרי אחד, היה לו בן בור ובער, שלא יצא מימיו מתחומי הכפר. כשהגיע הבן לפרקו, דיבר בו אביו נכבדות במשפחה כבודה מן העיר הגדולה. ביקשו בני המשפחה לתהות על קנקנו של החתן, והזמינהו לביקור בעירם. אביו, שידע את נפש בנו, שאינו לא במקרא ולא במשנה ולא בדרך ארץ, ובילה כל ימיו במחיצת פרות ותרגולים, החל ללמדו הליכות ונימוסים: ראה, בני. כאשר תפגוש בהם, ויקדמו את פניך בברכת שלום עליכם, תושיט את ירך ותענה: "עליכם השלום, מה שלומכם?"

כשישאלו אותך כיצד עברה הנסיעה, תאמר: "ברוך השם".

כשיראו לך את החדר שהקצו בעבורך, תאמר: "תודה רבה".

כשתלך לנוח, תאמר: "ערב טוב לכולכם".

כשתקום תאמר: "צפרא טבא, הערבה עליכם שנתכם?"

וכך הלאה, כל מה שאדם מן הישוב אומר ועונה - לימד האבא את בנו. וברצותו להיות בטוח שהבן לא יאכזב, ולא יכשל בלשונו, הורה לחזור על תלמודו מאה פעמים ואחד, עד שיהיו הדברים משוננים בפיו, רוטים ושגורים על לשונו.

החתן דן נסע אל העיר הגדולה והגיע לבית המשפחה, שהיה הומה מכרים וקרובים אשר באו לחזות באורח. הכל הסבו ליד שלחנות ערוכים בכל טוב, והחתן הופיע. הוא ניגש אל המחותר, בעל הבית, הושיט ידו ואמר ברהיטות בוטחת: "עליכם שלום, מה שלומכם, ברוך השם, תודה רבה, ערב טוב לכולכם, צפרא טבא, הערבה עליכם שנתכם?" פני המחותר החווירו, ואילו הנער כבר הושיט ידו לזה שמיימנו, וחזר על הפזמון, ולזה שלידו חזר עליו שוב, בשמחה ובעליזות. והנאספים נחלקו לשנים: לצוחקים ולבוכים.

והנמשל: עבודת התשובה לא קלה היא. יש לערוך חשבון נפש, יש לאתר את נקודות המכשול ולראות כיצד מתגברים עליהן, כיצד משפרים דרך ומתעלים. זו עבודה קשה, איטית וממושכת, שתחילתה בחודש אלול, המשכה בימי הסליחות, בעשרת ימי תשובה, ועד ליום הכיפורים בו מסכמים את עבודת ארבעים הימים בוידויים ובתפילות. אבל אלו הנותרים אדישים ושווי נפש בחודש אלול, בימי הסליחות ובעשרת ימי תשובה, ובאים ביום הכיפורים לערוך "מירוץ תפילות וידויים", חמש תפילות ועשרה וידויים, כמוהם כאותו נער נבער שפתח ואמר בנשימה אחת: עליכם שלום, ערב טוב, בוקר טוב, היו שלום.

זהו שאמר הכתוב (הושע יד, ב): "שובה ישראל - עד ה' אלוהיך" - יש לשוב בתשובה עוד לפני שאתה מתייצב ביום הכיפורים לפני ה' אלוהיך. קודם כל עליך לערוך חשבון נפש ולדעת "כי כשלת בעונך" לאחר מכן "קחו עמכם דברים", תוכל לבוא ולבקש סליחה ומחילה בתפילות היום הקדוש ובוידוייך, ו"אמרו אליו כל תשא עוון". אם כה תעשו - "וקח טוב".

"שובה ישראל עד ה' אלוהיך כי כשלת בעונך, קחו עמכם דברים ושובו אל ה'"

קיבלת צי'ק רק תפקיד אותו

שאל הגה"ק בעל ה"חפץ חיים" זי"ע - מהו "קחו עמכם דברים", אילו דברים נקח? אלא הסביר זאת במשל: מעשה בעני אחד שפגש בעשיר וביקש ממנו הלוואה. הוא סיפר לו, שהציעו לו לשכור חנות שתוכל לפרנסו בכבוד, ואם יסכים העשיר להלוותו את הסכום הנדרש, ישקם את עצמו ויבסס את פרנסתו. נענה העשיר ואמר: "אין שום בעיה! ודאי אעזור לך, אבל עתה עלי לגשת למקום פלוני. בוא אלי עוד שעתיים, ותקבל את הכסף". העשיר מיהר לסיים את פגישתו כדי להיות בביתו בזמן הנקוב, הכין את הסכום האמור וחיכה לעני - והעני לא בא. אחר הצהריים יצא העשיר לפגישה נוספת, והעני מגיע לקראתו. כשראהו מיהר אליו ואמר: "אם כבודו היה מלווני את הסכום האמור, הייתי יכול לבסס לי פרנסה מכובדת, הנה הזדמנה לידך מצוות כי ימוך אחיך והחזקת בו".

ענה העשיר: הלוא נדברנו להיפגש לפני הצהריים, והמתנתי לך. אבל לא נדון עכשיו על העבר - כעת עלי להיפגש עם מישוהו. בוא אלי בעוד שעה, ואתן לך את המעות".

ואמנם, שעה לאחר מכן ישב העשיר בביתו והמתין לעני, שלא הופיע אף הפעם. למחרת בבוקר, כשהלך העשיר לתפילה - פגש שוב בעני, שאמר לו: "החנות עדיין להשכרה - לו הייתם מלווים לי את הסכום הדרוש". אמר לו העשיר: "ראה, אתמול המתנתי לך לפני הצהריים ואחר הצהריים, לא באת. תמיד אתה פוגש אותי ברחוב, באקראי, ואינך מטריח את עצמך לבוא ולקחת את הכסף. אות הוא, כי כל דבריך הם מן השפה ולחוץ, ולבך בל עימך. לו היית באמת זקוק למעות, היית מטריח את עצמך לבוא ולקבלם".

המשיך החפץ חיים ואמר: אף אנו דומים לאותו עשיר, כאשר בכל יום ויום אנו מבקשים בתפילותינו "אבינו מלכנו... כן תחנונו ותלמדנו... ותן בליבנו בינה להבין ולהשכיל, לשמוע ללמוד וללמד... והאר עינינו בתורתך", ובתפילת שמונה עשרה אנו מבקשים "חננו מאיתך דעה בינה והשכל", ולאחר התפילה "הוא יפתח לבנו בתורתו". והקב"ה ודאי נענה לבקשתנו ואומר: אין שום בעיה! יבואו לביתי לבית המדרש, והאיר עיניהם באור התורה, כי "הבא ליטהר - מסייעין אותו" (שבת קד.).

אבל מה שבאמת קורה, שאנו מבקשים את הבקשות, ואיננו מטריחים כלל את עצמנו לבוא ולקבלן!.

זהו שהנביא אומר: "קחו עמכם דברים ושובו על ה'" - אילו דברים ניקח? את דברינו שלנו. את בקשתנו ניקח, ונבוא עימיהן אל ה' שימלאן... (חפץ חיים על הנ"ך עמ' כז).

התשובה של יום הכפורים מטהרת את האדם

המצוה לשוב מעבירות שבידו, מצוה תמידית ויומית היא, ברם מצוה מיוחדת בתשובה של יום הכפורים. המיוחד שביום הכפורים, שבו התשובה לא רק מכפרת אלא גם מטהרת אותנו מכל חטאתיכם, ככתוב (ויקרא טו, ל): "כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאתכם לפני ה' תטהרו". את התשובה של כל ימות השנה אפשר לעשות בשלבים. אפשר לחזור מכל חטא בנפרד, אולם המושג "טהרה" אינו מתחלק לחצאין שהרי טהור הוא המושלם בטהרה ואין לו שייכות לטומאה, ומהות היום לכפר עליכם מכל חטאתיכם, מכל החטאים כאחד, ורק אז "לפני ה' תטהרו". המשנה בסוף מסכת יומא ממשילה את טהרת יום הכפורים לטהרה במקווה. וכך שנינו "א"ר עקיבא: אשריכם ישראל לפני מי אתם מטהרים ומי מטהר אתכם אביכם שבשמים שנאמר (ירמיהו יז, ג): מקווה ישראל ה'. מה מקווה מטהר את הטמאים, כך הקב"ה מטהר את ישראל". כשם שהטהרה במקווה אינה לחצאין, ואי אפשר לטבול ולטהר רק חלק מהגוף, ובוודאי שלא תעלה טבילה לטובל ושרץ בידו, כך הקב"ה מטהר את ישראל רק כשמתחזקים ומתכפרים מכל חטאתכם, רק אז "לפני ה' תטהרו". (בנין אב שבת שובה שיחות ומאמרים ח"ג עמ' כח).

דרוש בענין בין אדם לחבירו

עבירות שבין אדם לחברו אין יום הכיפורים מכפר עד שירצה את חברו

העוונות שלנו נחלקים לשני חלקים, יש עבירות שבין אדם לחברו ויש עבירות שבין אדם למקום, בין אדם למקום יש בזה ארבעה חילוקי כפרה, א. עבר על עשה, ושב - אינו זו משם עד שמוחלין לו, שנאמר (ירמיהו ג, יד): "שובו בנים שובבים". ב. עבר על לא תעשה, ועשה תשובה - תשובה תולה, ויום הכפורים מכפר שנאמר (ויקרא טז, ל): "כי ביום הזה יכפר עליכם מכל חטאתיכם". ג. עבר על כריתות ומיתות בית דין ועשה תשובה - תשובה ויום הכפורים תולין, ויסורין ממרקין, שנאמר (תהילים פט, לג): "ופקדתי בשבט פשעם ובנגעים עונם", ד. אבל מי שיש חילול השם בידו - אין לו כח בתשובה לתלות, ולא ביום הכפורים לכפר, ולא ביסורין למרק. אלא כולן תולין, ומיתה ממרקת, שנאמר (ישעיהו כב, יד): "ונגלה באזני ה' צבאות אם יכפר העון הזה לכם עד תמתון". אבל בין אדם לחברו, שאדם פגע בחברו שנעלב ממנו וכו', אין מחילה עד שילך וירצה את חברו. (ע"פ הרמב"ם פ"א מהל' תשובה ה"א).

בהפטרה של ראש השנה נאמר (שמואל א א, ו): "וכעסתה צרתה גם כעס, בעבור הרעימה, כי סגר ה' בעד רחמה". פנינה הייתה מכעיסה וחוזרת ומכעיסה את חנה. למה, "בעבור הרעימה". חכמים במדרש (ילקוט שמעוני שמואל רמז עח) אומרים, שבאותה תקופה נשמעה בת קול בעולם, שעתיד להיוולד בן שיאיר את העולם ושמואל שמו. כל תינוק שנולד באותה תקופה קראו לו שמואל. ידעה פנינה שכדי לזכות בבן שכזה, צריך למלא כוס של דמעות בתפילה. החליטה פנינה לצער את חנה כדי שתפנה בתפילה לה'. רבותינו ז"ל מעידים בגמרא (בבא בתרא טז, ז) על פנינה "פנינה לשם שמים התכוונה". מה עשתה, אמרה פנינה לחנה - כבר קנית לבנך בגד לחג, והרי אין לה בן. הדברים נכנסו כמו סכין בלבה, כשישבו לאכול אמרה פנינה לחנה, נו, כבר האכלת את בנך, וכל פעם נשרה דמעה מעיניה של חנה, למה פנינה נהגה כך, - "בעבור הרעימה", כדי שחנה תתרעם על ה' בתפילה. ואכן, כוס הדמעות מתחילה להתמלא. חנה בוכה ומתפללת עד שהכוס עלתה על גדותיה.

וכאן, מגיעים אנו לנקודת השיא. אומר הילקוט שמעוני (שם רמז עז) "בעבור הרעימה" - "אמר לה הקדוש ברוך הוא, את מרעמת את חנה עלי, חייך, אין רעמים שאין אחריהם מטר". נכון שהתכוונת לשם שמים, אבל סוף סוף גרמת לחנה צער, גרמת לה להוריד דמעות, אין בכי לחינם! פנינה נענשה בעונש נוראי. מסופר בילקוט שמעוני (שמואל רמז פט) כי לפנינה היו עשרה ילדים [דבר זה נלמד מדברי אלקנה לחנה "הלא אנכי טוב לך מעשרה בנים" - של פנינה], ולחנה בסוף היו חמשה ילדים. ובכל הריון של חנה - פנינה קוברת שניים. "עד עקרה ילדה שבעה, ורבת בנים אומללה". בהריון החמישי של חנה, נשאר לפנינה רק שני ילדים, באה פנינה לחנה והתחננה בפניה שתמחל לה בלב שלם על הצער שציערה אותה. חנה כמובן מחלה בלב שלם, ואף התפללה ששני בניה האחרונים של פנינה יישארו בחיים. אמר הקדוש ברוך הוא לחנה: "חייך, שהיו ראויים למות, הואיל והתפללת עליהם, לשמך אני קורא אותם", לכן כתוב "עד עקרה ילדה שבעה", "עקרה" הכוונה לחנה. מהיכן שבעה, הרי היא ילדה רק חמשה, השניים הנוספים הם בני פנינה, כיוון שחנה התפללה עליהם הם נקראו על שמה.

מעשה נורא עם ר' ישמעאל ואבדן

בגמרא (יבמות קה) מובא מעשה נורא על רבי ישמעאל ברבי יוסי אגב יוקריה [שהיה כבד] הוה מפסע ואזיל [היה הולך לאט]. אמר ליה אבדן: מי הוא זה שמפסע על ראשי עם קדוש? [שהתלמידים היו יושבים על הארץ, ונראה שר' ישמעאל פוסע על ראשיהם] אמר ליה: אני ישמעאל בר' יוסי שבאתי ללמוד תורה מרבי. אמר ליה: וכי אתה הגון ללמוד תורה מרבי, אמר ליה: וכי משה היה הגון ללמוד תורה מפי הגבורה, אמר ליה: וכי משה אתה, אמר ליה: וכי רבך אלהים הוא, אמר רב יוסף: שקליה רבי למטרפסיה, דקאמר ליה רבך ולא רבי. אדהכי אתיא יבמה לקמיה דרבי, אמר ליה רבי לאבדן: פוק בדקה [אם היא גדולה]. לבתר דנפק, אמר ליה ר' ישמעאל, כך אמר אבא: "איש" כתוב בפרשה, אבל אשה - בין גדולה בין קטנה. אמר ליה [רבי לאבדן]: תא [חזור למקומך], לא צריכת, כבר הורה זקן. קמפסע אבדן ואתי, אמר ליה רבי ישמעאל בר' יוסי: מי שצריך לו עם קדוש יפסע על ראשי עם קדוש, מי שאין צריך לו עם קדוש היאך יפסע על ראשי עם קדוש? אמר ליה רבי לאבדן: קום בדוכתיך [שב במקומך]. תאנא: באותה

שעה נצטרע אבדן, וטבעו שני בניו ומאנו שתי כלותיו. אמר רב נחמן בר יצחק: בריך רחמנא דכספיה לאבדן בהאי עלמא. והכל בגלל שציער את רבי ישמעאל כמה קשה פגיעה בחבר, וכ"ש בת"ח.

יש כאלה פוגעים בחבריהם ולא נותנים אל לבם שאין יום הכיפורים מכפר עד שירצה את חברו, ולכן אנחנו צריכים לעשות בעשרת ימי תשובה קודם יום הכיפורים כדי שנהיה מוכנים, שאדם ילמד כל יום מוסר, ילך לבקש מחילה ממי שפגע בו, יתפשר איתם, אם יודע שיש אחד שפגע בו והוא צריך למחול ימציא עצמו לפניו, יגיד לו אני אוהב אותך, מה שלומך, לזכות אותו שיבקש מחילה, כך היו עושים החכמים, ילך אצל ההורים שלו יבקש מהם מחילה, ינשק את ידיהם שיברכו אותו, יבקש מחילה מאחיו, מהילדים שלו, מאשתו יבקש מחילה ועל ידי זה יהיה מוכן קצת ליום כיפור.

מעשה נורא

מעשה נורא ששמעתי בענין הזה של פגיעה והלבנת פנים, וזה תוארו: בתלמוד תורה אחד היו שתי כיתות של תלמידים כיתה נמוכה וכיתה גבוהה, ותלמידי הכיתה הגבוהה היו מתקוטטים ומרביצים לתלמידי הכיתה הנמוכה. יום אחד, החליט אחד התלמידים מהכיתה הנמוכה 'לעשות סדר' בענין הזה, הוא נכנס בשעת ההפסקה לכיתה הגבוהה והחזיר להם מנה אחת אפיים. לאחר ההפסקה, נכנס הרב'ה של הכיתה הגבוהה והתלמידים סיפרו לו שקיבלו מכות מאותו תלמיד של הכיתה הנמוכה. הרב'ה שלח לקרוא לו, ותיכף כשהגיע בלי אומר ודברים, ובלי לחקור את הענין, הוא הוציא מהארון שבכיתה פטיש קטן שהיה משתמש בו לתליית מודעות וכדו' ופשוט היכה את התלמיד על קדקדו עם הפטיש לעיני כל הכיתה שהתפרצו בצחוק. אותו תלמיד נפגע מאוד מהבוזיון שנגרם לו, הרבה יותר ממכת הפטיש שקיבל על הראש. הוא כעס מאוד ורצה לנקום ברב'ה הזה, הוא לקח דלי גדול מילא אותו במים ובוץ ועלה לגג התלמוד תורה והמתין שם לרב'ה כך שברגע שיצא מבנין הת"ת, ישפוך עליו את הדלי הזה. אמנם, לבסוף הוא נרתע מלעשות כן, כי באמת היתה לו יראת כבוד מאותו רב'ה מכיון שהיה ידוע כתלמיד חכם ועוסק בתורה תדיר. וכך נגמר הסיפור הזה. חלפו שנים, אותו תלמיד גדל ונתעלה וזכה להקים משפחה מפוארת וברוכת ילדים, וקבע את משכנו בבני ברק. והנה, יום אחד, הוא מקבל טלפון בקו השני מדברת אשה אחת ששואלת אותו: תגיד לי, השם שלכם זה יוסף נימני כן, הוא משיב. אני מחפשת את המשפחה שלכם בכל ספרי הטלפונים כבר זמן רב. האם למדתם בתלמוד תורה פלוני אצל רבי פלוני? לא למדתי אצלו, אלא הייתי בכיתה מתחתיו. ובכן, היא מבקשת ומתחננת: רק תגיד לי שאתה סולח לו על מה שעשה לך בכיתה ואני כבר אסביר הכל. והוא משיב: טוב, אני סולח אבל מה הענין? והאשה מסבירה: אני הבת שלו, והוא בא אלי בחלום שלשה חודשים לאחר פטירתו ואמר לי, שאין לו מנוחה בעולם העליון ואינו רשאי להיכנס לחלקו בגן עדן, עד שיוסף נימני, שהיה תלמיד בתלמוד תורה, ימחול לי על מה שפגעת בו. והוא הוסיף ואמר: דעי לך שהוא מתגורר בבני ברק, תאתרי אותו ותבקשי ממנו סליחה בשמי. וכך התחלתי לחפש ולחפש את כל משפחות נימני בבני ברק, עד שהצלחתי ב"ה לאתר אתכם... נורא נוראות!!!

עיקר אמירת ה"ג מידות לתרגם אותם למעשה

אחד הדברים העיקריים בסליחות זוהי אמירת ה"ג המידות. איתא במסכת ראש השנה (יז): אמר רב יהודה: ברית כרותה ל"ג מידות שאינן חוזרות ריקם שנאמר (שמות לד, י) "הנה אנוכי כורת ברית". ויש להבין: מאחר ואמרו לנו רבותינו ש"ברית כרותה ל"ג מידות שאינן חוזרות ריקם", הלא היינו צריכים להענות אחרי אמירת ה"ג המידות ופעמים רבות קוראים אנו ה"ג מידות במהלך השנה, ועדיין לא קבלנו מענה, אלא כפי הנראה לא די באמירה גרידא אלא צריך לתרגם את האמירה למעשה! וכמו שהאריך הגאון הצדיק רבי משה קורדובירו זצ"ל בספרו 'תומר דבורה' בביאור ה"ג מידות ובחובת האדם להתדמות לקונו במידות אלו, מחמת מעלתו העליונה שהוא צלם אלוקים. וכמו שהקדוש ברוך הוא סובל עלבוננו וממשיך להשפיע לטובה אף לחוטאים נגדו, כן צריך האדם להיות סובל ונעלב ולא למנוע הטבה ממעליבו. ואכן, בספר 'ראשית חכמה' (ח"ב שער העונה פ"א אות יד) כתב כדברים הללו "שמעתי בשם הגאונים על מה שאמרו רבותינו (ר"ה שם) "יעשו לפני כסדר הזה", הכוונה, שיעשו סדר המידות שלימד הקדוש ברוך הוא למשה שהוא א-ל רחום וחנון. "מה הוא רחום וחנון אף אתה תהיה רחום וחנון" (מסכת סופרים פ"ג ה"ז). וכך לכל ה"ג מידות. ואז, אם יקיים את המידות הללו בפועל, הקדוש ברוך הוא ימחול לו על עונותיו.

ה'חפץ חיים' מביא משל להמחשת רעיון זה. מעשה בעשיר גדול שרבים התפרנסו מעסקיו. פעם בא אליו קרוב משפחתו שהיה עני וביקש ממנו להתקבל לעסקיו כדי שיהיה לו פרנסה. הסכים העשיר ומסר לו תפקידים לפי סדר זה: בבוקר שתי שעות להשגיח על עושי המלאכה, אחר כך שתיים למלאכות מסוימות, אחר כך הפסקה

לסעודה ומנוחה ואחרי הצהריים לעשות מלאכה פלונית. על עבודתו זו קבע לו שכרו לכל חודש ועוד הבטיח לו שאם יראה אחרי תקופה שקיים את כל הסדר הזה יוסיף לו מתנה חשובה. כתב העשיר על גליון את כל סדר התפקידים, כדי שהלה יזכרם ומסר לו על מנת שיוכל לחזור על סדר הדברים לזיכרון. קיבל העני בשמחה את דף סדר עבודתו והודה לעשיר על טוב לבו והבטחתו הנאמנה. כעבור זמן קרא העשיר לעני ושאלו האם קיים את כל סדר התפקידים שמסר לו. השיב לו העני "בוודאי קיימתים! בכל יום קראתי את הדברים שכתבת עבורי על הגליון, עד שאני זוכר אותם בעל פה", ואכן הוכיח זאת לעשיר בקוראו לפניו את כל התפקידים שכתב לו. שאלו העשיר: האם עשית בידיך ככל אשר ציוויתך? השיב העני "לאו! ואולם קיימתי רצונך במה שחזרתי על הסדר הזה בפי כל יום". אמר לו העשיר: שוטה שבעולם! וכי בעבור קריאת הסדר תבקש את המענק שהבטחתי לך! הרי לא רשמתי לך את סדר התפקידים אלא רק כדי שתזכור מה עליך לעשות כדי לקיים רצוני, אבל אין רצוני בקריאה בעלמא. (התפילה במחיצת הח"ח עמ' 298).

והנמשל מובן: שלוש עשרה המידות הן הוראות עבורנו, הדרכה כיצד ללכת בדרכיו של מקום, "מה הוא רחום אף אתה היה רחום". יעשו לפני כסדר הזה פירושו ללכת בדרכיו של הבורא, מהו גומל חסדים, מאריך אף ומוותר לבני אדם, אף אתה כן. ואז אם האדם ינהג כך יזכה בוודאי שהקדוש ברוך הוא ימחל לו על עוונותיו.

לכופף את גבנו תחת האוכף

בגמרא (בבא קמא צב:) נאמר "חברך קרייך חמרא, אכפא לגבך מוש", כלומר, אם אומר לך אדם שהנך חמור, עלייך לתת אוכף על גבך. טבעם של בני אדם שכאשר הם נקראים "חמור", הם מגיבים במתקפה חוזרת ומכנים את הקורא להם כך במיני כינויים שאין הנייר סובלם, אולם הגמרא מדריכה אותנו שלא לעשות זאת, אלא התגובה הראויה היא להמשיך להשפיל את עצמנו ולכופף את גבנו תחת האוכף. מוסר ההשכל שאנו לומדים ממאמר רבותינו זה הוא עצום. אדם שהושפל בידי אחר ומגיב בזעם מלא בעלבון, עלול בקלות להצית אש מחלוקת עזה. ולכן, עלינו לאמץ לעצמנו דרך תגובה שונה, דרך שבה נכופף את ראשנו ונניח על גבנו אוכף, עלינו להבליג ולהמשיך הלאה, מבלי להתייחס למה שנאמר. אומנם, הקושי לעשות כך הוא עצום, אולם אפשר לזכות באמצעותו לעולם ומלואו. **ימים** אלו כל כך חשובים, כמש"כ רבנו האר"י בפרי עץ חיים (שער השופר פ"ה) שכל יום יעשה האדם תשובה וצום ועל ידי זה מכפר על כל ימי השנה, יום ראשון שבתוך עשרת ימי תשובה מכפר על כל ימי ראשון של חייו, וכן יום שני, וכן הלאה אשריו מי שיכול, ומי שחולה אסור לו לצום, והעיקר שיעשה אדם תשובה אמיתית.

בינוניים תלויין ועומדין

הגמרא אומרת (ר"ה טז:) "בינוניים תלויין ועומדין" מראש השנה עד יוה"כ, זכו לעשות תשובה, נכתבים לחיים. ר' איצלה בלאזר זצ"ל הסביר: מה זה "תלויים ועומדים", דברים כפשוטם, כאותו נידון למות שגזר דינו נחתם והביאוהו לגרדום, העלוהו, וכרכו חבל סביב צוארו, בקשו לשמוט את ההדום מתחת רגליו, ואז יוצא קול ואומר, המתנינו! האדם הזה הגיש ערעור, דנים בדינו. השאירו אותו כך, ידיו כבולות, עיניו מכוסות, החבל סביב צוארו הוא בגדר "תלוי ועומד", והמושל ממתין לראות אם מתחרט הנידון, בוכה ומתחנן, וכל זה בהחבא. (לקח טוב ימים נוראים ב עמ' יז בשם ר' חזקיהו משקובסקי).

והמושל, מטבעו הטוב, אם רואה שהנידון לא מביע חרטה, שולח אליו לעוררו על מצבו שיתחרט ויורידו אותו. ואז אם האדם מתחרט ושומע למה שאומר הנביא (הושע יד, ב) "שובה ישראל עד ה' אלהיך", ומנצל את הימים החשובים הללו לשוב בתשובה שלמה, אז מורידים אותו מהגרדום וגם מטיבים לו שנה טובה וחיים טובים.

הרמב"ם בהלכות תשובה (פ"ג הלכה ד) פוסק שצריך כל אדם שיראה את עצמו כל השנה כאילו חציו חייב וחציו זכאי, וכן צריך שיראה כל העולם כולו חציו זכאי וחציו חייב. עשה מצוה אחת, הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף זכות, עשה עבירה אחת, הכריע את עצמו ואת כל העולם כולו לכף חובה.

וזה בכל השנה כולה, ק"ו בימי הדין שכולנו תלויים ועומדים וצריך להכריע את הכף לזכות, כמה צריך להשתדל להרבות בתורה, במצות, צדקות, ומעשים טובים, ואם עשה כן, אשריו ואשרי חלקו, שכל העולם שמח בזכותו.

אבל אם ח"ו הפוך, שלא ניצל את הימים הללו לחזור בתשובה, הכריע את עצמו וכל העולם לכף חובה ומי יודע כמה אנשים יסבלו עתה בגלל מעשיו, כמה עניים יצטערו ממנו, העולם נידון ח"ו למחלות, לפיגועים, וליסורים, והכל בגלל מעשיו של זה שיכול לשאת על גבו ועל מצפונו שכל העולם סובל בגללו.

דרוש בענין יום הכפורים

הטעם שקדושת יום הכיפורים כל כך גדולה

התורה קוראת ליום הכיפורים: "שבת שבתון" (ויקרא טז, לא). אם נבין את ענינו של יום השבת, נבין את ענין יום הכיפורים. בתנא דבי אליהו רבה (פרק א') דורש על שני ימים אלו את הפסוק (תהילים קלט, טז): "ימים יוצרו, ולו אחד בהם". הבורא יצר את ימי השבוע, ובחר לו יום אחד, את יום השבת. יצר את ימי השנה, ובחר מהם יום אחד, את יום הכיפורים. מה משמעו של דבר, מהי בחירה זו, שהבורא בחר בה יום אחד "לעצמו".

הבן איש חי (ש"א פרשת שמות) הביא בשם חכמי הקבלה שלימוד תורה של שעה אחת בשבת, שכרו כאלף שעות לימוד בימות החול. וצריך להבין מה פשר הדבר - האם אין זו אותה תורה, והאם אין זה אותו לימוד.

התשובה היא, כי בשבת יש לנו עליית העולמות, שכל העולמות מתעלים ממדרגתם, וכדי להבין את זה נביא מעשה שהיה עם הגאון רבי אליהו הכהן זצ"ל מאיזמיר, בעל "שבת מוסר", (מובא בספרו מנחת אליהו פרק ה'). בעיר איזמיר היה בזמנו "דיבוק", שהיא נשמה מיוסרת שלא הורשתה לבוא למקום הראוי לה לאחר הפטירה, ואף לא זכתה להכנס לגיהנם ולכפר על פשעיה, ונגזר עליה לנוע ולנוד בעולם - ונכנסה בגוף אשה אחת, והציקה לה מאד והביאה לפני הרב שיפעל לתיקונה ומנוחתה. הרב ניהל עמה דו שיח (כולל פרטים על אותה נשמה וקורותיה, שאומתו במלואם), ורשמו למזכרת. יש לציין שהדבר נעשה לפני קהל רב, והביא להתעוררות עצומה ולתשובה. בתוך הדברים שאל את הנשמה: "האם עולמנו נראה לנשמות, כפי שנראה להן בחייהן".

אולי ציפה לשמוע שהוא נראה רוחני יותר, שהנשמות מביטות לפנימיות העניינים. והנשמה ענתה: "לא! הכל נדמה לחושך בלהבת אש כגון גפרית וגחלי אש המבעית לראותו". והוסיפה "רק בשבת הוא נראה צלול ובהיר".

מהו הערפל, מהו מסך העשן, הרי זה ברור ומובן, אלו העוונות, העבירות, החטאים. הלא פסוק מפורש הוא (ישעיה נט, ב) "עוונותיכם היו מבדלים בינכם לבין אלהיכם, וחטאתיכם הסתירו פני מכם". יתר על כן כל מחשבות ההבל, כל תענוגי הסרק, הליצנות וקלות הראש, הכל יוצר מסך, מגשם את העולם, כמו שכתוב (איכה ג, מד) "סכותה בענן לך מעבור תפלה".

יום הכיפורים - ההזדככות בו כפולה ומכופלת

"ואמר ר' אלעזר מיום שחרב בית המקדש, נפסקה (פירוש - מפסיקה) חומת ברזל בין ישראל לאביהם שבשמים" (ברכות לב:).

בשבת קודש - העולם מתעלה, מזדכך, "בשבת הוא נראה צלול ובהיר". לפיכך התפילה בשבת עולה בלא עיכוב, הלימוד זוהר ומאיר פי אלף, כמו שכתוב (תהלים קלט, טז) "ימים יצרו ולו - אחד בהם".

הבורא בחר לו יום אחד, שיהיה רוחני יותר משבת, וערפלי החולין יתפזרו בו. שענני העבירות המסתירים את הזוהר יתנדפו. משום כך חמור כל כך ענשו של המחלל שבת, שהרי כשם שהמצוות זוהרות ביום זה עשרת מונים, כן העבירות פוגמות בו ומחללות אותו - עושות אותו חולין! והרי זה כמורד במלך - בארמונו ובטרקלינו, שענשו חמור חלילה, שבעתים.

יום הכיפורים הוא "שבת שבתון". השבת היא "מעין עולם הבא", העולם מזדכך בה ומתעלה בזעיר אנפין, ואלו יום הכיפורים - ההזדככות בו כפולה ומכופלת. העולם מוצף בזוהר רוחני, בקרבה מיוחדת לבורא העולם, בלא "מחיצה של ברזל", בלא מסך הענן המונע את מעבר התפילות. רבותינו דרשו על היום הקדוש הזה את הפסוק (ישעיה נה, ו): "דרשו ה' בהמצאו, קראוהו בהיותו קרוב".

מעלת יוהכ"פ

למרות שההלכה נפסקה, שיום הכיפורים מכפר הוא לשבים ואינו מכפר לשאינם שבים (עי' רמב"ם הל' תשובה פ"א ה"ג), "והתשובה הרי יפה לעולם" (שם פ"ב ה"ו), ואינה מצות עשה שהזמן גרמא, מכל מקום לקבלתה יש צורך ביום הכיפורים. כפי שאמרו רבותינו במסכת יומא (דף פו.) עבר אדם על מצות לא תעשה ושב, תשובה תולה ויום הכיפורים

מכפר. וכתב הגאון רבי יצחק בלאזר זצ"ל תלמידו של הגאון רבי ישראל מסלנט בספר "כוכבי אור" (מאמר עז), שהעוול שבחטא הוא כה נורא, עד שאין כח בעולם שיכול להעבירו ולכפרו. ואפילו יערוך כל ימות החורף גלגולי שלג - על חטא קל בשוגג - וילקה עצמו כל ימות החמה בחרולי קוצים, ויתענה כל השנה כולה, לא יתכפר לו לגמרי, וכמו שכתב רבנו יונה בתחילת "שערי תשובה" (שער א, ט), כי "על כל תשובה תמצא סליחה", אך לא כפרה מוחלטת. אבל יום הכיפורים הוא יום בו נפתחים שערי רחמים מיוחדים, שאך ורק בכוחם תתקבל תשובתו ותתרצה, ורק על ידי תשובה ביום זה מכפר לנו ה' את כל עוונותינו.

חז"ל אמרו בתנא דבי אליהו רבה (פרק ה) על הפסוק: (תהלים קלט, טז) "ימים יצרו, ולו אחד בהם", "ימים יצרו", אלו שם"ה ימות החמה. "ולו (להקדוש ברוך הוא) אחד בהם", זה יום הכיפורים.

הוי אומר, שיום הכיפורים הוא יומו של הקדוש ברוך הוא, שבחר לו מכל הימים.

ביום הזה הגוף שלנו נעשה זך כמו המלאכים

עוברת שהריחה לוחשין לה באזנה שיום הכיפורים הוא, אם נתקרה דעתה בזכרון זה - מוטב. ואם לאו, מאכילין אותה עד שתתישב דעתה (שו"ע או"ח סי' תרי"ב).

שואל החתם סופר, מדוע ההלכה הזו שלוחשים לה באזנה נאמרה דוקא ביום הכיפורים? והרי יתכן מקרה שעוברת הריחה בשר קודש או בשר חזיר בשאר ימות השנה, והתאוותה לאוכלו, והדין בזה מבואר בגמרא (יומא פב). שמנסים תחילה להאכיל אותה רק ברוטב של המאכל כדי שתתישב דעתה בזה, ואם לא נרגעה - מאכילים אותה את המאכל עצמו, לפי שאין לך דבר העומד בפני פיקוח נפש! וקשה, מדוע לא לוחשים לה באזון שאסור לאכול חזיר או שאסור לאכול בשר קודש! אולי היא תירגע מתאוותה כמו שלוחשים לה ביום הכיפורים?

אלא אומר החתם סופר: הסברא בזה פשוטה, לפי שהעובר שנמצא במעי אמו הוא בקדושה נוראה עד מאוד, שהרי מלמדים אותו את כל התורה כולה, ומדרגתו היא גבוהה ממלאכי השרת. אלא, שיש גוף עכור, והיינו הגוף של האמא, שמקיף אותו מכל עבר, שהרי הוא נתון בתוך מעיה. וממילא, אם ילחשו לה באזון בשאר ימות השנה, הלחישה הזו לא תועיל מאומה, כי העובר לא ישמע אותה מחמת הגוף העכור שחוצץ בעדו. אבל ישנו יום אחד בשנה, שבו עם ישראל מתעלה למדרגת מלאכי השרת (כמ"ש בפרקי דר"א פרק מו) יום שאין בו אכילה ושתייה כמו המלאכים שאינם אוכלים ושותים, יום שהוא נקי מכל חטא כמו המלאכים שנקיים מכל חטא, והוא יום הכיפורים, וביום הזה, כל הגוף שלנו נעשה זך וטהור כמו המלאכים, וממילא גופה של המעוברת אינו חוצץ בעד העובר, כי אין ביום הזה גוף עכור, וממילא הוא יכול לשמוע את הלחישה דרך הגוף של האמא! (חתם סופר דרשות לשבת שובה ח"א טז ע"א).

למדנו מכאן, לאלו מדרגות מתעלה כל יהודי ביום הקדוש הזה! ומעתה, יראה כל אחד ויבין אל לבבו, ראה להיכן אתה נכנס, למקום אש להבת שלהבת! דע לאיזה יום אתה נכנס, ליום קדוש ונורא, יום אשר סגולת הכפרה שבו היא כבר מתחילת בריאת העולם, וכמו שכתב בספר החינוך (מצוה קפה) שמתחילת בריאת עולם יעדו וקדשו לכך. ואחרי שיעד אותו השי"ת לכפרה, נתקדש היום הזה וקיבל כח וזכות מאתו יתברך לעד שהוא מסייע לכפרת עוונותינו וכמו שנאמר: כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאתיכם, לפני ה' תטהרו.

יום כיפורים יום של קרבה לקב"ה

ואמרו בגמרא מסכת יומא (דף כ.) שיש שם"ה ימים בשנה, ו"השטן" בגימטריא שם"ד, מכיון שביום הכיפורים אין לו רשות לקטרג. נמצא, שזהו יומו של הקדוש ברוך הוא, ולא יומו של השטן.

ביום זה, אנו מנועים מאכילה ושתייה - כמלאכים.

לובשים בגדי לבן - כמלאכים.

אומרים בקול רם "ברוך שם כבוד מלכותו לעולם ועד" - כמלאכים.

וקשה מה לנו ולמלאכים, כלום אין זו רמיה עצמית.

וביאר רבי צדוק הכהן מלובלין זצ"ל (עי' פרי צדיק קדושת שבת מאמר ז): הגדרת המלאך אינה בעל כנפיים, או לובש לבן, אלו הם רק הפרטים שבו. הכלל הוא, המלאכים הם בני פמלייתו של הקדוש ברוך הוא כביכול.

נמצא, שכאשר שכינת עוזו יתברך בגבהי מרומים - מלאכי מעלה הם פמלייתו. אמנם ביום הכיפורים שהשכינה יורדת אלינו ונמצאת עמנו, כמו שדרשו (ישעיהו נה, ו): "דרשו ה' בהמצאו קראוהו בהיותו קרוב", אלו עשרת ימי תשובה, א"כ אז אנו בני פמלייתו, ואנו מלאכיו הסובבים אותו.

עד לאחר תפילת נעילה בה אומרים שבע פעמים: "ה' הוא האלהים", ללוות את השכינה ששבה ועולה רקיע אחר רקיע, עד לרקיע השביעי.

מהי הקרבה, ומהו הריחוק? אומרים חז"ל הקרבה, הוא המצב בגן העדן בעבר, וכן מצבינו לעתיד לבוא. הריחוק, נגרם כתוצאה מהעבירות. שכך אמרו רבותינו (במדרש רבה יט, ז) בתחילה היתה השכינה בארץ, שנאמר (בראשית ג, ח): "וישמעו את קול ה' אלהים מתהלך בגן". התעלתה מרקיע לרקיע בחטאי הדורות, עד שאברהם אבינו החל להורידה, וירדה במשך ז' דורות עד ל"ורד ה' על הר סיני" (שמות יט, כ). ובחטא העגל שבה והסתלקה.

והמצב של לעתיד לבוא הוא, "והתהלכתי בתוכם" (ויקרא כו, יב).

העוונות, הם המסלקים את השכינה, ככתוב (ישעיהו נט, ב): "עוונותיכם היו מבדילים בינכם לבין אלהיכם". וכן מצב הגלות הוא, ש"חומת ברזל מפסקת בין ישראל לאביהם שבשמים" (ברכות לב:). כי המשכן ובית המקדש היו מקום להשראת השכינה, שנאמר (שמות מ, לד): "וכבוד ה' מלא את המשכן".

יום הכיפורים, יום מחילת העוונות, אף הוא יום של קרבה. שכן הוא יום "שבת שבתון" (ויקרא טז, לא). אם השבת מעין עולם הבא, הרי שבת שבתון היא קרבה כפולה, כעולם הבא ממש שאין בו לא אכילה ולא שתיה אלא צדיקים נהנים מזיו השכינה.

מובן אם כן מדוע, "ימים יצרו ולו אחד בהם" (תהילים קלט, טז), מדוע זהו יומו של הקדוש ברוך הוא ואין לשטן שליטה בו, כפי שאין לו שליטה לעתיד לבוא. אבל מדוע מיד במוצאי הצום - עוד קודם שחטאנו! - כבר מתעלה השכינה למרום, וכבר חוזר הנתק.

כדי להבין זאת, יש להבין ענין השראת השכינה עמנו ביתר עמקות, ולהבין לאורו את ענין יום הכיפורים וכפרתו. הנה, בית המקדש היה מקום השראת השכינה, ולפיכך נמשל בית המקדש לצואר, כמו שאמרו (שיה"ש ד, ד): "כמגדל דויד צוארך" זה בית המקדש, וביאר החתם סופר ז"ל (עי' חת"ס החדש עה"ת תהילים עמ' רסח), שכשם שהצואר מחבר בין הראש לבין הגוף, כך חיבר בית המקדש בין העולם הרוחני לגשמי, ואיחד ביניהם.

ולפיכך עבדו בבית המקדש יחפים, ואף העולים להר הבית עלו יחפים בלא מנעלים. כי הנעל רומזת על בחינת הגוף, והסביר הגאון רבי יצחק מוולוז'ין זצ"ל בנו של ר' חיים מוולוז'ין (עי' רוח חיים אבות א, א בהג' בן המחבר), שהנשמה אצולה ממרום ושם שרשיה, ורק חלקה הנחות מתלבש בגוף האדם, דוגמת חלקו הפחות שבאדם המתלבש בנעל. ועל כן אמרו בזוהר הקדוש (פרשת פקודי ח"ב דף רכב ע"א) שבצווי (שמות ג, ה) "של נעליך מעל רגליך" נרמז למשה רבינו שיחליץ מכוונות הגוף, בחינת "התפשטות הגשמיות". וכן בית המקדש היה מקום שליטת הרוחניות.

לשמוח על שקבלנו יום כיפור

רבי ישראל מסלנט אומר שאפילו אם היה יום הכיפורים פעם אחת בשבעים שנה ג"כ היינו מאד שמחים, כל שכן עכשיו שיש לנו יום כיפור בכל שנה, שאנחנו צריכים לנצל את זה. (קדוש ישראל להגרי"ס עמ' שסו).

עיצומו של יום מכפר

ידוע שבימים אלו, אפי' יחיד שעושה תשובה בכל לבו תשובתו מתקבלת מיד, ומוכא "בתנא דבי אליהו" (זוטא פ"ד) שעם ישראל התענו 40 יום, וביום הארבעים לנו בתענית וכו' וע"כ נקבע יוה"כ לכפרה לישראל לדורות, וידוע שחסדו גבר עלינו שכבר מתחילת בריאת העולם יעדו האל יתברך שמו, יום מיוחד בימי שנה שימחול בו כל עוונותינו ע"י שאנחנו עושים בו תשובה מכל לבנו שאם לא כן, יתקבצו עוונות של שנתים ושלש ותתמלא הסאה ויתחייב העולם כליה ח"ו, ואחר שיעדו הבורא ב"ה ליום מחילה וסליחה, נתקדש היום מאד וקיבל כח הזכות מאתו יתברך עד שהוא מסייע מאד בתשובה, כמ"ש הרמב"ם (הל' תשובה פ"א ה"ג) עיצומו של יום מכפר, כלומר שיש כח ביוה"כ פ' עצמו לכפר על עבירות קלות, ולכן נצטוינו להתענות בו כדי להכניע החומר לפניו יתברך ביום זה שתקובל תשובתנו ולא ימנעו אותה מסך התאוות.

לקפוץ על המציאה

ה'חידושי הרי"ם' תירץ באופן מופלא: מדוע בערבית של מוצאי יום הכיפורים אומרים 'והוא רחום יכפר עוון', והלא התכפרו היום כל עוונותינו? וכן מדוע אומרים באותה תפילת י"ח 'סלח לנו'.

אלא כיוון שאיננו מאמינים באמונה שלימה בכפרה גמורה של היום הקדוש הזה, בו אנו נעשים נקיים וטהורים, רק על כך יש לבקש מחילה. להאמין בדבר ולקפוץ על המציאה לעשות תשובה ולהשתנות!. (אמרי הרי"מ מועדים א יו"כ עמ' נב).

ביום הזה, מסתיימים ימי הרחמים והסליחות

מספרים על חולה אחד, שסבל זמן רב מחולי נדיר ולא מצא רפואה למכתו. הוא פנה אל טובי המומחים והרופאים אך כולם השיבו את פניו ריקם. והנה, יום אחד הגיע שמועה לאזינו שישנו פרופסור בבית חולים מסוים שנמצא בחוץ לארץ, והוא מומחה למחלה הנדירה שיש לו, וכבר הצליח לרפא חולים רבים כמותו. מידענו לא השתהה רגע אחד, הוא טרח והשיג כספים לצורך הנסיעה והשהייה בחו"ל ויצא אל הדרך. לאחר נסיעה מפרכת הוא הגיע אל בית החולים המדובר. בית החולים הזה היה בנין ענק בן ארבעים קומות. הוא נכנס לקומת הכניסה והתעניין בדלפק הקבלה היכן נמצא הפרופסור שאמור לטפל בו. הפקיד בדק ואמר, אכן אתה מוזמן אליו לשעה ארבע. הוא נמצא בקומה ארבעים! החולה הזדרז אל המעליות אבל לתדהמתו הוא נתקל בשלט שהיה תלוי שם וכתוב בו: 'תקלה זמנית המעליות אינן פועלות לעת עתה, עמכם הסליחה'. ובכן, אין ברירה צריך לעלות ברגל. הוא כל כך רצה למצוא תרופה למחלתו, שהתחיל לעלות בזריזות קומה אחר קומה. וכך הוא מטפס ועולה עד שהגיע לקומה שלושם ותשע. והנה, כשהגיע לשם, החליט לנוח מעט. לאחר מכן, התרומם והתחיל לעלות בעצלתיים, תוך שהוא מתעניין בתמונות התלויות על הקיר ושוב נעצר והתיישב על איזו מדרגה. אילו היינו שם, היינו מתפלאים עליו ושואלים: מה קורה לך? כל כך טרחת עד שהגעת לכאן, באת ממרחקים, הגעת לבית החולים, עלית כבר שלשים ותשע קומות, עוד קומה אחת ואתה מגיע סוף סוף אל הרופא הגדול, שיגאל אותך מייסוריך, האם אינך רוצה להבריא? דוקא עכשיו אתה עולה בעצלתיים? הרי אתה עלול להחמיץ את התור לרופא!

והנמשל בזה ברור, כי הנה השי"ת נתן לנו ברוב רחמיו ארבעים ימי רצון, מר"ח אלול ועד יום הכפורים. וכל אחד יתבונן בעצמו כמה טרח ויגע בימי חודש אלול, אם זה בהשכמה לסליחות אם זה בהתחזקות בעבודת ה', בחיזוק בלימוד התורה, בריבוי צדקה ומעשים טובים. וכך המשיך בסימן מוסיף והולך, עד שהגיע ליום ראש השנה, שגם בו השתדל כפי כוחו בתפילה מרוממת ובהשתפכות הלב, בקריאת תהלים וכן על זה הדרך. ולאחר מכן, הגיעו עשרת ימי תשובה שגם בהם התחזק בתפילות ותחנונים להשי"ת, ובריבוי צדקות ומעשים טובים, כמ"ש הרמב"ם. והנה, טיפסנו ועלינו והגענו עתה לפתחו של היום האחרון של ימי הרחמים והסליחות, זהו היום שבו נתבשר משה רבינו בבשורת המחילה על חטא העגל, לאחר שעלה להר סיני בארבעים היום האחרונים, וכמו שנאמר (במדבר יד, כ): "סלחתי כדברך", ומאותה שעה, הושפע ביום הקדוש הזה, שפע של רחמים וסליחה ומחילה וכפרת עוונות לכל הדורות.

כשאדם מתחיל להשתנות זה נקרא שחזר בתשובה

כל זמן שאדם לא עושה תשובה יש חציצה בינו לקב"ה, ותשובה זה דבר שמוחק את פשעי העבר, ובכך מסלק את החציצה. ועיקר התשובה הוא ג' דברים חרטה, וידוי ועזיבת החטא (והיינו קבלה לעתיד). ונפרט: דבר ראשון צריך להתחרט על מה שעשה, וכמו אדם שעשה עסקה לא טובה שמתחרט עליה, דבר שני לבקש סליחה מהקב"ה על מה שעשה והיינו וידוי. דבר שלישי והוא הקשה מהכל והוא מעכב כמבואר בראשונים (עי' רמב"ם הל' תשובה פ"ב ה"ג). והיינו שיקבל על עצמו לעתיד לא לשוב לזה העוון לעולם, ואם היה ברור לו בשעת הקבלה שלא ישוב, אז אפי' שאח"כ שב על קיאו התשובה מועלת. ואמנם הדבר קשה אך רבינו יונה (שערי תשובה שער א יא) אומר שמספיק להיות 'מתייבב על דרך טוב', והבאנו בעבר משל לכך על אדם שנסע מירושלים לבני ברק והנה חולפים להם ביעף 3 שעות נסיעה והוא שואל את זה שעל ידו מתי נגיע לבני ברק? עונה לו השכן אתה טועה, בני ברק זה בצד השני, אנחנו מתקרבים כעת למצפה רמון בדרום הארץ. אומר האיש אני לא מבין הרי כשהיינו בירושלים אמרו לי ששעה נסיעה עד לבני ברק, ואתה אומר אחרי שלוש שעות שאנחנו עדיין רחוקים? עונה השכן פשוט לקחת אוטובוס שנוסע לדרום במקום למערב, אתה היית צריך לפנות שמאלה. אומר רבינו יונה באותו הרגע שהוא יורד מהאוטובוס ועולה על אוטובוס לכיוון ב"ב אז הוא מתייבב על דרך טוב ואפי' שהוא כמה מאות קילומטרים מבני ברק. ואותו הדבר בתשובה, העיקר זה הדרך ברגע שאתה בכיוון הנכון והיינו שאתה יודע את הבעיה, ומעוניין להפסיק עם הלשה"ר והדיבור בחזרת הש"ץ ויש לך רצון ושאיפה להגיע ליעד אזי אפי' שהוא עדיין רחוק אבל הוא בכיוון חיובי זה מועיל.

סיפור רבי אליהו דיסקין שהיה בחור שהתחיל להתפרפר, והרבנים המליצו לחתן אותו מיידית, הציעו לו שידוך בחורה שזה עתה התחילה לשוב לצור מחצבתה, וכשהונח הדבר לפני גדולי הדור הם אמרו בשום פנים ואופן לא. האבא של הבחור לא הבין הרי הבן שלו מקיים כל התורה, רק פה ושם הוא פוזל לצדדים אך הבחורה בקושי יודעת מה זה שבת, אמנם היא מתחזקת אבל היא עדיין לא אוהזת בעשירית ממה שהבן שלו אוהז, ענה לו הרב הבחור נמצא בכיוון ההפוך והבחורה בכיוון היישר, ודו"ק. וכשאדם מתחיל להשתנות זה נקרא שחזר בתשובה, אפי' שידוע שיקשה עליו להחזיק מעמד. כי מטרת התשובה היא לומר לקב"ה איך אני באמת רוצה להתנהג, וזה תפקידי להראות לקב"ה בעשרת ימי תשובה שאני רוצה להתנהג כך, ובמקביל יקבל ע"ע משהו שיוכל להחזיק בו הלאה אפי' מעשה קטן ועי"ז הקב"ה מקבל את התשובה.

זכייה כפולה ביום הכיפורים

כמה גדול חסד ה' עלינו, שלמרות חומרתם הגדולה של החטאים, למרות הפגם העמוק שהם יוצרים בנפשותינו- הקב"ה מוחל לנו עליהם! ביום הכיפורים הקב"ה מפעיל מידה מיוחדת של סליחה ומחילה, ביום זה מתעורר ים של רחמים!

עוצמתו של יום הכיפורים היא, שמלבד מה שהקב"ה מוחל וסולח לנו - הוא גם מטהר אותנו! הקב"ה מנקה את נפשותינו כאילו לא חטאנו!

ביום זה אנו זוכים לטהרה מיוחדת, המביאה אותנו לקרבת אלוקים שאין למעלה ממנה. ביום זה ניתנת לנו טהרה, המאפשרת לנו להעפיל עד כיסא הכבוד!

נמצא, אפוא, כי ביום הכיפורים זכייתנו כפולה: ראשית אנו זוכים לעצם המחילה והכפרה על הפגמים הנוראים שיצרו החטאים. אך מלבד הכפרה אנו זוכים לטהרה, "לפני ה' תטהרו" (ויקרא טז, ל), ואותם פגמים נמחקים כלו היו. זוכים לנפש חדשה, זכה וטהורה, נקייה מכל פגם, קרובה אל ה'.

"כי ביום הזה יכפר עליכם"

"כי ביום הזה יכפר עליכם" (ויקרא טז, ל) אותיות י' - כפר, כלומר שבעשור הקב"ה מכפר. תשובה, פי' תשוב - ה' שהיא השכינה, כי בעוונותינו הרחקנו את השכינה מעמנו כמ"ש (ישעיה נ, א) "בפשעיכם שלחה אִמְכֶם", ועתה צריך להרים אותה ע"י חרטה, וידוי, מעשה להשיב המעשים, כי המעשים הם הקובעים עתה. וכמו שאמר ר"ע, אשריכם ישראל לפני מי אתם מטהרים ומי מטהר אתכם (יומא פ"ח מ"ט). כוונתו לומר, אם אדם מטהר עצמו לפני קב"ה שהיא אמא עילאה סוד התשובה, אז "מי מטהר אתכם" מי' שהיא בינה, יוהכ"פ מטהר אתכם ע"י התשובה.

דוד המלך ע"ה אמר (תהלים לח, י) "ה' נגדך כל תאותי - ואנחתי ממך לא נסתרה" דוד המלך היה מלך גדול, חי חייו רווחה כמו מלכים וכו', בכל זאת אומר נגדך כל תאותי, כל התשוקה שלי אך ורק אליך, וכל התאוות בטלות לגמרי כנגד התאוה שיש לי בעבודת ה', ועוד כמה רדיפות וצרות סבל וכו' בכל זאת אנחתי והדאגות שלי והפחד הגדול שלי הוא אך ורק "ממך", מאימת הדין הגדול והנורא על מעשי ועוונותי, ואין הפחד שלי מהרדיפות והצרות שעושים לי אם משאול אם מאבשלום וכו' כי כל אלו הם כאין וכאפס נגד הפחד שלי "ממך" מאימת דינך.

ואם דוד המלך קודש הקדשים כך מפחד כמה אנחנו צריכים לירא מאימת הדין ולהטיב את דרכינו.

כבר מתחילת הבריאה מיועד יום קדוש זה לטהרת בני ישראל

בספר החינוך (מצוה קפה) בבואו לבאר שרשי המצוה של יום הכיפורים, כתב בהאי לישנא: "שהיה מחסדי הא-ל על בריותיו, לקבוע להם יום אחד בשנה לכפרה על החטאים עם התשובה שישבו, שאילו יתקבצו עונות הבריות שנה בשנה, תתמלא סאתם לסוף שנתים או שלש או יותר, ויתחייב העולם כליה, ועל כן ראה בחכמתו ברוך הוא לקיים העולם, לקבוע יום אחד בשנה לכפרת חטאים לשבים. ומתחילת בריאת העולם יעדו וקדשו לכך, ואחר שיעדו האל ברוך הוא אותו היום לכפרה, נתקדש היום וקבל כח הזכות מאיתו יתעלה עד שהוא מסייע בכפרה.

יום הכיפורים הוא למעלה מן הזמן

כתב ה"כלי יקר" (ויקרא טז, ב ד"ה ואל יבוא) בלשון קדשו: "ואומר אני, כי ביום הכיפורים נמשלו כל ישראל ביום ההוא למלאכי השרת, שהם למעלה מן הזמן ואין הזמן שולט בהם, על כן דומה יום קדוש זה כאילו אינו מכלל העת והזמן, כי כל ימות השנה בכלל העת דהיינו הזמן, חוץ מיום זה וכו', על כן אינו בכלל העת של כל ימות השנה, אלא

הוא עומד בעצמו נבדל מכל ימות השנה, וכשאומר "ואל יבוא בכל עת" (ויקרא טו, ב) רמז שלא יבא כלל בשום יום שהוא בכלל העת, כי אם ביום שאינו בכלל העת, והוא ביום מחילה וסליחה שישראל נמשלו בו למלאכי השרת, שאינם נופלים תחת העת ואינו בכלל ימות השנה".

והלא הדברים יורדים ונוקבים עד התהום ויש בהם רמז לשעה ולדורות, ויתבונן היטב בזה הדבר שיום הקדוש אינו יום גשמי כלל ועיקר רק הוא למעלה מן הזמן, וביום זה נחשבים כל כלל ישראל כמלאכי השרת משרתי עליון, ודומים לשרפים ואופנים וחיות הקודש "כי גדול יום ה' ונורא מאד" (יואל ב, יא) דברים בפשוטן ממש.

לפני ד' תטהרו" עולה בגימ' כת"ר

הגמ' ביומא (פה): אמר ר' עקיבא אשריכם ישראל לפני מי אתם מטהרים ומי מטהר אתכם אביכם שבשמים. ואומר (ירמיהו י, יג) "מקוה ישראל ד'" מה מקוה מטהר את הטמאים אף הקב"ה מטהר את ישראל. פירוש הדברים שר"ע אומר דבר חדש במעלת יום הכיפורים, כמ"ש "לפני ד' תטהרו" (ויקרא טו, ל) כי גודל קדושת היום עולה למעלה מעולם הבינה. וזהו שאמר "לפני מי אתם מטהרים" מי עולה חמשים כנגד נ' שערי בינה, והוא עולם התשובה וז"ש (תהלים קל, ג) "אם עונות תשמר י"ה אדני מ"י יעמוד". וזהו "לפני מי" למעלה מעולם הבינה הוא עולם הכתר. לכן ביום הכיפורים אומרים קדושת כת"ר בכל התפילות רומזו לכתר אשר מתגלה ביום הכיפורים. וזהו (ויקרא טו, ל) "לפני ד' תטהרו" עולה בגימ' כת"ר. וע"ז מביא הפסוק ואומר "מקוה ישראל כו" מה מקוה מטהר כו' ידוע ענין הזאת שלישי ושביעי בטמא מה היא המטהרת מבחוץ והוא הכנה שיהיה לו טהרה במקוה אחר ההזאה. כי אחר ההזאה הוא נכנס במקוה והטהרה מקפת אותו כולו. וזהו "מקוה ישראל ד'" מה המקוה מטהר אף הקב"ה מטהר את ישראל. כביכול מכניס אותם בתוכו כדי לטהרם. (תפארת שלמה ראדומסק מועדים ליום כיפורים מד ע"ב).

ביומא דכיפורי מוריד הקב"ה את כבודו בהאי עלמא

הרה"ק רבי צדוק הכהן מלובלין זי"ע היה אומר (עי' פרי צדיק קדושת שבת מאמר ז), שמחמת קוצר כלי המושג של בשר ודם אין אנו יכולים להבין מהו "כסא הכבוד" של מלך מלכי המלכים, אולם זה ברור, שמלאכי אש קודש עומדים סביב לכסא הכבוד ומשמשים את הקב"ה באימה ביראה ורתת וזיע, וביומא דכיפורי מוריד הקב"ה את כבודו בהאי עלמא, נמצא שכל יהודי נעשה דוגמת מלאכים אלה, והפסוק (ויקרא טו, ל) "לפני ה' תטהרו" מתפרש פשוטו כמשמעו, שעומדים אנו כלפני ה' ממש, ולכן אומרים. "ברוך שם כבוד מלכותו" בקול רם דוגמת המלאכים.

וביום צום יחתמו

ביום הקדוש נכנס כל אחד לבית הכנסת בפחד ומורא כי "סמר מפחדך בשרי וממשפטיך יראתי" (תהלים קיט, קב), ואף שכבר תקענו בשופר בראש השנה ואמרנו סליחות וצמנו בעשרת ימי תשובה, אולם היום הוא יום גדול ונורא אשר כל ברואי עולם עוברין לפניו ית"ש לחתום את גזר דינם, וצריכין אנו להוסיף בתשובה ובכיה לפני השי"ת.

משל לספינה גדולה שבנאוה על היבשה בעבודה רבה, וכאשר נגמרה בנייתה התייגעו החובלים להוליכה אל הים כדי להשיקה במים ועמלו מאוד בעבודה קשה זו להוליך את הספינה לתוך הים, ואחר שהביאו את הספינה אל הים רצו החובלים לשכב ולנוח מגודל יגיעתם, ואמר להם רב החובל קברניטא דספינתא, עורו ישנים מתרדמתכם, לא עת עכשיו לישון בשלוות נפש, כי עתה כאשר הספינה מתחילה לשוט בים הסכנה גדולה מאוד מגלי הים הסוערים, ואם לא תשגוהו על הספינה כדבעי הרי היא עלולה לרדת למצולה, וכל יגיעתכם עד עכשיו היתה לריק.

וכמו כן אף שכבר עסקנו במצוות ובמעשים טובים החל מחודש אלול וראש השנה ועשרת ימי תשובה, אולם כל זה הוא רק הכנה ליום הקדוש הזה, כי ביום הקדוש הזה צריכים להתאמץ ביותר בתשובה, כי ביום צום כיפור יחתמו, והיום נקבע עתידו של אדם בכל השנה, ולכן עורו נא התעוררו נא חלו נא בעד נפש חנינה.

"כי ביום הזה יכפר עליכם לטהר אתכם מכל חטאתיכם לפני ה' תטהרו"

מבאר הכלי יקר (ויקרא אחרי מות טו, ל) לפי שאין יום הכיפורים מכפר כי אם לשבים (שבועות יג.), לפיכך קודם שיכפר עליהם חייב כל אדם לטהר עצמו מכף רגל ועד ראש מכל טומאת העוון, לכך נאמר "לפני ה' תטהרו", ו"לפני" משמש לשון קודם... וגדולה מזה מצאתי בזה הקדוש (פרשת קדושים ח"ג דף פז ע"ב) בפסוק (ויקרא יט, לב) "מפני שיבה תקום" - שקודם זמן ה'שיבה' יקום האדם מתרדמתו לשוב אל ה', והיינו לפני בא יום ה' הגדול והנורא תטהרו על ידי התשובה, ואח"כ יטהר ה' אתכם ע"י הכפרה!...

בניה ביום זה

רמז נפלא כתב רבי חיים פלאגי, "כי ביום הזה יכפר" (ויקרא טז, ל) ראשי תיבות בניה. "מכל חטאותיכם לפני ה' טטהרו" - ראשי תיבות חמלתי רמז למה שכתב הזוהר הקדוש, שבניה היא סגולה לרחמי שמים, כמו שנאמר (שמות ב, ו): "ותרא נער בוכה ותחמול עליו". (פני חיים אחרי מות נ ע"א).

המתוודה בעצמו - סותם פי המקטרג

בכל תפילה מתפילות יום הכיפורים הננו מתוודים בפרוט רב על חטאינו "אשמנו, בגדנו, גזלנו..".

ויש להתבונן: הן יום כיפור הוא היום הגדול של המקטרגים שציפו לו שנה שלימה. הם מחזיקים היטב בידיהם את 'הרשימות השחורות', מכחכים בגרונם, בעוד רגע יתחילו לפרוס את רשימת הקטרוגים הארוכה שהכינו כנגד בני האדם.

ואז - לפתע שומעים הם את בני האדם מתחילים לומר וידוי, מפרטים בפרוט רב את עוונותיהם: "אשמנו, בגדנו, גזלנו... המקטרגים שומעים זאת ונבוכים, כעת הם ממש מרגישים מיותרים, וחיש מהר עוזבים את המקום.

נשאלת השאלה: מה נפקא מינה אם את דברי הקטרוג משמיע המקטרג או שהאדם עושה זאת בעצמו? נכון שכשהאדם עושה זאת הוא סותם את פי המקטרג, אבל סוף כל סוף דברי הקטרוג נשמעים, ועוד מפי האדם עצמו, כהודאת בעל דין! אומר המגיד מדובנא: משל למה הדבר דומה: ילד נעשה בר מצווה, אביו קונה לו חליפה יקרה לכבוד בר המצווה. זהו, כעת הוא כבר הולך מידי יום לחיידר כמו בן תורה, לבוש בחליפה ובמגבעת. אבל בתוך תוכו הוא עדין ילד, בהפסקות הוא משחק ומשתובב עם חבריו בחצר החיידר. הוא לא מספיק בוגר להבין, שאם רוצים לשמור על החליפה שלא תתבלה ותתלכלך - צריך לפשוט אותה ולתלותה על קולב, ואז אפשר לשחק בחופשיות. הילד נשאר לבוש בחליפה, מתפלש בבוץ ומתבוסס ברפש עם חבריו. החליפה מתלכלכת, וקרע רציני נפער מאחור. בתום הלימודים חוזר הילד הביתה, ואז מגיע שלב ההתפכחות. כעת הוא שם לב מה הוא עשה לחליפה החדשה והיקרה שאביו קנה לו מה יעשה כעת?

הוא מסתובב ברחוב אנה ואנה, לא מסוגל להיכנס הביתה. פגש בו אחד השכנים ונבהל ממראה עיניו.

מיהר השכן לדפוק על דלת ביתו של הילד, וסיפר לאביו שבנו מסתובב ברחוב, לבוש בחליפה מטונפת וקרועה. אביו מיהר לרחוב, וכשראה את בנו ואת מה שהיתה פעם חליפה חדשה ונקייה, שאל אותו בכעס: "מה קרה?" השיב הבן במבוכה: "שיחקתי עם חברי בחצר", התשובה הזאת הרתיחה את האב עוד יותר. "מה זאת אומרת שיחקת עם חבריך בחצר? אין לך את ההבנה שלא עושים זאת?", כך גער בו בכעס והחליט להענישו כהוגן על מעשה השוכבות חסר הדעת. אין ספק, בפעם הבאה לפני שיתגולל עם חבריו בחצר, כבר ידע הילד להיזהר ולשמור על החליפה היקרה שאביו קנה לו, ומה עושה ילד חכם שחוזר מהחיידר בחליפה מטונפת וקרועה? הוא אינו מחכה שמישהו אחר ירוץ לספר לאביו, מה שנשאר מהחליפה היקרה והמצוחצחת שקנה לו. הבן ממהר לביתו, אך לא נכנס הביתה פנימה, הוא נעצר בפתח הבית ופורץ בבכי וזעקות שבר. האבא שומע את הבכיות קורעות הלב, וממהר לפתוח את הדלת. הוא רואה לנגד עיניו את הבן ממרר בככי, עינו צדה את המראה העלוב של החליפה, ואז הוא שואל בדאגה: "מה קרה, הכל בסדר?", והבן משיב: "לא כל כך...".

התשובה הזאת רק הגבירה את הדאגה עוד יותר. האבא שב ושואל כשכולו נסער: "מה קרה?". ואז הבן מצביע על החליפה: "אתה לא רואה מה נהיה ממנה?...". וממשיך למרר בככי. "ואתה עצמך בסדר?", מתעניין האבא, עדין לא רגוע. "כן!", אומר הבן.

ואז סוף סוף האב נרגע, והוא מנסה להרגיע גם את הבן שעסוק בניגוב דמעותיו: "לא נורא, בני, העיקר שברוך ה' אתה בסדר, נשלח את החליפה לניקוי יבש, היא תראה כמו חדשה, אל תבכה...".

אך הבן ממשיך למרר בככי: "כן, אבא אבל תראה מה הולך מאחור", ומסתובב להראות לאביו את הקרע שנפער בחליפה.

"לא נורא, החייט יתפור את הקרע", מרגיע אותו האב, "ואם לא - אקנה לך חליפה חדשה. אל תדאג! העיקר שלא קרה לך כלום. די הפסק לבכות", ומעביר יד מלטפת על לחיו של הבן.

הבן, כמובן, הפסיק לבכות. למה יבכה? עכשיו באמת אין לו סיבה... זהו הבדל הגדול אם המקטרג בא ומדווח על חטאי האדם, או שהאדם עושה זאת בעצמו. כשהאדם מתוודה על חטאיו בעצמו, בכך הוא סותם את פיו של המקטרג. ומה שהאדם עצמו התוודה, על כך הקב"ה כבר ימחל לו, (תהילים קג, יג) "כרחם אב על בנים". (ע"פ אהל יעקב אמור סב ע"ב).

כי אתה סלחן לישראל ומחלן לשבטי ישורון

בעל תשובה אחד התאונן מרה לפני הרה"ק רבי ישראל מרוזין ז"ע, על כי הרבה לפשוע נגד השם יתברך, וגם אחר שובו בתשובה חזר לפעמים על העבירות, ואיך תקובל עוד פעם תשובתו?

נחם אותו הרבי, וכך אמר: בתפילת שמונה עשרה ביום הכיפורים אנו אומרים "כי אתה סלחן לישראל ומחלן לשבטי ישורון". והרי לפי כללי הדקדוק היה לנו לומר כי אתה "סולחן" לישראל "ומחלן" לשבטי ישורון?

אלא המילים "סלחן ומחלן" מורות כי הקב"ה רגיל לסלוח ורגיל למחול, כמו שמצינו בגמ' (בבא מציעא לג.) שדרשו על הפסוק (שמות כג, ה) "כי תראה חמור שונאך רובץ תחת משאו וחדלת מעזוב לו עזוב תעזוב עמו". ודרשו חז"ל דוקא אם היה החמור "רובץ" תחת משאו ולא "רבעץ" כלומר, שרק במקרה חד פעמי שקרס החמור תחת משאו ישנה מצוה של "עזוב תעזוב עמו", אך במקרה שאותו חמור הוא "רבעץ" מימים ימימה, כלומר, שרגיל בכך, אינו חייב להקימו.

ואם כן, במקרה שעשה אדם תשובה ונמחל לו, וחזר שוב וחטא, בכל זאת אם חוזר שוב בתשובה, סולחן לו הקב"ה, כי הוא יתברך "סלחן ומחלן", אומנתו בכך, דרכו תמיד לסלוח ולמחול. (כנסת ישראל ז"ק ליקוטי הר"י מרוזין ז ע"א).

כי יום כפורים הוא לכפר עליכם לפני ה' אלהיכם

מתנה גדולה ועצומה נתן לנו הקב"ה את יום הקדוש לסליחה ולכפרה על כל עונותינו, ולכן יש לשמוח ולהכניס שמחה עצומה בליבנו שזכינו להגיע לזמן הזה, ועל אף חרדת הדין צריכים להיות בשמחה ולא בעצבות ובקדרות.

ובספר עלינו לשבח מביא ראיה נפלאה לכך מדברי התרגום יונתן בן עוזיאל בפרשת אמור (כג, לב), שהוסיף כמה מילים שלכאורה אינן נצרכות להבנת הפסוק: "שבת שבתון הוא לכם ועניתם את נפשותיכם, בתשעה לחודש בערב, מערב עד ערב תשבתו שבתכם" - "בתשעה יומין לירחא בעידוני רמשא מן רמשא ההוא עד רמשא חורן תהוון ציימון צומכון ושבתון שוביכון, ועבדין זמנין מועדיכון בחדוא" [תרגום: בתשעה יום לחודש בזמן הערב מהערב ההוא ועד ערב שאחריו, תהיו צמים ושובתים, ועושים זמנים ומועדים בשמחה].

וכל המתבונן יראה, שההוספה של הארבע מילים "ועבדין זמנין מועדיכון בחדוא", היא לכאורה מיותרת, כיוון שלא מדובר כאן בחגים ובמועדים אלא ביום הכיפורים שבו יש לצום. אלא, כנראה התכוון התרגום יונתן לנטוע בנו את ההרגשה שלמרות היותו של יום הכיפורים יום נורא ואיום, צריך לעשות אותו בשמחה ובחדווה. להגביר כמה שיותר את מידת השמחה בעצם העובדה שניתנה לנו האפשרות לכפר ביום זה על כל עונותינו. ורק אחר כך, כשהגענו לדרגה מסוימת בשמחה זו, אפשר לחשוב גם על הצד השני של החרדה מאימת הדין, בלי שמחשבות אלו יפגעו כמלא הנמה באושר הפנימי והשמחה של ימי הדין.

יום הכיפורים יום הכי קדוש בשנה שאין השטן שולט בו

אמנם בראש השנה, עומד כף המאזנים בבית דין של מעלה, ושמים שם מצד אחד הזכויות ומצד שני העוונות של כל אחד ואחד. ואמנם קבלנו מתנה גדולה מהקב"ה שגזר הדין ביום הכיפורים, ובינתיים יש עשרה ימים לחזור בתשובה ולהוסיף בכף המאזנים של הזכויות. אשריו ואשרי חלקו החוזר בתשובה ומוסיף צדקות ומעשים טובים ועושה חשבון נפש להיטיב את מעשיו כדי שביום הכיפורים תכריע הכף לזכות.

וצריך האדם לדעת שהקב"ה ברוב רחמיו נתן לנו עוד מתנה גדולה, שיום הכרעת הדין, הפסק דין והחתימה, הוא ביום הקדוש והטוב ביותר בימי השנה, יום שעיצומו של יום מכפר, יום שאין השטן שולט בו כלל אלא רק מלאכי מרום, מלאכי רחמים בלבד, משמיעים קולם, ואין רשות למקטרגים לפתוח את הפה, יום של חסד ורחמים חמלה וחנינה, ואם האדם זוכה לעשות תשובה ולבכות ולהתחנן לפני ה' יתברך, בודאי שיזכה לגזר דין טוב מאת ה' יתברך. ולכן חובה עלינו לנצל את הזמן החשוב הזה ולחזור בתשובה שלמה ולהגביר במעשים טובים וצדקות, ונוכה שכף הזכות יכריע לטובה.

יש בכח האור שביום הזה לנקות את כל החטאים

ביום הזה - יוה"כ, יורד מן השמים אור גדול מאד, הארה מן הבינה העליונה, שיש לה כח לנקות את האדם מכל החטאים והעוונות שלו.

כי באור הגדול הזה נכנסים באדם הרהורי תשובה, ומנקים אותו מכל העוונות והפגמים שבנשמתו, ומעתה מתחיל דף חדש, חשבון חדש. הקב"ה מוחק ומוחל וסולח על כל מה שהיה כל השנה כולה.

ואם תשאל כיצד הקב"ה מוחל לאדם, וכי אם היה לאדם חוב אצל חברו או במכולת וכו' היו מוחלים לו על זה?! והתשובה היא, כי הקב"ה מתנהג עמנו כמו אב לבנו, האב נותן לבנו בית, פרנסה, כסף, אבל רוצה שבנו יתפוס את העסק בידיים או לפחות חלק מן העסק, ורוצה שבנו יעבוד טוב, ויראה כמה הוא מצליח, ואם בא הבן ומראה לאביו תוצאות טובות וכו', האבא שמח מאד בבנו, והשמחה היא שהוא עתה יכול להתפרנס בזכות לא בחסד. אמנם אם הבן כשל ולא הצליח בעבודתו, והשתמש בכספו לתאוות ומותרות, ועוד עזר לשונאי אביו ונתן להם כסף מהעסק של אביו אליהם, כמה יגדל הצער של אביו, הרי בודאי יסלק אותו מעל פניו ויעשה בו שפטים ח"ו וכו'. אמנם, אם הבן יהיה פקח, הוא ילך אצל אביו ויפול לפני רגליו ויתחנן ויבקש על נפשו ויבקש מחילה, ויבטיח שדבר כזה לא ישנה יותר לעולם, ויבקש מאביו שימשיך לעזור לו ולתמוך בו ולהמשיך בעבודתו, בודאי האבא יתרצה וימחל לבנו.

כן הדבר אצל הקב"ה, אנחנו בניו והוא רוצה בטובתנו, ואם אנחנו מבטיחים להקב"ה להטיב את דרכינו, א"כ אפילו שחטאנו לפניו יתברך והשפענו השפע של הקב"ה לחיצונים, ונתנו הכח לקליפות, הקב"ה אומר לנו אם אתם מבטיחים שמהיום והלאה תחזרו בכס וכו', א"כ תהיה לכם שנה טובה ואני מוחק את כל מה שהיה עד היום, ופותחים דף חדש שנה חדשה, הארה אחרת, בתקוה שבאמת נשנה את הדרכים שלנו, וכו'.

תסתכל על נקודת האמת שבנו

הנה, כולנו מכירים את י"ג מידות של רחמים: אל, רחום וחנון ארך אפים ורב חסד וכו' ואכן רואים במידות הללו את רחמיו העצומים של השי"ת, שהוא רחום וחנון ומאריך אפים ונושא עוון ופשע וכן ע"ז הדרך. אבל השאלה הנשאלת היא מדוע אומרים 'ארך אפים ורב חסד ואמת' איזו מין מידת רחמים היא מידת ה'אמת'? הרי אמת זה דין! שדנים את האדם באופן שמגיע לו באמת, ומה עניינה של מידה זו בין י"ג מידות של רחמים? אכן, ביאור הדברים שאנחנו באים להשי"ת ואומרים לו, רבנו של עולם, אל תדון אותנו לפי מעשינו שבכל ימות השנה, אלא תסתכל על נקודת האמת שבנו, שברגעים גבוהים אנחנו כן משתדלים להתקרב אליך ולהוסיף בקודש במצוות ומעשים טובים, וזה מלמד על מהותנו, על הפנימיות שלנו, וזוהי ודאי מידת רחמים, שהשי"ת אינו דן אותנו במידת דין כפי מעשינו וכמו שנאמר (במדבר כג, כא) "לא הביט אוון ביעקב ולא ראה עמל בישראל", אלא כפי נקודת האמת שבנו. וזהו בבחינת (שיה"ש א, ו) "אל תראוני שאני שחרחורת" אל תסתכלו על הצדדים האפלים שבי, כי השחרורית הזו היא רק חיצונית [וכמו שנאמר בהמשך הפסוק: 'שזפתני השמש'] ומחמת טינוף היצר הרע וחלאת העוונות, אבל במהות הפנימית שלי - (שם ד, ז) "כולך יפה רעייתי ומום אין בך".

מזוסר לפני תפילת נעילה

שעת הנעילה היא שעה של התעלות גדולה מאד כי מה שאי אפשר לפעול כל השנה, יש יכולות עתה לפעול להשיג בשעת הנעילה, כי כל מה שעשינו בחודש אלול, ר"ה תקיעת שופר, עשרת ימי תשובה וכל היום הקדוש הזה כל האורות האלו עתה כולם מאירים ועתה זמן עלייתם. כמו שידוע שבשעה זו עולים כל העולמות לכתר העליון לפרצוף דא"א.

ולכן בשעה זו אפשר לפעול ולבקש מה שכל השנה יהיה קשה להשיג.

משל למה הדבר דומה לבן מלך שחלה והגיע עד שערי מות, ולא מצאו לו הרופאים רפואה אלא שיקחו היהלום המיוחד במינו שנמצא בכתר המלך, יכתשו אותו דק דק וישקו ממנו לבן המלך, וכך עשו הסירו את היהלום מכתר המלך כתשו אותו והכינו אותו, וכאשר בא להשקות ממנו את בן המלך סגר פיו בחזקה ולא הסכים לשתות, מבקשים ממנו ומתחננים אליו ולא מועיל, המלך בעצמו בא ומבקש ליתן לפיו מתחנן אליו ולא מועיל ואם רק טיפה אחת יכנס לתוך פיו יבריא בן המלך אבל בן המלך לא מוכן בשום אופן.

כך עומד הקב"ה בשעה זו שעת הנעילה ומתחנן אלינו שנחזור תשובה כדי שנוכה לעשות תשובה במקום הגבוה מאד שהוא בפרצוף הכתר העליון שהוא היהלום שבכתר. וצריך בשעה זו להתאמץ ולעשות תשובה שלמה ונוכה לאור העליון ויהיה לנו חתימה טובה.

וראינו עתה בהפטרה שיונה אמר לאנשי הספינה (יונה א, יב) "שאוני והטילוני אל הים" לכאורה "שאוני" מיותר לגמרי, ושואל הגאון ר' ליב חסמן וכי לא די הטילוני אל הים?

אלא ביקש יונה הנביא שיעכבו את הטלתו לים ככל האפשר ואפי' כדי רגע - כי אין יקר בעולם יותר מחיי האדם בשניות האחרונות שלו שאז הוא עת רצון גדול. גם עתה צריך לדעת כי לנו עוד רגע מקדושת יוהכ"פ ולכן לא נאבד את הזמן החשוב הזה את הזמן היקר הזה בלא דעת. (ע"פ אור יהל ח"א הקדמה עמ' 15).

בכל המקומות שהוזכר בהם בתפילת ח"י בעשרת ימי תשובה ענין "כתבנו" אומרים בנעילה "חתמנו" כי שעת הנעילה היא זמן חתימה.

גזר הדין שנכתב בר"ה על בני אדם הן לטוב או למוטב ח"ו וכמו שכתב רבינו האר"י ז"ל בשער הכוונות (ענין יוה"כ דרוש ג קב ע"ג) כי בזמן הזה מתעוררים הגבורות ביסוד דרחל ואז הוא זמן דין שהעולם נידון בו ונחתם ולכן צריך מאד להיזהר בכוונה בתפילה זו כי התכלית של כל עשרת ימי תשובה הוא יום הכיפורים ותכלית יוהכ"פ הוא הנעילה שהכל הולך אחר החיתום ואם לא עכשיו אימתי.

ולכן אפי' אם חלש הוא מחמת התענית יאזור כח חלציו להתפלל במחשבה זכה וטהורה ולקבל עליו גדרי תשובה באמת.

והבא ליטהר מסייעים אותו ויחתם לחיים ולשלום.

וכתב התפארת שלמה (מועדים ליום כיפורים ענין תפילת הנעילה) תפלת נעילה היא גמר החתימה. והכל הולך אחר החיתום לכן אז נפתחים שערי רחמים. וזה הרמז אצל אברהם אבינו ע"ה דכתיב (בראשית יב, ב) "ואברכך ואגדלה שמך והי' ברכה". ופרש"י ואברכך זה שאומרים אלהי אברהם. ואגדלה שמך זה שאומרים אלהי יצחק. והי' ברכה כו' יכול יהיו חותמין בכלום ת"ל והי' ברכה כך חותמין ולא בהם. הנ"ל לפי הידוע כי ר"ה הוא כנגד מדתו של יצחק כמ"ש פחד יצחק ולכן הוא יום הדין נורא. חג הסוכות הוא כנגד מדתו של יעקב כמ"ש (בראשית לג, יז) "ויעקב נסע סכותה" ותפילת נעילה היא כנגד מדתו של אברהם אבינו ע"ה מדת החסד וז"פ "בך חותמין ולא בהם" שגמר החתימה ביום כיפורים הוא במדתו של אאע"ה מדת החסד. וזה ענין הכתוב (שם יב, א) "ויאמר ד' אל אברהם לך מארצך וכו'" לפי הידוע כי עולם חסד יבנה (בראשית ב, ד) "אלה תולדות השמים והארץ בהבראם" אותיות באברהם ז"פ (מיכה ז, כ) "תתן אמת ליעקב, חסד לאברהם" כי נשמתו של יעקב היא מדת האמת ובאה לעולם ע"י התעוררות דלתתא ומכוחו של אברהם כמ"ש (בראשית כב, ג) "ויבקע עצי עולה" בשעת העקידה הי' מסתכל על נשמתו של יעקב, ויבקע יש בו אותיות יעקב והוא חתום במדת אמת כי הי' הראוי ונכון לבא בעולם ע"י התעוררת אברהם אע"ה אבל נשמתו של אברהם אע"ה לא היתה ע"י התעוררות דלתתא כי תרח אביו לא הי' כונתו לזה למשוך נשמה כזו בעולם רק בא בחסד עליון ברצון יוצר הכל להעמיד תבל בחסד רעווא דרעוין. (תהלים פט, ג) "עולם חסד יבנה" במדתו של א"א כנ"ל וז"פ הפסוק "ויאמר ד' אל אברהם לך מארצך פ"י כי בעולמות העליונים אינם צריכין למדה זו כלל רק צריך להשפיע מדת החסד לעוה"ז עולם השפל לכן קרא שמו אברהם והוסיף לו אות ה' כי עוה"ז נברא בה' כדי שיהי' קיום לעוה"ז ע"י מדת החסד וזהו "והי' ברכה" שיהי' הברכה גם בעולם הזה שנברא בה' ז"פ (בראשית יח, כב) "ואברהם עודנו עומד לפני ד'" פ"י שמדתו עודנו עומד לפני ד' להחזיק ולהעמיד את העולם במדת החסד. וזהו הרמז בדברי רש"י ז"ל בך חותמין וכו' שתפילת נעילה היא החותם ע"י התעוררות מדת החסד של אאע"ה להשפיע רחמים וחסדים ויגמר החתימה לטובה לכלל ישראל אמן.

נעילה - החץ האחרון

על כוחה של תפילת נעילה, נשא פעם את משלו המגיד מלובלין ז"ע וכה אמר: מעשה בצייד אחד שתעה בנכבי היער. הוא פילס את דרכו בחרדה, כשקשתו נכונה בידו, לקדם פני כל רעה.

פתאום שמע משהו מתנועע בין העצם. מי יודע מה זה? אולי אריה! אולי נמר! שיגר לעברו חץ, אך הדבר בו ירה לא זו ממקומו. התקרב הצייד, ונוכח לדעת כי אין זה אלא שיח יבש.

אך הנה - רשרוש נשמע מאחוריו! הוא שב על עקבותיו במהירות הבזק, ושיגר חץ נוסף. החץ אבד בין עלי העצים. כנראה לא יותר מרשרוש עלים ברוח. ומה זה שם? נדמה - נמר! ירה הצייד חץ, והתקרב, התברר, שקלע בסלע אפור. לפתע הוא הבחין שלא נותר בידו חץ אחד. החץ האחרון - זהו כל כלי זיינו. ואז - נשמעה שאגה מקפיאת דם!!! אריה נמצא בסביבה, ליבו פעם בחזקה. אחז בידו את החץ, וידע עד כמה עליו להזהר בו. ידע, עד כמה חייו תלויים בחץ היחיד שנותר בידו.

הנמשל: בימים אלו, הימים הנוראים, שעה שספרי חיים וספרי מתים פתוחים לפני הקב"ה, הסכנה אורבת - מי בקיצו ומי לא בקיצו, "בינונים תלויים ועומדים".

כבר ירינו חץ ראשון, שני, שלישי, התפללנו ושיווענו, העתרנו והרבינו תחינה ובקשה. מי יודע אם פגענו? האם פעלנו? עתה, לא נותר בידינו אלא חץ אחד, החץ האחרון - זו תפילת נעילה, כמה חיינו תלויים בה, כמה עלינו לכונן בה. **ובשעת** הנעילה שערי שמים עוד יותר פתוחים יותר, וכל רגע ורגע הוא הזדמנות של פז, כי מיד אח"כ - (שיה"ש ה', ו) "דודי חמק עבר" וכו' לכן צריך האדם לנצל כל רגע ולעשות תשובה וחשבון נפש על מעשיו וישוב אל ה' וירחמנו ויכתב בספר החיים והשלום. (להתענג מועדים ו עמ' 31).

אתה ערב, מפני מה לא הוכחת אותו?!

להלן דרשה שמסר מרן הראשון לציון רבנו עובדיה יוסף זצוק"ל ביום הכיפורים לפני תפילת הנעילה (הובא בספר "מעדי המלך" ח"א עמוד קע): בעוונותינו הרבים מה נדבר ומה נצטדק, יש הרבה אנשים חוטאים, שמים את ילדיהם בבתי ספר. חילונים, ואין שם ידיעת שמירת שבת, שמירת התורה, שמירת המצוות, אין שום דבר, מלמדים אותם כמו גויים. ואיננו מוכיחים אותם, ולא מדברים איתם, אולי מחמת שמתביישים לדבר איתם. איפה כל ישראל ערבים זה לזה? כל אלה אנחנו ערבים עליהם, מיליון ילדים לומדים בבתי ספר חילוניים, מוריהם רשעים, מחללי שבת, אוכלי טריפות. מה יהיו אלו הילדים? מה יעשה אותו הבן ולא יחטא?

אבל אנחנו לא מוכיחים אותם, אולי מתביישים, איני מכירו מתבייש לדבר אתו. אנחנו חוטאים! זה חטא שלנו! אנו נתפשים בעוונותיהם. מבקשים מחילה מהקב"ה שימחל לנו על הערבות.

יום הדין קשה מאוד, נוקב ויורד עד התהום! מה נענה מה נדבר מה נצטדק, מה שנשיב כל התשובות, אין לנו פה להשיב ולא מצח להרים ראש. בושנו וגם נכלמנו. כמה שצריכים אנחנו הרבה לעשות, זה חטא לא יכופר, פשע לא יכופר, עוון כזה שלומדים בבתי ספר חילוניים, זה עוון שקול כנגד כל התורה כולה, זה עוון גדול שאנשים לא יודעים, עוון עד השמים. בו תלויה כל התורה כולה!

זה שלומר בבית ספר חילוני, לומר כמו גוי, נהיה כמו גוי, לא יודעים מה זה שבת מהי החומרה. המורים עצמם מחללי שבת, איך יגידו להם? וכי הממשלה שלנו מחפשת מורים יראי שמים?! שם המורים 'שמעו נא המורים' סוררים ומורים כולם, על כל דבר קטן עושים שביתה, מה אכפת להם? רוצים כסף! אלה נביאי הבעל, כמו כומרים רשעים חוטאים ומחטיאים, וכל התלמידים המסכנים האלה רואים שהמורה כמה רשע, מה יעשה ולא יחטא?

היום אמרנו וידוי. כל השנה כולה ברוך השם איני מוריד דמעות, היום היחידי בשנה שאני מוריד דמעות זה יום הכפורים, כשאני אומר וידוי, אני ממרר בבכי וכולם בוכים עמי, כל אחד שואל את עצמו וכי אני גנבתי? ביום הכפורים - יום אדיר בימי שנה אני אשקר? וכי אני חיללתי שבתות ומועדי קדשך? 'על חטא שחטאנו לפניך בגילוי עריות', מה עשיתי שאומר דברים כאלה? ובאמת איך רבותינו תיקנו דבר שאדם ירגיש בעצמו שאינו אמת?

אלא הכל אמיתי (ויקרא יט, יז) "הוכח תוכיח את עמיתך, ולא תשא עליו חטא", כל ישראל ערבים זה בזה, אדם שיכל להוכיח את חברו ולא הוכיחו, כל העבירות שעשה, מקפים על חשבונו. כמו ערב שאם אין ללווה לשלם, גובים

ממנו. אם יהודי חוטא אינך יכול לומר מה אכפת לי. כשאותו אדם יבוא לשמים הוא יאמר "לא אמרו לי, לא ידעתי", - אתה הערב, למה לא הוכחת אותו! מה יעשה? איפה ילך? יענישו אותו בעל כרחו.

לכן ביום כפור אנו אומרים כך והכל אמת, אם אני יודע שבנו של שכני לומד בבית ספר חילוני ולא בתלמוד תורה, מה יוצאים הפירות של בתי הספר, וכי אומרים להם מה זה שבת, מועד, דת ודין? שום דבר! מלמדים אותם כמו בית ספר של גויים, אין שום דת של תורה, אם הייתי מדבר עמו 'שים את בנך בתלמוד תורה שלומדים בו יראת שמים, לומדים מה זה שבת ומועד', היה הילד נהפך מרשע גדול לצדיק גדול. אבל התביישתי להוכיח אותו. כשהוא יבוא לשמים יאמרו לו "למה עשית שבנך יהיה רשע!" יענה, "היה לי שכן דתי והוא לא אמר לי כלום". יביאו את שכנו ויענישוהו "למה לא הוכחת אותו, למה התעלמת ממנו, לא החזרת אותו בתשובה, לא הורית לו את הדרך הנכונה שישים את בנו בתלמוד תורה". כשהילד גדל ונעשה מחלל שבת, זה שלא הוכיחו הוא אשם! אפילו על ספק היה צריך להוכיחו.

לכן כשמתוודה 'על חטא שחטאנו לפניך בגילוי עריות, חיללנו שבתות ומועדי קדשך', הכל אמת, שכן הילד הזה נהיה רשע בגללך, הוא יכל להיות גאון עולם, אינך יכול לדעת מה יכל לצאת ממנו.

ועל כך אני בוכה בכיפור. עלינו לעזוב את החטא וללכת להוכיח, אם לא כן אינה תשובה, כיון שנתן לאחר לעשות עבירה. לא יאמר אני מתבייש, מי שמתבייש בעולם הזה יכלם לעולם הבא, כל אחד יעשה הלכה למעשה, ילך וידבר עם ידידו שיעביר את בנו לתלמוד תורה. וידבר בנחת באהבה בחיבה ובידידות, לא כאילו בא למשול ולכוף עליו חס ושלום, יאמר לו 'אני אוהב אותך כנפשי, שים את בנך בתלמוד תורה', ויקבל את דבריו. עם ישראל כולם צדיקים, ואז 'הקטון יהיה לאלף', וגם יאלף אחרים שילמדו ממנו לשים את ילדיהם בתלמוד תורה, ועל ידי כך ירבו שומרי תורה ומצוות.

כל אחד מצווה על כך, מצוה גדולה לחקור ולדרוש היכן לומד הבן של שכנו, וידבר עמו בכבוד ובעדינות בדרכי נועם ובחביבות. ובפרט ישפיע על האבא שיבוא לשיעורי תורה, זה החיים שלנו - 'אשר יעשה אותם האדם וחי בהם', והבא להיטהר מסייעים אותו. אפילו אם הוא כבד פה וכבד לשון, הקב"ה יסייעהו שדבריו ימצאו מסילות בלב חבירו.

ההיכל שנפתח לחצי שעה פעם בשנה

נקודת השיא ביום הקדוש הזה היא שעת הנעילה, שאז מגיע רגע חתימת הדין. והנה, הזוהר הקדוש מתאר באופן מיוחד את הרגע הקדוש הזה ואומר, שישינו עולם טמיר ונעלם בקדושה נוראה, והעולם הזה סגור במשך כל ימות השנה, ונפתח פעם אחת בשנה בסוף יום הכפורים חצי שעה קודם שקיעת החמה, והיינו בשעת הנעילה, ואז נפתחים שערי ההיכל של אותו עולם. ומשום כך, נוהגים בתפוצות ישראל לפתוח את היכל ארון הקודש שבבית הכנסת בתפילת הנעילה, כדי לרמוז על ההיכל העליון הנפתח באותה שעה.

בספר הרוקח (הלכות יום הכפורים סימן ריז) מתאר מה מתחולל בשמים ברגעים הקדושים הללו של חתימת הדין, וזה לישונו:

לעת ערב חותם הקדוש ברוך הוא ועומדים כל צבא מרום: אלו מיימינים ואלו משמאילים ואז כל הנשמות עומדות לפני הכסא להליץ ועומדים שני מלאכים על גלגלי רוח זה כנפיו מסוף העולם ועד סופו וזה כנפיו כמלא עולם, אחד סופר חותם למוות ואחד לחיים והקב"ה חותם אמת, **ועד עת החיתום יכול היחיד לשוב אם ישבר לבו בתשובה שלמה מתקבלת.**

הרי לך, כמה כל דקה היא נצחית בשעת הנעילה! אפשר לפעול בה גדולות ונצורות, אם נבוא לפניו יתברך בלב נשבר ונדכה ובתשובה שלימה! וכבר נודע, מה שכתב בספר חסידים שלפעמים דנים את האדם לא רק על השנה הבאה, אלא על כמה שנים הבאות, האם יזכה בהן לשפע גדול או חס ושלום להיפך, ומכאן ישמע חכם ויוסף לקח לנצל כל רגע לתשובה ותפילה.

בזמן הנעילה ניתן להגיע למדרגה של אדם הראשון קודם החטא

אומר הרמח"ל דבר נורא, שבשעת החתימה ביום הכפורים, דהיינו, בזמן הנעילה, כל יהודי יכול להגיע למדרגה של אדם הראשון קודם החטא (עי' קיצור הכוננות לרמח"ל יו"כ עמ' קנו)! ומבאר הגה"צ רבי אלימלך בידרמן מה המשמעות של זה: הרי אנחנו יודעים, שהעולם הזה נקרא עולם התיקון, כל אחד נולד לעולם הזה עם הבעיות והקשיים שלו, עם הסבל שצריך לסבול כאן כאשר התשובה לכל השאלות ששואל האדם את עצמו, מדוע הוא צריך לסבול את

כל הקושי הזה? שזהו עולם התיקון, וכל אחד עם תיקוני העוונות שבא לתקן בגלגול זה או בגלגולים אחרים. ואם נשאל, ממתי נהיו כל התיקונים הללו? התשובה היא: מחטא אדם הראשון. ומעתה, אומר הרמח"ל, שבשעת הנעילה יכול יהודי להגיע למדרגה של אדם הראשון קודם החטא, ולפי גודל מעלת התשובה כך יוכל לפתוח דף חדש באופן שגם התיקונים יוכלו להשתנות לטובה כפי מעשיו.

נורא נוראות!! אנחנו נמצאים בזמן כל כך נשגב ונעלה שאפשר לפעול בו הכל ולנקות את כל כתמי העוונות ואפילו עוון חילול השם החמור, ובלבד, שידע האדם לנצל את הרגעים הקדושים הללו, ולא אבד אותם במחשבות של הבל ובציפיה - מתי כבר יגמר הצום ונוכל ללכת הביתה. וכבר עורר על זה רבינו חיים פלאגי' בס' מועד לכל חי (סי' יט אות קה) וכתב תוכחת מוסר על הרגעים הללו הסמוכים למוצאי יום הכפורים ודבריו קילורין לעיניים זו"ל: ובפרט בעת מוצאי יום הכפורים, שלא יבקשו לרדוף אחרי השליח ציבור שימהר, כי מן הראוי היה לנו לבקש שיאריכו השעות עוד היום כפלי כפליים, להיותנו דבוקים בה' בקדושה ובטהרה, ולהתפלל ולהתחנן לפניו בעת רצון כזאת, ולמה יבקשו להשליך עת וזמן רצון, מה שלא נמצא ולא ימצא בשאר ימות השנה. ולגבי דידי אילו צייתי, לא הייתי זו מבית הכנסת אחר מוצאי יום הכפורים, עד אחר שתים ושלוש שעות מהלילה, ולערוך שיחה ולשפוך תחינתנו לפני אלוקינו, כי בודאי לא ימצא האדם עת רצון מעיתות כאלו!

יום הכפורים של רחמים

זה הזמן המיוחד של שעת תפלת נעילה, עלינו לנצל את הרגעים הגדולים הללו, להכנס ולבוא לפני הקב"ה ולבקש את בקשותינו.

השופר הוא הכלי הטוב והיעיל ביותר שיש לעם ישראל, הוא מעביר את הקב"ה מכיסא דין לכסא רחמים. אם כן, הדעת נותנת ביום הכפורים, יום חתימת הדין, יתקעו בשופר, כדי להינצל מן הדין. ומדוע אפוא אין תוקעים ביום כפור עצמו אלא רק במוצאי יום כפור?

אומר המאירי (ז'): יום הכפורים הוא יום של רחמים, יש בו שפע של ברכה, עד שגם בלי השופר הקב"ה שומע לכל יהודי!

רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל כותב בספרו "אור יחזקאל" (ח"ב עמ' סח), כי יום הכיפורים הוא יום של רחמים. כשם שיש הוא מים שאין להם סוף, כך יום הכפורים הוא רחמים בלי סוף.

אני וקוני

מראש השנה עד יום הכפורים יושב הקב"ה עם פמליותיו, יש פמליא של מיימינים ויש פמליא של משמאלים, יש מסנגרים ויש מקטרגים. אבל בעוון מרד הנוגע בכבוד המלך כולם מחיבים. ובכל זאת, מי יכול למחול? רק המלך עצמו.

בכל ארגון ומפעל יש עובדים ופקידים בתפקידים שונים ובדרגות שונות, אבל מי חותם על הצ'קים? המנהל, בעל המפעל. אף עובד אינו מוסמך לחתום על הצ'קים, במחלקת הנהלת החשבונות עורכים את כל החשבונות, ואתר כך מגישים את הצ'קים לבעל הבית שיחתום עליהם.

רבי יחזקאל לוינשטיין זצ"ל (אור יחזקאל ח"ב עמ' סח) כותב על יום כפור, שביום זה אוקיינוס של רחמים יורד לעולם. אוקיינוס! רבותי, אתם יודעים מה זה למחול על עברה אחת? עברה אחת. אם מישוהו פגע כך פעם אחת, אתה מסוגל למחול בכלל?

לא כן בורא עולם. מיליוני יהודים מכל קצויו עומדים בתחינה, מבקשים מחילה וסליחה, והקב"ה "סלחן לישראל ומחלן לשבטי ישורון", הוא סולח לעוד אחד, ולעוד אחד, ולעוד אחד. והנה מגיע זמן נעילה, באים אליו אחד אחד. כל אחד עובר לפני הקב"ה, כל אחד, לבדו עם קונו. אני - והוא.

קבלנו מתנה נפלאה שנקראת יום הכפורים, ושיאה בתפילת נעילה. מה מבקשים אז מהקב"ה? "יהי רצון מלפניך שומע קול בכיות שתשים דמעותינו בנאדך להיות ותצילנו מכל גזרות קשות אכזריות כי לך לבד עינינו תלויות". רבוננו של עולם, אנחנו תלויים בך ובמחילתך.

הלואי ונשכיל לנצל את שעת הכושר הנפלאה הזאת, את הרגעים בהם "היום יפנה, השמש יבוא ויפנה, נבואה שעריך" הרגעים נשגבים ביותר בשנה, בהם כל שערי שמים פתוחים, ונוכה לתשובה שלמה, לסליחה וכפרה. (נעימות יאמרו).

אנה אלך מרוחק ואנה מפניך אברח

בספר מלכים (מלכים א כב) מסופר על אחאב מלך ישראל, שרצה לכבוש את רמות גלעד מידי מלך ארם. הוא פנה אל יהושפט מלך יהודה שיצטרף עמו למלחמה. ויהושפט מסכים ואומר לאחאב: כמוני כמוך, כסוסי כסוסך אבל יש לי תנאי אחד: ישנו נביא אמת, מיכיהו בן ימלה בוא ונשאל אותו, אם אכן נצליח במלחמה.

אומר לו אחאב, אני מעדיף לא לשאול אותו, הוא שונא אותי עד מוות, הוא כל הזמן מתנבא לי רעות. אבל יהושפט מתעקש ואומר: אם אתה רוצה שאצטרף למלחמה אז זה התנאי. בלית ברירה קראו למיכיהו בן ימלה ושאלו אותו, והתשובה לא אחרה לבוא:

כה אמר ה', תהיה מלחמה גדולה, כולם יחזרו הביתה בשלום ורק איש אחד ימות במלחמה - ואתה הוא האיש, אדוני המלך! והכלבים ילקקו את הדם שלך במלחמה. נענה אחאב ואמר ליהושפט: הלא אמרתי לך, שהוא שונא אותי ורק מנבא לי רעות, וכי יכול להיות דבר כזה שכולם יחזרו בריאים ושלמים ורק אחד ימות? הלא ידוע שבמלחמה יש הרוגים ויש פצועים כי 'כזו וכזה תאכל החרב', ולכן, אני מצווה לשים את הנביא הזה במאסר, תיתנו לו רק לחם צר ומים לחץ, וכשאחזור מהמלחמה בשלום אני כבר אטפל בו סופית. אחאב ויהושפט יצאו למלחמה, יהושפט האמין בדברי הנביא, ויצא למלחמה בבגדי מלך, עם הכתר על הראש, ובמרכבה המלכותית שלו בלי שום חשש. אבל אחאב, אחרי ככלות הכל, חשש לנבואה הזו, ולכן התחפש לחייל פשוט, הוא לבש שריון קשקשים מברזל, מכף רגל עד ראש, כך ששום חץ לא יוכל לחדור לגופו. ומעל זה, לבש בגדים של חייל פשוט, שם כובע גרב על הראש והתערב בין החיילים היוצאים לקרב.

והנה, מלך ארם ציוה לכל חייליו קודם המלחמה ואמר: אתם לא נלחמים עם אף אחד ולא הורגים אף אחד! אני מחפש רק את הראש של אחאב, הוא התחיל איתי במלחמה הזו ורק אותו אני רוצה! חיילי ארם יצאו לקרב, כאשר הם מחפשים את אחאב ולא מוצאים אותו. לפתע, הם רואים את יהושפט מלך יהודה. הם היו בטוחים שזה אחאב, ומיד תפסו אותו והניפו את החרב על ראשו, הצמידו אותה אל צווארו עד שהיה חסר רק חיתוך הראש! ואז יהושפט זעק להשי"ת: רבונו של עולם! חטאתי עויתי ופשעתי לפניך, שהצטרפתי עם אחאב למלחמה, היה אסור לי להתחבר עם אדם רשע! רבונו של עולם, אני חוזר בתשובה, תן לי לחיות! והקב"ה שמע את זעקתו והציל אותו מחיילי ארם: שרי הרכב שמעו את הצעקה הזו ואמרו - רק רגע, זה לא אחאב, אחאב לא זועק כך להשי"ת, זה ודאי לא הוא. והרי המלך ציוה לנו לא לפגוע באף אחד חוץ מאחאב. ולכן, שיחררו את יהושפט. ומכאן למדו חכמינו ז"ל, שאפילו חרב חדה מונחת על צווארו של אדם, אפילו שהוא חושב שזה כבר הסוף ואין שום סיכוי, עם כל זה - אל ימנע עצמו מן הרחמים!

והנה, היה חייל אחד במחנה ארם שקראו לו נעמן. הוא אמר לעצמו: מלחמה כזו משעממת לא ראיתי מעולם, אי אפשר להרוג אף אחד, לפחות אירה חץ אחד לשמים, להפיג את השעמום. וכך אומר הפסוק: "ואיש משך בקשת לתומו, ויכה את אחאב מלך ישראל, בין הדבקים ובין שריון", דהיינו, שהוא ירה את החץ לשמים, שלא יפגע באף אחד כמו שהזהיר מלך ארם, אבל החץ הזה, נכנס בדיוק בריוח קטנטן שהיה בשריון ופצע את אחאב מלך ישראל. ואחאב, לא רצה להכניס פחד וחלחלה בקרב העם, ולכן, המשיך לעמוד זקוף במרכבתו כאילו ששום דבר לא קרה, וכך הוא התאמץ לעמוד כל היום, עד שלבסוף נפל והתמוטט מאיבוד דם. וכשמת, באו הכלבים ולקקו את דמו בדיוק כפי נבואת מיכיהו בן ימלה.

אחאב רצה לברוח מנבואת השי"ת, אבל שום דבר לא עזר לו, שום תחפושת לא הועילה! החץ הגיע בדיוק אליו וחדר דרך השריון לתוך גופו. אבל אנחנו יודעים שאי אפשר לברוח מהקב"ה! אנה מפניך אברח? אם אסק שמים שם אתה ואציע שאול הנד! וכך מבאר המשנ"ב (סי' תרכ"ב סק"ז) בשם האחרונים, שזהו הטעם שקורין בספר יונה ביוה"כ"פ כדי להורות בזה שאי אפשר לברוח מהשם יתברך, וממילא, יתחזק כל אדם לקיים בעצמו את הפסוק (ישעיהו נה, ז): "ישוב אל ה' וירחמהו, ואל אלוקיניו כי ירבה לסלוח".

בראש השנה, כולם עוברים לפניו יתברך כבני מרון, ואומרים רבותינו ז"ל, כמו במעשר בהמה, שכל הבהמות יוצאות מן הדיר דרך פתח מסויים ועוברות לפני הרועה והוא מסמן בצבע כל בהמה עשירית (עי' ר"ה

טז), כך הקב"ה דן כל אחד ואחד ושוקל ומונה את הזכויות ואת החובות ופוסק את הדין, ואם חלילה הוא מסמן מישהו אי אפשר לברוח ממנו! לא יעזור שום חיסון, לא תעזור שום תחפושת! אבל יש לנו ברגעים הללו הזדמנות פז, יש באפשרותנו למחוק את כל הסימנים, להסיר את כל הכתמים, ארחץ בנקיון כפי, כי עתה בשעת הנעילה, שהוא רגע חיתום הדין, יושב הקב"ה לבדו ואם רק נשוב אל השי"ת ונזעק אליו בכל ליבנו, כמו שיהושפט זעק לקב"ה ונושע, גם אנחנו ניוושע!

לניצל את הרגע האחרון

מספרים על שריפה שפרצה בבית אחד וכל המשפחה קמה בבהלה באמצע הלילה וברחו כולם. ולפתע גילו שמרוב חיפזון שכחו שם בן קטן אחד מיד מיהר האבא וניסה להיכנס מהדלת אבל כבר היה הכל להבות אש. הוא חיפש איזה חלון שיוכל להיכנס דרכו אבל היו סורגים בכל מקום. לבסוף הוא ראה איזה חלון קטן, ללא סורגים בחדרו של הבן הקטן, שהאבא אמנם לא יכול לעבור משם, אבל הבן יכול לצאת, אם רק יתעורר. הוא התחיל לצעוק בקול לבן שלו: חיים קום, חיים סכנה גדולה קום כבר. והבן, פותח עיניים קטנות, רואה את אבא בחלון ואומר: אבא, עוד מעט לישון, וכבר אני קם. וחוזר לישון. האבא, רואה איך האש הולכת ומתקדמת לעבר החדר ושוב זועק לבן: חיים קום מיד סכנה גדולה! וחיים שוב פותח עיניים עייפות ואומר לאבא: אבא'ה ממש עוד טיפ-טיפה לישון ואני מיד קם. האש כבר נכנסה לתוך החדר אוחת בשלחן ובארון, האבא האומלל אינו יודע איך לעורר את הבן שלו, הוא כבר כמעט אומר נואש, מתפלל מקירות ליבו להשי"ת שיתן לו עצה. ולפתע, הוא רואה צינור מים של הגינה, ברגע האחרון, הוא פותח את הצינור ומכוין את זרם המים הישר לעבר פניו של הבן, האש כבר אוחת ברגלי המיטה של הבן, וחיים הקטן, מתעורר בבהלה ותופס מה קורה כאן, הוא מזנק במהירות לחלון הקטן אל זרועותיו של אבא וניצל ברגע האחרון.

אחי ורעי, 'חיים הקטן' זה כל אחד ואחד מאיתנו! ארבעים יום שהקב"ה מעורר אותנו, קול דודי דופק, פתחי לי אחותי רעייתי יונתי תמתי! הקב"ה דופק על ליבו של כל אחד מאיתנו, קול השופר מהדהד ארבעים יום, אנחנו אומרים בסליחות 'בן אדם מה לך נרדם' ועם כל זה, לפעמים ממשיכים לישון, שקועים בתרדמת ההרגל ועדיין לא מתעוררים כדבעי. כביכול אומרים לקב"ה: עוד טיפ-טיפה לישון וכבר נתעורר; אבל הסכנה הולכת ומתקרבת, חיתום הדין מתקרב, וישנם אנשים מסומנים חס ושלום, וכעת, בשעת הנעילה הגענו לרגע האחרון של ההצלה, כעת בעת נעילת שערי היכל, הקב"ה עדיין פותח לנו שער קטן, אבינו שבשמים מציץ עלינו דרך החלון הקטן, הלא היא החצי שעה אחרונה של שעת הנעילה, כפי שאומר הזוהר הקדוש, ומושיט אלינו ידים, רק לזנק אליו, להתעורר בתשובה אמיתית ולהפוך את כל הגזירות הקשות, לבשורות טובות ישועות ונחמות. ויהי רצון, שנזכה כולנו להיחתם לחיים טובים ולשלום. אמן.

סדר העבודה

פתיחה זעירא

[א] שבעת ימים קודם יום הכיפורים היו מפרישין את הכהן הגדול מביתו ללשכת פלהדרין, שהיתה לשכה בבית המקדש, והיו מביאים אותו לשם בכבוד גדול. בתחילה היו מכינים בבית הכהן הגדול חמשה מושבים וכסאות מזהב בשביל אב בית הדין, בשביל הנשיא, בשביל הכהן הגדול, בשביל סגן הכהנים ובשביל המלך. וכן מכינים שבעים כסאות של כסף בשביל שבעים הסנהדרין שבאים ללוותו. וכשהיו הגדולים האלו מתאספים בביתו של הכהן הגדול, היו עומדים זקני בית דין על רגליהם ואומרים לפני הכהן גדול דברי מוסר ותוכחה לאמר: ראה לפני מי אתה נכנס לעבוד עבודה ביוה"כ, והזהר לעבוד העבודה באימה וביראה ובכוונה גדולה והזהר שלא תכשל ותמות שאין זה מקום הדיום, ועוד שעל ידי כך תתבטל הכפרה של כל ישראל, שכפרתן של כל ישראל תלויה בכך. והתבונן במעשיך שלא תכשל באיזה חטא שיהיה קל בעיניך, כי יש עון שהוא קל בעיני האדם והוא שקול כנגד כמה וכמה מצות, כי המאזנים בידי הקב"ה ורק הוא יודע ערכם של המצות והעבירות כמו שנאמר כי אל דעות ה'. וכן אומרים לו הסתכל באחיך הכהנים שלא יבא חטא לידם, והחזירם בתשובה. ושים בלבך לפני מי אתה הולך לעבוד, לפני מלך מלכי המלכים הקב"ה שהוא יושב על כסא דין, ולכן השמר והזהר שלא יבא האויב עמך שהוא עון האדם, שאין לך אויב גדול ממנו.

ואחרי ששמע הכהן גדול כל אותם הדברים מפי זקני בית דין, היה עונה להם כי כבר בדק ופשפש במעשיו וחזר בתשובה שלמה. וכשהיה הולך לעזרה של בית המקדש, היה מזמין אליו את כל אחיו הכהנים ומשביעם בשם הקדוש, שכל אחד יספר לו את העונות שיש בו ובחבירו, כדי שיתן התיקון הנאות לכל אחד ואחד. וגם המלך עצמו היה מדבר לכהן הגדול דברים המושכים את הלב ומבטיחו לחלוק לו כבוד רב כשיצא בשלום מבית קדש הקדשים. ואחר כן כשהכהן הגדול עודו בביתו, היה יוצא כרוז ומכריז ברחובות: בואו וחלקו כבוד לכהן גדול היוצא עכשיו מביתו ללשכתו. וכששומעים ישראל את קול הכרוז היו כולם באים ומלווים אותו. וזה היה סדר הליכתם לפניו. בתחילה הלכו כל אלה שהיו מזרע מלכי ישראל. ואחריהם הלכו כל אלו שהיו מזרע מלכות בית דוד, שהיו חשובים יותר. וכל היותר חשובים היו קרובים יותר לכהן גדול. וכרוז היה הולך לפניהם ומכריז תנו כבוד לבית דוד, ואחרי בית דוד היו הולכים כל בית הלוי, ובית הלוי היו ל"ו אלף איש. והיה הכרוז הולך ומכריז לפניהם תנו כבוד לבית הלוי. וכל הסגנים של בית הלוי היו לבושים בגדי משי לבנים

עיונים והארות

א. והוא מספר מעם לועז. ועיי' ג"כ בספר מל"ח לר"ח פלאגי שהביא בדומה לזה מספר עמודי שמים ליעב"ץ עדות מגוי בן נכר שראה כל זאת וכתב בספר, והובא כ"ז בספר "שבט יהודה"

ותכלת. ואחריהם היו הולכים כ"ד אלף כהנים שהיו לבושים משי לבן. ואחריהם הלכו אלו שהיו אומרים בבית המקדש שירה בפה בלבד. ואחריהם הלכו המנגנים בחצוצרות. ואחריהם הלכו מקטירי הקטורת. ואחריהם עושי לחם הפנים. ואחריהם עושי הפרוכות, ואחריהם שומרי בית המקדש, ואחריהם הגבאים, ואחריהם שאר עושי עבודות בית המקדש. ואחריהם הולכים שבעים הסנהדרין, ואחריהם מאתים וחמשים כהנים ומטות בידיהם והיו מפנים הדרך לפני הכהן גדול. ואחריהם היה עובר הכהן הגדול. ואחרי הכהן הגדול היו הולכים כל זקני הכהנים, שנים שנים, ובקצות הרחובות שבהם היה עובר הכהן הגדול היו עומדים ראשי הישיבות. ובשעה שהיה הכהן הגדול עובר לפניהם היו אומרים לו: אישנו הכהן הגדול, בואך לשלום, כשתכנס לבית קדש הקדשים התפלל לפני הקב"ה שיתן לנו חיים ובריאות כדי שנוכל לעסוק בתורתו הקדושה.

וכשהגיע הכהן גדול לשער הר הבית שהיה חצר בית המקדש, היה מתפלל תפלה לשלום מלכי בית דוד והכהנים ובית המקדש. וכל כך היה הקול של התפלה גדול שכל ההמון הגדול שהיו עונים אמן, כל העופות שהיו טסים באויר היו נופלים מכח הבל הפיות, ואז היה הכהן הגדול משתחוה לעיני כל העם והיה הולך ופורש ללשכתו, בדמעות ורתת, ושנים מראשי הכהונה היו הולכים עמו ומפרישים ממנו את כל אחיו הכהנים.

וכל הכבוד הזה היו עושים לו בהכנסו לבית המקדש. ואילו ביציאתו משם היו חולקים לו כבוד כפול ומכופל. שכל בני ירושלים היו יוצאים כנגדו ונרות ואבוקות דולקות בידיהם. וכולם היו לבושים בגדי לבן. וכל החלונות היו מקושטים בדברים נאים ומנורות היו דולקות בחלונות. וכ"כ היו מרובים ההמונים שליוו את הכהן גדול, שלא היה יכול להגיע לביתו לפני חצות הלילה. וכולם נדחקו לנשק ידו של הכהן גדול אחרי שיצא מן הקדש הקדשים.



והנה כל השבעה ימים הללו היה הכה"ג מובדל מביתו וממשפחתו, והיה נמצא בלשכת פלהדרין בביהמ"ק, והיו מזין עליו מאפר הפרה ביום השלישי וביום השביעי שהוא ערב כיפור, שמא נטמא ואינו יודע, וכן כל אותם השבעה ימים מרגילים אותו בעבודת ביהמ"ק,

שהיו נותנים לו להקטיר קטורת, להדליק את המנורה, ולהקריב קרבן התמיד ולזרוק את הדם וכו' כדי שיהיה רגיל בעבודת ביהמ"ק, ויהיה מוכן לעבודת יוהכ"פ. וכן היו מלמדים אותו חפינת הקטורת שהוא צריך לעשות בקדש הקדשים שזו היתה אחת מעבודות הקשות בבית המקדש.



וכן היו מלמדים אותו זקני בי"ד את סדר עבודת יום הכפורים והיו אומרים לו אישי כהן גדול אמור בפיך סדר העבודה שמא שכחת או שמא לא למדת, ואתה עלול לבא לידי מכשול, כי ע"י שאומר הדברים בפיו זוכר ומבין יותר.

וביום השביעי בבוקר שהוא יום ערב כפור מעמידים אותו בשער המזרח של הצר העזרה והיו מעבירים לפניו את הפרים ואילים וכבשים אותם אלו שהוא צריך להקריב למחר, פר של כה"ג עצמו לא פר אחר. וכן פר של מוספים, וכן את אילו, ואת איל העם, אותם הקרבנות עצמם שהוא יקריב אותם מחר, ועי"ז יזכור איזה עבודה הוא צריך לעשות בכל אחד.

והקב"ה יזכנו לראות במהרה את בית מקדשנו ותפארתנו בבנינו ונראה כבודו כפול ומשולש שנא' (חגי ב ט) "גדול יהיה כבוד הבית הזה האחרון מן הראשון", אכי"ר.

סדר עבודת יום הכיפורים בקיצור

בתחילה צריכים אנחנו לידע מסקנות סדר העבודה, כדי שע"י סיכום הדברים נמצא אותם מסודרים וערוכים לפנינו, וכאשר נאמר סדר העבודה ביום הכיפורים, נדע ונבין מה אנחנו מוציאים מפנינו, ונרצה לראות ולמצוא היכן טבילה ראשונה, היכן קידוש ראשון, היכן כניסה ראשונה לקדש הקדשים, היכן וידוי ראשון, וכן הזכרת שם המפורש וכו', ואז המתפלל יהיה מרוכז בתפילתו עם הש"צ, כי עיקר העבודה ביום זה הוא "ונשלמה פרים שפתינו".

מסקנת הדברים:

- א. עשרה קידושי ידים ורגלים יש ביום הכיפורים.
- ב. חמש טבילות טובל בהן גדול ביום הכיפורים, וכולם בקודש בבית הפרוה, חוץ מן הראשונה שהיתה בחול, בצד לשכתו מעל שער המים.
- ג. עשר פעמים מזכיר בהן גדול שם המפורש – תשע בג' וידויים, ואחת בגורל.
- ד. ג' וידויים מתוודה הכה"ג ביום הכיפורים.
- ה. ארבע פעמים נכנס בהן גדול ביום הכיפורים לקדש הקדשים.
- ו. עבודות של יום הכיפורים נעשות בבגדי לבן, ועבודות של כל יום נעשות בבגדי זהב. [עבודת פנים קמורת והזאת דם של פר ושעיר בבגדי לבן. ושאר העבודות חוץ בבגדי זהב].
- ז. בכל פעם קודם שפושט בגדי קודש, מקדש ידיו ורגליו. וכן לאחר שלובש בגדי קודש, מקדש ידיו ורגליו. ובכל החלפת בגדים יש טבילה.

וזה סדר העבודה בקיצור כדי שנדע מה אנחנו הולכים לומר ביום קדוש זה:

- שבעה ימים קודם יום הכיפורים מפרישין בהן גדול מביתו ללשכת פלהדרין ומלמדים אותו שם כל סדר העבודה.
- ערב יום הכיפורים מעמידים אותו בשער המזרח ומעבירים לפניו פרים ואילים וכבשים כדי שיהיה בקי ורגיל בסדר העבודה, וכן היו מונעים ממנו הרבה מאכל וכו'.
- בליל יום הכיפורים לא נותנים לו לישן כלל.

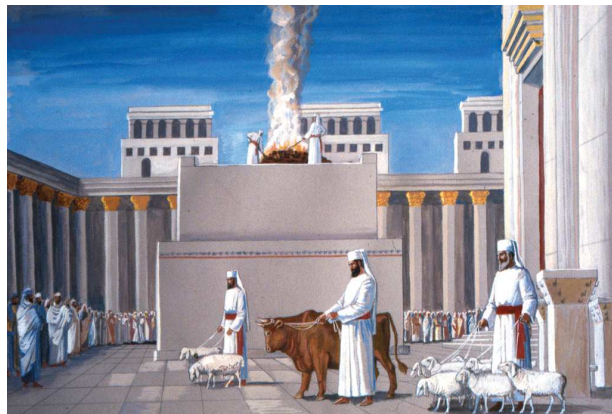
א. בחצות הלילה היו מתאספים קהל גדול ותורמין את הדשן. וכן מסדר ארבע מערכות של עצים ע"ג המזבח. (ג' שבכל יום ועוד אחת מיוחדת לצורך הקטורת של יוה"כ בצד מערב של המזבח).

ב. כשהגיע זמן תמיד של שחר, והוא בעמוד השחר, פרסו סדין של בוץ בינו ובין העם, ופושט הכהן בגדי החול שלו, וטובל טבילה ראשונה, ובחול היתה, ועולה ומסתפג ולובש שמונה בגדי זהב, ומקדש ידיו ורגליו מן הקיתון של זהב, וזה "קידוש ראשון".

ג. אח"כ היה הכהן הגדול שוחט את כבש התמיד של שחר בעמוד השחר לאחר שאמרו לו שהאיר פני המזרח עד שבחברון להזכיר זכות אבות, ושוחט בו רוב שנים, ונותן לאחר לגמור השחיטה, ואח"כ מקבל את הדם בכלי וזרקו על המזבח.



ד. אח"כ היה נכנס להיכל ומטיב חמשה נרות, ומקטיר הקטורת של כל יום במזבח הזהב, ושוב חוזר למנורה ומטיב שני נרות האחרים, ואח"כ היה מקטיר את אברי התמיד, ואח"כ מקטיר מנחת התמיד, וכן מנחת הביתין.



ה. אחר קרבן התמיד היה הכהן הגדול מקריב קרבנות המוספין של יום הכיפורים - פר אחד, ושבעה כבשים.



ו. לאחר כל עבודות אלו שנעשות בבגדי זהב, היה מתחיל לעשות עבודות המיוחדות ליום הכיפורים בבגדי לבן, ולכן היה עולה לבית הטבילה שעל בית הפרוה, ובקודש היתה, ופורסים לו שוב סדין של בוץ בינו לבין העם. וקודם שהיה פושט בגדי זהב, היה מקדש ידיו ורגליו, וזה "קידוש שני". ופושט בגדי הזהב וטובל במקוה, וזה "טבילה שניה". ולובש בגדי לבן, ושוב חוזר ומקדש ידיו ורגליו, וזה "קידוש שלישי".



ז. ואח"כ היה בא אצל פרו שקנה אותו מכספו, והפר עומד בצפון העזרה בין האולם למזבח. גופו של הפר היה לצד דרום, ואחוריו לצפון, ומטה את ראשו להיכל, שהוא צד מערב, והכהן אחוריו למזרח ופניו למערב. וסומך שתי ידיו עליו, ומתודה וידוי ראשון - וידוי עצמו ובני ביתו. ומזכיר בו שלש פעמים שם המפורש. (והכהנים והעם העומדים בעזרה וכו').



ח. אח"כ היה הכהן הגדול הולך לבוון שער ניקנור לצפון מערב המזבח, הסגן מימינו וראש בית אב משמאלו, ושם שני שעירים - אחד מימינו ואחד משמאלו. טרף בקלפי והעלה שני גורלות - אחד כתוב "לשם", ואחד "לעזאזל". ומניח את זה שכתוב עליו "לשם" על השעיר, ואומר "לשם הטאת", ומזכיר שם המפורש, והיא הזכרה רביעית. (והכהנים והעם העומדים בעזרה וכו').





ט. לאחר שהניח הגורלות, קושר לשון של זהורית על השעירים. על של "שם" קושר את הלשון בצוארו, ומניחו בסמוך לבית המטבחים, ועל של "עזאזל" קושר לשון זהורית בין קרניו. ומניחו ליד שער המזרח כנגד בית שילוחו.

י. חוזר שוב אל פרו, מתודה וידוי שני על עצמו ואחיו הכהנים, וסומך שתי ידיו על ראשו ומתודה, ומזכיר עוד שלוש פעמים שם המפורש. הרי שבע פעמים כבר הזכיר. (והכהנים והעם העומדים בעזרה וכו').

יא. מיד לאחר וידוי שני היה הכהן שוחט את הפר ומקבל את דמו, ונותן אותו למי שהוא ממרס בו, על הרובד הרביעי שבהיכל מבחוץ.



יב. ואז מתחיל בעבודת הקטורת ולוקח מחתה של זהב קלה, ועולה למזבח החיצון, ונוטל מלא המחתה גחלים לוהטות, ומניח המחתה על הרובד הרביעי שבעזרה בצד הכהן הממרס.

יג. לאחר שהניח המחתה, מביאים לו כף ריקה של זהב, וכן היו מביאים לו מחתה מלאה קטורת דקה מן הדקה, והיה הכהן הגדול חופן בשתי ידיו מהקטורת שבמחתה, והיה נותן את הקטורת לתוך כף הזהב.



יד. אח"כ נוטל הכהן את מחתת הגחלים שהניח על הרובד הרביעי שבעזרה בימינו, ואת כף הקטורת בשמאלו, ונכנס לקדש הקדשים באימה ויראה, וזה "כניסה ראשונה". והולך עד שמגיע לבין בדי הארון, ומניח את המחתה המלאה גחלים על הקרקע שכבין בדי הארון, וחופן שנית הקטורת מכף הזהב לתוך הפניו, ומניח את הקטורת על הגחלים שבמחתה, ומתחיל מן הקצה הפנימי הרחוק מגופו, ומפזר הקטורת מעט מעט עד שמגיע כנגד גופו. והיה הכהן ממתין שם בקדש

הקדשים עד שיתמלא הבית כולו עשן, ורק אז היה יוצא משם כשפניו כלפי קדש הקדשים, ואחריו להיכל, דרך כבוד ויראה.

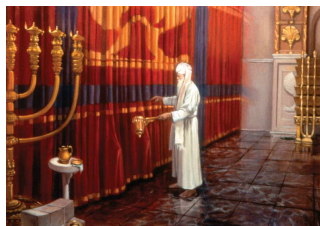


טו. לאחר שיצא מתוך קדש הקדשים, מגיע להיכל להתפלל שם, ולא מאריך תפילתו, שלא להבעית את העם.

טז. לאחר שסיים תפילתו בהיכל, חוזר לעזרה לכהן שהיה ממרס בדם הפר, ולוקח את המזרק עם הדם שיש בתוכו, ונכנס לקדש הקדשים "כניסה שניה", ועומד בין בדי הארון כנגד עובי הכפורת, ולא מזה עליה ממש, אלא כנגדה בטפח הסמוך לארון, והטיפות יורדות על הארץ, ומזה שמונה הזאות – אחת למעלה ושבע למטה.



יז. לאחר שמונה הזאות יוצא מקדש הקדשים, ומניח המזרק עם הדם על כן הזהב שהיה בהיכל, ומביאים לו את השעיר שעלה עליו הגורל "לשם". והכהן עומד בין האולם למזבח ושוחט את השעיר, ומקבל במזרק את דמו, ונכנס לקדש הקדשים "כניסה שלישית", והיה מזה מדם השעיר בדרך שהזה מדם הפר.



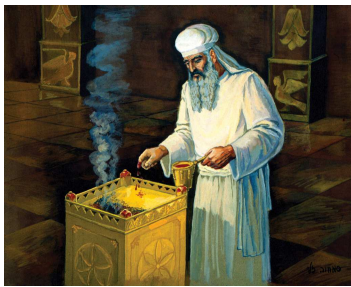
יח. אח"כ היה יוצא מקדש הקדשים ומניחו על כן הזהב השני שהיה בהיכל, ולוקח דם הפר, ועומד בהיכל בין מזבח הזהב לפרוכת כנגד אויר שכנגד בדי הארון מבחוץ, ומזה כנגד הפרוכת. אחת למעלה ושבע למטה, וחוזר ומניח מזרק דם הפר על הכן

שהיה בהיכל, ונוטל דם השעיר, ושוב עומד בין המזבח לפרוכת ומזה ממנו שמונה הזאות – אחת למעלה ושבע למטה כמו שעשה לדם הפר. ועל כל הזאה והזאה תמיד צריך לטבול אצבעו.

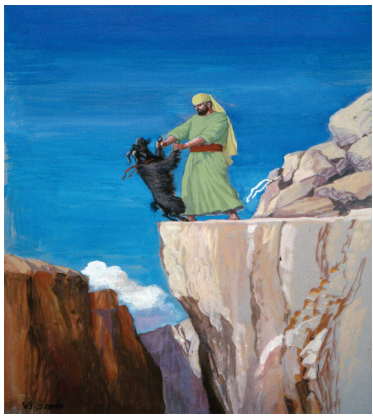


יט. אחר שגמר ההזאות הללו, עירה דם הפר בדם השעיר, וחזר ומערה את כל הדם המעורב לתוך המזרק הריקן כדי שיתערבבו יפה יפה. אח"כ, כאשר הם נמצאים במזרק אחד, מתחיל בהזאות שעל קרנות מזבח הזהב אחת על כל קרן

ואח"כ על גגו של מזבח הזהב שבע פעמים, ואז יוצא מן ההיכל ומן האולם, ומגיע למזבח החיצון, ושופך את שיירי הדם על יסוד מערבי של המזבח.



כ. אח"כ הולך אל שעיר המשתלח העומד במזרח העזרה להתודות עליו וידוי של כל ישראל, וסמך שתי ידיו על ראש השעיר ומתודה, וזה וידוי שלישי. ומזכיר שם שלש פעמים שם המפורש. והרי עשר פעמים הזכיר שם המפורש.



כא. לאחר שהתודה עליו, מוסרו לאיש עתי שמזומן מאתמול, ולוקח אותו לצוק. בדרכו עובר עשר סוכות בהן מציעים לו אוכל ומשקה, אולם מעולם הוא לא הזדקק לכך. ושם לוקח לשון של זהרית - חציו קושר בצוק, וחציו בין קרניו, ואז המשלח דוחף את השעיר בשתי ידיו לאחוריו, והיה מתגלגל ונופל, ולא מגיע עד חצי ההר עד שנעשה אברים אברים. ואומר המשלח: כך ימחו עונות בני ישראל.



כב. לאחר השלכת השעיר לעזאזל, המשלה חוזר לסוכה האחרונה, שם ממתין עד צאת הכוכבים. באמצעות סודרין מודיעים לכה"ג שהסתיימה השלכת השעיר. חוזר הכה"ג אל הפר והשעיר, קרעם והוציא את אמוריהם, ונתנם בכלי כדי להקטירם ע"ג המזבח.

והכה"ג מוסר את בשר הפר והשעיר לאחרים שיוליכום לבית השריפה הנמצא בירושלים. ובאותו זמן של שריפת הפר והשעיר, היה הכהן הגדול קורא ספר התורה בעזרת הנשים בפרשת "אחרי מות" ובפרשת "אמור" מן הכתב, ובפרשת "פנחס" קורא ע"פ, ומברך לאחריה שמונה ברכות.

כג. ואז יוצא הכהן הגדול מעזרת נשים, והולך לבית הטבילה, ומקדש ידיו ורגליו, וזה "קידוש רביעי". ופושט בגדי לבן וטובל, וזו "טבילה שלישית". מנגב עצמו, ולובש בגדי זהב, ומקדש ידיו ורגליו, וזה "קידוש המישי". ואז ממשיך בשאר קרבנות היום, ובתחילה שעיר המאת, והוא ממוסף היום, ומקריב את אילו ואת איל העם אימורי פר ושעיר ושוחט ומנתח את התמיד של בין הערבים.

כד. לאחר מכן חוזר הכהן הגדול לבית הטבילה, ובתחילה מקדש ידיו ורגליו "קידוש שישי", ופושט בגדי זהב, ויורד וטובל "טבילה רביעית", ומנגב עצמו, ולובש בגדי לבן אחרים משל הבוקר. וחוזר ומקדש ידיו ורגליו "קידוש שביעי", ונכנס לקדש הקדשים "כניסה רביעית", ומוציא את הכף והמחתה שהניח שם בבוקר.

כה. חוזר עתה עוד פעם לבית הטבילה, מקדש ידיו ורגליו "קידוש שמיני", ופושט בגדי לבן, ויורד וטובל "טבילה המישי", ומנגב עצמו, ולובש בגדי זהב, וחוזר ומקדש ידיו ורגליו "קידוש תשיעי", ונכנס להיכל לסיים עבודת היום, להקריב אברי התמיד של בין הערביים ע"ג המזבח, ומדליק הנרות, ומקטיר על מזבח הזהב את הקטורת שלבין הערביים, ומותר מנחת חבתין ונסכים.

כו. לאחר שהכהן הגדול סיים את כל העבודות ויצא מן ההיכל, מקדש ידיו ורגליו "קידוש עשירי", ופושט בגדי זהב, ולובש בגדי עצמו ויוצא לביתו, ומלוין אותו לביתו, ויום טוב היה עושה לאוהביו על שיצא בשלום מן הקודש. אשרי העם שככה לו.

מנהג המקובלים בישיבת בית אל היה ללמוד אדרא זוטא ואח"כ כל התהילים עם שבעה כורתי ברית (ועי' כה"ח סי' תרי"ש סעיף ו' בהרחבה).

אמנם מי שקשה לו זה ילך לישון לאחר לימוד המשניות ויתעורר מעט קודם חצות הלילה ובחצות הלילה יקרא ברכות השחר ואח"כ יקרא מעט זוהר ואיזה ספר של תהילים ואיזה בקשות ויחזור לישון ויקום קודם עלות השחר כדי שיספיק לקרא סדר "כתר מלכות" להרי"ח השוב ואז יתחיל להתפלל שחרית מילה במילה ותקובל ברצון.

ביאור ההפטרה

הקשר בין ההפטרה לפרשה

הפטרה זו מפתירין אותה בשבת שבין ראש השנה ליום כיפור, כי מסופר בה על התשובה, וזה מעניינא דיומא שהוא זמן התשובה.

תוכן ההפטרה

הנביא פונה לישראל, שישבו אל ה' כי הצרות שבאו עליהם, הן בגלל עוונותיהם, ובורא העולם בחסדו, אינו מבקש מהם שיקריבו לפניו עולות ושלמים, אלא דברים בלבד מבקש מהם והוא "וידוי דברים". שזה תחליף לקרבנות. כמו כן מבקש מהם שיקבלו על עצמם, שלא יפנו לאשור ולמצרים לקבל את עזרתם, אלא יבטחו בה' יתברך שמו, וכשיחזרו בתשובה אמיתית, הרי בורא העולם יסלח לעוונותיהם, אהבתו להם תתמיד ולא תיפסק ותהיה כטל שאינו נפסק לעולם.

עם ישראל ישתרשו באדמתם, שמם הטוב ישמע במרחקים, והם יסתופפו בצלו של הקב"ה, וכשיאמר אפרים, מה לי לעבוד עוד אלילים, אז ה' יסמוך אותו ויחזק אותו.

והנביא אומר: מי שהוא חכם יתבונן בדברים אלה ויגיע למסקנה שדרכי ה' הם ישרים, ואז ה' יכבוש את עוונותיהם, ימחוק אותם לגמרי, כאילו נזרקו למצולות ים, ויאמת ליעקב את ההבטחה שהבטיח ה' לאברהם.

הושע פרק י"ד פסוק ב' - י'. מיכה פרק ז' פסוק י"ח - כ'.

ב הושע אומר לישראל הקדושים **שׁוּבָה** [א] **יִשְׂרָאֵל** [ב] חזרו בתשובה **עַד** אל **יְהוָה אֱלֹהֵיךָ כִּי** רואה אתה

עיונים והארות

שבזיאתי בפניהם ואני מתרצה לך, אבל הקב"ה אינו כן, אלא אדם עומד ומחרף ומגדף בשוק, והקב"ה אומר לו עשה תשובה ביני לבינך ואני מקבלך. (ילק"ש)

ב. "שׁוּבָה ישראל עד ה' אלהיך כי כשלת בעונך" - שואלים המפרשים מדוע היה צריך להוסיף - "כי כשלת בעונך"? והביאור הוא, כי אילו היינו למדים רק מהפסוק שובה ישראל עד ה' אלהיך ותו לא, היינו חושבים שרק תשובה שנעשית על עבירות בשוגג התשובה מגעת עד כסא הכבוד, אבל עבירות שבמזיד אין התשובה מגעת לכסא הכבוד. לכן הוסיף ואמר "בעונך" משמע אפילו עונות שהן בחינת מזיד אם אדם חוזר בתשובה, היא מגעת עד כסא הכבוד. אבל צריך לקיים מש"כ "קחו עמכם דברים", שכל אדם צריך לקבל עליו איזה דבר, והקבלה והזכות הזאת תעזור לו שתשובתו תגיע לכסא הכבוד כמו למשל לקבל עליו ללמוד כל יום חצי שעה מוסר, או לא לדבר בבהכנ"ס.

"שׁוּבָה ישראל עד ה' אלוקיך" - יש לשוב בתשובה עוד לפני שאתה מתייצב ביום הכיפורים לפני ה' אלוקיך. קודם כל עליך לערוך חשבון נפש ולדעת "כי כשלת בעונך" לאחר

א. שׁוּבָה ישראל - א"ר לוי גדולה תשובה שמגעת עד כסא הכבוד, שנאמר שובה ישראל עד ה' אלקיך, ור' יוחנן אמר עד ולא עד בכלל... וארשב"ל גדולה תשובה שזדונות נעשות לו כשגגות, שנאמר כי כשלת בעונך, והא עון מזיד הוא וקרי ליה מכשול. איני והא אמר רבי שמעון בן לקיש גדולה תשובה שזדונות נעשות לו כזכיות, שנאמר ובשוב רשע מרשעתו וגו' עליהם חיה יחיה, לא קשיא, כאן מאהבה, כאן מיראה... אבל הקב"ה אינו כן, ודאי מתפייס בדברים, שנאמר קחו עמכם דברים ושובו אל ה', ולא עוד אלא שמחזיק לו טובה, שנאמר וקח טוב, ולא עוד אלא דומה כמי שבנה מזבח והקריב עליו קרבן, שנאמר ונשלמה פרים שפתינו... אמר לו הקב"ה לראובן, מעולם לא חטא אדם לפני ועשה תשובה, ואתה פתחת בתשובה תחלה, חייך שכן בנך הושע פותח בתשובה, שנאמר שובה ישראל (יומא פ"ו, ב"ר פ"ד)

רבי יודא בר ר' סימון שובה ישראל עד ה' אלקיך, אפילו כפרת בעיקר. אמר ר' אלעזר בנוהג שבעולם אדם המבזה את חברו ברבים ולאחר זמן מבקש לרצות לו, הוא אומר אתה מבזה לי ברבים ומתרצה לי ביני ובינך, לך והבא אותם אנשים

שְׁשַׁלְתָּ גַן בְּעֵינֶיךָ באו לך מכשולים וצרות בגלל עוונותיך (רש"י) ועוד אתה לא חטאת במרד, רק נכשלת ע"י המכשילים אותך והיית שוגג וכאנס ויש לך תקנה ע"י התשובה (מלבי"ם): **ג** כשתשובו אין אני רוצה מכם כסף זהב או עולות, אלא **קָחוּ עִמָּכֶם דְּבָרִים** [ד] שתתווודו על עוונותיכם **וְשׁוּבוּ אֶל-יְהוָה אֱמָרוּ אֱלֹהֵינוּ** [לפניו] בתפלה **כָּל-תְּשׂוּעַת עֵוֹן** מחול נא עוונותינו **וְקַח בְּמִקְוֵם טוֹב** [ה] המעשים הטובים שעשינו (רד"ק) **וְנִשְׁלַמָּה פְּרִים** שהיה לנו להקריב לפניך נשלם אותם ע"י וידוי **שִׁפְתֵינוּ** (רש"י) וי"מ שוידוי שפתינו יהיה רצוי לפניך כשור ע"ג המזבח (ת"י): **ד** עוד תתוווד לפניו, ואמרו: **אֲשׁוּר |** שבטחנו בו עד עתה, ידענו כי **לֹא יוֹשִׁיעֵנו** כי אין בו כח להושיענו זולתך כי לה' הישועה (רד"ק) **וְעַל-סוֹם הֵבֵא מִצְרִים לֹא נִרְפָּב** דהיינו לא נבטח על גבורת הסוסים של מצרים **וְלֹא-נֹאמַר עוֹד אֱלֹהֵינוּ לְמַעֲשֵׂה יָדֵינוּ** לפסל שעשינו בידינו, אלא רק כך נבטח **אֲשֶׁר-בָּךְ לַבְדֹּךְ יְרַחֵם יְתוֹם** [שאתה מרחם על היתומים] (רש"י): **ה** כאשר יעשו כן וישבו בתשובה **אֲרַפָּא מְשׁוֹבְתָם** אעלה ארוכה ומרפא ואסלח למשובתם ולמרדם שמרדו בי עד עתה **אֲהַבֵם** אהב אותם אהבת **נְדָבָה** מלב טוב **כִּי שָׁב אִפִּי מִמֶּנּוּ** ואין לי כעס עליהם, כי שבו בתשובה (רד"ק): **ו** **אֲהִיָּה** אהבתי תהיה **כַּטֵּל לְיִשְׂרָאֵל** כמו הטל שאינו נפסק לעולם, עם ישראל **יִפְרַח** יעלה פרחים יפים

עיונים והארות

מישהו. בוא אלי בעוד שעה, ואתן לך את המעות".
ואמנם, שעה לאחר מכן ישב העשיר בביתו והמתין לעני, שלא הופיע אף הפעם. למחרת בבוקר, כשהלך העשיר לתפילה - פגש שוב בעני, שאמר לו: "החנות עדיין להשכרה - לו הייתם מלווים לי את הסכום הדרוש". אמר לו העשיר: "ראה, אתמול המתנתי לך לפני הצהרים ואחר הצהרים, לא באת. תמיד אתה פוגש אותי ברחוב, באקראי, ואינך מטריח את עצמך לבוא ולקחת את הכסף. אות הוא, כי כל דבריך הם מן השפה ולחוץ, ולבך בל עימך. לו היית באמת זקוק למעות, היית מטריח את עצמך לבוא ולקבלם..."
המשיך החפץ חיים ואמר: אף אנו דומים לאותו עשיר, כאשר בכל יום ויום אנו מבקשים בתפילותינו "אבינו מלכנו... תחננו ותלמדנו... ותן בליבנו בינה להבין ולהשכיל, לשמוע ללמוד וללמד... והאר עינינו בתורתך", ובתפילת שמונה עשרה אנו מבקשים "חננו מאיתך דעה בינה והשכל", ולאחר התפילה "הוא יפתח לבנו בתורתו". והקב"ה ודאי נענה לבקשתנו ואומר: אין שום בעיה! יבואו לביתי לבית המדרש, ואאיר עיניהם באור התורה, כי הבא ליטהר - מסייעין אותנו.
אבל מה שבאמת קורה, שאנו מבקשים את הבקשות, ואיננו מטריחים כלל את עצמנו לבוא ולקבלן!...
זהו שהנביא אומר: "קחו עמכם דברים ושבו על ה'" - אילו דברים ניקח? את דברינו שלנו, את בקשתנו ניקח, ונבוא עימך אל ה' שימלאן...
ה. וקח טוב - אבל הקב"ה אינו כן, אלא הולכים אליו ריקנים וחוזרים מלאים שנאמר כל תשא עון וקח טוב, הם אמרו לו כל תשא עון, והוא אמר להם וקח טוב. (ילק"ש)

מכן "קחו עמכם דברים", תוכל לבוא ולבקש סליחה ומחילה בתפילות היום הקדוש ובוידויו, ו"אמרו אליו כל תשא עון". אם כה תעשו - "וקח טוב"...

ג. כי כשלת - אמר רבי סימאי משל לצור גבוה שהיה עומד על פרשת דרכים ובני אדם נכשלים בו, אמר המלך שתתוהו קימעה קימעה עד שיבא השעה ואני מעבירו מן העולם, כך אמר הקב"ה לישראל, בני, יצר הרע מכשול גדול הוא, אלא שתתוהו קימעה קימעה, לסוף אני מעבירו מן העולם, שנאמר והסירותי את לב האבן מבשרכם. אמר רבי יצחק בנוהג שבעולם אדם נכשל בעבירה והוא מתחייב עליה מיתת שמים, מת שורו, אבדה תרנגולו, נשברה צלוחיתו, נכשל באצבעו, מקצת נפש ככל הנפש.

ד. שאל הגה"ק בעל ה"חפץ חיים" זי"ע - מהו "קחו עמכם דברים", אילו דברים נקח? אלא הסביר זאת במשל: מעשה בעני אחד שפגש בעשיר וביקש ממנו הלוואה. הוא סיפר לו, שהציעו לו לשכור חנות שתוכל לפרנסו בכבוד, ואם יסכים העשיר להלוותו את הסכום הנדרש, ישקם את עצמו ויבסס את פרנסתו. נענה העשיר ואמר: "אין שום בעיה! ודאי אעזור לך, אבל עתה עלי לגשת למקום פלוני. בוא אלי עוד שעתיים, ותקבל את הכסף". העשיר מיהר לסיים את פגישתו כדי להיות בביתו בזמן הנקוב, הכין את הסכום האמור וחיכה לעני - והעני לא בא. אחר הצהרים יצא העשיר לפגישה נוספת, והעני מגיע לקראתו. כשראהו מיהר אליו ואמר: "אם כבודו היה מלווני את הסכום האמור, הייתי יכול לבסס לי פרנסה מכובדת, הנה הזדמנה לידך מצוות כי ימוך אחיך והחזקת בו".

ענה העשיר: הלא נדברנו להיפגש לפני הצהרים, והמתנתי לך. אבל לא נדון עכשיו על העבר - כעת עלי להיפגש עם

ונאים **פִּשׁוּשְׁנָה** שפרחיה יפים **וַיֵּן** ישרישו ויתפשטו **שָׂרְשָׁיו בְּלִבְנוֹן** כשרשי עצי הלבנון (מ"ד): **ז יִלְכוּ** יתפשטו למרחוק **יִנְקוּתָיו** [ו] ענפיו הרכים (רד"ק) דהיינו יתרבו בניו (ת"י) **וַיְהִי בַזֵּית** כעץ זית שעליו לחים כל השנה **הוֹדוּ** ויפיו, ר"ל שלא יפסק טובו כל הימים **וְרִיחַ לֹא וַיְהִי רִיחוֹ נודף** [ז] **בְּלִבְנוֹן** כריח העצים והעשבים שבלבנון, והיינו שילך שמו הטוב למרחוק (רד"ק): **ח אלו ש יִשְׁבוּ** לארצם יהיו **יֹשְׁבֵי בְּצִלוֹ** של האל יתברך **יִחִיו** את עצמם בכל עת במצוות האל יתברך ויהיו כ**כִּדְגָן** [ח] המחיה את הבריות **וַיִּפְרְחוּ** ויתפשטו **כַּנֶּפֶן** שאף לאחר שלקטו פירותיו אינו נפסק ויבש אלא יפרח שנה אחרת [ו]י"ט שהדגן יהיה כגפן ולא יצטרכו כל שנה לזורעו] (רד"ק) **זְכָרוֹ** [שמו] יהיה [ט] **פִּינֵן** הגדל ב**לִבְנוֹן** שהוא משובח ביותר (מ"ד): **ט אַפְרָיִם** יאמר **מֵה-לִּי לְמָה לִּי עוֹד** לעבוד **לְעַצְמָיִם** את האילים כי יכיר שאין בהם ממש, ולכן **אֲנִי עֲנִיתִי** לו בתפלותיו **וְאֲשׁוּרְנֹו** ואביט ואשגיח עליהם בחמלה ואהבה **אֲנִי** אהיה **כַּבְּרוֹשׁ רֵעֵנָן** כעץ ברוש שאדם נסמך בענפיו לעלות עליו **כַּמִּנֵּי פְרִיָהּ** כל פרי הצלחתך **נִמְצָא** לך ממני (ע"פ רש"י): **י עתה כשהשלים נבואתו, אמר מִי חָכֵם בְּכֵם וַיְבַן אֱלֹהִים** יתבונן בתוכחות שאמרתי ויבין אותם (רד"ק) **נָבוֹן וַיִּדְעֵם** [שמבין דבר מתוך דבר וחקר בחכמה והגיע לכלל דעת שידע ידיעה ברורה (מלבי"ם)] **כִּי-יִשְׁרָיִם** הם **דְּרָכֵי יְהוָה** ונכוחים, שאין בהם עיקש ופתלתול **וְצַדִּיקִים יִלְכוּ בָּם** כי יכירו וידעו כי כל דרכיו משפט, אף צדיק ודע לו רשע וטוב לו **וּפְשָׁעִים יִפְשְׁלוּ בָּם** [י] כי יאמרו אין מנהיג לעולם, כי הצדיק יבואנו רע, והרשע יבואנו טוב, ולפיכך אינם שבים וילכו אחר תאוות ליבם וכשלו ויאבדו (רד"ק):

יח הנביא מיכה משבח את ה'": (רד"ק) **מִי-אֵל כְּמוֹד [יא] נִשְׂא עֹן מוּחַל וסולח לעוונות בני ישראל וְעֵבֶר**

עיונים והארות

1. **יִלְכוּ** יונקותיו - אמר רב זוטרא בר טוביה אמר רב עתידים בחורי ישראל שיתנו ריח כלבנון, שנאמר ילכו יונקותיו ויהי כזית הודו וריח לו כלבנון (ברכות מ"ג).
2. **וְרִשָׁי** פירש שריחם הטוב הוא כקטורת שבבית המקדש הנקרא לבנון.
3. **יחיו** דגן - דבר אחר יחיו דגן בתלמוד, ויפרחו כגפן באגדה, זכרו כיון לבנון, אמר הקב"ה חביבים עלי שמותן כיון המתנסך על גבי המזבח, ולמה נקרא שמו לבנון, על שם ההר הטוב הזה והלבנון. תני ר' שמעון בן יוחאי על שם שמלבין עונותיהם של ישראל כשלג, רב טביומי אמר על שם שכל לבבות בו שמחים. ורבנן אמרין על שם והיו עיני ולבי שם כל הימים. (ילק"ש)
4. **ובת"י** ורש"י ביארו בענין אחר ע"ש.
5. **וְצַדִּיקִים** ילכו בם - כגון אבות העולם, ופושעים יכשלו בם, אלו שמרדו עליהם, כגון נמרוד באברהם, ישמעאל ביצחק... אמר רבה בר בר חנה א"ר יוחנן משל לשני בני אדם שצלו פסחיהם, אחד אכלו לשם מצוה ואחד אכלו לשם אכילה גסה, זה שאכלו לשם מצוה, וצדיקים ילכו בם, וזה שאכלו לשם אכילה גסה, ופושעים יכשלו בם. אמר ליה רבי לוי האי רשע קרית ליה, נהי דלא עביד מצוה מן המובחר, פסח מיהא

על-פֶּשַׁע [יב] אינו עומד על הפשע לשלם לאדם כגמולו, אלא הולך כאילו לא יראנו (מ"ד) **לְשֹׂאֲרִית נַחֲלָתוֹ** לדור שיטארו בביאת הגואל **לֹא-הֶחְזִיק אוֹתוֹ לְעַד** עד עולם **אָפוּ** וכעסו, אלא מוחל וסולח **כִּי-חָפֵץ חֶסֶד הוּא** וחסדו יגבר ויבטל כעסו כשיגיע זמן הגאולה (הד"ק): **יָשׁוּב יִרְחַמֵּנוּ כִּמְאֹז יִכְבֹּשׁ עֲוֹנֹתֵינוּ** תופס וכובש עוונותינו שלא נענש עליהם **וְתִשְׁלֵיךְ בַּמַּצְלֹת בְּעוֹמֵק הַיָּם כָּל-חַטָּאוֹתֶם** ולא יזכרו כלל (מ"ד): **כִּי תִתֵּן אֶמֶת** בבקשה האמת לנו דבריך שהבטחת **לְיַעֲקֹב** שאמרת לו כי לא אעזובך **חֶסֶד** שהבטחת [יג] **לְאַבְרָהָם** שציוה לבניו

עיונים והארות

ואסור לאדם להעלות קללת חברו על מטתו, אלא קודם השינה עליו למחול לכל מי שציערו, אם כן פנה לאשתו, "אין לך היכולת והרשות ממני ללכת לישון עד... שאת תבקשי "מחילה" משכנתך על אשר לא מחלת לה עד היום, וכי כמה לילות הלכת לישון בלא התפייסות עמה..."

חיא נדהמה מתשובת בעלה הרב, אך מה לעשות, הרב עמד בשלו כי עליה ללכת להתפייס עם שכנתה ויהי מה. עשתה רצון בעלה, ועל אף השעה המאוחרת בלילה, הלכה ודפקה בדלת השכנה והעירה אותה. אך ראה זה פלא, כששמעה השכנה על מטרת בואה של הרבנית, התמלאה בוש ונפלה על צוארה, בכתה ואמרה: האם את צריכה לבוא אלי להתפייס? הרי אני היא שחטאתי נגדך וצערתיך...

יג. חסד לאברהם - אמר להן ר"א לתלמידיו, בני אתם יודעים בשבחו של אברהם אבינו מיד אמרו לו תלמידיו לר"א יהי רצון שתודיע לנו. מיד פתח ר"א ואמר כתיב (מיכה ז) תתן אמת ליעקב חסד לאברהם אשר נשבעת לאבותינו מימי קדם, זהו שנאמר ברוח הקודש ע"י דוד המלך ע"ה (תהלים א) והיה כעץ שתול על פלגי מים, כנגד מי אמר דוד מקרא זה לא אמרו אלא כנגד אברהם אבינו, שאנשי דורו שהוא דור הפלגה לא היו יודעים שמו של הקב"ה, ואשור היה יודע שמו של הקב"ה אבל לא היה מוחה בבני דור הפלגה מפני שהיה יודע אשור שלעתיד יצא מזרעו סנחריב מלך אשור שהוא בעצמו יהיה מחרף ומגדף כלפי מעלה ואם היה אשור מוחה בהם היו אומרים לו והלא זרעו של אותו האיש יהא מרגיז לפני הקב"ה והוא מוכיח אותנו. אבל כיון שנולד אברהם היה אברהם מודיע לכל הבריות שמו של הקב"ה והקנה אותו שמים וארץ שנאמר (בראשית יד) ויאמר אברם אל מלך סדום הרימותי ידי אל ה' אל עליון קונה שמים וארץ וכ"ו.

דבר אחר תתן אמת ליעקב חסד לאברהם וגוי רבי אליעזר בנו של ר' יוסי הגלילי אומר, יתברך שמו הגדול של מלך מלכי המלכים הקב"ה שהוא מחבב את ישראל יותר ממלאכי השרת, שאין מלאכי השרת אומרים לפניו שירה למעלה עד שאומרים ישראל שירה תחלה למטה, שנאמר (איוב לח) בן יחד כוכבי בקר ואחר כך ויריעו כל בני אלהים, וכיון שמגיע ראש השנה, אומרים מלאכי השרת לפני הקב"ה, רבונו של עולם, מפני מה אתה עושה חסד עם אומה זו ואתה נושא להם פנים כמו אדם שעושה חסד עם חברו ונושא לו פנים ואומר להם הקב"ה, בזכות חסד אברהם אביהם אני נושא להם פנים, ואני עושה עמהם חסד. ואומרים המלאכים לפניו, למה אתה נושא להם פנים בשביל אברהם אביהם ואמר להם הקב"ה,

הוא נושא עון, למי שעובר על פשע. רב הונא בריה דרבי יהושע חלש. על רב פפא לשילי ביה. חזא דחלשא ליה עלמא. אמר, עבידו לי זוודתא. לסוף אתפח וכו'. אמרו ליה מאי חזית, אמר ליה אין הכי הוה. אמר להו הקב"ה הואיל ולא מוקי במיליה לא תוקמון בהדיה, שנאמר נושא עון ועובר על פשע וכו'. (ילק"ש)

נושא עון - א"ר יוסי בר' חנינא נושא עונות אין כתיב כאן אלא נושא עון, הקב"ה חוטף שטר אחד מן העבירות והזכיות מכריעות. א"ר אלעזר ולך ה' החסד, ואי לית ליה את יהיב מדילך. הא דעתיה דרבי אליעזר ורב חסד מטה כלפי חסד. רב הונא בש"ר אבהו אמר, הקב"ה אין לפניו שכחה, ובשביל ישראל נעשה שכחון, מה טעם נושא עון נשא כתיב, וכן דוד הוא אומר נשאת עון עמך כסית כל חטאתם סלה. וכן מיכה, בתחלה אמר להם דברים קשים, בפשע יעקב כל זאת וגו', ולבסוף אמר להם מי א"ל כמוך נושא עון וגו' (ספרי)

לשארית נחלתו - א"ר אחא בר חנינא אליה וקוץ בה, לשארית נחלתו ולא כל נחלתו, למי שמשים עצמו כשירים. בית הלל אומרים בינונים רב חסד מטה כלפי חסד, היכי עביד, רבי אליעזר אומר כובש, שנאמר ישוב ירחמנו יכבוש עונותינו. רבי יוסי בר חנינא אומר נושא שנאמר נושא עון ועובר על פשע. תאנא דבי רבי ישמעאל, מעביר ראשון ראשון, וכך היא המדה. אמר רבא ועון עצמו אינו נמחק, דאי איכא רובא עונות מיחשב בהדיהו (ר"ה ט"ז).

יב. מי אל כמוך נושא עון ועובר על פשע - למי נושא עון? - למי שעובר על פשע (ראש השנה יז).

ביאור דברי רבותינו הוא, שהשם יתברך מוחל על עוונותיו של איש אשר מוחל על פשעים שעשו לו. וכמו שמסופר על הגאון רבי יום טוב ליפמן זצ"ל אב בית הדין בקפוליא, ששכנתו פגעה קשות וביזתה את אשתו הרבנית, ואילו הרב לא ידע מכל הענין. החליטו ראשי הקהל להעניש את האשה, והיות וסמכות ניתנה מממשלת פולין לראשי הקהלות להטיל עונשים למפירי החוק והסדר הציבורי, רצו הפרנסים להשתמש בסמכותם ולהעניש את אותה שכנה חצופה. אך החלטת הפרנסים היתה צריכה אשור תחלה מרב העיר. ידעו הם כי בודאי לא יטה הרב אוזן קשבת לדבריהם, לכן דיברו עם הרבנית כי בליל שבת הקרוב בבוא הרב ממקום התבודדות לימודו ועיסוקי הרבנות אל ביתו, תספר לו הרבנית את כל אשר קרה לה ואת החלטת הפרנסים.

הרבנית הסכימה לדבריהם, ובחצות הלילה כשסיים חוק לימודו סיפרה לו מכל הענין. כאן הפתיעה תשובת רבי יום טוב ליפמן: היות וכבר עברו כמה ימים מהמקרה,

לשמור דרך ה' אשר-נשבעת לאבותינו מימי קדם והוא לאחר עקדת יצחק שאמרת בי נשבעתי נאום ה'... כי ברך אברכך מאוד וכו' וירש זרעך את שער אויביו (ע"פ רש"י):

ביאור ההפטרה

שחרית יום כיפור

הקשר לפרשה

בהפטרה מסופר על הצום שה' בחר בו, והוא צום עם תשובה ומעשים טובים, וזה מעין הפרשה שבה מסופר על צום יום הכיפורים. גם מעין יום הכיפורים שמיועד לתשובה ולכפרה.

התוכן

כאשר יפול סנחריב ומחנהו, אז חזקיהו המלך והבוטחים בה', יאמר סלו סלו פנו דרך כי מעתה ישראל ילכו בבטחה ללא פחד אויב.

והנביא ישעיה אומר: שה' הוא רם ונשא, ובכל זאת הוא משגיח על העניים והשפלים להחיותם ולשמחם. וכשה' מביא עונשים על האדם החוטא, הרי העונש לא תמיד, כי ברגע שישוּב בתשובה ויכנע, ה' ירפא את מכאוביו. אבל הרשעים העומדים במריים, ואינם שבים בתשובה, הרי ינועו וינודו כל חייהם ולא יהיה להם שקט ושלוה.

זה' אומר לנביא שילך ויזכיר את ישראל על פשעיהם, על שהם מראים את עצמם כצדיקים דורשי ה', אך לבם בל עמם, ולא עוד אלא שהם מתרעמים על שהם צמים וקוראים לה', ואינם נענים, לכן ה' אומר לנביא שיגיד להם, האם עיקר התענית הוא לענות את הנפש ולכופף את הראש? הלא גם ביום התענית מתעסקים הם בתאוותיהם הבהמיות ועוסקים בריב ומדון, וגם כשהם מציעים תחתם שק ואפר לאות צער, התענית לא נחשבת כי עיקר התענית הוא שישוּבו בתשובה.

ולכן צריכים שישוּבו בתשובה באמת, יפרקו מעל העניים את העול ששמו עליהם, ישחררו את עבדיהם בשנה השביעית ככתוב בתורה, יאכילו רעבים וילבישו ערומים, ידברו איתם דברי פיוס ונחמה. ואם יעשו את זאת, הרי אורם ילך ויזרח כעמוד השחר ההולך ומאיר.

ה' בעצמו ינהיג אותם בדרך טובה וישרה, ובזכות מעשיהם הטובים יחשב להם כאילו הם בנו את הערים החרבות, [ואחרי מותם יזכו לגן עדן במחיצת הצדיקים].

ואם ישמרו את השבת כהלכתו, לא יצאו מחוץ לתחום, לא ידברו דברי חול ודברים האסורים בשבת, אז יוריד ה' עליהם שפע וברכה מרובה,

יעלו מעלה מעלה בגדולה ושררה, ירשו את הארץ שהנחיל ה' ליעקב.

ישעיה פרק נ"ז פסוק י"ד - סוף, ופרק נ"ח.

יד כאשר יפול סנחריב ומחנהו אז חזקיהו המלך והבוטחים בה' יאמרו: **אָמַר סָלוּ-סָלוּ** עשו מסילה ודרך כבושה **פְּנּוּ-דָרֶךְ**:

עיונים והארות

בשעה שנתן לו לאברהם תרח אביו הרבה אלהות ואמר לו לאברהם לך ומכור אותם בשוק והלך אברהם ושבר אותם והיה בעולם. (תנא דבי אליהו זוטא - פרק כה).

מן המכשולות הַרְיִמוּ הפרישו אבני מִכְשׁוֹל מִדְרֹךְ שילכו בה בני עַמִּי כי לא יפחדו עוד מהאויב כי מת הוא (רד"ק ומ"ד):

טו פִּי כֹה אָמַר רַם וְנִשָּׂא שִׁכְן עַד לִנְצַח וְקָדוֹשׁ וְנִבְדָּל שְׁמוֹ ואין ערוך אליו, ואע"פ שֶׁמָרוֹם וְקָדוֹשׁ שבמקום מרום וקדוש אֲשַׁבֵּן עם כל זה אני משגיח על אדם וְאֶת-דָּפָא שהוא שבור וְשָׁפַל-רוּחַ עניו לְהַחִיּוֹת רוּחַ שְׁפָלִים את האנשים הענוים וְלְהַחִיּוֹת לֵב נְדָפָאִים ועצובים, וכן ישראל שהם זמן רב בגלות והם שפלים ונדכאים אני עתיד להחיותם (רד"ק, מ"ד): טז כִּי לֹא לְעוֹלָם אָרִיב עם החוטא להענישו בגמול מעשיו וְלֹא לְנִצַּח לעולמים אֶקְצוֹף אכעס על החוטא (רש"י) כִּי-רוּחַ הָאָדָם מִלְּפָנַי יֵעָטוֹף העוטפת ומלבישה את האדם בא לו ממני וְנִשְׁמוֹת כולם גם של החוטאים אֲנִי עֹשִׂיתִי [א] ולכן ראוי לי לרחם עליהם (מ"ד): יז בְּעֵזֶן בְּצַעֲוֹ הגזל שעשה קָצַפְתִּי כעסתי עליו וְאִפְהוּ הַסְתֵּר הסתרתי פני ממנו לבל אראה בצרתו (רש"י) וְאֶקְצוֹף ואכעס עוד להכביד הצרה עליו, כִּי וַיִּלְךְ לִפְנֵי שׁוֹבֵב בסרוב ומרד וּבְדֶרֶךְ תַּאֲוֹת לָבוֹ (מ"ד): יח דְּרַכְיוֹ רְאִיתִי שהוא נכנע כשבא עליו צרה (רש"י) וְאֶרְפָּאֵהוּ רפאתיו מהמכות שהבאתי עליו (ע"פ מ"ד) וְאֶנְחָהוּ והדריך אותו בדרך ישרה שלא יחטא וְאֶשְׁלֵם נְחָמִים טובות שיתנחם בהם (רד"ק) לעומת הצער שהיה לו לו וְלֹא אֲבַלְיוּ ולמצטערים בצרתו (מ"ד): יט בּוֹרָא אחדש אני לו נִיב שְׁפָתַיִם דיבור מחדש שיאמרו כולם מעתה בפייהם שְׁלֹום | שְׁלֹום לְרַחֵק לצדיק שנתיישן והורגל בתורתו ובעבודתי וְלִקְרֹב ולבעל תשובה שנתקררה עתה אָמַר יְהוָה וְרַפְּאֵתִי מחולי נפשו ומכאובות גופו (רש"י): כ וְהִרְשָׁעִים שאין נותנים לשוב בתשובה ועומדים במרדם, הם פְּיָם שבכל עת הוא נִגְרָשׁ [ב] מן הרוח ומתנדנד בגליו אל שפת הים כִּי הַשִּׁקָט ולישב במנוחה ומרגוע לֹא יוֹכֵל כי הרוח דוחפתו וַיִּגְרָשׁוּ מִיָּמִינוּ ומימיו הנדים הולכים ובאים

עיונים והארות

א. וְנִשְׁמוֹת אני עשיתי- איתא ביבמות (ס"ג עמוד ב) א"ר אסי אין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות שבגוף שנ' כי רוח מלפני יעטוף ונשמות אני עשיתי ע"ש פי' רש"י ז"ל יעטוף ל' עכבה כמו העטופים כו' ע"ש, והנה ראה רמז נפלא ב' תיבות רוח מלפני גי' משיח בן דוד והכתוב כמן חמר מה שדרש האי תנא כלו' כי משיח בן דוד מתעכב על נשמות אני עשיתי והוא רמז כפתור ופרח (ספר פפראות לחכמה - ליקוטים).

ב. וְהִרְשָׁעִים כים - אמר ר' אלכסנדרי כל אדם שיש בו גסות הרוח אפילו רוח קמעא עוכרתו, שנאמר והרשעים כים נגרש, ומה ים שיש בו כמה רביעיות רוח קמעא עוכרתו, אדם שאין בו אלא רביעית אחת על אחת כמה וכמה (ילק"ש).

א. וְנִשְׁמוֹת אני עשיתי- איתא ביבמות (ס"ג עמוד ב) א"ר אסי אין בן דוד בא עד שיכלו כל הנשמות שבגוף שנ' כי רוח מלפני יעטוף ונשמות אני עשיתי ע"ש פי' רש"י ז"ל יעטוף ל' עכבה כמו העטופים כו' ע"ש, והנה ראה רמז נפלא ב' תיבות רוח מלפני גי' משיח בן דוד והכתוב כמן חמר מה שדרש האי תנא כלו' כי משיח בן דוד מתעכב על נשמות אני עשיתי והוא רמז כפתור ופרח (ספר פפראות לחכמה - ליקוטים).

ב. וְהִרְשָׁעִים אני עשיתי- כ' השערי תשובה (שער א' אות יג) וז"ל: ומדרגות התשובה ומעלותיה לפי גודל המרירות ועוצם היגון, והיא התשובה אשר תבא מדרך טוהר הנפש וזכות שכלה, כי לפי שכלו וכפי אשר תפקח עיניו ירבו ויעצמו במאד מאד יגוניו ברעיוניו על רוב עוניו, כמו שנאמר (ישעיה נז, טז): "כי לא לעולם אריב ולא לנצח אקצוף כי רוח מלפני יעטוף ונשמות אני עשיתי" - ביאורו, כאשר יעטוף ויצטער הרוח שהוא מלפני כי הוא מן העליונים, ויעטפו נשמות אשר אני עשיתי, לא אריב עוד ולא אקצוף, כי איך לא אחון וארחם על נפש יקרה אשר הוא מלפני ונשמות אני עשיתי?

לשפת הים סוחפים מקרקעית הים ליבשה **רַפֵּשׁ וְטִיט** המסמן מעשה הרשעים והיינו שהרשעים לא ינחו מהרגש העולם עד שימותו (רד"ק): **כא אין שלום** כמו שאין שלום ברוחם, כן **אמר אלהי** שאין שלום **לְרַשָּׁעִים** (מלבי"ם) כי לצדיקים ולבעלי התשובה אמר שיש שלום (רש"י):

א הקב"ה מצוה את ישעיה **קרא בגרון** בקול רם ותוכיח את בני דורך **אל-תחשך** כלל, אלא תמיד קרא להם ואל תמנע (רד"ק) **כשופר הרים** תגביה **קולך** כהגברת קול השופר שהולך וחזק (מלבי"ם) וכן שהולך למרחוק (רד"ק) **והגד לעמי פשעים** [ג] במה הם פשעו בי ותוכיח אותם על זה (מ"ד) כי היו מראים את עצמם טובים והיו לא טובים (רד"ק) ואמר לעמי פשעים שיוכיחם על עבירות שבן אדם למקום **ולבית יעקב חטאתם** החטאים שחטאו מצד שהם בית יעקב שהם עבירות שבין אדם להבירו (מלבי"ם):

ב מראים עצמם כצדיקים כי **ואותי יום יום ידרשון** [ד] כל יום מתפללים ודורשים אותי וחוקרים אחר המצוות האלה הגם שאינם עושים אותם (מ"ד) **ודעת דרכי יחפצון** חפצים לשאול הוראת חכמים כאילו רוצים לקיימם **כגוי אשר-צדקה עשה ומשפט אלהיו לא עזב** כן **ישאלוני** תמיד **משפטי-צדק** ואין דעתם בכלל לקיימם (רש"י) **קרבת אלהים יחפצון** ומראין עצמם כאילו היו חרדים על המצוות, אבל לא כן הוא (מ"ד):

ג כשהם צמים ואינם נענים, מתרעמים ואומרים **למה צמנו ולא ראית** עשית עצמך כאילו לא רואה אותנו כי אין אתה מקבל תפילתנו **ענינו נפשנו ולא תדע** ואין אתה משגיח בנו ואויבנו מושלים בנו (רד"ק ומ"ד), והתשובה לזה **הן ביום צמכם תמצאו-חפץ** כל אחד ממכם מחפש למצוא דבר החפץ תאוה וחשק להתעסק בו לא להרגיש את הצום (מ"ד) **וכל-עצביכם** אותם הנעצבים על ידיכם שהם בעלי חוב שלכם **תנגשו** תלחצו ביום צומכם (רש"י):

ד **הן באמת לריב ומצה תצומו** להתקוטט זה עם זה **ולזהבות** איש את רעהו **באגרה רשע** באגרוף של רשעות **לא-תצומו** אינכם צמים **כיום** כמשפט יום הצום, אלא רק **להשמיע בפרום קולכם** [ה] ואיך ארצה כזה דבר (רד"ק, מ"ד): **ה הכזה יהיה צום אבחרהו** [ו] האם צום כזה כמו שאתם צמים אני אבחר בו, וחוזר ומפרש **יום**

עיונים והארות

ג. והגד לעמי פשעים - דרש רבי יהודה בר אלעאי והגד לעמי פשעים אלו תלמידי חכמים ששגגות נעשות להם כזדונות, ולבית יעקב חטאתם אלו עמי הארץ, שזדונות נעשות להם כשגגות, והיינו דתנו, ר' יהודה אומר הוי זהיר בתלמוד, ששגגת תלמוד עולה זדון (ב"מ ל"ג).

ד. **ואותי יום יום ידרושון** - ר' אידי אבוב דר' יעקב בר אידי הוה רגיל דהוה אזיל תלתא ירחי באורחא, והוה יתיב חד יומא באושפיזיה והדר אתי, והוי קרו ליה בר בי רב דחד יומא, איחלש דעתיה, והוה קרי לנפשיה שחוק לרעהו אהיה קורא לאלוח ויענהו. אמר ליה רבי יוחנן במטו מינך לא תענוש רבע, נפק רבי יוחנן לבי מדרשא ודרש, ואותי יום יום ידרושון, וכי ביום דורשין

ו. **הכזה צום אבחרהו** - ידוע כי התענית סיבה גדולה להכנת הנפש הבהמית (שבאדם), כי ידוע שיש באדם שלוש נפשות, (א) נפש הבהמית, (ב) נפש הצומחת, (ג) נפש השכלית, כי האדם מטבעו כאשר יחסר לחמו רגע שהוא צריך אליו, ירסו כוחותיו, וכאשר יצום ויתענה, הכוח הבהמי יחלש והחומר מדלדל, ובאותה שעה יהל (יפיץ) עליו אור השכל, ויכווין אל האמת ותהיה עבודתו רצויה ותפילתו מקובלת. ולכן ציוותה התורה ביום דין הנפשות להתענות, והוא יום הכפורים, לפי

ה. **ורש"י** באר בענין אחר.

עֲנֹת אָדָם נַפְשׁוֹ האם העיקר שהאדם יענה עצמו בתענית (מ"ד) **הִלְכָּהּ** שמא לכוף **כְּאִנּוּמָן** [כמחט הכפופה] **רֵאשׁוֹ** אני צריך (רש"י) **וְשָׁק וְאֶפֶר יִצְיַע** תחתיו **הִלְזָהּ** האם ליום זה **תִּקְרָא** אותו יום **צוּם וַיּוֹם רָצוֹן לַיהוָה** וכי הוא יהיה לרצון לפני ה': **וְהִלּוּא זָה** הרי אלו מעשים חיצוניים שבאו לעורר הלבבות ובלתי התעוררות הלב אינם מועילים כלל (מלבי"ם) אלא הוא הענין האמיתי של **צוּם אֲבַחְרֵהוּ** שאבחר בו, והוא שְׁוִי פִּתְחֵי בַיּוֹם הַהוּא (מ"ד) **חֲרָצְפוֹת קִשְׁרֵי הַרְשָׁע** (שבלב (מהיר"ק), ולא לעשותם עוד, **הַתָּר** קִשְׁרֵי **אֲנָדוֹת מוֹטָה** עצי העול אשר הוכנו להשים על צוארי העניים **וְשִׁלַּח** העבדים הִרְצוּצִים [השבורים] להיות **חֲפְשִׁים** (רד"ק) **וְכָל-מוֹטָה תִּנְתְּקוּ** ולא תוסיפו לעשות בהם שום עבודה (מ"ד): **וְהִלּוּא פָּרִם** תפרוס לחם ותתן **לָרֶעִב לַחֲמֹד** [וְעֲנִיִּים מְרוּדִים] המטולטלים (רד"ק) אשר אין להם מקום לחסות בו **תִּבְיֵא בֵּית לַבַּיִת** לַבַּיִת **כִּי-תִרְאֶה עָרֶם** שאין לו בגדים **וְכִסִּיתוּ** תן לו משלך בגדים ללבוש (מ"ד) **וּמִבְּשָׂרְךָ** מאחיך ומקרוביך (רש"י) **לֹא תִתְעַלֵּם** [ח] לא תעלים עיניך (ת"י) ולא תתכסה לבל יראוך (מ"ד):

עיונים והארות

ברכות, והמפייסו בדברים מתברך ב"א ברכות, הנותן פרוטה לעני מתברך בשש ברכות, דכתיב הלא פרוס לרעב לחמך וגו' אז יבקע כשחר אורך וארוכתך מהרה תצמח והלך לפניך צדקך וגו', אז תקרא וה' יענה וגו', אז תתענג על ה". והמפייסו בדברים מתברך ב"א, דכתיב ותפק לרעב נפשך, ונפש נענה תשביע, וזרח בחושך אורך ואפלתך כצהרים, ונחך ה' תמיד והשביע בצחצחות נפשך ועצמותיך יחליץ והיית כגן רוח וכמוצא מים אשר לא יכזבו מימיו, ובנו ממך חרבות עולם מוסדי דור ודור תקומם וקרא לך גדר פרץ וגו'.

רבי יהודה ורבי סימון בשם רבי יהושע בן לוי, לעולם לא תהא מצות עני קלה בעיניך, שהפסדה עשרים וארבע קללות, ומתן שכרה כ"ד ברכות. עשרים וארבע קללות מנין, תוקד עליו רשע וגו' וכל ענינא, וכל כך למה, יען אשר לא זכר עשות חסד. ומתן שכרה כ"ד ברכות, דכתיב הלא פרוס לרעב וגו' אז תתענג על ה' הרי י"ד, ואלין עשר אחרונייתא הן אינון גבי יעקב דכתיב והאכלתיך נחלת יעקב אביך, יעבדוך עמים וישתחוו לך לאומים וגו' (ויק"ר ל"ד).

א"ר סימון הלא תפרוס אין כתיב כאן אלא פרוס, כבר היא פרוסה, מראש השנה נגזר על האדם מה שהוא משתכר, ומה שהוא מתחסר...

ותפק לרעב נפשך - אם זכיתם לרעבו של יעקב, ואם לאו לשבעו של עשו. ועניים מרודים תביא בית אלו שהם עניים מנעוריהם, אמר ר' יצחק כהדין סמיא דקריין להון סגיא נהורא. ועניים מרודים אלו הם אבלים מרי נפש, שנפשם מרה עליהם, כי משמחם יין, דכתיב ויין למרי נפש, לכך נאמר מרודים תביא בית. דבר אחר אלו תלמידי חכמים שנכנסים לבתי עמי הארץ ומרוין אותם מדברי תורה.

ת. ומבשרך לא תתעלם - בר קפרא אמר הוי רואה בשרו כבשרך, שאין לך אדם שאינו בא למדה זו, אם לא בא הוא בא בנו או בן בנו. דבר אחר ומבשרך לא תתעלם, רבי יעקב בר אחא ורבי אלעזר זו גרושתו...

שהמאכל והמשתה סיבה לגסות הטבע ולגודל הלב, וכתוצאה מזה עלול הוא שישכח את השם, וכענין הכתוב (הושע יג, ו): "שבעו וירום לבם על כן שכחוני" ומכיוון שהיום הוא מיוחד לכפרת עוונות ולדיני הנפשות, אין מן הראוי שיתעסק אדם בדבר שיוכל למנוע ממנו הכפרה ההיא. ולכן נצטוינו בעמי הנפש ביום המקודש ככתוב (ויקרא כג, כז): "אך בעשור לחודש השביעי הזה, יום הכפורים הוא מקרא קודש יהיה לכם, ועניתם את נפשותיכם".

ואומר רבינו בחיי (כד הקמח ערך תענית): ועיקר עינוי הנפש אינו רק בצום ותענית, אלא יענה האדם את נפשו מן ההרהור הרע, ועל כן הנביא ישעיה (לעיל פסוק ד): "הן לריב ומצה תצמומו..." ובפסוק ה' אומר הנביא "הכזה צום אבחרהו" - רוצה לומר, כי עינוי הגוף בלבד מבלי עינוי הנפש אינו כלל "יום רצון לה'" - אלא כמובא בפסוק הבא.

ז. הלא פרוס לרעב לחמך - (עיין במסכת בבא בתרא דף ט: ט): אמר רבי יצחק הנותן פרוטה לעני מתברך בשש ברכות... והמפייסו בדברים מתברך באחת עשרה ברכות... ומובא בספר מעם לועז פרשת ראה (פרק טו, ח): ואף על פי שאמרו שגדול המפייסו יותר מן הנותן לו, כל זה אמור אם אין כסף לתת לו, אבל אם יש לו כסף לתת ואינו נותן, לא די שאינו מתברך, אלא חטא הוא בידו, ככתוב (דברים טו, ט): "וקרא עליך אל ה' והיה בך חטא".

הלא פרוס - אמר רב הונא בודקין למזונות ואין בודקין לכסות, אי תימא קרא ואי תימא סברא, אי תימא קרא, הכא כתיב הלא פרוס לרעב לחמך, פרוס כתיב, והכא כתיב כי תראה ערום וכסיתו לאלתך, אי תימא סברא, האי קא מבזי והאי לא קא מבזי, רבי יהודה אמר בודקין לכסות ואין בודקין למזונות, אי תימא קרא אי תימא סברא, אי תימא קרא הכא כתיב הלא פרוס לרעב לחמך, והכא כתיב כי תראה ערום וכסיתו, כשיראה לך, אי תימא סברא, האי מצטער והאי לא מצטער (ב"ב ט'). א"ר יצחק הנותן פרוטה לעני מתברך בשש

ח וכאשר תעשה כן **אִז יִבְקַע פֶּשַׁח אוֹרֶךְ** יאיר אור הצלחתך כעמוד השחר שהולך ומאיר (רד"ק) **וְאִרְכָּתֶךָ** ורפואתך (רש"י) **מִהֲרָה תִצְמַח [ט] וְהָלַךְ לְפָנֶיךָ צְדָקָךְ** והצדקה שעשית היא תלך לפניך להוליכך לג"ע, **וּכְבוֹד יְהוָה יֵאֱסָפֶךָ [י] יֵאֱסוּף אוֹתְךָ אֶל צְרוּר הַחַיִּים** לגן עדן מקום הצדיקים (מ"ד): **ט אִז כִּשְׁתִּיב מֵעֵשֶׂיךָ (רד"ק)** **תִּקְרָא לֵה' וַיְהוָה יַעֲנֵה [יא] יִמְלֵא בְקִשְׁתְּךָ, וְכֹפֵל וְאָמַר תִּשְׁנֶע** תצעק ותתחנן **וַיֹּאמֶר וְהִקְבִּי'ה יֹאמֵר הַנְּנִי** מוכן אני למלא חפצך, וכל זה בתנאי **אִם-תִּסֵּיר מִתּוֹכְךָ מוֹטָה** את העול שהצבת על צווארי העניים, וגם תפסיק **שְׁלַח אֶצְבַּע** אצבע מאשימה כלפי חבריך ולא תרבי עימו **וְדַבֵּר-אִוֵּן** וכן לא תדבר עמו דברי עושה וריב (רד"ק ומ"ד): **י וְתִפְּק** ותוציא **לָרַעַב נַפְשֶׁךָ** את רצונך הטוב לרעך כלומר כשתפרוש את לחמך תעשה זאת ברוח נדיבה ובהסברת פנים (רד"ק) ותדבר עמו בתחנומי דברים טובים (רש"י) **וְנַפֵּשׁ נַעֲנֶה** המעונה ברעב (ת"י) **תִּשְׁבִּיעַ** אותה ע"י שתיתן לו כדי שביעה, אז כשתהיה בעולם חשכת צרות **וְזָרַח בְּהַשָּׁד' זֶרַח אוֹרֶךְ** ולא תהיה נכלל עמהם בצרתם (מ"ד) **וְאִפְלָתֶךָ** ואם יהיה לך אפלה וצרה **כִּי-צָהָרִים** וזרח עליך אור כצהרים (רד"ק) בהזרחת אור הישועה (מ"ד): **יא וְנִתְּנָה** ינהג אותך (ת"י) **יְהוָה תְּמִיד' בְּדֶרֶךְ הַטּוֹבָה וְהַשְּׁבִיעַ בְּצַחֲצָחוֹת נַפְשֶׁךָ** כאשר יהיה בעולם יובש וצמאון ישיביע את נפשך שלא תחסר כל טובה **וְעֵצְמֹתֶיךָ יַחֲלִיץ** יבריא ויחזק (מ"ד) **וְהָיִיתָ שֶׁבַע מְטוֹבָה כִּי-נָתַן רֹוֹה** השבע מן המים **וְכִמְוָצֵא** וכמקור

עיונים והארות

זה יהיה בעולם הזה ובעולם הבא (רד"ק).
י. אִז יִבְקַע כֶּשֶׁח אוֹרֶךְ - א"ר ירמיה בן אלעזר אפילו אותה שכתוב בה והארכת ימים, וארוכתך מהרה תצמח, והלך לפניך צדקך, וכל מה דאת לעי עם גרמך את לעי, לפיכך כבוד ה' יאספך (ילק"ש)
אמר רבי שמואל בר נחמני אמר רבי יונתן כל העושה מצוה אחת בעולם הזה מקדמתו והולכת לפניו בעולם הבא, שנאמר והלך לפניך צדקך, וכל העושה עבירה אחת בעולם הזה מלפפתו והולכת לפניו ליום הדין (סוטה ו').
שלשה אוהבים יש לו לאדם, בניו ובני ביתו, וממונו, ומעשיו הטובים. בשעת פטירתו מכניס בניו ובני ביתו ואומר בבקשה מכם הצילוני מדין המות הרע הזה, והם משיבים לו ואומרים, אין שלטון ביום המות, לא כך כתיב אח לא פדה יפדה איש. והוא מכניס ממונו ואומר הצילני, והוא משיב לו לא יועיל הון ביום עברה. והוא מכניס מעשיו הטובים ואומר להם הצילוני, והם אומרים לו עד שלא תבא הרי אנו מקדימין לך, שנאמר והלך לפניך צדקך, וכתוב וצדקה תציל ממות (פרד"א).
יא. אִז תקרא וה' יענה - שנו רבותינו האוהב את שכניו והמקרב את קרוביו, והנושא בת אחותו, והמולה סלע לעני בשעת דוחקו, עליו הכתוב אומר אז תקרא וה' יענה, כמו דאמר תקרא ואנכי אענך (יבמות ס').
אם תסיר מתוכך מוטה אלו שטרות פרועים, שלח אצבע ודבר און, דבר המלכות אין הוה אזיל בהדא עבדיה יזיל בהדא.

קריביה דר' יוחנן הות להו אתת אבא דהות צריכה רפואה כל יומא, אתו לקמיה דרבי יוחנן אמר להו זילו קוצו לה מידי לרפואה, אמר רבי יוחנן עשינו עצמינו כעורכי הדיינים, מעיקר סבר מבשרך לא תתעלם, ולבסוף סבר אדם חשוב שאני (כתובות נ"ב).
ביומיה דר' תנחומא צריכין ישראל למטרא, אמרין ליה גזור תעניתא דניחות מטרא, גזר תעניתא פעם ראשונה ושניה ולא ירדו גשמים, בשלישי על דרש כל עמא יפלגון מצוה. חד גבר נסב מן מה דהוה גו ביתיה ונפק למפלג גו שוקא. פגעת ביה משבקתיה (גרושתו), אמרה ליה זכי בי, דמן ההוא יומא דנפקת ההיא אתתא מגו ביתך לא חמית טב, כיון שראה אותה ערומה ובצרה גדולה נתמלא עליה רחמים ונתן לה, על שם ומבשרך לא תתעלם. חזא בהו חד גברא אזל ואמר ליה לרבי תנחומא רבי, מאי את יתיב הכא ועבירה הכא... אמר ליה ולא את דרשת כל עמא יפקון ויפלגון מצוה, ונסיבית ממה דהוה גו ביתא ונפקת למפלג בו שוקא, ופגעת בי משבקתיה... באותה שעה הגביה עיניו לשמים ואמר, אם בשר ודם אכזרי שאין לה עליו מזונות, כיון שראה אותה ערומה ובצרה גדולה נתמלא עליה רחמים ונתן לה, אנו שאנו בניך בני בחוניך, בני אברהם יצחק ויעקב, ומזונותינו עליך, על אחת כמה וכמה שתתמלא עלינו רחמים. באותה שעה ירדו גשמים ונתרווח העולם (ויק"ר ל"ד).
ט. וארוכתך מהרה תצמח - רפואתך אם בא עד עתה עליך רעה בגופך או בממונך, עתה בהטיבך מעשיך תצמח רפואתך מהרה כצמח האדמה שהולך וגדל כן תהיה הצלחתך

מִיָּמִים אֲשֶׁר אפילו בעת היובש **לֹא-יִכְזְבוּ** לא נפסקים **מִיָּמִיו** [יב] (רד"ק ו"ד): **יָב וּבְנוּ** בגלל מעשיך הטובים היוצאים **מִמֶּךָ** יבנו את **חַרְבֹת עוֹלָם** שהיו חרבות זמן רב **מוֹסְרֵי** היסודות שנפלו **דָּוָר-וְדָוָר** בימי הדורות **תְּקוּמָם** אותם במעשיך הטובים **וְקָרָא לָךְ** בני העולם יקראו לך **גִּדְרָא פְּרִיזָא** [יג] [מקום הפרוץ והשבור (ט"ז)] כי בזכותך ובמעשיך הטובים וגדרו הפרצות ויקראו לך גם **מְשַׁבֵּב מְשַׁבֵּב נְתִיבוֹת** הדרכים **לְשַׁבֵּת** להיות מיושבות באנשים כי מפני ישיבת הערים ישובו ג"כ הדרכים (רד"ק) [יד]: **יָג אִם-תֵּשִׁיב מְשַׁבֵּת רַגְלֶךָ** מלכת חוץ לתחום ותמנע גם מ**עֲשׂוֹת חֲפְצֶיךָ** מלאכות האסורות **בְּיוֹם קָדְשֵׁי וְקָרָאתָ לְשַׁבֵּת עֲנָג** להתענג ולהתפנק בו **לְקָדוֹשׁ יְהוָה** ליום השבת תקרא יום קדוש שהקב"ה קידש אותו, וכן תעשהו **מִכְבָּד** מבלי לעשות בו מלאכת חול **וְכִבְדְתוּ מַעֲשׂוֹת דְרָכֶיךָ** שלא תעשה בו עסקיך וענייניך **מִמְצוֹא חֲפְצֶךָ וְדַבֵּר דְבָר** [טו] לא ידבר בשבת בחפציו שרוצה לעשותם

עיונים והארות

אמר רב אפילו בדבר מועט ולכבוד השבת עשאהו הוי עונג, מאי היא א"ר יהודה כסא דהרסנא.

בעא מיניה רבי מרבי ישמעאל ב"ר יוסי עשירים שבארץ ישראל במה הם זוכים, אמר ליה בשביל שמעשרים, שנאמר עשר תעשר, עשר בשביל שתתעשר... ושבשאר ארצות במה הם זוכים, בשביל שמכבדים את השבת, דאמר רבי חייא פעם אחת נתארחתי אצל בעל הבית אחד בלודקיא והביאו לפניו שלחן של זהב בשש עשרה בני אדם, ושש עשרה שלשלאות של כסף קבועות בו, וקערות וקיתוניות וצלוחיות של כסף קבועות בו, ועליו כל מיני מאכל וכל מיני מגדים, וכשהם מניחים אותו אומרים לה' הארץ ומלואה, וכשהם מסלקים אותו אומרים השמים שמים לה' והארץ נתן לבני אדם, אמרתי לו במה זכית לכך, אמר לי קצב הייתי, וכל בהמה שהיתה נאה אמרתי זו תהא לשבת, אמרתי לו ברוך המקום שזיכך לכך, (ראה שם גם הספור של יוסף מוקיר שבת).

לקדוש ה' מכובד - אמר רב המנונא זה יום הכפורים שאין בו לא אכילה ולא שתיה, אמרה תורה כבדהו בכסות נקיה.

וכבדתו - רב אמר להקדים, ושמואל אמר לאחר. אמרי ליה בני פפא בר אבא לרב פפא כגון אנן דשכיחא לן בשרא כל יומא במאי נשנייה, אמר להו אי רגילתו לאקדומיה אחרוה, ואי רגילתו לאחרי אקדמוה...

וכבדתו מעשות דרכיך - שלא יהא מלבושך של שבת כמלבושך של חול, כי הא דר' יוחנן קארי למאניה מכבדותי. מעשות דרכיך, שלא יהא הליוכך של שבת כהליוכך של חול...

ממצוא חפצך - חפצך אסורין חפצי שמים מותרים. ודבר דבר, שלא יהא דבורך של שבת כדבורך של חול. ודבר דבר, דבור אסור הרהור מותר. דבר אחר וקראת לשבת עונג זה שבת, לקדוש ה' מכובד זה יום הכפורים, וכבדתו זה יום טוב הראשון של חג, מעשות דרכיך זה חולו של מועד (שבת ק"ג, ויק"ר).

יב. והיית כגן רוה זה גן, וכמוצא מים אשר לא יכזבו מימיו, זה עדן, ובנו ממך חרבות עולם, ר' טרפון אמר לו לרבי עקיבא שקול שיתא קנטרין דכסף וזבון לן חדא אוסיא (שדה) ונהוה מתפרנסין מינה ולעיין באוריתא, נסבינון ופלגינון לספרייא ולמתנייא ולאילין דילפון באוריתא. בתר יומין קם עמיה ר' טרפון, אמר ליה זבנת ההוא אוסיא, אמר ליה אין, אמר ליה ולית את מחמייתא (מראני), נסביה ואחמתיה לספריא ולמתנייא, אמר ליה אית בר נש דלעי מגן אפוכי הן הוא, אמר ליה גבי דוד שנאמר פזר נתן לאביונים (ילק"ש).

יג. וקורא לך גודר פרץ - רבי אבין בשם רבי ברכיה סבא אמר הקב"ה הפרצה הזאת היתה עלי לגודרה, ועמדת וגדרת, מעלה אני עליך כאותו שעמד בפרץ, דכתיב לולי משה בחירו עמד בפרץ. משובב נתיבות לשבת, אמר ר' יהודה בר סימון העניי הזה יושב ומתערעם מה אני ומה פלוני, הוא יושב בביתו ואני יושב כאן, פלוני ישן על גבי מטה ואני ישן על הארץ, ועמדת אתה ונתת לו, מעלה אני עליך כאלו נתת שלום ביני לבינו, שנאמר או יחזק במעוזי יעשה שלום לי (ילק"ש).

יד. ובת"י כתב ויקרון לך מקיים ארחא דתקנא מתיב רשיעיא לאורייתא.

טו. אם תשיב משבת רגליך - תנא לא יטייל אדם בתוך הכרך בשבת על מנת שתחשך ויביא פירות, ולא לתוך המדינה על מנת שילך לבית המרחץ, ואסור לאדם לצאת בתוך כרמו בשבת ולידע מה היא צריכה. מעשה בחסיד אחד שיצא לתוך כרמו בשבת וראה שם פרצה גדולה וחשב עליה לגודרה בשבת, אמר הואיל וחשבת עליה לגודרה בשבת חס ושלום איני גודרה עולמית, מה פרע לו הקב"ה, זימן לו אילן אחד של נצפה ועלה בתוכה, והיה מתפרנס ממנה כל ימי חייו (ילק"ש).

וקראת לשבת עונג - אמר רב יהודה אמר רב כל המענג את השבת נותנים לו משאלות לבו, שנאמר והתענג על ה' ויתן לך משאלות לבך, עונג זה איני יודע מהו, כשהוא אומר וקראת לשבת עונג, הוי אומר זה עונג שבת. במה מענגו, אמר רבי יהודה בריה דרבי שמואל בר שילת משמיה דרב בתבשיל של תרדין, ובדגים גדולים ובראשי שומין, ורב חייא בר אסי

בחול ואמרו חפצין אסורים הא חפצי שמים מותרים (רד"ק ומ"ד): **אז תתענג על-יהוה [טז]** כי ישפיע עליך רוב טובה ותזכה לעונג רוחני (רד"ק) **והרבבתיך על-במתי ארץ** תעלה מעלה מעלה מכל הענינים החומריים (ע"פ רד"ק בשם רס"ג) **והאכלתיך** לך תהיה הארץ, ארץ ישראל (פ"ד) שהיא **נחלת יעקב אביך** נחלה בלי מצרים כמ"ט ופרצת ימה וקדמה צפונה ונגבה (רש"י) **פי פי יהוה דבר** והוא יקיים הבטחתו (רד"ק):

ביאור הפטרה

מנחה של יום כיפור

הקשר ליום הכיפורים

בהפטרה מסופר בענין התשובה שאנשי נינוה שבו מרשעתם, וע"י כך ביטל ה' את הגזרה שגזר להשמידם, וזה מענין יום הכפורים שהוא יום תשובה ומחילה וביטול גזרות רעות.

התוכן

ה' נראה ליונה הנביא ואמר לו, שיקום וילך לנינוה שאנשיה היו רשעים, ויאמר להם את הנבואה שימסור לו אחר כך. יונה הבין שמטרת הנבואה, היא להחזירם בתשובה, וחשש מכך כי אם יחזרו יהיה זה קטרוג על עם ישראל שעד עתה לא חזרו בתשובה, לכן החליט לברוח לתרשיש, שהיא חוצה לארץ ושם לא תשרה עליו הנבואה ואנשי נינוה יאבדו ברשעתם, ולכן שכר אוניה והפליג בה לכיוון תרשיש, אך ה' הביא רוח סערה, והאוניה עמדה לטבוע. כל הנוסעים התפללו לאלילים שלהם ללא הועיל, ואז רב החובל ניגש ליונה וביקש ממנו שיתפלל לה' אולי יבטל את הגזרה והים ינוח מזעפו.

אחר כך עשו גורל לדעת בעבור מי באה הצרה הזו והגורל נפל על יונה. הוא סיפר להם שברח מה' וביקש שיזרקו אותו לים, הם ניסו מספר פעמים להורידו לים, ואז הים נח. וכשהעלו אותו, שוב הים סער. אז ידעו שהדבר מאת ה', וזרקו אותו לים ומיד נח הים מקצפו, נוסעי הספינה יראו מה' נדרו נדרים וזבחו זבחים לה',

כשנזרק יונה לים, בא דג זכר ובלע אותו וכשראה ה' שאיננו מתפלל, נתן בלב הדג להקיא אותו ואז באה דגה שהיתה בהריון ובלעה אותו, ובצר לו התפלל לה' שיציל אותו ממות זה, ה' שמע את תפילתו ונתן בלב הדגה שתקיא אותו ליבשה.

עיונים והארות

ממצוא חפצך ודבר דבר - מכאן שאסור לו לאדם לבקש חפציו בשבת, ר' זעירא בעא קמי ר' חייא בר אבא אילין דאמרין רוענו זוננו פרנסנו בשבת מהו, אמר לו טופס ברכות כך הוא. ודבר דבר, אימיה דרשב"י כד הות משתעיא מותר מיליא בשבתא, הוה אמר לה אמי שבתא הוא, והוות שתקא.

טז. אז תתענג על ה' - א"ר יוחנן משום רבי יוסי כל המענג את השבת נותנים לו נחלה בלא מצרים, שנאמר אז תתענג על ה' וגו' והאכלתיך נחלת יעקב אביך, לא כאברהם דכתיב ביה קום התהלך בארץ לארכה ולרחבה, ולא כיצחק דכתיב ביה כי לך ולזרעך אתן את כל הארצות האל, אלא כיעקב, דכתיב ביה ופרצת ימה וקדמה וצפונה ונגבה. רב נחמן בר יצחק אמר ניצל משעבוד מלכיות, כתיב הכא והרכבתיך על במתי ארץ, וכתוב התם ואתה על במותימו תדרוך (שבת קי"ח).

אחרי כן נראה ה' שנית ליונה, וביקשו ללכת לנינוה ולהכריז שעוד ארבעים יום ונינוה תיחרב בגלל רשעת יושביה, השמועה הגיעה עד למלך, מיד קרע את בגדיו ולבש שק ואפר, גזר על התושבים שיצומו ויתפללו לה' שיבטל את הגזרה הרעה, ואכן ה' שמע את תפילתם, וניחם על הרעה שעמד לעשות להם. כשנודע הדבר ליונה כעס מאוד כי עתה יהיה קטרוג ח"ו על עם ישראל, גם חשש שיחזיקו אותו לשקרן על שלא נתקיימה נבואתו ומתוך כעסו ביקש מה' שימיתו. יונה יצא מחוץ לעיר ובנה לו סוכה לשבת בה, ה' הצמיח לו קיקיון עשב שעליו גדולים ורחבים והיה לו צל על ראשו, והיתה ליונה שמחה גדולה על כך, אחרי כן הביא ה' תולעת שחתכה את העשב ממקום יניקתו, העשב התייבש מיד, השמש הכתה על ראשו, התעלף וביקש למות. אמר לו ה' יתברך: אתה יונה חסת על קיקיון שלא עמלת בו ולא גידלת אותו ואיך אתה חושב שאני לא אחוס על נינוה עיר גדולה, שיש בה הרבה תושבים וילדים קטנים, שלא טעמו טעם חטא, ויש בה גם בהמה רבה. ועתה ששבו בתשובה ברור שארחם עליהם, כי כך דרכו של ה' לסלוח עוון למי ששב בתשובה, ואז עונותיהם של השבים לא יזכרו כי ישכחו כאילו הושלכו למצולות ים, וההבטחה שה' הבטיח לאבות יקיים אותה לבניהם כפי שנשבע להם בימי קדם.

כל ספר יונה, פרק א' - פרק ד'. מיכה פרק ז' פסוק י"ח - כ'

א. וַיְהִי דְבַר-יְהוָה אֶל-יוֹנָה בֶן-אֲמֵתַי לֵאמֹר [א]: בְּקוֹם לְךָ אֶל-נִינְוֵה הָעִיר הַגְּדוֹלָה וְקִרְא עָלֶיהָ תוֹכִיחַ אוֹתָם [ותגיד להם את קריאתי (רש"י)] כִּי-עָלְתָה רָעָתָם הָרְעָה שֶׁהֵם עוֹשִׂים לְפָנָי לְקַטְרַג עֲלֵיהֶם (מ"ד): ג. וַיִּקְּם יוֹנָה לְבַרְחַת תְּרִשִׁישָׁה [ב] [ים ששמו תרשיש] הוּא חוֹרֵץ לְאַרְץ [והיא תוניס (אב"ט)] שֶׁשֶׁם

עיונים והארות

ויהי דבר ה' אל יונה בן אמתי לאמר - רבי לוי ורבי יהודה בר נחמיה הוו נסבין תרתין סלעין מטול מצמתא קהלא קומי דרבי יוחנן, על ר"ל ודרש יונה בן אמתי מאשר היה, הדא הוא דכתיב אשר לא הוריש את יושבי עכו ואת יושבי צידון, וכתיב קום לך צרפתה אשר לצידון וגו' הנה צוייתי שם אשה אלמנה לכלכלך, ותני רבי אליעזר יונה בן אמתי בן צרפית אלמנה היה. על ר' יוחנן ודרש, יונה בן אמתי בן זבולון היה, דכתיב ויעל הגורל השלישי לבני זבולון, וכתיב משם גתה חפר, וכתיב יונה בן אמתי מגת החפר. בשבת חורינא א"ר לוי יפה למדני רבי יוחנן, אמו מאשר ואביו מזבולון, שנאמר זבולון לחוף ימים ישכון וירכתו על צידון, ירך שיצא ממנה עד צידון היתה, וכתיב וירד יפו וימצא אניה באה תרשיש, הוי והוא לחוף אניות (ירושלמי דפרק החליל).

אמר רבי יונה יונה בן אמתי מעולי רגלים הוה, ונכנס לשמחת בית השואבה ושרתה עליו רוח הקדש, ללמדך שאין השכינה שורה אלא על לב שמח, שנאמר והיה כנגן המנגן ותהי עליו יד ה'.

ב. לברחה תרשישה - א"ר נתן לא הלך יונה אלא לאבד עצמו בים, שנאמר שאוני והטילוני אל הים, וכן אתה מוצא באבות

א. מובא במדרש תהלים (כו, ז) יונה בן אמתי היה בן צרפת האלמנה, והיה צדיק גמור, נצרף (זוקק מכל עוון) בבליעת דגים ובמצולות ימים, ולא מת, אלא (יונה ב, יא): "ויאמר ה' לדג ויקא את יונה אל היבשה", ונכנס בחייו בכבודו לגן עדן.

ויהי דבר ה' אל יונה - כתב המלבי"ם: אמרו חז"ל (ירושלמי מסכת סוכה פרק ה' הלכה א'): יונה בן אמתי היה מצד אמו משבט אשר והוא היה בן האשה האלמנה שכלכלה את אליהו, ואשר החייה אותו אליהו, ומצד אביו היה משבט זבולון כמו שכתוב (מלכים ב, יד, כה): "כדבר ה' א-להי ישראל אשר דבר ביד עבדו יונה בן אמתי הנביא, אשר מגת החפר", וגתה חפר היה בגבול זבולון (יהושע יט, יג, בגבול נחלת שבט זבולון): "ומשם עבר קדמה מזרחה גתה חפר...", ומבואר (בספר מלכים ב, ט, א): "ואלישע הנביא קרא לאחד מבני הנביאים (אמרו חז"ל: יונה בן אמתי היה) שימשח את יהוא בן יהושפט בן נמשי למלך אל ישראל...", וכן נבא לירבעם בן יהואש שישב את גבול ישראל מלבוא חמת עד נחל הערבה, וכל זה לא הועיל, כי ישראל לא שבו בתשובה, עד שהיו מוכנים ללכת בגלות על ידי מלך אשור, וכבר היה אשור מושל עליהם, לכן אמר לו ה': "קום לך אל נינוה".

אין הנבואה שורה (רש"י) **מִלְפָּנַי יְהוָה** כי לא היה הפץ להיות שליח בדבר (מ"ד), כי חשב שהגויים קרובי תשובה הם ויחייבו את ישראל שאינם ממהרים לעשות תשובה (רש"י) **וַיֵּרֶד יָפוֹ וַיִּמְצָא אֹנִיָּה | בָּאָה מוֹכְנָה לְנִסּוֹעַ לְתַרְשִׁישׁ (מ"ד) וַיִּתֵּן שְׂכָרָהּ** שלם עבור כל הספינה (רש"י ושאר מפרשים דלא כאב"ע) **וַיֵּרֶד בָּהּ לְבֹא עִמָּהֶם** עם אנשי הספינה (מ"ד) **תַּרְשִׁישָׁה מִלְפָּנַי יְהוָה: דַּוְיָהוּהָ הַטִּיל** הסיע והמשיך **רוּחַ-גְּדוּלָּה אֶל-הַיָּם וַיְהִי סֶעַר-גְּדוּל** רוח סערה גדול (מ"ד) **בַּיָּם וְהֶאֱנִיָּה חֲשָׁבָה** אנשי האוניה חשבו והיה נדמה להם שהיא עומדת **לְהִשָּׁבֵר (רד"ק): הַ [וַיִּירָאוּ] [פחדו (ת"י)] הַמַּלְאָכִים [מְנַהֲיֵי הַסְּפִינָה] וַיִּזְעְקוּ אִישׁ אֶל-אֱלֹהָיו** [מן שבעים אומות של עכו"ם היו שם שכל אחד קרא לאלהיו (רש"י)] **וַיִּטְלוּ [השליכו (מ"ד)] אֶת-הַפְּלִים אֲשֶׁר בָּאֹנִיָּה אֶל-הַיָּם לְהַקֵּל מֵעֲלֵיהֶם** את המשא **וַיִּזְנֶה יָרֵד אֶל-יָרְפָתִי** אל אחד מצידדי הספינה (מ"ד) דהיינו בסוף **הַסְּפִינָה וַיִּשָּׁב וַיִּרְדָּם: וַיִּקְרַב אֵלָיו רַב הַחֵבֶל** שר מנהיגי הספינה **וַיֹּאמֶר לוֹ מַה-לָּךְ נִרְדָּם** בשינה עמוקה הלא אנחנו נמצאים בסכנה **קוּם קְרָא** גם אתה **אֶל-אֱלֹהֶיךָ** יתפלל לפניו (מ"ד) **אוֹלֵי יִתְעַשֶּׂת יִתְרַצָּה (רד"ק) הָאֱלֹהִים לָנוּ וְלֹא נֹאכְדוּ: זַ [וַיֹּאמְרוּ] בְּעֲלֵי הַסְּפִינָה אִישׁ אֶל-רֵעֵהוּ לְכוּ וְנִפְּלָה** הרבה **גּוֹרְלוֹת וְנִרְעָה בְּשִׁלְמֵי** בעבור מי באה **הַרְעָה הַזֹּאת לָנוּ וַיִּפְּלוּ**

עיונים והארות

יודע שדרכי מיושרת לפני, אמר להם ארד עמכם, אמרו לו הרי אנו הולכים לאיי הים תרשישה, אמר להם אף על פי כן, בשמחת לבו של יונה הקדים ונתן שכרה, שנאמר ויתן שכרה וירד בה. פרושו לים, עמד עליהם רוח סערה מימינם ומשמאלם, וכל האניות עוברות ובאות בשלום ובשתיקה, ואותה אניה בצרה גדול וחשבה להשבר. ר' חנינא אמר משבעים לשון היו באניה, וכל אחד אלוהו בידו ומשתחוים ואומרים נקרא איש אל אלוהו, והאיל אשר יענה ויציל הוא האלהים, וקראו ולא הועילו מאומה. יונה בצרת נפשו נרדם ויעף לו. בא אליו רב החובל, אמר לו אנו עומדים בין מות לחיים ואתה נרדם, מאיזה עם אתה, אמר לו עברי אנכי, אמרו לו שמענו שאלקיך גדול, קום קרא אל אלקיך אולי יעשה לנו ככל נפלאותיו שעשה בים, אמר להם בשבילי צרה זאת, שאוני והטילוני אל הים. א"ר שמעון עדיין לא קבלו עליהם להשליכו לים עד שהפילו גורלות ונפל הגורל על יונה. מה עשו, נטלו כלים שבאניה והשליכום לים להקל מעליהם ולא הועילו, רצו לחזור ליבשה ולא יכלו, נטלו את יונה והעמידוהו על ירכתי הספינה, אמרו, רבון העולמים אל תתן עלינו דם נקי, שאין אינו יודעים מה מעשה של זה האיש, הטילו אותו עד ארכובותיו והים עומד מזעפו, נשאו אותו אצלם והים הולך וסוער, הטילו אותו עד טבורו, והים עומד מזעפו, נשאו אותו אצלם והים עומד וסוער, הטילו אותו על צוארו וכו', עד שהטילו כולו, שנאמר וישאו את יונה (פדר"א).

ובנביאים שנתנו נפשם על ישראל. במשה מהו אומר, ועתה אם תשא חטאתם וגו', ואם ככה את עושה לי הרגני וגו'... תניא ר' אליעזר אומר, בחמישי נהפכו מי מצרים לדם... בחמישי ברח יונה מפני אלקים, ולמה ברח, שפעם ראשונה שלחו להשיב את ערי ישראל ועמדו דבריו, שנאמר הוא השיב את ערי ישראל, פעם שנית שלחו על ירושלים להחריבה, כיון שעשו תשובה עשה הקב"ה ברוב רחמיו ונחם על הרעה ולא החריבה, וקראו אותו נביא השקר. פעם שלישית שלחו אל ינונה להחריבה, דן יונה בינו לבין עצמו ואמר, יודע אני שהגויים קרובי תשובה הם ויעשו תשובה, ומשלה רוגזו על ישראל, ולא די שישאל קורין אותי נביא השקר, אלא אף עובדי אלילים קורין אותי נביא השקר, אברח למקום שאין כבודו שם. משל למלך בשר ודם שמתה אשתו כשהיא מניקה, ובקש אשה מניקה להניק את בנו, מה עשה, קרא למניקתו להניק את בנו שלא יאבד ברעב, מה עשתה מניקתו של מלך, הניחה את בנו וברחה, כיון שראה המלך כך שלח אגרת לתפשה ולחבשה בבית האסורין ולהורידה למקום שיש בו נחשים ועקרבים. לימים עמד המלך על פי הבאר והיתה בוכה וצועקת למלך, נתגלגלו רחמי המלך עליה והפקיד המלך להעלותה ולהחזירה. כך יונה, כיון שברח מן הקב"ה הסגירו בים במעי הדג, עד שצעק לפני הקב"ה והוציאו.

ירד ליפו ולא מצא אניה לירד שם, והיתה אניה מיפו מהלך שני ימים, מה עשה הקב"ה הביא עליה רוח סערה והחזירה ליפו, וראה יונה ושמוח שמחה גדולה, ואמר עכשיו אני

גורלות הרבה ויפל הגורל בכל פעם על-יונה (מ"ד): ח ויאמרו אליו הואיל וכל הגורלות נפלו עליך הגידה-נא לנו באשר למי חטאת שבסיבתו בא לנו הרעה הזאת הסכנה הגדולה לנו מה-מלאכתך אולי רימיית במלאכתך ומאיין ומאיזה מקום תבוא אולי ברחת מפני רע שעשית שם מה ארצה שמא בני ארצך רשעים וחטאים שנתחייבו מיתה ואי-מונה עם אתה ונדע מי אלוהיך (רש"י ומ"ד): ט השיב להם על האחרון ויאמר אליהם עברי אנכי מבני עבר הראשון ואת-יהוה אלהי השמים אני ירא שברחתי מלפניו אשר-עשה את-הים [ג] ואת-היבשה (אב"ע): י ויראו האנשים יראה גדולה כי שמעו ממנו שבורח מאת ה' ויאמרו אליו מה-זאת עשית לברוח מלפני ה' פי-ידעו האנשים פי-מלפני יהוה הוא ברח פי הגיד להם שהאל יתברך שלח אותנו לנינוה וקשה לו לילך ולכן קם ויצא מארץ ישראל שהיא מקום הנבואה (רד"ק): יא ויאמרו אליו מה-נעשה תן לנו עצה מה נעשה (אב"ע) לך עמד וישתק הים שינוח ולא יוסיף להרעיש עוד בהרמת גלים (מ"ד) מעלינו פי הים הולך וסער: יב ויאמר אליהם שאוני קחו אותי והטילני והשליכו אותי אל-הים ובודאי וישתק הים מעליכם פי יורע אני פי בשלי בעבורי [ולא אמר בשבילי כי העוון שהאדם עושה הוא הנעשה משחית (אלשיך)] הסער הגדול הזה עליכם: יג ויחתרו האנשים היו משתדלים עם המשושות להשיב הספינה אל-היבשה וניחו אותו שם וימשיכו לדרכם ולא יכלו פי הים הולך וסער ורועש עליהם להרחיק הספינה לתוך הים (מ"ד): יד ויקראו אל-יהוה ויאמרו אנה יהוה אל-נא נאבדה בעוון שנשלח בנפש האיש הזה שמשליכים אותו לים ואל-תתן עלינו דם נקיא ששפכנו דם נקי פי-אתה יהוה באשר חפצת עשית להמיתו על ידינו שהרי אתה יכול להרגו גם שלא על ידינו (מ"ד): טו וישאו את-יונה שעשו בתחילה נסיונות שהטילו תחילה קצת גופו ושתק הים וכשהחזירוהו חזרה הסערה (מלבי"ם) ולכך ויטלוהו אל-הים ויעמד ונה הים מועפו [ד] מכעסו דהיינו מרעש הגלים (מ"ד): טז בהראותם השגחת המקום ברוך הוא ויכולתו ויראו פחדו האנשים יראה גדולה את-יהוה ויזבחו קבלו על עצמם לזבוח זבח ליהוה (מ"ד) וידרו נדרים נדרו להתגייר (רש"י):

עיונים והארות

ג. והזכיר השמים והארץ והים כי אדע כי הוא עושה [הכל] ועל הכל ימשול (אב"ע), ועיין רד"ק.
 ד. מובא בפרקי דרבי אליעזר פרק עשירי: נטלוהו והטילוהו אותו אצלם והים הולך וסוער, הטילוהו עד צוארו ועמד הים עד ארכובותיו ועמד הים מזעפו, החזירו אותו אליהם - מזעפו, גם הפעם העלו אותו אצלם והים הולך וסוער עליהם, והים סוער עליהם, הטילוהו עד טבורו, עמד הים מזעפו, העלו הטילוהו כולו ומיד עמד הים מזעפו.

א **וַיִּמַן** [הזמין (ת"י)] **יְהוָה דָּג גָּדוֹל [ה] לְבַלְעַ** מִיַּד **אֶת-יוֹנָה** שֶׁלֹּא יִטְבַּע בַּיַּמִּים הַיָּם (רד"ק) **וַיְהִי יוֹנָה**
בְּמַעַי הַדָּג שְׁלֹשָׁה יָמִים וּשְׁלֹשָׁה לַיְלֹת ואין כח באדם לחיות במעי הדגה אפי' זמן קצר ונעשה לו נס (אב"ע):
 ב **וַיִּתְפַּלֵּל יוֹנָה אֶל-יְהוָה אֱלֹהָיו מִמַּעַי הַדָּגָה [ו] חוּלֵל אֹמְרִים שֶׁהִיא בַתחִילָה בַדָּג זָכַר וְהִיא עוֹמֵד**
 בריוח ולא נתן ליבו להתפלל ומפני שלא התפלל לה' רמז הקב"ה לדג והקיא את יונה לתוך פיה של נקבה שהיתה מלאה עוברים והיא שם
 בדוחק ויתפלל (רש"י פס' א): **וַיֹּאמֶר קָרָאתִי מִצְרָה לִי** קראתי לה' בגלל הצרה שהיתה לי (מ"ד) **אֶל-יְהוָה**
וַיַּעֲנֵנִי כיון שעמד בחיותו ידע שיצא ממעי הדג בשלום (רד"ק) **מִמַּבְטָן שְׂאוֹל** מקום עמוק (אב"ע) והוא מבטן הדגה שהיה בשבילו
 לקבר (רש"י) **שׁוֹעֵתִי** התפללתי ומובטח אני אשר **שָׁמַעְתָּ קוֹלִי** (מ"ד): **דַּוַּתְּ שְׁלִיכְנִי מִצּוֹלָה** השלכת אותי במים
 עמוקים בתוך הים **בְּלִבְבַּי יָמִים** בחזק הים במקום החזק ביותר בים (ע"פ מ"צ) **וַנְהָרָה** הנהר הנכנס בים (רד"ק) **יְסַבְּבֵנִי** כי
 ים סוף מתערב עם ים יפו (אב"ע) **כָּל-מִשְׁבְּרֵיךָ** [הגלים הגדולים הנשברים בלב הים (ע"פ רש"י ורד"ק)] **וַנְגִּידְךָ עָלַי עֲבָרוֹ:**

עיונים והארות

אמר הקב"ה אני הרחבתי לו מקום במעי דג זכר כדי שלא יצטער, והוא אינו מתפלל, אני מזמין דגה מעוברת שס"ה אלפים רבבות דגים קטנים כדי שיצטער ויתפלל לפני, מפני שהקב"ה מתאוה לתפלתן של צדיקים. באותה שעה זימן לו הקב"ה דגה מעוברת, ואמרה לו דגה לדג, איש נביא שבמעריך שגרני הקב"ה לבלעו, אם אתה פולטו הרי טוב, ואם לאו אני בולעך עמו, אמר לה מי יודע אם הדבר שאתה אומר אמת, אמרה לו, לויתן, הלכו אצל לויתן, אמרה לו דגה, לויתן מלך על כל דגי הים אי אתה יודע ששגרני הקב"ה אצל דג זה לבלוע איש נביא שבמעיו, אמר לה הן, אמר לו דג לויתן אימתי, אמר לו בשלש שעות אחרונות כשירד הקב"ה לצחק בי שמעתי כן, מיד פלטו ובלעתו הדגה, והיה בצער גדול מתוך הדוחק ומתוך הטנוף, מיד כוון לבו בתפלה, שנאמר ויתפלל יונה וגו' במעי הדגה (פרד"א).

ו **וַיִּתְפַּלֵּל יוֹנָה גו'** - אמר, רבון העולמים אנה אלך מרוחק ואנה מפניך אברח, אם אסק שמים וגו', אתה מלך על כל הממלכות ואדון על כל רוזני תבל... עניך צופות רעים וטובים, בבקשה ממך ענני מבטן שאלו והושיעני במצולה, ותבא באזניך שועתי ומלא בקשתי, שאתה יושב ברחוק ושומע בקרוב, נקראת מעלה ומוריד נא העלני, נקראת ממת ומחיה, הגעתי למות החייני, ולא נענה עד שיצא דבר זה מפיו, ואשר נדרתי להעלות את לויתן ולעשותו לפניכם אשלם ביום ישועות ישראל, ואני בקול תודה אזבחה לך, מיד רמז הקב"ה לדג והקיא את יונה תתקס"ח פרסאות ליבשה, וראו המלחים את כל האותות והנפלאות שעשה הקב"ה עם יונה והשליכו איש את אלהיו, שנאמר משמרים הבלי שוא, וחזרו ליפו ועלו לירושלים ומלו בשר ערלתם, שנאמר וייראו האנשים יראה גדולה וגו', וכי זבח זבחו, אלא ברית מילה שהוא כדם זבח, ונדרו איש אשתו ובניו וכל אשר לו לאלקי יונה, ונדרו ושלמו, ועליהם הוא אומר ועל גרי הצדק.

ה. **וַיִּמַן** ה' דג גדול - ה' הזמין במקום הזה דג גדול שבלעו כולו שלם ונשארו עצמותיו שלימות, וזה שלא כפי הטבע שיחיה אדם במעי הדג אפילו שעה אחת, כי האדם צריך שאיפת אויר צח ונקי מבחוץ, אולם באשר כבר נגזר עליו מיתה ונחשב עליו כאילו נולד שנית, שם לו ה' טבע העובר, המתקיים תשעה חודשים במעי אמו מבלי שאיפת אויר מבחוץ, וכמו שכתב רבי יצחק אברבנאל הביא דבריו המלבי"ם, והיה זה אחד מפלאי הבורא, כנס חנניה מישאל ועזריה בתוך כבשן האש.

וַיִּמַן ה' - ר' מאיר אומר ממונה היה הדג לבלוע את יונה מששת ימי בראשית, שנאמר וימן ה' דג גדול, נכנס לתוך פיו כאדם שנכנס לבית הכנסת גדולה, והיו שתי עיניו כחלונות פנסאות מאירות ליונה, ר' מאיר אומר מרגלית היתה תלויה במעיו של דג ומאירה ליונה כשמש הזה שהאיר בגבורה, וראה יונה כל מה שבימים ובתהומות. אמר לו הדג ליונה אי אתה יודע שיומי בא להתאכל לתוך פיו של לויתן, אמר לו הוליכני אצלו ואני מציל אותי ואותך מפיו. הוליכו אצל לויתן, אמר לו בשבילך ירדתי לראות את מדורך בים, ולא עוד אלא שאני עתיד לירד וליתן חבל בראשך ולעשות סעודה ממך לצדיקים, הראהו חותמו של אברהם אבינו, הביט לברית וראה לויתן וברח מלפניו מהלך שני ימים. אמר לו אני הצלתיך מפיו של לויתן, הראני כל מה שבימים ובתהומות, והראהו נחל גדול של אוקינוס, שנאמר ונהר יסובבני, והראהו שבילי ים סוף שעברו ישראל בתוכם, שנאמר סוף חבוש לראשי, והראהו מקום שמשברי הים אליו יוצא, שנאמר כל משברייך וגלגל עלי עברו, והראהו עמודי ארץ במכוניה, שנאמר הארץ בריחיה בעדי לעולם, והראהו שאל תחתית, שנאמר מבטן שאל שועתי, והראהו גיהנום שנאמר ותעל משחת חיי, והראהו היכל ה', שנאמר לקצבי הרים, מכאן אנו למדים שירושלים על שבעה הרים עומדת. וראה שם אבן שתיה קבועה בתהומות, וראה שם בני קרח עומדים ומתפללים עליה.

והיה יונה שלשה ימים ושלשה לילות במעי הדג ולא התפלל,

יום אֶחָד וַיִּקְרָא היה קורא ומכריז **וַיֹּאמֶר** בלכתו הנה יש **עֹד אַרְבָּעִים יוֹם** ואחר זה (מ"ד) **וַיִּנְיָוָה** **נְהַפְּכָת נַחֲרַבֶּת** (רש"י): הַ **וַיֹּאמְרֵנוּ אַנְשֵׁי נִינּוּה בְּאֱלֹהִים** בדבר אלהים כי אנשי האוניה היו בעיר והעידו עליי כי הטילוהו לים וכל מה שהיה, לפיכך **וַיִּקְרָאוּ-עִוִם וַיִּלְבְּשׁוּ שָׂקִים מִגְדוּלָם וְעַד-קִטְנָם** ושבו בתשובה (רד"ק): **וַיִּנְעַ הַדָּבָר** השמיעה שדיבר הנביא וקרא על העיר (רד"ק) **אֵל** אוזני **מֶלֶךְ נִינּוּה וַיִּקֶּם מִפְּסָאוֹ** לשבת על הארץ (מ"ד) **וַיַּעֲבֵר** ויסיר (אב"ט) **אֶת־רִתּוֹ** לבוש כבודו ומלכותו (ת"י ורד"ק) **מִעֲלָיו וַיְכַסּוּ שֶׁק** נוצה של עיזים (רשב"ם ויקרא יא,לב) **וַיֵּשֶׁב עַל-הָאָפֶר:** **זוּ וַיִּזְעַק** צוה להכריז **וַיֹּאמֶר בְּנִינּוּה מִטַּעַם** מעצת **הַמֶּלֶךְ וַיִּגְדְּלוּ** של המלכות (רש"י) נגזר **לֵאמֹר הָאָדָם וְהַבְּהֵמָה** שנמצאת עמו בבית **הַבְּקָר וְהַצֹּאן** שבשדות (מלבי"ם) **אֶל-יִטְעֲמוּ מְאוּמָה** שום דבר (מ"צ) **אֶל-יִרְעוּ וּמִים אֶל-יִשְׁתּוּ [י]:** **וַיִּתְּפְּסוּ שָׂקִים הָאָדָם וְהַבְּהֵמָה וַיִּקְרָאוּ אֶל-אֱלֹהִים בְּחִזְקָה [יא]** בכל הלב **וַיָּשָׁבוּ** **אִישׁ מִדְּרָכּוֹ הֲרָעָה** משאר עבירות (רד"ק) **וּמִן-הַחֲמָס** הגזל **אֲשֶׁר בְּכַפֵּיהֶם** שעליהם להשיב, כי בודאי החרטה לבד לא מועילה על החמס (מלבי"ם): **טָמִי שִׁוְדָע** בעצמו שחטא **יָשׁוּב** מרשעו (ע"פ רש"י) **וַיִּנְחָם** [ויתחרט (מ"צ)] **הָאֱלֹהִים** על הרעה **וַיִּשָׁב מִחֲרוֹן אַפּוֹ** ולא יביא אותה **וְלֹא נֹאכַד** מן העולם (מ"ד ע"פ ת"י): **וַיִּרְא** **הָאֱלֹהִים אֶת-מַעֲשֵׂיהֶם [יב] כִּי-שָׁבוּ מִדְּרָכָם הֲרָעָה** כי חזרו בתשובה ועשו כדבר המלך

עיונים והארות

ארבעים יום, והיו שומעים קולו כל בית ובית, באותה שעה הגיע הדבר לאסנפר מלך נינוה.

י. רבי נחוניא בן הקנה אומר תדע לך התשובה, מפרעה שמרד בהקב"ה מאד, מי ה' אשר אשמע בקולו, ובלשון שחטא בו בלשון עשה תשובה, מי כמוכה באלים ה', והצילו הקב"ה מן המיתה לספר בה גבורתו, שנאמר ואולם בעבור זאת העמדתך, ומלך בנינוה, ואנשי נינוה כתבים עמל וגוזלים, ומתעבים במשכב זכור, ושלח הקב"ה יונה להתנבא עליה להחריבה, ושמע פרעה ועמד מכסאו וקרע בגדיו ולבש שק והכריז בכל עמו שיצמו כל העם שלשה ימים, והעמיד אנשים לבד ונשים לבד, וכן בהמה מצד אחד וילדיה מצד אחד, והילדים רואים שדי אמם ובוכים, וגם אמם רואים הילדים ובוכים, והיו יותר משנים עשר רבוא אדם, וינחם ה' על הרעה אשר דבר, ארבעים יום האריך אפו עד ארבעים יום ששלח ליונה לנינוה, ולאחר ארבעים יום שבו לדרכיהם הרעים יותר מן הראשונים, ונבלעו המתים בשאול תחתיה, שנאמר מעיר מתים ינאקו (פדר"א).

יא. ויקראו אל אלקים בחזקה - מהו בחזקה, אר"ש בן חלפתא חציפא נצח לבישא, כל שכן לטובו של עולם, ועמד מלך מכסא מלכותו וכו', והגביהו יונקי שדים שלהם כלפי מעלה, ואמרו להקב"ה בבכי גדול עשה בשביל אלו שלא חטאו, ביום שלישי חזרו כולם מדרכם הרעה, אפילו מציאה שאדם מצא בשדות ובכרמים בשווקים וברחובות החזירו לבעלים, ואפילו לבנים של גזל שבנו בפלטין של מלך סתרו

יב. וירא אלקים את מעשיהם - א"ר יצחק ארבעה דברים מקרעין גזר דינו של אדם, צדקה, צעקה, שנוי השם, ושנוי מעשה, צעקה דכתיב ויצעקו אל ה' בצר להם ממצוקותיהם יוציאם... שנוי מעשה דכתיב וירא האלקים את מעשיהם וגו'. ויש אומרים אף שנוי מקום, שנאמר ויאמר ה' אל אברם לך לך והדר ואעשך לגוי גדול, ואיךך ההוא זכותא דארעא דישראל דקא גרים (ר"ה כ"א).

שנו רבותינו, סדר תעניות כיצד, מוציאין התיבה לרחובה של עיר, ונותנין אפר מקלה על גבי תיבה ובראש הנשיא ובראש אב בית דין, וכל אחד ואחד נוטל ונותן בראשו, וזקן שבהם אומר לפניהם דברי כבושים, אחינו לא שק ולא תענית גורמים, אלא תשובה ומעשים טובים גורמים, שנאמר וירא האלקים את מעשיהם כי שבו מדרכם, ואומר ויתכסו שקים האדם והבהמה, מאי עבוד, אסרו הבהמות לחוד וולדות לחוד,

וַיִּנְחָם וַתַּחֲרַט הָאֱלֹהִים [דברה תורה כלשון בני אדם] (אב"ע) עַל-הָרָעָה עַל הַגְּזִירָה (מ"ד) אֲשֶׁר-דָּבַר לַעֲשׂוֹת-לָהֶם וְלֹא עָשָׂה:

א וַיִּרַע התעצב אל ליבו ונעשה רע לו **אֶל-יוֹנָה רָעָה גְּדוֹלָה** אמר עכשיו יאמרו הגויים שאני נביא שקר (רש"י) **וַיַּחַר לֹו** בעבור ישראל שעדיין ישראל לא חזרו בתשובה (רד"ק): **וַיִּתְפַּלֵּל אֶל-יְהוָה** קח נא את נפשי, והוסיף בתחילת תפילתו **וַיֹּאמֶר אָנֹכָה יְהוָה הֲלוֹא-יָנָה דְבָרֵי עַד** בעוד הָיִוְתִי יוֹשֵׁב **עַל-אֲדָמָתִי עַל-בֵּין קַדְמֹתַי לְבִרְחַת תְּרִשְׁיָשָׁה** טרם תבוא לי הנבואה פעם שנית **כִּי יִרְעֵתִי** מאז שהם יחזרו בתשובה לא תחריבם **כִּי אַתָּה אֵל-חַנּוּן וְרַחוּם אַרְךָ אַפַּיִם וְרַב-חֶסֶד וְנָחָם עַל-הָרָעָה [יג] וּבִזְהָ תוֹסִיף כַּעֲסָךְ עַל יִשְׂרָאֵל בְּרִאוֹתֶם כַּח הַתְּשׁוּבָה וְלֹא לֹוּקָחִים מוֹסֵר וְלֹכֵן הִיָּה קִשְׁיָה עַלִי הַנְּבִאוּהָ (רד"ק, מ"ד): **וְעַתָּה יְהוָה** הואיל וכך הוא **מ"ד קַח-נָא אֶת-נַפְשִׁי מִמֶּנִּי** שלא אראה ברעת ישראל (רד"ק) **כִּי טוֹב מוֹתִי מֵחַיִּי: ד וַיֹּאמֶר יְהוָה הִהִיטֵב** האם על חוֹק הַטּוֹב שֶׁאֲנִי עוֹשֶׂה לָהֶם **תָּרַח לָךְ:** (רד"ק בשם י"ט) וי"ט וכי באמת אתה כועס חוֹק, וכוונתו לוֹמַר שְׁעוֹד יִרְאֶה לוֹ אוֹת שֶׁלֹּא נִכּוֹן שֶׁחָרָה אִפּוֹ עַל שֶׁסָּלַח לְשִׁבְעִים (רד"ק): **ה וַיֵּצֵא יוֹנָה מִן-הָעִיר וַיֵּשֶׁב מִקְדָּם מִמְזַרְחַ לָעִיר וַיַּעֲשֶׂה לוֹ שָׂם סֶפֶה וַיֵּשֶׁב תַּחְתֵּיהָ בַּצֹּל עַד אֲשֶׁר יִרְאֶה מָה-יְהִיָּה בָּעִיר** אולי לא יעמדו בתשובתם ותחזור הגזירה עליהם (רד"ק): **ו וַיִּמָּן** הזמין (ת"י) והצמיח (רד"ק) **יְהוָה-אֱלֹהִים** עֶשֶׂב בְּשֵׁם **קִיקְיֹון** שעליו גדולים ורחבים (מ"ד) **וַיַּעַל | מַעַל לְיוֹנָה לְהִיזוֹת צֶלַעַל-רֵאשׁוֹ לְהַעֲיִל לֹו מִרְעֵתוֹ** מחום השמש (רש"י) **וַיִּשְׁמַח יוֹנָה עַל-הַקִּיקְיֹון שֶׁמָּתָה גְּדוֹלָה [יד] שְׁמֵרָאִים לוֹ מִן הַשָּׁמַיִם****

עיונים והארות

ומצערין אותו עד שבקש נפשו למות, שנאמר וישאל את נפשו למות, מכאן אמרו, כל שאפשר לו לבקש רחמים על חברו או להחזירו בתשובה ואינו מחזירו בא לידי צער (פדר"א).

יד. מה עשה הקב"ה, העלה קיקיון על ראש יונה בלילה, ובשחרית עלו עליו רעה עליו וצל כל עלה ועלה ארבעה זרת וטפח, ארבעה אנשים יכולים לישיב בצלו תחת הקיקיון לכבוש את השמש. זימן הקב"ה תולעת והכה את הקיקיון ויבש ומת, וזבובין ויתושיין שרויין עליו ומצערים אותו מכל צדדים עד שבקש נפשו למות, באותה שעה זלגו עיניו דמעות כמטר לפני הקב"ה, ואמר לו, יונה מפני מה אתה בוכה, יש לך צער על זה שלא גדלתו ולא הכנסת בתוכו ולא השקית בו מים, לילה אחד היה ולילה אחת יבש כך חסת עליו, ואני לא אחוס על נינוה העיר הגדולה. באותה שעה נפל על פניו ואמר, הנהג עולמך במדת רחמים, דכתיב, כי לה' אלקינו הרחמים והסליחות (פדר"א).

אמרו לפניו, רבונו של עולם אם אין אתה מרחם עלינו אין אנו מרחמין אל אלו. ויקרא אל אלקים בחזקה, מאי אמור, אמר שמואל אמרו לפניו, רבונו של עולם עלוב ושאינו עלוב, צדיק ורשע, מי נדחה מפני מי. וישבו איש מדרכו הרעה ומן החמס, אמר שמואל אפילו גזל מריש ובנאו בבירה מקעקע הבירה ומחזיר מריש לבעליו, ופליגא דר' יוחנן, דא"ר יוחנן מה שהיה בכף ידיהם החזירו, בשידה תיבה ומגדל לא החזירו (תענית ט"ו).

יג. כיון שראה הקב"ה באנשי נינוה ששבו מדרכם נח מכעסו, ועמד מכסא דין וישב על כסא רחמים, ונתרצה ואמר סלחתי. מיד נפל יונה על פניו ואמר, רבונו של עולם יודע אני שחטאתי לפניך, מחול לעוני שברחתי לים שלא ידעתי כח גבורתך ועכשו ידעתי, שנאמר ידעתי כי אתה א-ל חנון ורחום. אמר לו הקב"ה אתה חסת על כבודי וברחת מלפני לים, אף אני חסתי על כבודך והצלתך מבטן שאול. ומרוב חמה שהיה במעי הדגה נשרף בגדו ומעילו ושערותיו, וזבובין ויתושיין ונמלים ופרעושים שרויים עליו

שטוב עשה שעזב העיר (מלבי"ם): ז **וַיִּמְן** הזמין (ת"י) **הַאֱלֹהִים** [מידת הדין] **תּוֹלַעַת בַּעֲלֹת הַשָּׂחַר**
לְמַחֲרַת יום שמחתו (אב"ע) **וַתֵּן** חתכה התולעת **אֶת-הַקִּיקָיוֹן** ממקום יניקתו (רד"ק) **וַיִּיבֹשׁ**: ח **וַיְהִי** |
בְּזֶרַח הַשָּׁמֶשׁ וַיִּמְן הזמין (ת"י) **אֱלֹהִים רֹיחַ קָדִים** מזרחית (אב"ע) חזקה **חֲרִישִׁית** שמחרישה את
האוזניים מרוב שאונה (אב"ע) **וַתֵּן** והכתה קרני (ת"י) **הַשָּׁמֶשׁ עַל-רֹאשׁ יוֹנָה וַיִּתְּעַלָּה** נשאר בלי הרגשה (מ"צ)
וַיִּשְׁאַל שאל וביקש **אֶת-נַפְשׁוֹ** שתיפרד מגופו **לְמוֹת וַיֹּאמֶר טוֹב מוֹתִי מִחַיִּי** כי סבל יסורים קשים
(מ"ד): ט **וַיֹּאמֶר אֱלֹהִים אֶל-יוֹנָה הַהֵיטֵב** האם מאוד (מ"ד) **חָרָה-לְךָ עַל הַקִּיקָיוֹן** והרי
הוא דבר קל ולא כדאי להצטער עליו (מלבי"ם) **וַיֹּאמֶר הֵיטֵב חָרָה-לִּי עַד** שאבחר ב **מוֹת** עבור זה (מ"ד):
וַיֹּאמֶר יְהוָה הֲנָה אֶתָּה חֹסֶת וְנִצְטַעֲרַת עַל אֲבִידַת הַקִּיקָיוֹן אֲשֶׁר אתה (מ"ד) **לֹא-עָמַלְתָּ בּוֹ**
בחרישה וזריעה והשקיית מים (רש"י) **וְלֹא גִדַּלְתָּו שִׁבְן-לַיְלָה אַחַד הָיָה וּבֶן-לַיְלָה** שאחריה **אָבַד** (מ"ד):
יֵא וַאֲנִי לֹא אָחוּס עַל-נִינְוָה אפי' שיש שם הרבה עובדי ע"ז אבל הוא (מלבי"ם) **הָעִיר הַגְּדוֹלָה אֲשֶׁר**
יֵשׁ-בָּהּ הַרְבֵּה מְשֵׁתִים-עֹשֵׂרָה רַבּוֹ אֲדָם אֲשֶׁר לֹא-יָדַע בֵּין-יָמֵינוּ
לְשִׁמְאֹלוֹ שהם ילדים קטנים ואין להחשיב להם עוון **וּבַהֲמָה רַבָּה** שאין ראויים לעונש, ועל כל אלו ראוי לחסול ולחמול
(רד"ק):

יח **מִי-אֵל כְּמוֹךָ נִשְׂא עוֹן וְעֵבֶר עַל-פְּשָׁע** אינו עומד על הפשע להעניש בו אלא מעביר מעליו
כאילו לא ראה אותו **לְשִׂאֲרִית נַחֲלָתוֹ** לאותם יהודים שישארו בביאת הגואל **לֹא-הִחֲזִיק לְעַד אַפּוֹ** גם
כשכועס אינו מחזיק כעסו אלא מתרצה מיד (מ"ד) **כִּי ה' חָפֵץ לַעֲשׂוֹת חֶסֶד** כי **הוּא טוֹב לְכָל**: יט ה' יתברך **יָשׁוּב**
יִרְחַמֵּנוּ כאשר מאז **יִכְבֹּשׁ** ויתפוס בחזקה **עוֹנֵתֵינוּ** שלא יגיע שום עונש עליו בעתיד **וְתִשְׁלַיְךָ בַּמַּצְלֹת**
יָם כָּל-חַטָּאוֹתֶם העוונות ישכחו כאילו נזרקו למים עמוקים (מ"ד): כ **תִּתֵּן אֲמַתְךָ** ותאמת לנו את ההבטחות שהבטחת
לְיַעֲקֹב "כי לא אעזבך" **חֶסֶד לְאַבְרָהָם** והיא תהיה תשלום לחסדיו של אברהם שאמר לבנו לשמור דרך ה' לעשות צדקה
ומשפט **כְּאֲשֶׁר-נִשְׁבַּעְתָּ לְאַבְתָּיִנוּ מִיָּמֵי קְדָם** בשנים קדמוניות בעת העקדה שעקד את יצחק בנו שאמרתי "בי
נשבעתני נאם ה' יען אשר עשית" וכו' כי ברך אברך וארבה ארבה את זרעך ככובי השמים וכו' ויירש זרעך את שער אויביו (רש"י):